Giới thiệu Chân Mệnh Hoàng Hậu

Truyện Chân Mệnh Hoàng Hậu của tác giả Đậu Đậu Ma Ma là một truyện ngôn tình cổ đại, thanh mai trúc mã, một chút cung đấu. Đây là câu chuyện kể về một thái tử sau này làm vua trọng sinh trở về.

Kiếp trước, dù rất yêu biểu muội là thanh mai trúc mã của nhà mình, nhưng do tính chủ nghĩa của đại nam nhân nên vẫn đi sủng hạnh phi tần khác, quên mất lời hứa năm xưa, nữ 9 tính cách từ thoải mái, tươi trẻ khi vào cung bị tôi luyện thành nhẫn nhịn chịu đựng cuối cùng chịu không nổi phải tự vẫn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Có thể nói phủ Quốc công nay đã trở thành nơi náo nhiệt nhất kinh thành, gần như tất cả mọi sự chú ý đều dồn vào đó. Vì sao ư? Đương nhiên là vì Quốc công phu nhân sắp hạ sinh. Hứa quốc công cùng đương kim hoàng thượng quen biết đã lâu, tình cảm đồng sinh cộng tử tất nhiên là không cần nói đến, hoàng thượng miệng vàng lời ngọc đã nói qua, chỉ cần Quốc công hạ sinh nữ nhi, nhất định chỉ hôn cho Thái Tử. Nhưng Thái Tử đã năm tuổi, Quốc công phu nhân trong ba năm liền sinh được ba người con, đều là nam nhi. Nay bà lại sắp sinh, không biết lần này Phượng Hoàng có rơi vào Hứa gia hay không?

Kim Phượng Hoàng vẫn còn chưa biết tung tích, nhưng chim sẻ thì lại nhảy chồm chồm đòi xuất hiện lên sàn diễn.

Quốc công phu nhân nhìn Trần thị, miễn cưỡng dựa vào gối tơ mền mại, trên bụng đắp chăn thêu hình những em bé ngây thơ đáng yêu bằng chỉ bạc, tất cả những hình em bé đó đều là hình bé gái. Trần thị nghe chị em bạn dâu với mình nhắc đến, liếc mắt nhìn bé gái ba tuổi đang đứng bên cạnh, trong lòng thầm cười lạnh nhưng trên mặt lại tỏ vẻ không quan tâm. Nhẹ vỗ về lên bụng, có thể thấy rõ đã sắp đến ngày sinh nở, trong lòng có chút xao động.

”Đại tẩu, chẳng phải Thái Tử đã năm tuổi, trong bụng người còn không biết có phải nữ nhi hay không, nếu vẫn là nam hài thì phải tính sớm một chút, cũng không thể để Thái Tử chờ mãi đúng không? Cho dù về sau có sinh được nữ nhi, hai người tuổi tác cách biệt quá lớn cũng khó có tình cảm được, còn không bằng sớm tính vẫn hơn.” Trương thị vừa nói vừa lôi kéo tiểu cô nương đang đứng bên cạnh.

”Đây chính là cháu gái của người, cũng là nữ nhi của Hứa gia, sẽ chẳng có hại gì cho chúng ta đúng không?”

Bé gái ba tuổi còn chưa hiểu được những toan tính thị phi, cũng không biết lời của mẹ mình có ý gì, chỉ là đứng một hồi cảm thấy thật buồn chán, uốn éo tránh khỏi tay mẹ, đi đến trước mặt Trần thị đưa tay sờ lên bụng bà, cất giọng non nớt: “Đại bá mẫu, đệ đệ khi nào mới ra chơi với Tâm Dao?” Lời vừa nói ra, Trần thị còn chưa phản ứng gì, Trương thị đã giật mình kinh hãi, không nghĩ tới nữ nhi nhà mình lại đem những lời này nói ra.

Trần thị mỉm cười đưa tay vỗ vỗ lên đầu Hứa Tâm Dao, tầm mắt liếc xuống phía dưới nhìn Trương thị, ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười: “Sao Dao Dao lại biết đây là em trai?”

Tiểu cô nương nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau đó trực tiếp nhìn về mẫu thân của mình: “Là mẹ nói, nói là đại bá mẫu không thể sinh được muội muội, nhất định sẽ là đệ đệ.” Đúng là đứa trẻ ba tuổi biết sao nói vậy, chắc là Trương thị ngày thường luôn nói như vậy, bị tiểu hài tử nghe được.

Bị nữ nhi của mình vạch trần, Trương thị đương nhiên rất tức giận, tiến lên mấy bước lôi tiểu cô nương xuống, cười xấu hổ nhìn thoáng qua Trần thị đang trầm mặc, lại hung hăng trợn mắt liếc nhìn tiểu khuê nữ không biết tốt xấu của mình. Người mẹ này cũng là vì ngươi, ngươi lại còn làm ta xấu mặt!

Tước vị là của chi thứ nhất, mọi ưu ái đều dành cho chi thứ nhất. tất cả những chuyện này Trương thị đều có thể nhịn được, tuy rằng đều là con vợ cả, nhưng chi thứ nhất đều đạt được thứ tốt nhất thì cũng thôi. Dù sao cũng là ở chung với nhau, vinh quang thì cũng đều có cả, nên cho dù trong lòng có bất bình thì cũng chỉ là cạnh khóe chút đỉnh mà thôi.

Nhưng câu chuyện hứa gả cho Thái tử là gì? Dựa vào uy danh của Hứa gia, nhất định là chánh phi!Ban đầu khi biết chuyện này, Trương thị đứng ngồi không yên, dù vậy tốt xấu gì vẫn phải kiêng kị thế lực của chi thứ nhất nên vẫn không dám làm ra chuyện gì khiến bản thân rơi vào bất lợi. Nhưng từ khi mình sinh được một khuê nữ, còn chi thứ nhất thì trong ba năm lại sinh được một con trưởng và một cặp song sinh đều là con trai, Trương thị liền đứng ngồi không yên.

Vẫn đang muốn nói đông nói tây ý tứ một chút, lúc này lại bị nữ nhi nói thẳng ra tâm tư, Trương thị cắn chặt răng, kêu bà vú ôm Hứa Tâm Dao lui xuống, sau đó nhìn thẳng Trần thị vẫn đang bình tĩnh ở trên: “Đại tẩu cũng đã biết tâm tư của ta, đại tẩu hãy cho ta một câu trả lời đi, nếu lần này người hạ sinh vẫn là nam hài thì sẽ thế nào?”

Phụ nữ có thai tối kỵ nhất là xúc động mạnh, hơn nữa Trần thị cũng đã sớm biết tâm tình của nàng ta, người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà vong, chuyện này bắt đầu cũng là không thể tránh khỏi. Hơn nữa nếu cái thai này vẫn là nam hài, về sau xem chừng cũng sẽ khó có thêm thai nữa,nên sớm tính toán vẫn hơn. Trần thị cười đáp: “Nếu thai này vẫn là nam hài, ngươi có thể bắt đầu dạy dỗ Tâm Dao.”

Trương thị nghe vậy mừng rỡ, nhưng còn chưa kịp nói, Trần thị lại thản nhiên: “Tuy là sườn phi, nhưng sườn phi của Thái Tử cũng phải dạy dỗ cho thật

tốt mới được, dù sao cũng là cô nương của Hứa gia, không thể làm cho Hứa gia mất mặt.”

Muốn làm chính phi của Thái Tử cũng phải tự nhìn lại xem mình có cái phúc khí kia không? Để Trần thị phải trơ mắt nhìn chi thứ hai phát triển mạnh mẽ là điều tuyệt đối không thể.

”Sườn...Sườn phi?” Trương thị ko phản ứng kịp, lắp bắp hỏi lại.

Trần thị chỉ nhẹ nhàng vuốt vụng, để mặc nàng ta ngây người. Trương thị lặng đi hồi lâu mới hoàn hồn, khiếp sợ nhìn Trần thị trước mặt, vội vàng mở miệng: “Tại sao lại là sườn phi, Dao Dao tuy là chi thứ hai nhưng vẫn là chính nữ, thân phận tuy không phải quá đủ, nhưng hôn sự này là do chính Vạn Tuế gia nói ra chứ đâu phải chúng ta có thể cầu xin.”

Từ xưa gả con gái thì mọi phía đều phải làm cái giá, bằng không làm sao có thể một nữ nhân gia lại được trăm nhà đến cầu hôn. Nhưng Trương thị đã quên, thông gia này cũng không phải là người bình thường, dù có muốn cũng không thể van cầu. Mà quan trọng nhất, cho dù người ta có yêu cầu là nữ nhân, cũng không thể là chi thứ hai.

Trần thị cười lạnh: “Muội muội sợ là đã quên, Vạn Tuế gia muốn con gái cũng không phải là từ bụng ngươi bò ra.”

Vạn Tuế gia đã buông lời vàng miệng ngọc, dù chính mình không thể sinh ra nữ nhi, nhất định sẽ tìm một cô nương của Hứa gia gả cho Thái Tử. Chính nữ chi thứ hai so với thứ nữ phòng lớn thanh danh có vẻ dễ nghe hơn chút, sẽ không để ý mà phân cho chi thứ hai một chỗ tốt. Nhưng chính phi ư? Quả thật là người si nói mộng.

Trương thị còn muốn nói điều gì Trần thị lại không kiên nhẫn, trực tiếp khoát tay nói: “Nếu như ngươi đồng ý, chờ sau khi ta sinh có thể chuẩn bị, còn nếu như ngươi không đồng ý...” Cúi xuống, nhíu mày nhìn thoáng qua vẻ mặt không cam lòng của Trương thị: “...Vậy ta gọi những người khác chuẩn bị, dù sao Hứa gia không chỉ có mỗi Dao Dao là nữ nhân.”

Nói xong giữ tay Biên ma ma chậm rãi ngồi dậy, cũng sắp đến ngày sinh nở, đi đứng có chút bất tiện, không có người đỡ cũng không thể đứng lên khỏi giường. Ma ma vừa giúp Trần thị đứng dậy, bên cạnh lập tức có nhà hoàn vội vàng chạy lại mang áo choàng khoác lên người, thời tiết đã vào cuối thu, lại là vừa mới đứng dậy khỏi giường nên không thể lơ là. Còn lại mấy tiểu nha hoàn khác người lấy lò sưởi, kẻ lấy nước rửa tay chân, một phòng tràn đầy người đều vây quanh Trần thị, Trương thị đứng một bên hoàn toàn không có ai quan tâm.

Tất cả hạ nhân ở đây đều là người của Trần thị, mới vừa rồi nói chuyện cũng không hề để bọn họ tránh đi nên tất cả đều đã nghe rõ ràng. Tuy không có biểu hiện ra ngoài nhưng trắng trợn bị lờ đi như vậy cũng đủ làm cho Trương thị khó chịu. Chậc, cũng không chịu nhìn lại mình là thân phận gì lại còn mơ tưởng đến vị trí chính phi của Thái Tử ư? Thật là buồn cười, bất quá chỉ là nữ nhi của một quan ngũ phẩm nhỏ bé mà thôi, nhờ vào danh dự và uy tín của Đại lão gia mà vẫn không biết đủ! Cũng không chịu nhìn lại mình một chút cũng không xứng.

Cuối cũng vẫn là Trần thị không nhìn nổi nữa, thở dài nói: “Ta biết ngươi không muốn, nhưng ngươi cũng không chịu suy nghĩ một chút lí do tại sao ta phải làm như vậy. Nha đầu Dao Dao kia có thể làm sườn phi cũng đã là Hoàng Thượng khai ân, dựa vào điểm quen biết từ nhỏ ấy, cuộc sống sau này của con bé so với các sườn phi khác cũng sẽ tốt hơn rất nhiều. Cho dù sau này Thái Tử cưới chính phi, e ngại thân tình với nhà chúng ta, cũng sẽ đối xử với nàng tốt hơn.”

Trương thị còn chưa từ bỏ ý định: “Nhưng chính Hoàng Thượng cũng đã nói sẽ gả cho Thái Tử làm....”

Sắc mặt Trần thị trầm xuống, trực tiếp ngắt lời: “Vừa rồi ta đã nói rõ với ngươi, Hoàng Thượng muốn là từ trong bụng ta chui ra chứ không phải là ngươi. Không phải phượng thì đừng trông mong cao! Nếu không phải tất cả mọi người đều biết Hoàng Thượng đã đáp ứng việc này, ta cũng sẽ không tình nguyện để cho Dao Dao thế chỗ đâu. Nhà chúng ta cũng không nên miễn cưỡng dệt hoa trên gấm như vậy.”

”Ngày mai đã là trung thu, mọi việc đã chuẩn bị xong chưa? Mau lui xuống chuẩn bị cho tốt đi.” Đây là hạ lệnh đuổi khách, nhìn sắc mặt không đổi của Trần thị, Trương thị đành phải cắn răng lui xuống.

Trương thị vừa đi, trong phòng ma ma và vài nha hoàn đều trầm sắc mặt. Một ma ma mặt tròn trong đó nói thẳng: “Nhị phu nhân này thật chẳng biết suy nghĩ, có thể làm sườn phi của Thái Tử đã là tổ tông nhà bà ta thắp hương mấy đời rồi, còn không biết điều.”

Trần thị nghe nói thế cũng chỉ thở dài, lúc trước hỏi vợ cho chú em của lão gia lại chọn một chính nữ của tiểu môn hộ quả là sai lầm rồi. Vốn hiện tại lão gia đã là Quốc công, lại có giao tình thân thiết với Hoàng Thượng, nhưng hai chữ 'Sang quý' lại đặt ở đỉnh đầu Hứa gia. Hoàng Thượng vừa mới nắm trong tay giang son này, lão gia nhà mình cũng là dựa vào công lao khai quốc nên ở tuổi ba mươi đã được làm trọng thần. Rốt cuộc thực lực không đủ, không thể so sánh với các thế gia có uy tín khác. Lúc trước khi tìm vợ cho chú em, không phải là không có thế gia nữ nhi đến ướm lời, nhưng Hoàng Thượng vừa mới tiếp nhận vương vị, từ xưa vua nào triều thần đấy, cũng không biết thế gia nào sẽ bị thanh trừ, Trần thịtuyệt đối không dám đáp ứng hôn sự này. Những nữ nhi của các đại thần khác cũng có, nhưng họ hoặc là thuộc phe trung lập, hoặc là những nhà Trần thị không muốn xác lập quan hệ, mà đã không thích nhà người ta thì đương nhiên nhìn nữ nhi nhà họ cũng sẽ thấy chướng mắt.

Khai quốc công thần đương nhiên nhất thời có thể được vinh hoa, nhưng đều đang thuộc về diện đang dò xét, chỉ sợ sau này Hoàng Thượng sẽ thanh trừng.

Tuyển chọn tới lui cũng chỉ nhìn trúng nữ nhi của một quan ngũ phẩm, tuy rằng chức quan thấp, nhưng người cũng không tệ lắm, lão gia cũng đã gặp qua, ngày sau tìm thời điểm thích hợp để bạt với Hoàng Thượng, cũng có thể trở thành một trợ thủ không tệ. đương nhiên trong đó Trần thị cũng có suy nghĩ riêng của chính mình, con gái của một quan chức nhỏ, ít ra cũng dễ dạy dỗ hơn.

Trưởng tẩu như mẹ, nay cha mẹ chồng đều đã không còn, Trần thị cũng sẽ để cho chú em tuỳ ý mưu cầu tiền đồ, điều kiện tiên quyết là không được ảnh

hưởng đến chi thứ nhất. Nhưng chủ yếu lại ở chú em, chưa nói tới việc không học vấn không nghề nghiệp, lại còn là một công tử bột lêu lổng không trông cậy được. Hứa gia mới phát đạt được vài năm, thói hư tật xấu gì hắn gần như đều biết hết, chỉ là không dám náo loạn gây ra chuyện gì lớn. Hoàng Thượng đối với Hứa gia cũng đã đủ tín nhiệm nhưng lại chỉ cho hắn một chức quan ngũ phẩm nhàn tản ở viện Hàn Lâm. Nói ra thì có vẻ dễ nghe, văn nhân cao nhã nhưng thực quyền một chút cũng không có, như vậy cũng có thể thấy được ý của Hoàng Thượng.

Nghĩ tới việc này Trần thị lại thấy đau đầu chứ chưa nói tới hối hận, Trương thị tuy rằng thích chiếm chút tiện nghi nhỏ nhưng cũng không dám gây ra việc gì lớn, giống như tướng công của nàng ta, chỉ vừa dẫm đến ngay lằn ranh của điểm mấu chốt, tuy có vô liêm sỉ nhưng chưa đến mức hết thuốc chữa nên chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

"Được rồi, đừng bám riết vô mãi chuyện này, có nói cũng vô ích."

Nói rồi Trần thị quay đầu dặn dò vị ma ma mặt tròn: "Ngươi ra phía sau xem xét một chút, sáng sớm ngày mai họ hàng thân thích sẽ đều đến đây, đừng để giống như Trương thị lần trước, mọi thứ đều phải chuẩn bị cho đầy đủ. Người một nhà còn chưa tính, sáng mai còn có người ngoài, đừng để cho người chê cười."

Sau khi mang thai, mọi chuyện trong nhà đều giao cho Trương thị xử lý, Trần thị biết nàng luôn lén giúp đỡ nhà mẹ đẻ, ngày thường cũng không để ý, chỉ cần không làm gì quá mức. Nhưng ngày mai có thân thích tới, không thể để nàng ta tuỳ tiện được.

Ma ma tuân lệnh, xoay người đi xuống.

Đã có kinh nghiệm trải qua mấy lần trước, Trần thị biết đi lại nhiều có lợi cho việc sinh nở, ma ma bên cạnh đưa tay chuẩn bị đỡ nàng đi dạo một vòng hoa viên nhỏ, ai ngờ còn chưa ra tới cửa phòng, trong bụng liền truyền đến cơn đau quen thuộc. Trần thị lấy tay giữ bụng, trầm ổn phân phó: "Đỡ ta đến phòng sinh, phái người đi gọi lão gia trở về, kêu nhũ nương trông chừng đại thiếu gia, nhị thiếu gia, tam thiếu gia cẩn thận, không được để chúng chạy tới đây, tránh bị hoảng sợ."

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Bên kia Trương thị giận đùng đùng trở về tiểu viện của mình, nhìn thấy bất cứ thứ gì cũng cảm thấy khó chịu. Sân viện này chỉ chiếm một góc nhỏ trong phủ quốc công, bên ngoài chính là sát đường, tối ngủ cũng không được yên tĩnh. Chỉ có một khối núi giả cùng với hồ nước nho nhỏ, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bờ bên kia, còn chẳng đủ để chơi thuyền. Trương thị càng nghĩ càng giận, nhìn cái gì cũng không vừa mắt, cái gì cũng nhỏ, cái gì cũng kém chi thứ nhất. Chính mình không sinh được nữ nhi còn không chịu để cho người khác hưởng phú quý, đây là đạo lý gì chứ. Dao Dao thì sao, cũng là chính con gái họ Hứa, dựa vài cái gì mà chỉ có thể làm sườn phi? Cho dù thân phận không đủ nhưng việc này là do Hoàng Thượng tự mình đáp ứng, tác động một chút nói không chừng lại thành. Trần thị nàng ta dựa vào cái gì mà tự mình quyết định, chẳng phải cũng là nữ nhi của Hứa gia sao, đại lão gia chẳng lẽ không quan tâm cháu gái của mình sao?

Trương thị không bước vào cửa, mang bộ mặt âm trầm đứng mãi ở ngoài làm cho nha đầu qua lại đều phải cẩn thận, sợ Nhị phu nhân tức giận lại trút hết lên đầu mình. Ở chỗ hành lang gấp khúc có một người đàn bà có gương mặt dài nhọn đang đưa mắt nhìn xung quanh, cũng không dám tiến lên. Trương thị vừa đảo mắt qua nhìn thấy liền quát: "Ngươi sợ ta ăn thịt ngươi chắc!"

Bà ta vội cười, tiến lên thỉnh an: "Sao có thể như vậy, nô tì thấy phu nhân như đang suy nghĩ chuyện gì nên không dám quấy rầy thôi."

Đây là nhũ mẫu của Trương thị, họ Lưu, thường gọi là vú Lưu. Đôi lúc tức giận Trương thị cũng sẽ trút lên người bà tuy nhiên vẫn để cho bà chút mặt mũi vì dù sao nàng vẫn là ăn sữa của bà ta mà lớn lên. Vú Lưu cũng hiểu rõ tính tình của Trương thị, tới nhanh mà đi cũng gấp, nên cũng không giận, chỉ khuyên can một chút đưa nàng vào phòng. Vừa vào phòng không chờ Trương thị nói gì liền móc ra một túi bạc. Trương thị nhận bạc, gật đầu rồi đếm lại được tám mươi lượng, đưa cho nha đầu bên cạnh mang cất đi, sắc mặt lúc này đã tốt hơn nhiều nhưng vẫn không mở miệng nói chuyện. Vú Lưu tiếp tục lấy lòng: "Vốn có thể tiết kiệm được nhiều hơn nhưng nô tỳ nghĩ ngày mai là gia yến, đại phu nhân nhất định sẽ phái người đến kiểm tra liền thay đổi một vài thứ không trọng yếu, cho nên chỉ còn tám mươi lượng. Trên thực tế là một trăm lượng nhưng vú Lưu đã giữ riêng hai mươi lượng. Đạo lý này Trương thị vẫn là không biết. Đại tẩu tuy rằng có chút sắc bén không buông tha người khác, nhưng những chuyện nhỏ nhặt thì cũng không quản, chỉ cần không làm ảnh hưởng đến thể diện của nàng, những chuyện khác đều dễ nói. Nhưng nghĩ tới một màn hôm nay, cơn tức lại nổi lên, miễn cưỡng đè xuống nói: "Dao Dao đâu?"

"Đại tiểu thư đang chơi thả diều ở sân sau." Vú lưu đáp.

Ai biết những lời này một lần nữa làm Trương thị như muốn bùng nổ, tức giận đập bàn: "Còn không mau gọi nó trở về, đến thư phòng đọc sách cho tốt đi. Đã ba tuổi rồi mà mỗi ngày chỉ biết chơi, ta phải hao tổn bao nhiêu tâm tư tìm thầy tốt về là để dạy nó chơi sao? Cha của nó cả ngày chỉ biết vùi đầu vào đám hồ ly đó, giờ đến nó cũng không chịu nghe lời thì ta cũng không sống nổi nữa!"

Nói xong lại bi ai than thở: "Chuyện của lão gia ta cũng mặc kệ, ta cũng chỉ có đứa con gái này, nếu ta không vì nó mà toan tính thì còn ai vì nó mà toan tính đây, vậy mà nó còn cố tình không hiểu lòng ta, không chịu lo học hành cho tốt."

Vú Lưu vội vàng cho nha hoàn ra ngoài gọi tiểu thư về, sau đó sai tất cả người hầu lui xuống rồi mới đến cạnh kéo tay Trương thị đang khóc lóc đỏ hồng hai hốc mắt mà an ủi: "Phu nhân đừng như vậy, tiểu thư mới ba tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ ham chơi, lúc này có bắt ép tiểu thư cũng học nhiều cũng vô dụng, tiểu thư vẫn chưa thể hiểu được đâu." Vừa nói vừa lấy khăn cho Trương thị lau mặt.

Trương thị giật lấy khăn trong tay vú Lưu lau lung tung trên mặt, qua một hồi lâu tâm tình mới bình tĩnh lại, kéo tay vú Lưu than thở: "Vú không biết đâu, bên kia đã nói rồi, cho dù lần này thai nhi trong bụng vẫn là con trai, Dao Dao cũng chỉ có thể làm sườn phi mà thôi."

Vú Lưu còn chưa biết những chuyện phát sinh ở chi thứ nhất hôm nay, thì ra là vì nguyên do này. Bà liền hướng Trương thị chúc mừng: "Phu nhân đây chính là chuyện tốt nha!"

Cũng không chờ Trương thị kịp suy nghĩ liền nói luôn: "Phu nhân thử nghĩ xem, mặc dù chỉ là sườn phi nhưng đến lúc đó mọi người đều biết giữa Hoàng Thượng và chúng ta có mối liên hôn, tuy rằng tuổi còn nhỏ chưa thể thành thân nhưng như vậy cũng đã có một phần thể diện. Chờ đại tiểu thư lớn thêm chút nữa sẽ học nữ công gia chánh, sau đó thường xuyên thêu hà bao tặng cho Thái Tử mang theo bên mình. Dựa vào tình cảm đã có từ nhỏ này, chắc chắn sẽ lợi thế hơn những người không quen biết đến sau."

Thấy Trương thị vẫn còn trừng mắt chưa hiểu ý của mình, vú Lưu cẩn thận nhìn xung quanh rồi ghé vào tai Trương thị thì thầm: "Đây là Thái Tử đó, nếu không có sự cố bất ngờ gì xảy ra thì về sau chính là Hoàng Thượng. Tuy là không thể lập Thái Tử phi từ sườn phi mà lên nhưng vị trí Hoàng hậu thì lại có thể chọn từ các phi tử đấy. Chỉ cần đại tiểu thư không chịu thua kém, đem Thái Tử nắm thật tốt trong lòng bàn tay thì dù cho bây giờ thân phận không đủ chỉ có thể làm sườn phi, ngày sau cùng Thái Tử bồi dưỡng tình cảm cho tốt, không biết chừng có thể trở thành Hoàng hậu, đại tiểu thư của chúng ta chẳng phải có cơ hội tốt hay sao..."

Tuy rằng lời nói này có chút đại nghịch bất đạo nhưng cũng là sự thật, kể cả không có cơ hội, chỉ cần đại tiểu thư không chịu thua kém tự mình tạo nên cơ hội thì cũng không phải không có khả năng. Nói tới đây, Trương thị sao còn không hiểu, bao nhiêu bực dọc lúc trước biến mất sạch, chỉ một lòng một dạ nghĩ đến cảnh Hứa Tâm Dao được làm Hoàng hậu...

Một tiểu nha hoàn bỗng vội vội vàng vàng chạy vào làm ngắt mạch suy nghĩ của Trương thị, nàng tức giận mở miệng: "Ngươi làm gì mà như trời sắp sập đến nơi vậy!" Tiểu nha đầu thở hổn hển nói: "Phu nhân, đại phu nhân...đại phu nhân sắp sinh rồi!"

Trương thị và vú Lưu đang ngồi đều giật mình đứng dậy, không phải còn vài ngày nữa mới sinh sao? Cuối cùng vẫn là vú Lưu phản ứng trước tiên, vội vàng sửa sang lại quần áo đầu tóc cho Trương thị, cũng may là vừa mới từ bên kia trở về nên không cần thay đồ, có thể trực tiếp đi qua bên đó luôn. Trương thị cũng đã hoàn hồn, sửa sang trên dưới một phen rồi vội rảo bước ra ngoài. Đi tới cửa đột nhiên dừng lại, mắt mở lớn. Vú Lưu kéo tay áo nàng: "Phu nhân?" Bây giờ cũng không phải là lúc đứng đây mà sững sờ. Trương thị cúi đầu, vẻ mặt có chút đăm chiêu, quay đầu nhìn chằm chằm vú Lưu: "Nếu nàng ta sinh nữ nhi thì sao?"

Dù cho Trương thị vạn lần không muốn nhưng ít nhất bây giờ mọi sinh hoạt của nàng trong phủ vẫn phải dựa vào Trần thị, vội vàng đi tới phòng lớn chẳng qua chỉ là thể hiện mình cũng có ý muốn giúp đỡ. Kết quả khi tới nơi, nhũ mẫu của Trần thị là vú Lý đã sớm xử lý gọn gàng ngăn nắp mọi việc, bà mụ đã sớm ở trong phủ, một chút hoảng loạn cũng không có. Đằng trước cũng có ngự y túc trực, nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn cũng có thể lập tức tới ngay. Trương thị nhìn quanh một hồi cũng chẳng tìm được việc gì để nhúng tay đành phải ngồi xuống ghế chờ đợi.

Ước chừng đợi nửa canh giờ mà bên trong một chút tin tức cũng không có, ngay cả một tiếng la của Trần thị cũng không nghe thấy. Trương thị cũng đã từng sinh con, biết đây là cách giữ sức nên cũng không nôn nóng. Hơn nữa việc sinh tử của Trần thị, Trương thị thật sự không để ở trong lòng, dù sao nhìn bên ngoài thì mọi việc mình cũng đã làm đủ, nếu có chết cũng là do nàng ta, chỉ là nặng nề uống trà.

Hứa Quốc công Hứa Chí Viễn từ bên ngoài chạy về, vừa vào phòng liền nhìn thấy tất cả mọi người đều đang bận rộn, chỉ có Trương thị vẫn ổn thoả ngồi đó không chút lo lắng, trong lòng cảm thấy không vui, không thèm ngó ngàng đến nàng ta mà trực tiếp hỏi vú Lý đang đứng chờ ở cửa:"Phu nhân thế nào, vào sinh đã bao lâu rồi?"

Vú Lý vốn là chờ trong phòng sinh, chính là tính đến đúng lúc đại lão gia trở về mới ra ngoài, nghe đại lão gia hỏi vội vàng khom người:"Phu nhân đi vào phòng sinh ước chừng được nửa canh giờ, mọi thứ đều tốt, cũng không có gì bất thường. Chỉ là nghe bà mụ nói phu nhân lần này sản đạo mở tương đối chậm, khả năng thời gian sinh sẽ kéo dài lâu một chút."

"Vậy phải mất bao lâu? Đứa nhỏ có ảnh hưởng gì không?"

Đại lão gia cũng biết nữ nhân sinh con giống như dạo qua một lần trước quỷ môn quan, cho dù Hoa Đà tái thế cũng không thể bảo đảm chắc chắn bao nhiêu phần trăm. Cũng biết là tâm tình mình đang nóng nảy nên không ép hỏi vú Lý nữa mà quay sang tuỳ tùng bên cạnh nói: "Mau đi, mời tất cả ngự y sang phòng bên cạnh trông coi dùm." Nói rồi quay lại nhìn vú Lý: "Vú vào trông coi dùm, nếu phu nhân có điều gì bất thường không được giấu diếm lập tức báo cho ta biết ngay."

Lúc này cũng không phải là thời điểm để nhiều lời, vú Lý đáp ứng trực tiếp quay người đi vào trong, hoàn toàn không nhìn tới Trương thị đang đứng bên cạnh. Trương thị là nghe tiếng đại lão gia mới phát hiện người đã trở lại, vội vàng đổi lại một vẻ mặt hốt hoảng đi tới, kết quả đại lão gia một ánh mắt cũng không dừng trên người nàng ta, lúc này thậm chí ngay cả một bà vú cũng không thèm nhìn đến mình, Trương thị tức giận đỏ mặt, miễn cưỡng cười nói: "Không cần phải lo lắng, đại tẩu đã sinh mấy lần, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Đại lão gia lạnh mặt gật gật đầu, đi thẳng tới ghế ngồi xuống.

Trương thị đứng tại chỗ không khỏi lúng túng, bọn nha hoàn tới lui đều bận rộn làm việc của mình, không ai có thời gian rảnh mà nhìn đến Trương thị lúc này. Trương thị nhất quyết cho rằng bọn họ đều cố ý, các nàng chắc chắn đã nghe được, chắc chắn đang cười thầm trong lòng! Liếc ánh mắt ác độc nhìn thoáng qua bên trong, "Chết ở bên trong luôn thì càng tốt!"

Nhũ mẫu của đại thiếu gia từ bên ngoài bước vào, đi đến trước mặt đại lão gia bẩm báo: "Lão gia, đại thiếu gia cùng nhị thiếu, gia tam thiếu gia nghe nói phu nhân sắp sinh nên lo lắng không thôi, đều làm loạn lên đòi đến đây thăm phu nhân."

Vài nhũ mẫu thay nhau khuyên cũng không hiệu nghiệm, ba công tử đều làm loạn đòi qua đây, nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia khóc không đến thở không ra hơi, tuy rằng thân thể hai người cũng không phải yếu ớt nhưng nhũ mẫu thật sự sợ hai vị công tử khóc lóc đến sinh bệnh, không còn cách nào khác đành đến đây xin chỉ thị.

Đại lão gia còn chưa mở miệng Trương thị lại cười nói: "Nếu bọn chúng muốn tới thì cứ cho chúng tới, dù sao cũng là mẫu thân sắp sinh, có các con ở bên ngoài trông coi cũng có thể an tâm chút." Tốt nhất là khó sinh, đem ba tên tiểu tử kia hù chết luôn đi!

Nhũ mẫu sao có thể làm theo lời Trương thị, chỉ coi như không nghe thấy. Đại lão gia nhíu mày, cũng không thèm nhìn đến Trương thị, chỉ tức giận nói: "Ngay cả mấy tiểu hài tử mà các ngươi cũng không trông coi nổi, ta nuôi các ngươi trong phủ có ích gì?"

"Mau đem tất cả về phòng, ta không cần biết các ngươi dùng biện pháp gì đều phải dỗ chúng ở yên đó cho ta. Nếu để xảy ra chuyện gì, thì sau khi phu nhân bình an ta sẽ hỏi tội các ngươi."

Nhũ mẫu lẽ nào còn không hiểu vội vàng đáp ứng, quay người ra ngoài chạy đi dỗ ba tiểu tổ tông.

Nhị lão gia lúc này mới từ bên ngoài trở về, ánh mắt mơ hồ, bước chân lung lay, xem ra cả ngày ở bên ngoài cũng không làm được việc gì tốt, dường như mới ban ngày ban mặt mà đã đi hút thuốc phiện. Đại lão gia nhìn thấy hắn càng thêm giận, Trương thị cũng nổi cơn tức, vốn muốn ầm ỹ mấy câu nhưng nhìn sang thấy đại lão gia mặt lạnh nên vẫn nhịn xuống. Chỉ là đưa tay ra hung hãn nhéo hông hắn.

Nhị lão gia không sợ trời không sợ đất chỉ sợ đại ca của hắn, lúc này cũng biết không phải là lúc để cãi nhau, chỉ mạnh mẽ hất tay Trương thị ra, tránh ra xa ngồi xuống cạnh đại lão gia. Trương thị càng tức giận, ngoảnh cổ nhìn ra ngoài, không muốn nhìn đến "thủ phạm" làm cho mình bốc hoả thêm chút nào nữa.

Lần sinh nở này của Trần thị thật sự rất lâu, từ buổi chiều bắt đầu có dấu hiệu chuyển dạ, lúc này đã là sáng sớm ngày hôm sau, bên ngoài chiêng trống đều gõ qua ba tuần, Trương thị nhìn thoáng qua đồng hồ Tây Dương treo trên tường, cũng đã rạng sáng, bên trong vẫn không có tin tức gì truyền ra, chỉ có vú Lý thỉnh thoảng đi ra thông báo tình hình của Trần thị vẫn ổn thoả, không cần quá lo lắng.

Xoa xoa bụng, ngay cả cơm chiều đến bây giờ còn chưa được ăn. Có ai sinh con mà như nàng ta không, cả nhà đều phải cùng mệt mỏi chờ đợi, làm gì mà lại quý giá đến vậy chứ! Những lời này Trương thị cũng chỉ dám oán thầm trong bụng, nhìn đại lão gia đang nhắm mắt dưỡng thần, ngay cả lão gia nhà mình cũng dám lên tiếng, mình càng không dám nói tiếp nữa, chỉ còn cách chịu nhịn ấn bụng tiếp tục chờ đợi.

"Oa oa oa..." Rốt cục, bên trong truyền ra một tràng tiếng khóc, đại lão gia lập tức đứng bật dậy nhìn vào phía trong. Qua nửa khắc sau, vú Lý ôm một bọc tã lót nho nhỏ đi ra, ngay cả mồ hôi trên mặt cũng chưa kịp lau, đem tiểu hài tử vừa chào đời đưa thẳng tới tay đại lão gia:"Chúc mừng đại lão gia, phu nhân sinh được một tiểu thư, mẹ tròn con vuông!"

Thanh âm của bà lúc này so với lần phu nhân sinh được đại thiếu gia còn có phần kích động hơn, đây...Đây...Đây chính là Thái Tử phi tương lai đó.

'Xoẹt'...Vú Lý vừa dứt lời thì bên tai truyền đến một tiếng động, quay đầu nhìn lại, khăn tay của Trương thị đã bị nàng ta xé rách làm đôi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đêm đã khuya, thư phòng bên trong đông cung vẫn đèn đuốc sáng trưng, tiểu Thái Tử năm tuổi ngồi ngay ngắn trên ghế, gương mặt anh tuấn nghiêm nghị, tuy tuổi còn nhỏ nhưng trên người lại mang một khí thế trầm ổn thành thục, nhìn vào có vẻ mâu thuẫn nhưng tất cả mọi người đều cho điều đó là đương nhiên. Người nào không biết Thái Tử điện hạ một tuổi có thể nói, ba tuổi có thể làm thơ, năm tuổi đã đọc thuộc tất cả tứ thư ngũ kinh cơ chứ? Ngay cả Thái Phó dạy học cho Thái Tử cũng phải thốt lên rằng cả cuộc đời ông, đây là lần đầu tiên được chứng kiến trí tuệ siêu việt như vậy, thậm chí Thái Tử kỳ thật không cần phải học những đạo lý trên sách vở này nữa, chỉ cần thực tiễn và thời gian mà thôi.

Hoàng Thượng vô cùng mừng rỡ, bất kể ngày đêm ngay cả thiết triều cũng để Thái Tử đi theo bên cạnh, vậy nên Thái Tử mới năm tuổi đã được xuất hiện tại cung vàng điện ngọc. Mọi người nhìn thấy một vị Thái Tử trưởng thành sớm cùng khí thế ổn trọng mãi rồi cũng thành quen. Đây là Thái Tử đó, xuất chúng như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Thái Tử mỗi ngày đều đọc sách tới đêm khuya, dù Hoàng Hậu nương nương có khuyên nhủ thế nào cũng vô dụng, dù trước mặt đáp ứng sau lại vẫn tiếp tục như vậy. Hoàng Hậu nương nương cũng không còn cách nào khác, đành dặn dò nhũ mẫu mỗi đêm đều phải tỉ mỉ chuẩn bị bữa khuya cho Thái Tử tẩm bổ. Nhũ mẫu bưng một chén cháo huyết yến bách hợp lặng lẽ đi vào, nhẹ nhàng đặt bên cạnh Thái Tử. Vốn nghĩ Thái Tử điện hạ giống như bình thường, dù không ngẩng lên nhìn cũng sẽ gật đầu tỏ vẻ đã biết, nhưng hôm nay Thái Tử điện hạ lại nhìn chằm chằm vào trang sách đang mở, không hề có chút động tác nào. Nhũ mẫu ngây người, dường như từ lúc mình bước vào đến giờ, Thái Tử cũng chưa lật qua một trang nào. Cho dù nhũ mẫu không

hiểu những đạo lý trong sách nhưng cũng biết được Thái Tử là người chỉ cần đọc một lần là có thể nhớ như in, thường ngày tốc độ đọc sách rất nhanh, hôm nay lại thế này là sao? Bà không kìm được nhẹ giọng hỏi: "Điện hạ có vẻ mệt nhọc, tẩm điện đã chuẩn bị xong, thời gian cũng không còn sớm, điện hạ có muốn đến đó nghỉ ngơi một chút không?"

Ngón tay giật giật, gương mặt non nớt ngẩng lên nhìn nhũ mẫu, chân mày hơi nhíu lại, đôi đồng tử đen nhánh hiện lên vẻ không vui khi bị quấy rầy. Nhũ mẫu vội vàng cúi đầu lui ra phía sau hai bước quỳ xuống:"Là nô tỳ không biết phép tắc, thỉnh Thái Tử điện hạ trách phạt!" Thân mình có chút run rẩy, trước đây cũng có một cung nữ quấy rầy lúc Thái Tử đang trầm tư liền bị đưa đến phòng giặt đồ đến giờ vẫn chưa được quay lại. Thời gian qua cũng đã lâu, sao mình lại quên mất chuyện này chứ.

Nhũ mẫu quỳ trên đất, trong lòng bất an, chờ thật lâu mới nghe Thái Tử thản nhiên nói: "Không có lần sau." Nhũ mẫu mừng rỡ không dám nói thêm lời nào, chỉ dập đầu một cái rồi khom người vội vàng lui ra ngoài.

Trong điện không còn một bóng người, Thái Tử có chút tính trẻ con tay phải chống cằm, tay trái gõ nhẹ có quy luật trên bàn, chăm chú nhìn đồng hồ Tây Dương treo trên tường, ánh mắt ban đầu có chút nôn nóng, sau dần bình tĩnh rồi đến hoài niệm, cuối cùng ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu vô thần không có mục tiêu. Qua hồi lâu mới nghe được từ Thái Tử thanh âm như than thở, hoài niệm lại giống như hối hận.

"Đoàn nhi..."

Chỉ là một cái tên, rõ ràng là thanh âm non nớt của một đứa trẻ năm tuổi lại làm cho người ta cảm thấy sầu triền miên, như tiếng lòng gọi lên lưu luyến cùng tang thương...

Ngoài điện truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, người đang ngồi trước bàn lập tức thẳng người, ánh mắt chăm chú nhìn ra cửa. Người đến là thái giám tổng quản của Đông cung Giang Tam, hơn ba mươi tuổi, dáng người gầy gò, đứng phía dưới khom người bẩm báo: "Hồi bẩm Thái Tử điện hạ, Quốc công phu nhân đã sinh hạ bình an, mẹ tròn con vuông."

Từ buổi chiều, thời điểm Quốc công phu nhân bắt đầu có dấu hiệu trở dạ, Giang công công đã xuất cung chờ tin tức, xác định bên kia mẫu tử đều bình an mới có thể hồi cung. Điều này làm hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, mặc dù Hoàng Thượng đã nói nếu là nữ nhi sẽ gả cho Thái Tử, điện hạ sớm quan tâm cũng là lẽ thường, dù sao Thái Tử phi cũng là một người rất quan trọng. Chỉ là Thái Tử làm sao biết đứa trẻ này nhất định là nữ nhi, còn hạ lệnh cho mình phải chờ ở đó đến khi xác định mẹ tròn con vuông mới được trở về. Đúng vậy, mẹ tròn con vuông, lúc mình xuất cung Thái Tử đã nói chính xác những lời này.

Phía trên vẫn không hề có tiếng động, Giang công công ngẩng lên liếc mắt nhìn một cái liền giật mình, hai mắt mở lớn, Thái Tử điện hạ vậy mà lại đang nở nụ cười! Từ lúc Thái Tử chào đời đến nay, Giang công công vẫn luôn ở bên cạnh, Thái Tử thường xuyên mang khuôn mặt lãnh đạm, bất kể Hoàng Hậu nương nương có trêu đùa thế nào đều không cười. Từ lúc lọt lòng đã mang khí thế như vậy càng không ai dám đến trêu đùa hắn. Trừ lúc ở trước mặt Hoàng Hậu nương nương ánh mắt sẽ nhu hoà một chút, còn trước mặt những người khác kể cả Hoàng Thượng thì nhiều nhất cũng chỉ là bình tĩnh chờ đợi, muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như thế kia tuyệt đối không có khả năng.

Mặc dù không rõ rốt cuộc là vì cái gì, Giang công công cũng tự nhủ sau Thái Tử, Thái Tử phi tương lai là người thứ hai tuyệt đối không thể đắc tội. Người mà chỉ vừa mới sinh ra ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy lại có thể làm cho Thái Tử có biểu hiện không tưởng như thế, vậy sau khi thành thân nhất định là sẽ được Thái Tử đặt ở trên đầu.

Giang Tam không hề nhìn thấy bên dưới hai tay Thái Tử nắm chặt, thân mình thậm chí có chút run rẩy, qua hồi lâu mới chậm rãi bình tĩnh lại, hơi thở có chút dồn dập, ngẩng đầu phân phó: "Kêu Tiểu Giang vào đây."

Đông cung có hai Giang công công, một là Giang Tam, người thứ hai chính là đệ tử của Giang Ba tên gọi Giang Vạn Lí. Tuy Giang Vạn Lí mới bảy tuổi nhưng bởi vì hắn là đồ đệ của Giang Tam, hơn nữa một năm trước không biết thế nào lại lọt vào mắt Thái Tử điện hạ, thường xuyên được Thái Tử phân phó làm chút việc mà người khác không được biết, thế nên cho dù vẫn là con nít nhưng người khác vẫn đều gọi hắn một tiếng tiểu Giang công công. Ban đầu Giang Tam không hiểu tại sao Thái Tử đột nhiên để Giang Vạn Lí đi học những kiến thức về các loại thuốc, việc này Đông cung đã có ngự y chuyên môn rồi. Nhưng có thể nói hiện tại hắn đã minh bạch rồi, thì ra là chuẩn bị cho Thái Tử phi tương lai. Biểu hiện vừa rồi của Thái Tử làm cho ý niệm ở trong đầu hắn càng thêm kiên định, sau này ngàn vạn lần không thể đắc tội Thái Tử phi.

Giang công công tuân lệnh, lui ra ngoài gọi người. Còn phải lo dạy bảo tiểu tử kia một phen, tuy rằng thông minh nhưng tính tình vẫn còn trẻ con, chân tay cũng có chút vụng về, người ở bên cạnh Thái Tử phi không thể như vậy.

Sau khi Giang Tam lui ra ngoài, người đang ngồi phía trên nghiêng đầu nhìn thoáng qua cửa sổ, một mảng trời đen nhánh điểm xuyết những vì sao lốm đốm, nhưng điều này cũng không làm cho đáy mắt người trong phòng thu lại ý cười.

Đoàn nhi...Chúng ta sắp gặp lại nhau rồi.

Năm nay tiệc trung thu của Hứa gia có thể nói là rất đặc biệt, bởi vì không chỉ là đón trung thu mà còn là chúc mừng chi thứ nhất hạ sinh chính nữ. Sau năm năm rốt cuộc cũng sinh được một nữ nhi. Mới sáng sớm, tất cả quan lại trong kinh thành bất kể là có mối giao hảo với đại lão gia hay không, còn chưa kịp bày lễ, đều rối rít phái người mang lễ vật long trọng tới chúc mừng. Ngoài cửa phủ xe ngựa nối liền không dứt, quản gia đứng nhận quà cười đến cứng cả mặt. Tình huống này theo Quốc công gia hạ triều càng ngày càng nhiều hơn, bởi vì Hoàng Thượng lúc thiết triều đã có lời hỏi thăm trước mặt đông đủ bá quan văn võ, mặc dù không nói rõ nhưng khẩu khí kia đã muốn xác định đây chính là Thái Tử phi tương lai không còn nghi ngờ gì nữa. Điều này khiến ngay cả Vương gia cũng đều phái người đến tặng quà, dù sao tương lai cũng là Thái Tử phi, rất là đáng giá đó.

Trần thì còn phải ở cữ nên không thể tiếp khách, mọi việc trong phủ Quốc công chỉ còn nhị phu nhân Trương thị làm chủ sự. Những người khác đều biết sự tình trong phủ Quốc công, lão phu nhân lão gia tử cũng đã đi về cõi tiên, vậy nên những phu nhân có thân phận cao quý chỉ phái người tâm phúc mang

lễ vật đến chúc mừng, còn người thí sẽ đích thân đến chúc mưng khi lễ tròn đầy tháng. Tự mình đến hôm nay chẳng qua cũng chỉ là phu nhân của một vài quan lại nhỏ.

Nhưng cho dù như thế cũng làm cho Trương thị dữ tợn trong một đêm tâm tư dần trở nên trầm ổnđi nhiều. Nghe người bên cạnh khen tặng, Trương thị cũng cảm thấy lâng lâng, nhìn xem, đây chính là quyền thế ưu việt, mình chỉ là phu nhân của một quan ngũ phẩm, ngay cả lệnh sắc phong cũng không có vậy mà tứ phẩm phu nhân ở bên cạnh cũng phải khen ngợi mình. Nhưng nghĩ đến việc những thứ này đều là nhờ tiểu nha đầu vừa sinh kia mới có, Trương thị lại cảm thấy khó chịu một trận. Vừa hưởng thụ những lời khen tặng này, trong lòng lại không ngừng oán hận, oán hận nàng đoạt mất những thứ vốn là dành cho nữ nhi của mình, vậy nên biểu hiện của Trương thị thật là quái dị. Mấy vị phu nhân vốn đang vây quanh nàng nói chuyện đưa mắt nhìn nhau vài lần rồi yên lặng lui ra phía sau nhường chỗ cho những người khác. Nhị phu nhân đây không phải là bị bệnh gì chứ? Sao cứ một hồi cười một hồi lại nghiến răng ken két vậy?

Trần thị mặc kệ chuyện bên ngoài, nghĩ thôi cũng đủ biết Trương thị hiện tại mang dáng vẻ cáo mượn oai hùm ra sao, nhưng điều này cũng không thể tránh được, trong nhà không còn ai có thể làm chủ sự, chỉ còn cách để nàng ta đứng lên. Cũng may Trần thị là người có lòng dạ rộng rãi không thèm để ý đến những hư danh đó, quan trọng nhất với nàng lúc này chính là tiểu nữ nhi nằm trong lòng.

Trương thị lúc mang thai khẩu vị rất tốt, cái gì cũng ăn, mỗi ngày đều ăn không ngừng miệng nên đứa nhỏ từ trong bụng đã được nuôi dưỡng rất tốt. Những đứa trẻ vừa chào đời vốn là nhăn nheo khó coi lắm, càng về sau mới trở nên xinh đẹp dễ nhìn. Ba đứa con trai của nàng trước đây cũng đều như thế, vừa sinh ra đều giống như con khỉ nhỏ vậy. Nhưng tiểu nữ nhi của nàng lại khác hẳn, vừa sinh ra đã trắng trắng tròn tròn rất đáng yêu, đôi mắt to tròn màu xanh nhạt, cánh tay trắng trẻo từng đoạn từng đoạn như củ sen, từ tay chân cho đến khuôn mặt nhỏ bé đều là từng ngấn thịt, nhìn chỉ muốn gặm một cái. Thấy con đã ăn no sữa, Trương thị nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng, chậm rãi dỗ bé vào giấc ngủ.

Cuộc sống khi mới chào đời của tiểu hài tử chính là ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn. Thấy con đã ngủ yên ổn nàng mới cẩn thận giao cho nhũ mẫu dặn dò trông coi tiểu thư thật tốt không được để xảy ra sơ xuất gì, nhũ mẫu phải đảm bảo chắc chắn một hồi Trần thị mới chịu thả ra.

Làm xong hết mọi việc, Trần thị nửa ngồi nửa nằm trên giường, nhìn lão gia nhà mình vẫn không hề lên tiếng đang ngồi cách sau tấm bình phong, nghĩ đến việc tối hôm qua lão gia kích động đến nỗi quên cả cách bế tiểu hài tử như thế nào, nàng ôn nhu mở miệng: "Lão gia đã nghĩ ra đặt tên nữ nhi của chúng ta là gì chưa?"

Ở những gia đình khác có lẽ trước hết đều nghĩ tên cho con trai nhưng ở Hứa ra thì lại khác, trước tiên là nghĩ tên cho con gái, nhưng cả hai lần trước đều vô dụng, phu nhân lại sinh được ba tên nhóc. Lần này sinh được một nữ nhi, đại lão gia nghĩ ra bao nhiêu cái tên đều ko hài lòng, luôn cảm giác cái tên mình nghĩ ra vẫn chưa hay. Giờ phu nhân của mình hỏi tới cũng chưa nghĩ được gì hay liền nói thẳng: "Ta còn chưa nghĩ ra, chi bằng phu nhân trước tiên nãy đặt cho nữ nhi của chúng ta một nhũ danh đi!"

Trần thị cúi đầu suy nghĩ một chút, đại danh cứ để lão gia suy nghĩ, còn nhũ danh thì mình sẽ đặt trước, vậy cũng tốt.

"Con sinh vào đúng tết Trung thu, Trung thu mang ý nghĩa đoàn viên, bình thường người ta vẫn nói tên xấu thì dễ nuôi, nữ nhi gọi là Đoàn Đoàn hoặc Viên Viên thì lại không hay lắm, chi bằng..." Nàng trầm ngâm suy tư một chút mới nói: "...Chi bằng gọi là Đoàn Nhi đi, tiểu nữ nhi của chúng ta vừa sinh ra đã rất đáng yêu, cả người đều tròn trịa, tên này cũng rất chuẩn xác."

"Đoàn Nhi..." Đại lão gia thầm nhắc lại một lần.

Tên này không tầm thường cũng không quá thanh nhã, chỉ là một nhũ danh bình thường, nhưng chẳng phải tên xấu thì dễ nuôi sao, nghĩ vậy đại lão gia liền gật đầu đồng ý.

Đôi phu thê vẫn đang nói chuyện thân mật thì bỗng một gã nô tài vội vội vàng vàng chạy tới bẩm báo: "Lão gia lão gia, Hoàng Thượng phái người tới đây tuyên chỉ, ngài mau ra tiếp chỉ."

Đại lão gia vốn tưởng rằng được ban thưởng, dù sao lúc lâm triều Hoàng Thượng đã khen ngợi rất nhiều nên cũng không để ở trong lòng. Trần thị cũng có cùng suy nghĩ như vậy, kết quả là khi đại lão gia trở lại đã khuôn mặt đã trầm hẳn xuống. Trần thị còn chưa kịp hỏi rõ đại lão gia đã nóng nảy mở miệng, thanh âm có chút uỷ khuất cùng không vui: "Không cần nghĩ tên nữa, Hoàng Thượng đã ban tên rồi."

"Phụt..." Nghe lão gia khó tính nhà mình nói chuyện với giọng điệu trẻ con như vậy, Trần thị không nể mặt bật cười. Đại lão gia đứng sau bình phong liền đỏ mặt, cũng may trong phòng không có người ngoài nên cũng không bị mất mặt.

Lúc thánh chỉ tới, thói ham hư vinh của Trương thị đã muốn lên tới đỉnh điểm, nhìn xem, người đến tuyên chỉ chính là tổng quản đại thái giám thân cận của Hoàng Thượng. Tuy rằng là vì vị kia mới sinh được nữ nhi mà đến, Trương thị vẫn cảm thấy được lây chút vinh hoa, nhưng tâm trạng ấy cũng chỉ duy trì được một hồi, nhớ đến lí do mà người này đến thì lạikhông vui. Dựa vào cái gì mà mọi người đều vây quanh nha đầu kia chứ.

Tìm bừa một cái cớ trở về phòng thay quần áo, Trương thị vừa đi vừa nghĩ đến tương lai của khuê nữ nhà mình biết làm sao bây giờ, tâm tư của bản thân Trần thị cũng đã biết hết, về sau sẽ không làm khó khuê nữ của mình chứ? Mặt khác Trương thị lại thắc mắc, sao cái tên Hoàng Thượng ban cho lại quái dị vậy, vừa nghe đã làm cho người ta có cảm giác không thoải mái, Phong Tử (người điên) ư?

Mải suy nghĩ, bất tri bất giác đi tới chỗ ba tên nhóc của phòng lớn đang chơi. Trong phủ đang rất đông người nên nhũ mẫu không cho bọn chúng chạy lung tung, chỉ cho chơi ở sân. Hứa Thanh Viễn, một trong hai tên nhóc sinh đôi, đang lôi kéo tay áo đại ca năm tuổi có vẻ hiểu biết hơn - đại thiếu gia Hứa Tiêu Nhiên: "Đại ca, tiểu muội của chúng ta sao lại gọi là "Phong Tử" vậy?"

Hứa Tiêu Nhiên cầm khăn lau nước miếng cho Hứa Thanh Viễn, sửa lại lời nói của hắn: "Không phải Phong Tử, là Phượng Chỉ."

”Phượng Chỉ?” Hai nhóc sinh đôi đồng thanh lặp lại, hai khuôn mặt nhỏ nhắn đều mang vẻ nghi hoặc, hiển nhiên là không hiểu gì. Trương thị cũng không biết tên này có ý nghĩa gì, đứng ở cửa chờ Hứa Tiêu Nhiên giải thích. Hứa Tiêu Nhiên tất nhiên biết ý nghĩa ở đây là gì, hắn đã đến tuổi đi học, phụ thân cũng sẽ nói với hắn chút ít chuyện trong triều, nhưng không biết làm thế nào để giải thích với hai tên nhóc ham học hỏi, chỉ nói: “Chỉ ở đây là một điển cố, phượng tê ngô đồng, cố vi phượng chỉ.”

Hai tiểu tử quấn lấy đại ca hỏi chuyện về điển cố kia. Trương thị không tiếp tục nghe nữa, trong đầu thầm nhủ nha đầu kia phúc khí thật lớn! Vị trí đó vốn có thể là nữ nhi của mình, nếu nàng không được sinh ra thì những điều này đều dành cho nữ nhi của mình. Dù không hỏi chuyện trong triều Trương thị cũng biết đương kim Thái Tử đại danh là Ngô Đồng. Thật làm cho người ta không nhịn được muốn phá huỷ luôn cái phúc khí ấy...

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hứa Tâm Dao mới ba tuổi đích thực là cái tuổi vô lo vô nghĩ, chỉ biết chơi. Trương thị bắt cô bé ở trong phòng viết chữ, tiểu cô nương không đủ kiên nhẫn, ngồi trước bàn nhỏ uốn éo tới lui, ánh mắt vẫn hướng ra bên ngoài. Trương thị đang nói chuyện với vú Lưu, nghiêng đầu nhìn thấy Hứa Tâm Dao toàn bộ tâm tư đều đã bay ra ngoài, không chút nghĩ ngợi vỗ một cái lên lưng cô nhóc. Nhưng dù sao nàng vẫn là mẹ ruột của cô bé, lúc xuống tay nhìn như có vẻ dùng sức nhưng lại không đau, Hứa Tâm Dao bị đánh vậy mãi cũng thành thói quen, lập tức ngồi thẳng lưng làm bộ dáng nhu thuận nghiêm trang, Trương thị thấy vậy lại buồn cười, đưa tay nhéo cái mũi nhỏ của cô nhóc: “Kiếp trước ta đã gây ra nghiệp gì mà kiếp này lại gặp phải một tiểu yêu tinh như con chứ, trừng phạt không được mà mắng cũng không xong!”

”Mẫu thân, con viết xong một trang mẫu thân cho con đi chơi được không?” Nói rồi đem chữ vừa viết được cho Trương thị xem. Trương thị cầm lấy nhưng không xem, chỉ kinh ngạc nhìn khuôn mặt còn ngây thơ non nớt của nữ nhi. Dung mạo của mình bình thường, Nhị lão gia lại cái giá áo túi cơm, vậy mà Tâm Dao lại có khuôn mặt rất nhu thuận. Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, đôi mắt màu tím nho, chải hai búi tóc xinh xắn bên trên gắn hai cái chuông nhỏ, đi trên đường lung lay rung động phát ra tiếng leng keng vui tai, ai nhìn thấy cũng khen nàng một tiếng tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu.

Cũng bởi vì Tâm Dao có bộ dáng đáng yêu như vậy, mình mới có mộng tưởng đi tranh đấu, nữ nhân không phải dung mạo là quan trọng nhất, nhưng nếu thân phận có chút không thoả đáng thì dung mạo xuất sắc như vậy có thể bù lại được. Trước kia trừ bỏ chi thứ nhất có một thứ nữ, Hứa gia cũng chỉ có duy nhất Tâm Dao là chính nữ, tất cả mọi thứ đều dành cho nàng, tất cả mọi người đều vây quanh nàng. Hiện tại đã không còn như vậy.

Trương thị vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, tiểu cô nương có chút không kiên nhẫn, tự mình nhảy khỏi ghế lôi kéo nhũ mẫu như một làn khói chạy ra bên ngoài.

”Mẫu thân, con chơi một lúc sẽ quay lại.”

Tiểu cô nương cười vui sướng, làn váy nhỏ màu hồng tung bay, những chiếc chuông nhỏ trên đỉnh đầu lắc lư đing đang thật đáng yêu. Trương thị ngẩng lên nhìn theo cho tới khi không nhìn thấy bóng dáng Hứa Tâm Dao nữa mới thu hồi tầm mắt, nhìn sang vú Lưu ngồi trên ghế băng, giọng nói bất lực: “Vú à, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Vú Lưu cũng biết rằng tình huống lúc này thật sự không tốt, nhưng không phải tất cả mọi thứ đó vốn là của chi thứ nhất hay sao? Lúc trước suy tính nhiều như vậy, điều kiện tiên quyết là chi thứ nhất không sinh được nữ nhi, ngay lúc bên đó sinh ra một nữ nhi, tất cả mọi tính toán trước đó đều trở thành đồ bỏ đi. Đương nhiên những lời như thế vú Lưu tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng. Đưa tay vỗ vỗ Trương thị an ủi: “Nô tỳ cũng không biết phải làm gì lúc này, chúng ta chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi. Dù sao bây giờ cũng không biết làm gì, không bằng nắm chặt lợi ích trước mắt quan trọng hơn.”

”Lợi ích trước mắt?” Ngày hôm qua sau buổi gia yến Trương thị cũng có chút đần độn, lúc này đầu óc cũng không được rõ ràng, chỉ ngơ ngác hỏi lại, không hiểu vú Lưu có ý gì?

Vú Lưu hất cằm về hướng Chi thứ nhất nói nhỏ: “Ngày mai là lễ cúng mụ của tiểu thư vừa chào đời đó.”

Trẻ nhỏ làm lễ cúng mụ có thể bà con thân thích đều đến đây, vốn con trai làm lễ cũng mụ sẽ quan trọng hơn, nhưng địa vị của “vị kia” có thể sánh ngang với nam hài tử, nghĩ cũng biết ngày mai nhất định không chỉ tất cả bà con thân thích của gia tộc muốn tới dự, sợ là sẽ còn rất nhiều khách quý không mời mà tới.

”Chuyện bên đó làm lễ cúng mụ đâu có liên quan gì tới ta!”

Vừa nói đến chuyện này Trương thị lập tức muốn nổi điên, không chút nghĩ ngợi liền phản bác. Thấy Trương thị vẫn chưa hiểu ý, vú Lưu sát lại gần nhỏ giọng nói: “Ngày mai mọi chuyện cần thiết vẫn phải do phu nhân người xử lý, tất cả mọi người đều muốn tìm cách lấy lòng “vị kia”, tặng lễ vật nhất định còn long trọng hơn bình thường vài phần, phu nhân người sẽ không...” vú Lưu còn chưa nói hết, Trương thị đã lập tức hiểu ra. Dù sao những việc như vậy không phải chỉ mới làm lần một lần hai.

Mỗi lần Trần thị có thai, mọi việc trong nhà đều do Trương thị đứng lên một tay sắp đặt, việc cắt xén bớt các khoản chi phí Trương thị đã làm vô số lần. Trần thị người nọ cũng dễ tính, chỉ cần không làm ảnh hưởng quá lớn thì sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua. Trước kia nói đến việc này Trương thị vẫn còn

chút đắn đo nhưng đến bây giờ thì cũng đã cho đó là điều hiển nhiên không cần phải suy nghĩ, khoát tay nói: "Ngươi tính toán một chút rồi làm cho xong đi."

Vú Lưu gật đầu đáp ứng rồi nhẹ nhàng thở ra, may mắn phu nhân đã đồng ý rồi. Phu nhân nếu không đồng ý thì tự mình cũng không dám động chạm gì đến. Vừa nghĩ bà vừa thấy hận đến cắn răng, nếu không phải đứa con vô liêm sỉ của mình còn đang thiếu nợ sòng bạc thì mình cũng sẽ không phải kiếm tiền theo cách này.

Trương thị cũng không chú ý tới vú Lưu đang bất an không yên, chỉ cúi đầu suy nghĩ một hồi lại phân phó: "Ngày mai trong phủ rất đông người, ta cũng không tiện để mắt tới Dao Dao được, ngày mai hãy đem con bé tới nhà ngoại ta chơi hai ngày."

Vú Lưu còn đang suy nghĩ ngày mai làm thế nào để đại phu nhân và nhị phu nhân không phát hiện ra việc làm của mình, nghe Trương thị nói cũng chỉ tuỳ tiện gật đầu. Trương thị lúc này tâm tư cũng đã bay xa, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. Trước kia tuy chưa nói rõ ra những tính toán trong đầu, nhưng những người họ hàng thân thích kia cũng đã đoán ra được, đều cho rằng Dao Dao sẽ được gả cho Thái Tử. Mỗi lần trong nhà có yến hội, tất cả mọi người đều tranh nhau bế cô bé, chơi đùa cưng nựng cô bé. Tuy rằng cô bé mới 3 tuổi vẫn chưa thể hiểu được lòng người nhưng vẫn có thể nhận biết được mọi người nhiệt tình với mình ra sao. Nếu đột nhiên tất cả mọi người đều lạnh nhạt với cô bé cô sẽ không hiểu tại sao nhưng vạn nhất cô bé ghi nhớ chuyện này trong lòng thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến tính tình sau này. Trước mắt cứ để cô bé về ngoại chơi hai ngày, còn những chuyện khác cứ đi bước nào tính bước đó vậy. Túm thật chặt khăn gấm trong tay, Trương thị thầm oán hận, tại sao ngươi lại sinh ra chứ, tại sao lại huỷ hoại hết những thứ lẽ ra phải thuộc về nữ nhi của ta chứ.

Hoa viên nhỏ trong tiểu viện Hứa Tâm Dao dạo chơi đã không biết bao nhiêu lần, hơn nữa lúc này đã là cuối mùa thu, trước kia rất nhiều hoa đẹp khoe sắc, hiện giờ cũng không còn bao nhiêu. Hứa Tâm Dao từ phòng mình chạy đến đây chơi một hồi đã thấy buồn chán, chạy đến một cái đình nghỉ mát nhỏ ngồi xuống.

"Nhũ mẫu, ta muốn ăn bánh, mứt táo."

Nhũ mẫu đưa tay đem Hứa Tâm Dao bế lên khỏi chiếc ghế đá lạnh như băng, một bên phân phó nha hoàn mang đệm mềm đến, vừa cười đáp lời: "Nhũ mẫu lập tức kêu người mang tới cho tiểu thư, tiểu thư ngoan ngoãn chờ một chút là sẽ có ngay."

Yêu cầu được thoả mãn khiến Hứa Tâm Dao vô cùng cao hứng, ngoan ngoãn ngồi im trên ghế đệm. Nhưng tiểu hài tử vốn không có tính kiên nhẫn, Hứa Tâm Dao tính tình hoạt bát lại càng không chịu nổi tịch mịch, ngồi một lúc đã cảm thấy không có gì thú vị, uốn éo nhìn bốn phía, đột nhiên thấy một bóng người. Đôi mắt cô bé mở to chỉ về phía bên kia kêu lên: "Cẩm Tú tỷ tỷ!"

Nhũ mẫu nhìn theo hướng Hứa Tâm Dao vừa chỉ, là nha hoàn Cẩm Tú bên cạnh đại phu nhân.

Cẩm Tú mang theo một hộp đựng thức ăn đi vào đường nhỏ ở phía đối diện, không nghe thấy tiếng gọi của Hứa Tâm Dao cũng không nhìn thấy người ở bên này, trong nháy mắt đã đi mất. Hứa Tâm Dao lập tức nhảy xuống khỏi ghế định đuổi theo, nhũ mẫu vội vàng ôm lại.

"Ta muốn đi với Cẩm Tú tỷ tỷ, ta muốn đi tìm đại bá mẫu." Vừa nhắc tới đại bá mẫu, Hứa Tâm Dao liền nghĩ ngay ra: "Ta còn muốn đi tìm đệ đệ mới sinh để chơi cùng." Hứa Tâm Dao vẫn còn tưởng rằng Trần thị sinh ra một đệ đệ.

"Ta muốn xem đệ đệ mới sinh có giống Thanh Viễn, Triệt Minh hay không? Hai người bọn họ sinh ra giống nhau như đúc vậy."

Thanh Viễn, Triệt Minh chính là tên cặp song sinh của Trần thị. Hứa Tâm Dao cảm thấy rất hưng phấn nhưng nhũ mẫu lại không thuận theo ý của cô bé, không thả cô bé xuống đất mà càng ôm chặt vào lòng.

"Tiểu thư ngoan nào, bánh ngọt sắp được mang tới rồi, chúng ta ăn bánh trước đã có được không?"

"Không muốn, không muốn, ta muốn nhìn thấy đệ đệ."

Được nuôi dưỡng tốt nên dù mới ba tuổi nhưng chân tay Hứa Tâm Dao khá khoẻ. Nhũ mẫu vừa giữ chặt vừa dỗ dành một hồi, tay chân nhanh chóng rã rời, trên mặt đã xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng mà Hứa Tâm Dao vẫn không ngừng giãy giụa đành phải theo ý cô nhóc thả cô xuống đất, sau đó cũng ngồi xuống trước mặt, hai tay vẫn giữ chặt bả vai cô nhóc, chưa đồng ý cho đi. Hứa Tâm Dao do một tay nhũ mẫu nuôi lớn, bà thương yêu cô không kém Trương thị bao nhiêu. Lúc này nhìn đứa nhỏ trong tay mình ngoài thương hại vẫn là thương hại. Cô bé chỉ là một thế thân cho vị trí thê tử của Thái Tử, giờ đây chính chủ đã xuất hiện, thế thân nghiễm nhiên bị đẩy ra ngoài.

"Tiểu thư nghe lời ta, bánh ngọt sẽ được mang tới ngay, chúng ta ăn bánh ngọt trước đã được không?"

Tiểu hài tử thường có tâm lý muốn phản kháng lại người lớn, ngươi càng không cho ta làm ta lại càng muốn làm, Hứa Tâm Dao hiện tại chính là như vậy, căn bản là không nghe lời nhũ mẫu, vẫn náo loạn đòi đi tìm đệ đệ chơi cùng. Nhũ mẫu thấy cô bé càng lúc càng gào lớn, xung quanh đã có vài nô tài chỉ trỏ, không thể để cô bé cứ luôn mồm 'đệ đệ' được.

"Tiểu thư à người lầm rồi, đại bá mẫu không phải sinh ra đệ đệ, là muội muội."

"Muội muội?" Hứa Tâm Dao nghiêng đầu có chút nghi hoặc, cô còn chưa nghe nói tới sẽ có một muội muội. Nghĩ vậy liền cao hứng: "ta muốn gặp muội muội, ta còn chưa được biết tiểu muội muội trông như thế nào đâu!"

Nghe những lời nói ngây ngô của đứa trẻ, nhũ mẫu đau xót trong lòng liền ôm cô bé vào lòng: "Tiểu thư nghe lời nhũ mẫu đi, chúng ta không thể đi tìm đại bá mẫu được. Đại bá mẫu hiện giờ phải chăm sóc muội muội, muội muội còn nhỏ không thể chơi cùng được, chờ muội muội lớn hơn chút nữa chúng

ta sẽ tìm muội muội chơi cùng. Nếu bây giờ tiểu thư đến đó nhất định đại bá mẫu sẽ nổi giận.”

Hứa Tâm Dao chớp chớp mắt, phản bác: “Không đâu, đại bá mẫu rất tốt với ta, nhất định sẽ không nổi giận đâu.”

Trần thị hiểu rõ con người Trương thị nên cũng không hề so đo, càng không có chuyện giận chó đánh mèo trên người một tiểu cô nương. Mỗi lần Hứa Tâm Dao đến Chi thứ nhất chơi, Trần thị đều chuẩn bị cho cô bé những món điểm tâm rất ngon, còn cùng cô chơi đùa. Thế nên Hứa Tâm Dao luôn cho rằng Trần thị rất tốt với mình, đại bá mẫu thích mình nhất.

Nói lâu như vậy nhũ mẫu đã có chút nóng nảy, thấy cô nhóc vẫn không chịu nghe lời, sắc mặt bà trầm xuống, thấp giọng nói: “tiểu muội muội là nữ nhi do đại bá mẫu sinh ra, đại bá mẫu đương nhiên thích tiểu muội muội nhất, tiểu thư không nên tự đi tìm phiền phức nữa.”

Rốt cuộc mới chỉ là đứa trẻ ba tuổi, mặc dù mình mới là chủ nhân, nhưng Hứa Tâm Dao bây giờ vẫn chưa phân biệt được rõ ràng thế nào là chủ - tớ, gặp sắc mặt nhũ mẫu đã trầm xuống, cô bé chột dạ lén liếc nhìn mấy lần, không dám náo loạn đòi đến chi thứ nhất nữa. Nhũ mẫu thấy nàng đã chịu đứng im không còn làm loạn nữa cũng nhẹ nhàng thở ra, sao có thể để tiểu thư đến đó để chịu những ánh mắt giễu cợt của bọn họ chứ.

Thấy Hứa Tâm Dao có chút rầu rĩ không vui, nhũ mẫu không muốn cô bé tiếp tục ở bên ngoài chơi nữa liền bế cô bé trở về.

Lúc trở về Trương thị cũng đã khôi phục lại tâm tình của mình, ít nhất đã có thể cười. Thấy Tâm Dao vừa chạy đi chơi một chút đã trở về, trong lòng có chút kinh ngạc đem người ôm vào lòng, nhéo cái mũi nhỏ của cô bé hỏi: “Tiểu nha đầu sao hôm nay nhanh vậy đã tự trở về? Mọi khi ta còn phải chạy theo gọi con đến đứt hơi mà con cũng không thèm quay về cơ mà.”

Vốn tưởng nữ nhi sẽ giống như thường ngày trốn vào ngực mình làm nũng, kết quả là Hứa Tâm Dao chỉ liễu miệng giọng nói có chút uỷ khuất:

”Mẫu thân, có phải đại bá mẫu có muội muội sẽ không thích Tâm Dao nữa đúng không?”

Nhũ mẫu đứng bên cạnh giật mình kinh hãi, không nghĩ tới một cô nhóc ba tuổi sẽ hỏi đến chuyện này, nghĩ đến những lời đã nói ở hoa viên bà hối hận không thôi. Trương thị lập tức trợn mắt, hoàn toàn không nghĩ tới nữ nhi của mình sẽ hỏi câu như vậy, nghiêng đầu nhìn nhũ mẫu, biết chắc trong chuyện này bà là người rõ ràng nhất:

”Ngươi mau nói đi, đã có ai nói gì với Dao Dao?”

Chuyện này là sao chứ, con nhóc kia vừa mới sinh ra đã làm cho nữ nhi của mình khó chịu rồi sao?

Nhũ mẫu khó khăn nuốt nướng miếng một cái, ánh mắt Nhị phu nhân thật đáng sợ, dường như muốn ăn thịt người vậy. Nhanh chóng chớp mắt mấy cái, đột nhiên bà nghĩ một cách liền trả lời: “Nô tỳ đang chơi cùng tiểu thư trong hoa viên, đúng lúc đó Cẩm Tú cô nương ở chi thứ nhất đi ngang qua...” Bắt gặp ánh mắt đáng sợ của Trương thị, nhũ mẫu không dám nói là chính mình gây ra việc như vậy, đem mọi chuyện vừa xảy ra đẩy hết lên người Cẩm Tú. Rất nhanh đã kể xong mọi chuyện, bà cúi đầu không dám nhìn vẻ mặt của Trương thị, một mặt là do ánh mắt Trương thị quá đáng sợ, mặt khác cũng sợ Trương thị sẽ phát hiện ra mình đang nói dối. Qua một hồi lâu, nhũ mẫu mới nghe được Trương thị cắn răng nghiến lợi thốt ra bốn chữ: “Khinh người quá đáng!” Ngữ khí hung ác, giống như đang nói với kẻ thù giết cha vậy.

Nhũ mẫu co rúm người lại, quyết định đem sự thật vĩnh viễn chôn sâu trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Đã biết trước con gái bé nhỏ của mình sau này sẽ trải qua cuộc sống như thế nào, Trần thị đương nhiên rõ ràng một điều, con gái của mình sẽ không thể lớn lên giống như những cô nương bình thường khác, vì vậy nàng một khắc cũng muốn Đoàn Nhi rời tầm mắt mình. Thời điểm nàng hạ sinh Đoàn Nhi tuy rằng thời gian có hơi lâu nhưng thân thể cũng không tổn thương gì nên Trần thị vẫn luôn để con gái ở bên cạnh mình. Không giống với ba huynh đệ trước đây, tuy rằng nàng cũng chăm sóc rất tỉ mỉ nhưng vài ngày đầu đều là do nhũ mẫu đến chăm nom.

Tiểu hài tử mới sinh thật giống nhau, chỉ ăn và ngủ. Đoàn Nhi vừa sinh ra đã trắng trắng mềm mềm, cô bé lại đặc biệt nhu thuận, cả ngày chỉ nằm ngủ, lúc tỉnh cũng chỉ ọ ẹ vài tiếng, cho ăn no một hồi lại tiếp tục ngủ, thật chưa thấy có đứa nhỏ nào lại ngoan ngoãn như vậy. Trần thị lấy mu bàn tay cà nhẹ vào khuôn mặt trắng nõn của bé, tiểu cô nương vẫn ngủ say không hề phát hiện, chân mày một chút cũng không động đậy. Trần thị nhẹ nhàng ghé tai sát lại còn nghe được tiếng thở nho nhỏ của cô bé, càng ngắm càng thấy yêu, chỉ muốn lúc nào cũng ôm vào lòng không buông.

Bỗng có một phụ nhân bước vào, nhìn thấy dáng vẻ ôm con không muốn buông của Trần thị, lông mày bà dựng đứng, nhẹ giọng quát: “Con không phải là lần đầu tiên sinh nở, chẳng lẽ không biết thời kỳ ở cữ quan trọng thế nào sao? Đứa nhỏ tuy không nặng nhưng hiện tại con vẫn không thể bế được, bằng không về già có đau mỏi con phải tự chịu đấy!” Vừa nói bà vừa ôm lấy Đoàn Nhi từ trong tay Trần thị. Ngay cả bị chuyển từ vòng tay ấm áp của mẹ sang một người khác, Đoàn Nhi cũng chỉ chun cái mũi nhỏ một chút rồi lại nghiêng đầu, tiếp tục an ổn nằm ngủ. Trần thị vốn dĩ lo lắng bé con sẽ tỉnh giấc, ngồi trên giường không yên nhìn theo, thấy con vẫn ngủ ngoan mới an tâm, lúc này mới nhìn về phía người vừa tới: “Mẫu thân! Người nhìn xem con bé thật là ngoan, làm sao con nỡ buông tay ra được.” Mặc dù đã là người phụ nữ sinh được bốn đứa con, Trần thị trước mặt mẹ đẻ của mình vẫn thích

làm nũng như trước.

Trần thị vốn là con gái út do chính thê của Trần quốc công sinh ra, vẫn luôn là đứa con mà Trần Quốc công phu nhân Vương thị yêu thương nhất. Lúc trước bà vốn cũng không đồng ý với hôn sự của con gái, Hứa Quốc công tuy rằng tuổi trẻ đã tự phấn đấu để có được tước vị như vậy nhưng rốt cuộc thực lực gia thế không đủ. Ai ngờ Hoàng Thượng hạ chỉ tứ hôn, Vương thị dù có trăm lá gan cũng không dám kháng chỉ, đành phải rầu rĩ gả Trần thị cho Hứa Quốc công.

Cũng may, tuy rằng địa phương khác không rất hài lòng, ít nhưng ít nhất là người rất biết yêu thương vợ, thành thân lâu như vậy cũng chỉ có thêm một nô tỳ thông phòng, trừ bỏ sinh được một thứ nữ, những đứa con còn lại đều do con gái của mình sinh ra nên bà cũng đủ hài lòng.

Thuần thục đung đưa người một chút để Đoàn Nhi ngủ say hơn, bà nghiêng đầu cẩn thận xem xét Trần thị, phát hiện hai mắt nàng có quầng thâm rất rõ: "Là Đoàn nhi ban đêm quấy khóc làm con không ngủ được sao?"

Trần thị xua tay: "Không phải đâu mẫu thân, người xem con bé có ngoan không? Mẫu thân cũng biết tiểu hài tử bú sữa nên mau ngủ mà cũng mau đói. Đoàn nhi lại rất ngoan, ban đêm chỉ tỉnh dậy vài lần ăn sữa rồi lại ngủ ngay."

Trần thị tuy không tự mình nuôi nấng nhưng vẫn để Đoàn nhi ngủ cạnh mình, mỗi lần nhũ mẫu đến cho bé ăn nàng cũng sẽ tỉnh giấc.

Một bên là con gái, một bên là cháu ngoại, lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, Vương thị cũng đã làm mẹ đương nhiên biết rằng đứa con quan trọng như chính quả tim của mình vậy, dù thế nào cũng không đành lòng rời mắt. Huống chi đứa cháu ngoại này còn là một Phượng Hoàng, tất cả mọi người đều có thể đoán được nàng nhất định sẽ có thời điểm vươn cánh bay lên cao.

Biết nhiều lời cũng vô ích nhưng nội tâm vẫn có chút giận: "Tuỳ con vậy, dù sao chờ đến lúc con già đi thì ta cũng đã chết rồi, mắt không thấy tâm không phiền!"

Bình thường mỗi khi mẫu thân giận dỗi như vậy, Trần thị sẽ mặt dày đến ôm lấy bà cọ mặt làm nũng. Hôm nay thì khác, ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài một chút, cũng đã không còn sớm, lát nữa mẫu thân còn phải ra ngoài chào hỏi khách nhân, hôm nay có rất nhiều người tới mà Trương thị thứ nhất là không thể ứng phó được hết, thứ hai là thân phận nàng cũng không đủ, cho nên mẫu thân mới phải tới đây thật sớm để giúp mình. Không có cha mẹ chồng hằng ngày làm gì cũng có thể thoải mái tự do, nhưng mỗi lần có công việc hệ trọng chỉ có thể nhờ trưởng bối nhà mình đến đây chủ trì giúp.

"Mẫu thân, chuyện con phái người nói với mẫu thân, người đã giúp con lưu ý thật kĩ chưa?"

Hứa gia thực lực không đủ, quen biết không rộng, Trần gia vẫn là một thế gia, đương nhiên quan hệ sẽ rộng rãi hơn Hứa gia nhiều.

Vương thị vẫn nhìn Đoàn nhi ngoan ngoãn nằm ngủ trong lòng mình, nghe Trần thị hỏi vậy, bà gật đầu nói: "Đương nhiên là ta sẽ lưu ý, loại chuyện này ta làm sao có thể quên được, chỉ là..." Dừng lại một chút, có chút do dự nhìn thoáng qua Đoàn nhi: "Con bé vừa mới sinh ra, giờ chuẩn bị vẫn còn quá sớm, con lo nghĩ nhiều rồi, con không sợ về sau con gái sẽ không thân thiết với con nữa sao?"

Chuyện mà Trần thị muốn nói đến chính là tìm sư phó cho Đoàn nhi. Thầy tốt chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, đặc biệt là nữ sư phó. Một người phụ nữ lại có thể làm thầy giáo tất nhiên là phải có nguyên do, còn phải điều tra rõ là vì sao, ít nhất cũng phải có gia thế trong sạch mới được. Hơn nữa đã là người dạy dỗ Đoàn nhi thì phải có thực tài. Cũng may bây giờ Đoàn Nhi còn nhỏ, vẫn còn hai, ba năm nữa, có thể từ từ tìm kiếm. Chủ yếu là phải tìm nhiều một chút. Cầm kỳ thư hoạ, thi từ ca phú, tứ thư ngũ kinh mỗi thứ đều phải tìm một thầy khác nhau.

Mặc dù bây giờ còn nhỏ, nhìn còn thật biết điều khéo, nhưng nếu về sau Đoàn Nhi không muốn học những thứ này, nàng lại cố gượng ép, hai mẹ con sớm muộn gì cũng sẽ bất hoà.

Trần thị bất đắc dĩ thở dài: "Mẫu thân, không phải là con không hiểu điều đó, con biết không nên để Đoàn Nhi từ nhỏ đã phải khổ cực như vậy, con cũng biết không nên cưỡng cầu đứa nhỏ phải trở nên hơn người, nhưng chuyện này cũng không thể do con quyết định. Nếu đã định trước thân phận Đoàn Nhi sau này sẽ không tầm thường, vậy cần phải có thực lực để mọi người phải tin phục."

"Nếu con không sớm dạy bảo con gái nghiêm khắc, cứ để nó bình thường mà lớn lên như những đứa trẻ khác, đó mới thật sự là làm hại Đoàn Nhi."

Thân mang địa vị trên cao, nếu không có thực lực để đối phó nhất định sẽ là trèo cao ngã đau. Mà vấp ngã chốn thâm cung thì vấn đề không chỉ là không gượng dậy nổi mà còn có thể mất mạng như chơi. Nghĩ tới những chuyện này Trần thị cảm thấy đầy lo lắng buồn rầu, mọi người đều nói con gái của mình có phúc phần trời cho, nhưng nào ai biết được đằng sau thiên đại phúc khí này Đoàn Nhi cần phải biết bao cố gắng mới có thể tiếp nhận.

Vương thị vốn chỉ muốn khuyên nhủ mấy câu, không nghĩ tới lại làm con gái của mình thương tâm như vậy, ánh mắt cũng có chút ửng đỏ, nhưng mà nữ nhân đang ở cữ không thể khóc được, bà vội vàng thấp giọng: "Là ta sai rồi, con tuyệt đối không được khóc. Về sau ta sẽ không bao giờ nói đến chuyện này nữa, ta biết chuyện này cũng không phải là con nguyện ý, chẳng qua ta nhịn không được than thở vài câu, cũng chỉ vì ta lo lắng về sau mẫu tử con sẽ không thân thiết mà thôi."

Làm sao có thể giận mẹ ruột của mình chứ, Trần thị cũng là do đột nhiên xúc động một chút mà thôi. Nàng mỉm cười, hai mẹ con lại tâm sự một hồi lâu. Vương thị thấy đã đến giờ, bà con thân thích của bổn gia có thể sẽ tới sớm, giờ cũng là lúc nên ra ngoài chuẩn bị một chút. Bà đem Đoàn Nhi đặt lại vào lòng Trần thị, dặn nàng nghỉ ngơi cho tốt, đến giờ bà sẽ cho người ôm Đoàn Nhi ra.

Trương thị cùng Trần thị không thân thiết, đối với mẫu thân của Trần thị sao có thể thân? Huống chi Vương thị còn là Trấn Quốc công phu nhân, được Hoàng Thượng phong là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, làm sao có thể nhìn đến Trương thị. Trước kia Trương thị rất tự biết mình nên chưa bao giờ cố ý lấy lòng Vương thị, hôm nay nhất định càng không thể. Chuyện phát sinh ngày hôm qua, cho đến giờ Trương thị vẫn còn cảm thấy trong lòng như nghẹn

khuất. Cho dù không thể hiện tại không thể tìm lại cơ hội cho đứa con gái đáng thương của mình, nhưng ít nhất cũng phải chọc cho bọn họ tức chết, dựa vào cái gì lại sỉ nhục con gái của ta như thế!

Đuôi mắt quét ra xa thấy Vương thị đang từ hành lang gấp khúc phía bên kia đi tới, Trương thị quay đi vờ như không biết, chỉ tay kêu hạ nhân kê lại cái bình này, đánh bóng cái bàn đó, lại còn hết sức làm ra vẻ, người sáng suốt vừa thấy cũng biết là cố ý.

Vương thị nhíu mày, đi đến sau lưng Trương thị liền dừng lại. Bà muốn nhìn thử xem hôm nay Trương thị bày ra cái vẻ này là sao? Khi nào đã đắc tội qua nàng ta chứ? Bà thản nhiên mở miệng: "Ngươi có vẻ rất bận rộn, có cần ta giúp đỡ gì không?"

Vương thị không hề vội vã, chỉ đứng tại chỗ nói chuyện mà thôi, bọn hạ nhân xung quanh vội vàng quay lại cúi đầu thi lễ.

Xét về thân phận mà nói, Trương thị chỉ là một hậu bối, bà sao phải ngỏ lời giúp đỡ như thế, đó chẳng qua chỉ là lời ứng xử ngoài miệng mà thôi, Trương thị nếu đã cố ý không nhìn thấy, lời nói của Vương thị đương nhiên cũng không có hảo cảm gì.

Trương thị ngừng tay một chút, quay đầu thấy Vương thị đang đứng sau sau lưng, bình tĩnh nhìn mình với ánh mắt lành lạnh. Ánh mắt ấy Trương thị cũng không xa lạ gì bởi Trần thị cũng luôn nhìn mình với ánh mắt như vậy. Không thèm quản mình nói cái gì làm cái gì, giống như nhìn giống tôm tép nhảy lên nhảy xuống, chỉ cần không ảnh hưởng đến mặt mũi Hứa gia, không ở bên ngoài làm loạn, Trần thị luôn nhìn mình với thái độ như vậy. Ánh mắt như vậy là muốn nói cho chính mình biết Trần thị không phải là không muốn thu thập mình, chẳng qua là lười thu thập mà thôi, tất cả mọi việc mình làm ở trong mắt nàng ta cũng chỉ là râu ria, vốn không cần lãng phí tâm tư để đối phó.

Trương thị cong miệng cười nói trào phúng: "Ta sao có thể làm phiền lão phu nhân hỗ trợ chứ, nếu để tẩu tử biết nhất định sẽ trừng phạt, ta thật không dám."

Vương thị có chút kinh ngạc, ở Hứa gia mà dám mỉa mai đương gia chủ mẫu, Trương thị lấy đâu ra cái dũng khí này? Vừa bực mình vừa cảm thấy buồn cười, cũng hiểu được vì sao con gái của mình không muốn quan tâm đến nàng ta, chẳng qua là với đầu óc như thế này, quan tâm đến nàng quả thật là lãng phí tâm tư.

Vương thị gật đầu: "Cũng được, vậy người cứ tiếp tục làm việc của mình đi." Nói rồi trực tiếp ngồi lên ghế dựa, nha hoàn vội vàng dâng trà thượng hạng lên, sau đó trực tiếp ngồi nhấm nháp chén trà.

"Ừ, trà này cũng không tệ lắm." Bà mỉm cười nói với đại nha hoàn vừa dâng trà, nha hoàn vội cười phụ hoạ theo.

Trương thị đứng ở phía dưới, nhìn lên thấy chủ tớ mấy người đang cười nói náo nhiệt, không hề nhìn đến mình chút nào, trong lòng tức giận, mẫu thân của Trần thị so với Trần thị còn có thể ác gấp trăm lần. Trương thị không ngừng thở hổn hển, hung tợn trừng mắt nhìn Vương thị:

"Lão phu nhân hiện tại rất cao hứng đúng không? Cháu ngoại tương lai có thể trở thành Hoàng Hậu mà." Lời nói ra đầy âm hiểm.

Lời này chính là đại nghịch bất đạo, nếu người ngoài biết được câu nói điên cuồng như thế này. Cho dù rõ ràng có là Thái Tử phi, nhưng Thái Tử còn chưa đăng cơ, không ai dám nói nàng sẽ là Hoàng Hậu. Đặt mạnh ly trà trong tay xuống, nếu đến giờ còn chưa rõ lý do vì sao Trương thị đột nhiên lại như vậy, Vương thị sống mấy mươi năm qua quả thật là uổng phí!

Bà đột nhiên mở miệng nhắc tới người mà vẫn chưa ai nói đến Hứa Tâm Dao:

"Nha đầu Dao Dao kia ta cũng đã gặp vài lần, bộ dáng tốt tính cách cũng tốt, thật là một tiểu cô nương đáng yêu, chỉ tiếc..." Cố ý dừng lại không nói tiếp.

Trương thị nóng nảy mở miệng: "Chỉ tiếc cái gì? Con gái của tôi có chỗ nào không tốt chứ?"

"Chỉ tiếc là có một người mẹ đầu óc vặn vẹo, không biết phân biệt."

Vương thị nói vậy là đã rõ ràng.

"Ta muốn khuyên ngươi hiện tại nên cụp đuôi mà về dạy dỗ con gái làm sao hầu hạ phu quân cho tốt, tương lai tìm cho nó một nhà khá giả chứ đừng như bây giờ, không nên vọng tưởng những thứ không phải của mình."

Vương thị không có quan hệ gì với Trương thị, đương nhiên sẽ không tận tình khuyên bảo nàng. Đã nói đến nước này, có nghe hay không là chuyện của đối phương, bà chỉ báo cho mà biết vậy thôi. Bên này rốt cuộc vẫn là Hứa gia, bà cũng không tiện dạy dỗ Trương thị, chỉ là sẽ đem chuyện này nói lại với con gái, để con gái qua thời gian ở cữ sẽ tự mình xử lý.

Trương thị hung hãn nhìn Vương thị rời đi, hai tay xiết chặt, gân xanh nổi lên. Qua một lúc lâu hai mi mắt mới buông xuống, đưa tay vẫy Lưu nhũ nương ở bên cạnh rỉ tai nho nhỏ...

Giữa trưa, khách quý đã đến chật nhà, Vương thị đang ứng phó với quan khách bên này, quay qua nhìn thấy đã đến giờ liền phân phó nhũ mẫu đi vào ôm Đoàn Nhi ra. Mọi nghi lễ cúng thì các ma ma đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ còn chờ nhân vật chính xuất hiện. Về phần Trương thị đang trầm mặc phía sau, Vương thị cũng không thèm để ở trong lòng.

Hôm nay người quan trọng nhất chính là Đoàn Nhi.

Trương thị nhìn theo bóng dáng nhũ mẫu vừa rời đi, trên mặt nở nụ cười quỷ dị

Đột nhiên bên ngoài truyền đến âm thanh mừng rỡ của tên đầy tớ gác cổng: "Lão phu nhân, Nhị phu nhân, Thái Tử điện hạ tới!"

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Lão phu nhân lúc này bỏ hết mọi việc, quay lại dặn dò Trương thị chỉnh trang lại xiêm y rồi vội vàng ra ngoài nghênh tiếp. Mặc dù là thân thích nhưng chung quy đây vẫn là Hứa gia, Vương thị thân là người ngoài nên sẽ không cùng gia chủ đi nghênh tiếp mà chỉ đưa Trương thị ra cổng lớn, sau đó cùng các vị khách khứa khác đứng chờ bên trong sân viện.

Thái Tử năm nay mới năm tuổi, hắn đến đây mục đích là gì mọi người đều rõ ràng, đương nhiên là vì Đoàn Nhi mà đến. Chưa nói đến việc Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc đã từng

hạ chỉ, đến đây hôm nay cũng chỉ là một tiểu hài tử năm tuổi và một đứa trẻ mới sinh được ba ngày nên mọi người đều cảm thấy không có gì phải lo lắng, kiêng dè.

Cổng lớn phía trước đang náo nhiệt, bên trong cũng đang bàn tán xôn xao. Tất cả thân thích của Hứa gia đều cảm thấy thật vinh quang, khách khứa cũng ồn ào châu đầu ghé tai:

"Hôm nay thật may mắn, có thể diện kiến long nhan của Thái Tử điện hạ!"

"Đúng vậy đúng vậy, quả thực là thiên đại phúc phận!"

"Nghe nói Thái Tử điện hạ tuy còn nhỏ tuổi nhưng tài trí hơn người, thông tuệ ổn trọng, đây là lần đầu tiên Thái Tử xuất cung đó!"

Vương thị đương nhiên là rất cao hứng, Thái Tử điện hạ chính là vì cháu ngoại của bà mà đến đó! Nghĩ tới Đoàn Nhi, bà vội nhìn về hành lang gấp khúc phía bên kia, quả nhiên nhũ mẫu đang ôm Đoàn Nhi đi tới. Trên mặt cười như đóa hoa nở, Kim Phượng Hoàng tới! Vương thị tiến lên vài bước đón lấy Đoàn Nhi, đúng lúc đó cô nhóc cũng tỉnh ngủ, thấy xung quanh có nhiều người như vậy cũng không hề hoảng sợ, chỉ ngước đôi mắt đen bóng lẳng lặng nhìn, khuôn mặt trông thật nhu thuận. Vương thị liền thơm nhẹ lên mặt nàng, bảo bối ngoan của bà1

Những người khác thấy nhân vật chính đã xuất hiện, ào ào xông tới như tới nhìn một vật báu hiếm có, họ muốn nhìn xem cô nương vừa sinh ra đã có phúc khí lớn như vậy có bộ dạng ra sao. Đoàn Nhi cũng không sợ người lạ, thấy nhiều người vây quanh như vậy cũng không khóc không quấy, chỉ mở to mắt lẳng lặng nhìn, đôi mắt đen láy trong veo.

"Đứa nhỏ này tính tình thật ngoan!"

Một vị phụ nhân lớn tuổi đứng bên cạnh nói.

"Tuy nói ba tuổi mới biết tính nết ra sao, nhưng mà tính tình lúc lớn so với khi còn bé cũng không khác biệt lắm. Tiểu nha đầu này lần đầu tiên gặp nhiều người như vậy mà đã có thể trấn định như thế, không hoảng sợ không quấy khóc, trưởng thành tất nhiên vẫn sẽ như vậy, trách không được Hoàng Thượng thích cô bé như thế, thì ra là đã sớm biết trước."

Người bên cạnh lại phụ hoạ theo, Vương thị mặt đầy ý cười, vậy nên cũng không để ý chân mày Đoàn Nhi có chút cau lại.

Lúc đại lão gia, nhị lão gia cùng Trương thị cung nghênh Thái Tử từ bên ngoài vào thì đã thấy một đoàn người vây quanh lại một chỗ. Đại lão gia còn chưa kịp cất lời liền thấy Thái Tử từ lúc mới gặp mặt vẫn lạnh lùng như vậy, đang bước nhanh tới đám người bên cạnh.

"Tránh ra."

Một tiếng nói ngây thơ đột nhiên gầm lên, mọi người đều quay lại nhìn, chỉ thấy một bé trai thân mặc cẩm bào, vẻ mặt tức giận đứng ở ngoài. Bé trai này có khuôn mặt rất tuấn tú, còn nhỏ tuổi mà mày kiếm mắt sáng, khí thế trên người còn mạnh mẽ hơn cả lão phu nhân.

Vì chưa có ai thông báo, Ngô Đồng lại không tự nói ra thân phận của mình nên những người khác có chút không kịp phản ứng. Thấy vậy Ngô Đồng càng tức giận hơn, nhìn thoáng qua Giang Tam. Giang Tam lúc này vội lên tiếng: "Đều thất thần ra đấy để làm gì, Thái Tử điện hạ có lệnh, tất cả mọi người mau tránh ra!"

Giọng thái giám bén nhọn làm mọi người như bừng tỉnh, cũng không dám nhìn lại bé trai đứng đó, toàn bộ đều quỳ xuống. Vương thị ôm Đoàn Nhi trong tay cũng vội quỳ xuống. Vương thị nghĩ mình thân là ngoại tổ mẫu của Đoàn Nhi, lại được Hoàng Thượng đích thân phong nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, thêm vào đó tuổi tác đã cao, dù có quỳ xuống cũng sẽ được miễn lễ cho đứng dậy ngay.

Tầm mắt đang rũ xuống đột nhiên xuất hiện một đôi giày đen thêu kim tuyến tinh xảo, Vương thị còn chưa kịp ngẩng đầu lên liền nghe phân phó: "Đem Đoàn Nhi cho ta." Vừa dứt lời hai tay cũng đưa tới trước mặt. Vương thị nhìn về phía đôi tay kia, trắng nõn, thậm chí còn có chút mập mạp của một cậu bé. Khẽ ngẩng đầu lại thấy một đôi mắt đen nhánh.

Không thể cử tuyệt ý chỉ, đầu óc Vương thị lúc này còn chưa kịp lấy lại tinh thần liền đem Đoàn Nhi từ trong ngực đưa tới. Đến khi trong ngực trống rỗng, đầu óc Vương thị mới thanh tỉnh lại, Thái Tử thoạt nhìn ổn trọng nhưng cũng chỉ là một tiểu hài tử năm tuổi, làm sao có thể đưa Đoàn Nhi cho hắn bế? Nếu có bị ngã chắc chắn là mình sẽ phải chịu tội. Trong lòng cảm thấy thật lo lắng, còn không hiểu sao Thái Tử vẫn chưa cho mình đứng dậy, lại không dám đem Đoàn Nhi bế trở về, đành phải đưa tay ra như chuẩn bị sẵn sàng, lỡ có rớt xuống sẽ lập tức đỡ được.

Ngô Đồng vững vàng bế Đoàn Nhi trên tay, không để Vương thị phải hao tổn tâm tư chút nào. Tinh tế quan sát thấy sắc mặt Đoàn Nhi có chút ửng đỏ, hắn nhẹ nhàng đưa tay nới rộng cổ áo Đoàn Nhi giúp cô bé có thể thở thoải mái một chút, quả nhiên thấy nàng có vẻ thư thái hơn, môi mím mím hơi cong lên như có ý cười.

Đoàn Nhi không hề quấy khóc, chỉ lẳng lặng nhìn Ngô Đồng, đôi mắt đen láy trong vắt không nhiễm một hạt bụi, càng không phải ánh mắt chán ghét của kiếp trước...

"Nếu có kiếp sau, khoảng cách giữa ta và chàng nhất định sẽ là trời và đất. Ta, Hứa Phượng Chỉ, tuyệt đối không bao giờ quen biết chàng..."

Lời nói lúc chúng ta rời xa nhau vẫn còn vẳng vẳng bên tai, vậy mà nàng đã biến thành bộ dạng như bây giờ. Đoàn Nhi, nàng chưa từng ta thứ cho ta, ta cũng chưa từng tha thứ cho nàng, chúng ta đã dằn vặt nhau cả đời, không ai chịu buông tha đối phương... Hiện tại nàng đã quên, còn ta vẫn khắc cốt ghi tâm.

Thái Tử bế Đoàn Nhi không lên tiếng, những người khác đang quỳ trên mặt đất cũng không dám ngẩng đầu lên, ngoại trừ 2 tên nô tài lớn mật Giang Tam và Giang Vạn Lí. Trong mắt Giang Vạn Lí đều là thú vị, chẳng trách mấy ngày trước Thái Tử cho gọi nhũ mẫu đến hỏi cách bế tiểu hài tử, còn vụng trộm lấy gối đầu luyện tập nhiều lần, thì ra là vì Thái Tử phi!

Vụng trộm nhón chân lên ngó đầu ra muốn nhìn xem nữ chủ nhân tương lai có bộ dáng như thế nào, ai ngờ mới chỉ nhìn đến chân tóc màu đen, Thái Tử điện hạ giống như phát giác ra quay đầu lại liếc mắt nhìn, Giang Vạn Lí vội vàng cúi đầu làm bộ ngoan ngoãn.

Thấy trên mặt Đoàn Nhi đã bớt đỏ, Thái Tử lại nhẹ nhàng kéo cổ áo cô bé lên, trời đã chuyển lạnh, không thể để nàng nhiễm phong hàn. Làm xong hết thảy, hắn mới có thời gian rảnh nhìn đến những người khác vẫn đang quỳ. Tầm mắt thẳng tắp nhìn về phía Vương thị đang quỳ dưới đất, lạnh lùng nhìn một hồi, sau đó lại liếc mắt nhìn bàn tay của bà.

Khẽ cụp mắt xuống nói: "Ngươi thân là ngoại tổ mẫu, lại chỉ lo nghe người bên ngoài lấy lòng mà không chịu để mắt đến cháu ngoại mới sinh được có ba ngày. Lão phu nhân làm tổ mẫu đã lâu, loại chuyện chiếu cố tiểu hài tử này còn cần đến ta chỉ giáo sao? Bị những lời ngon ngọt của người khác làm mê muội đầu óc nên không phát hiện ra Đoàn Nhi đang khó thở sao?"

Vương thị bình thường địa vị cao lại là phụ nhân, cho dù tiến cung bái kiến Hoàng Hậu nương nương, ngoại trừ những trường hợp đại lễ, ngày thường cũng chỉ cần thể hiện ý tứ một chút, còn chưa kịp quỳ xuống đã được mời đứng lên. Hôm nay quỳ lâu như vậy là chuyện đã nhiều năm chưa từng có, đầu gối đã hơi run đồng thời lại cảm thấy thật mất mặt. Mọi người đều biết hôm nay Thái Tử đến đây là vì ai, vậy mà mình thân là ngoại tổ mẫu lại phải quỳ dưới đất lâu như vậy. Dù là hoàng gia tôn quý cũng không dám đối đãi mình như vậy, càng không nói đến mình tính ra còn là trưởng bối của hắn. Trong lòng bà thầm oán tuy nhiên không dám nói ra ngoài. Nhưng khi những lời của Thái Tử vừa rơi xuống Vương thị liền sững sờ. Quả thật vừa rồi mình cũng không phát hiện ra Đoàn Nhi có điểm bất thường, chỉ lo nói chuyện với người ngoài. Những người khác giờ mới hiểu được thì ra là vì nguyên nhân này mà mọi người quỳ mãi vẫn chưa được đứng lên, mới vừa rồi còn châu đầu ghé tai bàn tán ồn ào, lúc này tất cả đều ngậm miệng, không dám nói lên bất cứ từ vì, nếu tiểu cô nương này có xảy ra chuyện gì bởi vì bọn họ nói chuyện thì chắc chắn sẽ liên lụy đến cả nhà.

Vương thị cắn răng, mặc dù bà là trưởng bối nhưng mà sai chính sai, càng không nói đến hắn còn là Thái Tử. Ngẩng đầu đang muốn nhận sai, Thái Tử lại đi trước một bước vững vàng bế Đoàn Nhi tiến vào chính sảnh, đúng vào lúc bà định mở miệng.

"Tất cả đứng lên đi!"

Vương thị kinh ngạc nhìn theo bóng dáng Thái Tử vừa đi vào, không biết đây là trùng hợp hay là do hắn cố ý. Nếu là trùng hợp thì chỉ có thể nói thật quá trùng hợp đi. Nhưng nếu là cố ý hắn chỉ là một tiểu hài tử năm tuổi, làm sao có thể tính toán chuẩn xác như vậy, vừa dạy dỗ chính mình lại không để cho mình kịp nhận lỗi, cũng chính là không chừa lại chút mặt mũi nào cho mình. Vương thị không thể làm gì hơn, chỉ thầm oán vài câu.

Nhưng mặt mũi đã mất hết, còn hắn thì lại làm như không hề liên quan đến hắn chút nào.

Ngô Đồng bế Đoàn Nhi đứng trong đại sảnh. Hôm nay là lễ cúng mụ cũng chính là lễ tắm rửa ba ngày cho Đoàn Nhi. Chính giữa phòng từ sớm đã bày một cái chậu gỗ to, bên cạnh là một cái bàn lớn hình chữ nhật, trên mặt bàn đều là quà tặng của khách khứa đến chúc mừng, rất nhiều đồ vật tinh xảo và có giá trị, đợi một lát nữa sẽ bỏ vào bồn tắm của Đoàn Nhi. Ngô Đồng quét ánh mắt qua đống quà tặng rồi dừng lại ở một cái bình ngọc, không nói gì.

Tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào Thái Tử, thấy hắn nhìn cái bình kia, những người khác cũng nhìn theo. Trương thị đương nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng không giống những người khác chỉ là đánh giá đồ vật, vừa nhìn đến cái bình, Trương thị bỗng trợn mắt, vội vàng cúi đầu xuống không để người khác phát hiện ra biểu hiện bất thường của mình, Lưu nhũ nương cũng cùng là biểu hiện như vậy.

Cũng may Thái Tử chỉ hơi dừng một chút rồi lại tuỳ ý dời tầm mắt đi chỗ khác. Trương thị thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa rồi cổ họng thiếu chút nữa muốn nhảy ra ngoài. Khôi phục lại tâm tình, một lần nữa nhìn về phía Thái Tử, kết quả phát hiện Thái Tử khuôn mặt như cười như không nhìn thoáng qua mình. Trương thị lắc lắc đầu nhìn kĩ lại lần nữa, rõ ràng một chút dao động cũng không có, vẫn là gương mặt lạnh lùng từ lúc vừa bước chân vào. Hắn là

do mình nhìn lầm thôi, mình chưa từng xuất hiện trước mặt Thái Tử, lại không thù không oán, hôm nay là lần đầu tiên hắn đến đây, chẳng lẽ lại có bản lĩnh thông thiên phát giác ra việc mình làm? Không có khả năng, không có khả năng.

Giang Tam bước lên một bước lấy ý chỉ của Hoàng Hậu nương nương ra, mọi người một lần nữa quỳ xuống nghe tuyên chỉ. Đại ý là hi vọng Đoàn Nhi có thể lớn lên khoẻ mạnh, đối với việc hôm nay không thể tự mình đến cảm thấy rất tiếc nuối, đặc biệt ban cho một thanh ngọc như ý để bỏ vào bồn tắm của Đoàn Nhi. Giang Vạn Lí đem ngọc như ý đưa đến tay đại lão gia. Đại lão gia dẫn mọi người tạ ơn: "Khấu tạ Hoàng Hậu nương nương!"

Chỉ là lễ tắm rửa ba ngày của một tiểu hài tử vậy mà đích thân Hoàng Hậu nương nương hạ chỉ chúc mừng, có thể thấy được không chỉ Hoàng Thượng rất hài lòng tự mình đặt tên mà Hoàng Hậu nương nương cũng rất vừa lòng. Hơn nữa hôm nay Thái Tử còn đích thân tới, từ lúc đến vẫn ôm Đoàn Nhi trong tay không rời, chỉ như vậy cũng đã biểu đạt rõ ý tứ của Thái Tử. Ba người tôn quý nhất đều thích Đoàn Nhi.

Ngay cả đại lão gia cũng tự nhủ thầm, con gái của mình kiếp trước nhất định là làm vô số chuyện tốt mới có thể đổi được phúc phận lớn như vậy.

Thời điểm mọi người quỳ xuống tạ ơn, Ngô Đồng cũng chỉ lẳng lặng ôm Đoàn Nhi. Trẻ sơ sinh thường dễ buồn ngủ, vừa rồi còn có vẻ rất hoạt bát, vậy mà giờ đã ngủ say. Nhẹ nhàng đung đưa thân mình một chút để nàng ngủ sâu hơn, không hề cảm thấy hành động của mình có vẻ không hợp với thân phận chút nào. Nhẹ đưa tay chạm vào khuỷu tay của Đoàn Nhi, trơn nhẵn như lúc đầu, không giống với kiếp trước, có một vết sẹo nhỏ , tuy nhìn không rõ nhưng sờ vào sẽ thấy. Vết sẹo ấy chính là bị thương lúc làm lễ tắm ba ngày, do còn quá nhỏ nên không thể tuỳ tiện sử dụng đan dược gì. Chờ sau này lớn lên một chút thì thời gian cũng đã lâu, dù có dùng rất nhiều loại thuốc tốt vẫn không thể khôi phục như lúc ban đầu, từ đó lưu lại một vết sẹo.

Ngô Đồng gật đầu với đại lão gia rồi nói: "Đưa ngọc như ý cho ta, ta sẽ tự bỏ vào."

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Trời đã trở lạnh, trong đại sảnh từ sớm đã đốt lò sưởi để đảm bảo Đoàn Nhi không bị lạnh. Nha hoàn bưng một thùng nước nóng đổ vào bồn tắm, hơi nóng lập tức bay nghi ngút. Lão phu nhân đứng đầu, tiếp theo là toàn bộ thân thích theo thứ tự từ trưởng đến thứ, một bên thêm nước lạnh vào bồn, một bên bà mụ đọc lời khấn:

"Xinh đẹp đáng yêu, thông minh lanh lợi..."

Trương thị và Lưu nhũ nương đem những lễ vật trên bàn nhẹ nhàng bỏ vào bồn, bà mụ vẫn tiếp tục đọc lời khấn. Trương thị cực kỳ cẩn thận nhẹ tay cầm lấy cái bình ngọc, ánh mắt u tối nhìn thoáng qua Vương thị vẫn không hề biết gì ở bên cạnh. Chờ một chút thôi, ngươi đã nhục mạ nữ nhi của ta, ta cũng muốn ngươi hãy nhìn xem. Nhẹ nhàng đặt cái bình vào trong nước, không để phát ra một tiếng động nhỏ.

Hoàng Hậu nương nương ban thưởng cho ngọc như ý đương nhiên đó là vật quý phải đặt bên cạnh nàng. Mặc dù mới năm tuổi nhưng Thái Tử ôm Đoàn Nhi một tay cũng không có vẻ gì là phải gắng sức, tay trái cầm ngọc như ý vững vàng bước tới bồn tắm trước mặt, nhìn một lượt tất cả vật phẩm trong đó, đa phần là những đồ trang sức bảo thạch, ngọc bội mà nữ tử đều thích. Duy nhất có một chiếc bình ngọc vừa đúng lúc đặt ở giữa chậu nước. Chiếc bình này rất tinh xảo, thân bình trắng như ngọc, trên đó có vẽ mấy nhánh mai hồng. Bình trắng mai hồng, kết hợp lại với nhau càng thêm nổi bật.

Đại lão gia thấy Thái Tử có vẻ hứng thú với chiếc bình này vội tiến lên giải thích: "Chiếc bình này là do nhạc mẫu của thần tặng cho tiểu nữ."

Vương thị cũng tiến lên cúi đầu: "Mấy thứ này là trò chơi của mấy bé gái.'

Thái Tử gật đầu: "Chiếc bình này thân nhìn như được làm bằng ngọc nhưng lại có cảm giác sáng bóng quá, là làm bằng ngà voi sao?"

Đồ tặng cho cháu ngoại mình làm sao có thể chỉ là một cái bình đơn giản, đương nhiên là phải đặc biệt chú trọng. Vương thị không có tâm tư muốn tranh công, nhưng lúc này lại được Thái Tử chỉ ra nên cũng cười gật đầu, không nghĩ tới Thái Tử còn nhỏ tuổi mà lại có con mắt thưởng thức tốt như vậy, cách một lớp nước đục bởi được nấu bằng lá xông tắm cho em bé vẫn có thể nhìn ra.

"Hồi bẩm Thái Tử điện hạ, đó đúng là chiếc bình Bạch Ngọc làm bằng ngà voi."

Lúc này trong lòng Trương thị như bị ai đó nhéo một cái, hỏi cái gì không hỏi lại cố tình hỏi đúng chiếc bình này. Ánh mắt không ngừng đảo quanh trên người Thái Tử cùng đại lão gia và lão phu nhân. Cũng may, Thái Tử dường như chỉ là rất thích cái bình này cho nên hỏi vài câu, lúc này đã bỏ qua, chuẩn bị thả ngọc như ý xuống nước.

Trương thị chăm chú nhìn chằm chằm động tác của Thái Tử. Mau bỏ xuống đi, bỏ xong thì đến việc chính rồi. Đột nhiên ánh mắt Trương thị mở lớn, thậm chí không khống chế được bước lên một bước, bởi vì chỗ Thái Tử định thả ngọc như ý xuống không phải chỗ nào khác mà chình là bên cạnh cái bình kia. Trương thị gắt gao nhìn ngọc như ý trên tay Thái Tử đang được bỏ xuống, tuyệt đối đừng đụng đến cái bình kia, tuyệt đối đừng đụng vào!

"Rắc!" Hiển nhiên là ông trời không nghe được lời khẩn cầu của Trương thị, ngọc như ý vừa chạm vào, cái bình lập tức bể nát.

Chỉ nhẹ nhàng chạm vào làm sao có thể dễ dàng vỡ ra được? Lập tức mọi người xung quanh náo nhiệt bàn tán:

"Không thể nào, ngà voi vô cùng rắn chắc, làm sao mà vừa chạm một chút lại vỡ nát như vậy?"

"Đúng vậy, chỉ vừa chạm nhẹ một cái mà thôi, cũng chẳng phải là va đập mạnh..."

Bên này Trương thị há hốc miệng không thể tin nổi, sao có thể vừa khéo đặt ngọc như ý ngay bên cạnh cái bình, lại còn cố tình chạm nhẹ một phát như vậy chứ?

Nàng kinh ngạc đứng tại chỗ không phản ứng, đến khi có người nhẹ nhàng kéo tay áo, Trương thị mới hoàn hồn, quay lại nhìn thì ra là Lưu nhũ nương không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau không ngừng nháy mắt nhắc nhở. Trương thị sực tỉnh, lúc này không thể để lộ ra sơ hở, vội vàng nén lại tâm trạng chột dạ trong lòng, thay vào đó bày ra vẻ kinh ngạc giống những người xung quanh.

Lão phu nhân cũng giật mình: "Không thể nào, sao có thể dễ dàng vỡ nát như vậy?" Bất chấp mọi thứ, bà đẩy vài vị đứng sát cái bồn để xem náo nhiệt ra, ngồi xổm xuống đưa tay lấy vài mảnh vỡ của chiếc bình lên cẩn thận đánh giá. Nhìn một hồi lâu, bà nhướn mày, lại đẩy những người xung quanh ra, bước nhanh ra bên ngoài dưới ánh sáng mặt trời để nhìn cho kỹ. Tuy rằng những chiếc lá thuốc tắm cho trẻ em vẫn còn dính trên đó nhưng trên những mảnh vỡ vẫn có thể nhìn ra vật sềnh sệch dính trên đó. Hiển nhiên, chiếc bình này đã bị người nào đó đập vỡ từ trước sau đó gắn lại. Đây là bị người ta gài bẫy! Nếu Thái Tử không đem ngọc như ý đặt vào mà trực tiếp để bà mụ tắm cho Đoàn Nhi, vậy thì không phải là Đoàn Nhi được thêm phúc thêm thọ mà chính là để cho con bé phải đổ máu rồi! đưa những mảnh vỡ cho ma ma thân cận của bà mang đi thu dọn. Đại lão gia đi tới bên cạnh Vương thị hỏi: "

Vương thị híp mắt lại, sau đó Nhạc mẫu phát hiện ra điều gì?"

Chuyện này rất nghiêm trọng, không chỉ là vấn đề bị mất mặt mà còn liên quan đến tính mạng của Đoàn Nhi. Tiểu hài tử vốn là rất yếu ớt, người lớn nếu chạm vào mảnh vỡ có lẽ chỉ cần thuốc thang vài ngày là có thể lành lại nhưng tiểu hài tử chạm vào không chừng còn có thể mất mạng. Vì vậy đại lão gia có vẻ rất nghiêm túc.

Vương thị lắc đầu: "Không nhìn ra cái gì, có lẽ là lúc mang đến đây, trên đường đi xe ngựa gặp chỗ xóc nên bị rạn nứt chứ chưa vỡ hẳn."

Lời giải thích này quá mức gượng ép, không chỉ đại lão gia không tin, ngay cả Trương thị cũng không tin Vương thị sẽ cho là sự việc đơn giản như vậy. Đã sớm chuẩn bị tinh thần, không nghĩ tới chỉ đổi lấy một câu nhẹ nhàng bâng quơ như vậy, đại lão gia còn muốn há mồm nói cái gì đó, Vương thị lại khoát tay ý bảo hắn đừng nói nữa.

"Chuyện này để tối nói sau, trước mắt cứ lo ứng phó tình huống hiện tại đi đã."

Đại lão gia gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, xoay người bước đến trước mặt Thái Tử xin chỉ thị: "Hiện tại vẫn chưa biết rõ sự tình ra sao, thần cho rằng nên cử hành lễ tắm rửa lại một lần nữa, Thái Tử thấy sao?"

Việc này vốn là chuyện riêng, nhưng sự việc đã xảy ra trước mặt Thái Tử, hắn lại là người tôn quý nhất ở đây, đương nhiên phải hỏi qua ý kiến hắn. Cũng chỉ là hỏi cho phải phép thôi, đại lão gia đã định phân phó hạ nhân chuẩn bị lại một lần nữa, ai ngờ Thái Tử lại lắc đầu. Giọng trẻ con nhưng từng chữ, từng chữ lại rất có lý:

"Lễ tắm rửa ba ngày chính là việc cần thiết để cầu phúc cho trẻ nhỏ mới sinh. Nhưng việc hôm nay mọi người được chứng kiến hiển nhiên không phải là chuyện tốt. Tuy nói chỉ do sơ suất, nhưng không ai có thể cam đoan là làm lại có thể thuận lợi đến cùng hay không. Nếu đã có điềm báo trước, như vậy hôm nay cũng không thích hợp để làm lễ tắm rửa, mau dừng lại hết đi."

Cúi đầu nhìn Đoàn Nhi đang ngủ ngon trong lòng, Thái Tử mím môi:"Đoàn Nhi cũng không cần mấy việc như thế này hay bất kỳ đồ vật gì để gia tăng phúc khí, nàng đã sớm có đầy đủ phúc khí rồi."

Nghe những lời phía trước, đại lão gia còn muốn bác bỏ vài câu, sao có thể bỏ qua lễ tắm rửa ba ngày chứ? Cho đến khi nghe được câu cuối cùng của Thái Tử, tâm tư của ông mới lắng xuống, cũng đúng, Đoàn Nhi sớm đã có phúc khí lớn, không cần mấy thứ rườm rà này để tăng phúc khí nữa. Ông lắc lắc đầu hổ thẹn: "Hôm nay Thái Tử đích thân tới, thần lại để xảy ra chuyện như vậy, quả thật là thấy hổ thẹn với Thái Tử và tâm ý của Hoàng Hậu nương nương..."

Ngô Đồng lắc đầu ý bảo không cần quá lời, trầm ngâm nhìn Đoàn Nhi thêm lần nữa rồi đem người đặt lại vào tay nhũ mẫu.

Trong ngực bỗng trở nên vắng vẻ làm cho Thái Tử bần thần trong phút chốc nhưng cũng chỉ vỏn vẹn một chớp mắt liền biến mất. Môi mím lại thành một đường thẳng, cất bước đi ra ngoài. "Nếu quốc công gia đã có việc, ta cũng không tiện quấy rầy. Hồi cung!"

Đại lão gia vội vàng đi theo ra ngoài tiễn Thái Tử.

Thái Tử tuổi còn nhỏ không thể cưỡi ngựa nên phải ngồi xe ngựa đến Hứa phủ. Một đội thị vệ đang đứng ở cửa chính, nhìn thấy Thái Tử ra ngoài, toàn bộ cúi người hành lễ. Đại lão gia theo người đi đến bên cạnh xe ngựa, cung kính khom người chờ Thái Tử lên xe. Ngô Đồng lại chỉ vào Giang Vạn Lí vẫn đi theo sau: "hắn sẽ ở lại đây."

"Dạ?..."

Đại lão gia có chút không phản ứng kịp, Thái Tử muốn lưu lại một tiểu thái giám để làm gì? Ngô Đồng lại không hề có ý giải thích, hôm nay một lần nữa

gặp lại Đoàn Nhi, trong lòng có chút loạn, chỉ gật gật đầu rồi trực tiếp lên xe ngựa rời đi. Tất cả mọi người cũng đi theo xe ngựa của Thái Tử, trước cửa phủ chỉ còn lại Giang Vạn Lí cùng đại lão gia mắt to trừng mắt nhỏ.

Đối phương tuy tuổi còn nhỏ nhưng dù sao đây vẫn là thân tín bên cạnh Thái Tử, không thể tuỳ tiện, nghĩ vậy đại lão gia cười cười: "dám hỏi tục danh của tiểu công công là gì ạ?"

Giang Vạn Lí khom người cười trả lời: "Quốc công đại nhân không cần khách khí như vậy với tiểu nhân, để Thái Tử biết được lại đánh nô tài gãy chân." Lời nói đùa của Giang Vạn Lí giúp đại lão gia thả lỏng đôi chút, cũng kéo gần khoảng cách hơn với vị tiểu công công này, sau đó hắn mới trả lời: "nô tài họ Giang, tên là Vạn Lí. Thái Tử điện hạ để nô tài lưu lại đây là đến hầu hạ Thái Tử...., à không, là hầu hạ Hứa tiểu thư."

Thiếu chút nữa bật ra ba chữ "Thái Tử Phi".

Xưng hô thiếu chút nữa bật ra này đại lão gia cũng đã nghe ra, cảm thấy rất vừa lòng. Được Hoàng Thượng tứ hôn là chuyện lớn, nhưng Thái Tử đem người đặt trong lòng mới quan trọng hơn. Dù sao sau này Đoàn Nhi cũng sẽ vào cung, để cho nội thị hầu hạ từ nhỏ cũng coi như tập thích ứng trước. Đại lão gia cho người dẫn Giang Vạn Lí đến viện của Trần thị, hiện tại Đoàn Nhi vẫn ở cùng Trần thị, Giang Vạn Lí đương nhiên cũng sẽ qua bên đó hầu hạ.

Đưa mắt nhìn Giang Vạn Lí đã rời đi, sắc mặt đại lão gia lúc này mới thật sự trầm xuống, sải bước quay trở về. Hắn muốn nhìn xem ai lại dám để mình một phen bẽ mặt vào đúng ngày hôm nay như vậy.

Đại sảnh mới vừa rồi còn nào nhiệt lúc này lại im lặng dị thường, lão phu nhân ngồi ở trên ghế không nói lời nào, Trương thị lẳng lặng đứng phía dưới. Nhìn thấy đại lão gia quay lại, lão phu nhân mở miệng: "đã tiễn Thái Tử rời đi an toàn rồi chứ?"

Đại lão gia gật đầu, lão phu nhân lại nói tiếp: "khách khứa cũng đều ra về hết rồi, ta tuy cũng tính là mẫu thân của ngươi nhưng chung quy vẫn không phải là chủ tử của Hứa gia, cho nên ta cũng không thể yêu cầu mọi người giữ kín chuyện này. Trên thực tế dù có bắt tất cả giữ kín miệng cũng vô dụng, điều này ngươi và ta đều rõ ràng."

Cứ xem như đều là người nhà cũng không có khả năng một chút không truyền ra ngoài, càng không nói đến hôm nay còn có rất nhiều khách khứa không mời mà tự đến. Đoàn Nhi từ khi ra đời đã chịu sự chú ý của muôn người, hôm nay đích thân Thái Tử tới mang theo ý chỉ của hoàng hậu càng trực tiếp đẩy nàng lên đầu sóng ngọn gió, bất kể là ai nhất định đều chú ý đến mọi chuyện của nàng. Hôm nay để xảy ra chuyện lớn như vậy khẳng định không thể giấu được.

Nếu không phải vì thân phận đặc biệt của Đoàn Nhi, lão phu nhân sao có thể ôm hết trách nhiệm lên người mình. Cứ coi như một tấm màn che cũng được, xảy ra sự cố trong lúc vận chuyển còn hơn để tất cả mọi người biết là bị người ta cố ý hãm hãi. Người trong nhà lại có thể gây ra loại chuyện hồ đồ như vậy, hơn nữa còn là trên người một đứa nhỏ mới sinh.

Nghĩ đến đây lão phu nhân cảm thấy thật có lỗi với Đoàn Nhi, trong lòng rất khó chịu liền đứng dậy: "chuyện nhà các ngươi ta không thể xen vào, cũng không muốn quản, ngươi hãy tự mình giải quyết đi." Nói xong liền cất bước rời đi.

Từ trước đến nay, cho dù đại lão gia không để ý tới chuyện ở hậu trạch nhưng cũng biết được chuyện xảy ra hôm nay tuyệt đối có liên quan đến Trương thị, mở miệng muống mắng lại nhịn xuống, giận dữ hỏi ma ma đứng bên cạnh: "Nhị lão gia đâu? Xảy ra chuyện như vậy mà hắn lại không có ở đây, hắn có còn biết mình là người của Hứa gia hay không?"

Ma ma run rẩy trả lời: "vừa rồi lúc lão phu nhân hỏi nhị phu nhân sự tình mọi chuyện, nhị lão gia liền nói có việc và đã rời đi rồi ạ!"

Cũng thật đáng thương cho Trương thị, vừa rồi lão phu nhân khí thế bức người nhưng nàng ta vẫn không chịu thừa nhận. Mặc kệ chuyện này rốt cuộc có phải do nàng ta làm hay không, nàng vẫn là nhị phu nhân của Hứa gia, là thê tử được cưới hỏi của nhị lão gia, cho dù nhị lão gia chỉ coi nàng là vợ trên danh nghĩa chứ không hề có tình cảm nhưng ít nhất cũng nên cùng đối mặt mới phải. Ai ngờ nhị lão gia lại trực tiếp bỏ đi. Nhị phu nhân có thể làm được đến mức này, quả thật cũng không biết nói thế nào cho phải. Cũng khó trách, đại lão gia vốn cho rằng với tính tình của Trương thị chắc chắn không có khả năng lẳng lặng đứng đấy nghe lão phu nhân răn dạy, hóa ra là vì cái tên vô liêm sỉ lão nhị kia. Nghĩ đến đây quả thật giận quá nhưng không thể vạch trần: "mau đi gọi nhị lão gia về cho ta, nếu hắn không chịu trở về thì hãy nói với hắn cả đời này cũng đừng về nữa."

Ma ma vội vàng đi ra phân phó mấy tên nô tài ra ngoài tìm người, đại lão gia nhăn mặt nhìn Trương thị vẫn luôn cúi đầu không nói lời nào, nghĩ ngợi một chút rồi ra lệnh: "ngươi hãy trở về viện của mình đi, không có sự đồng ý của ta không được phép ra ngoài." Nói xong liền rời đi, bên này xảy ra chuyện như vậy, hẳn là phu nhân ở bên kia cũng biết rồi. Nàng đang trong thời gian ở cữ vốn không nên bận tâm những việc này nhưng mọi việc trong nhà vẫn luôn do nàng làm quản, cho dù muốn truy cứu việc này thì vẫn phải để phu nhân ra mặt. Hơn nữa ông thân là đại ca, trực tiếp xử lý em dâu tóm lại vẫn không tốt.

Trương thị nhìn bóng lão gia rời đi, trong lòng căn bản không thèm để ý. Chưa nói đến việc mình đã chặt đứt ngọn nguồn, xử lí kín kẽ mọi việc, cho dù cuối cùng Trần thị có tra ra được, chỉ cần mình sống chết không thừa nhận, nàng ta tuyệt đối không có biện pháp xử lý mình. Lại lui một bước mà nói, dù cho trong lòng mọi người đều biết rõ việc này do chính mình làm, lúc trước lão phu nhân đã vì mặt mũi của Hứa gia mà nhận trách nhiệm về mình trước mặt quan khách rồi. Nếu Trần thị cố tình làm to chuyện này không phải là làm mất mặt chính mẫu thân của mình sao. Dù sao mình cũng không có ý định làm gì nha đầu kia, cho dù có chạm vào mảnh vỡ thì lúc tắm rửa vẫn luôn được bà vú bế trên tay chứ không hoàn toàn đặt cả người vào trong nước, cùng lắm cũng chỉ rách chút da thôi. Hơn nữa lần này không phải đã không thành công sao! Đáng giận nhất chính là lão gia, vậy mà có thể bỏ mình lại chạy mất! Hiện tại Trương thị tức giận nhất điều này, căn bản không lo lắng phản ứng của Trần thị khi biết chuyện.

Lúc đại lão gia đi tới phòng Trần thị, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy trên đất đầy mảnh vỡ vội dừng bước, phu nhân nhà mình khẳng định đã biết chuyện. Nhẹ nhàng đi đến bên giường, còn chưa kịp nói chuyện Trần thị đã tức giận nói: "mẫu thân ta đã tìm một thợ gốm đến xem, nói là cái bình trước đó đã bị người khác đập vỡ rồi dán lại, thứ đó gặp nước sẽ bắt đầu tan ra, gặp nước ấm lại càng tan nhanh hơn, chưa đầy một khắc sẽ tự động tan rã."

”Vừa chạm nhẹ đã bể nát.”

”Thật sự do Trương thị làm ư? Đoàn Nhi mới sinh, lại không có đắc tội với nàng ta, vì sao lại làm vậy chứ?”

Hứa gia ngoại trừ Trần thị chỉ có Trương thị, đại lão gia và nhị lão gia đều không quản việc trong nhà, nhị lão gia cùng lắm cũng chỉ đùa giỡn với mấy nha hoàn trong viện, không có khả năng vươn tay đến Đoàn Nhi bên này. Dù sao Đoàn Nhi cũng chẳng làm gì ảnh hưởng đến nàng ta, sao có thể hạ thủ độc ác vậy?

Đại lão gia không biết mặt trái của hậu trạch, Trần thị rõ ràng tàn nhẫn! Trực tiếpcười lạnh: “còn không phải vì Đoàn Nhi cản trở con đường tiến thân của nữ nhi nàng ta sao?”

”Ta vốn nghĩ nàng ta cho dù trong lòng khó chịu cũng sẽ không dám làm gì Đoàn Nhi, cùng lắm nàng ta sẽ làm khó vài chuyện vụn vặt. Vốn định đợi ta hết thời gian ở cữ sẽ tính sổ kỹ càng, chuyện nhỏ thì cho qua, dù sao nàng ta cũng là người không vịn nổi tường. Không ngờ, con chó cắn người như nàng ta lại ác vậy.”

Trần thị thật sự nóng giận, so sánh Trương thị như chó.

Đại lão gia cũng đang tức giận, nên không để ý cách dùng từ của Trần thị. Chân mày nhíu chặt, suy nghĩ rất lâu vẫn không biết nên xử lý thế nào.

”Nhạc mẫu đã nhận trách nhiệm việc này, nếu bây giờ nàng làm lớn chuyện những người khác sẽ biết, vậy hôm nay nhạc mẫu phải chịu uất ức cũng uổng công, bà vì thanh danh nhà chúng ta mới làm thế.”

Trần thị nhướn mày: “lão gia yên tâm, thiếp đã có cách thu thập nàng ta. Trước hết cứ để nàng ta thoải mái trong một tháng này đi, chờ thiếp hết thời gian ở cữ cũng chính là lúc nàng ta phải trả nợ.”

Để chỉnh người có hàng vạn cách, những thủ đoạn ngầm của hậu trạchlại càng nhiều không đếm xuể, Trần thị có vô số phương pháp làm Trương thị sống không dễ chịu. Nhưng nếu mẫu thân đã muốn nhịn thì không thể ngay lập tức làm lớn mọi chuyện, chỉ có thể từ từ xử lý. Chờ đến lúc chuyện này dần phai nhạt mới có thể hoàn toàn thu thập Trương thị. Nghĩ đến chuyện này Trần thị lại cảm thấy thật khó mà nhẫn nại, hận không thể lập tức giết chết Trương thị.

Giang Vạn Lí từ nãy giờ vẫn im lặng đứng bên cạnh nhíu mày, âm thầm tham gia câu chuyện, cũng đưa ra một vấn đề: “không biết đại lão gia cho rằng lúc này nhị lão gia đang ở đâu?”

Nếu đã đến Hứa gia hầu hạ Thái Tử phi thì chính là nô tài của Hứa gia, điều này Giang Vạn Lí rất rõ ràng. Xưng hô từ Quốc công gia biến thành đại lão gia, từng bước kéo gần khoảng cách.

Đại lão gia lúc này mới phát hiện Giang Vạn Lí đang ở đây, vừa rồi trong mắt hắn chỉ có Trần thị, Giang Vạn Lí lại đứng im không nói một lời nên hắn không chú ý. Chớp chớp mắt, tuy rằng không hiểu tại sao hắn lại hỏi vấn đề này nhưng dù sao cũng là người bên cạnh Thái Tử nên đại lão gia vẫn trả lời:

”Ta đã phái người đi tìm, không phải ở sòng bạc thì chính là kỹ viện, hắn còn có thể đi đâu chứ.”

Tên nhị đệ này của mình quả thật vô liêm sỉ, việc tốt hắn không làm, chuyện xấu thì luôn có mặt. Nhưng cho dù hắn có vô liêm sỉ cũng không phải vô liêm sỉ đến cùng, chưa bao giờ dám khiến mình không kiềm chế nổi, luôn biết điểm mấu chốt ở đâu. Thôi thôi, chỉ cần không gây ra chuyện gì lớn thì cứ an phận làm một tên nhàn hạ tiêu tiền như nước đi.

Đối với sự tức giận của đại lão gia, Trần thị cũng không hiểu tại sao. Giang Vạn Lí nhân đó, không nhanh không chậm nói: “chắc đại lão gia và phu nhân cũng biết, nô tài từ nhỏ đã tiến cung, vẫn luôn ở chung với các đại thái giám. Nô tài ít tuổi không hiểu chuyện nhưng những đại thái giám trong cung tuy thân thể có thiếu sót, nhưng tâm tư không hề thiếu, thậm chí lại càng thâm sâu hơn.”

”Đặc biệt là những thái giám được phép xuất cung mua người, thường thường đều đến những nơi làng chơi xem, cho dù ăn không được, nhưng nhìn cũng được đúng không?”

Lời này nếu đổi lại là do một đại thái giám nói ra, nhất định Trần thị sẽ cho người đuổi ra ngoài. Thế nhưng những lời đó lại từ miệng một đứa bé, mà còn nói sinh động như thật làm cho người ta liên tưởng đến một con vẹt.

”Ngươi mới bây lớn, sao có thể biết những chuyện này!”

Ngay cả đại lão gia cũng cảm thấy buồn cười, không nhịn được vừa cười vừa mắng.

Giang Vạn Lí lắc đầu, rành mạch nói: “nô tài chính là không hiểu, cho nên lúc bọn họ nói chuyện nô tài cũng chỉ biết nghe vậy thôi, về sau mới hiểu.” Dừng một chút lại tiếp tục mở miệng: “cách đây vài ngày nô tài có nghe được bọn họ nói chuyện, nói nhị lão gia của phủ Quốc công trong một ngõ hẻm ở phía Nam kinh thành có nuôi một ngoại thất, nghe nói mua từ một kỹ viện.”

Đại lão gia đang ngồi trên ghế đứng bật dậy: “Cái gì? Hắn dám nuôi ngoại thất ở bên ngoài? Những người trong cung đều biết hết?” Nói xong liền nhấc chân muốn đi ra ngoài lôi cổ nhị lão gia về ngay lập tức.

Giang Vạn Lí bước lên một bước ngăn lại, cười cười nhìn đại lão gia nổi cơn thịnh nộ: “Bản tính lão gia ngài chính trực, đương nhiên khinh thường không

thể khoan dung những chuyện kiểu này, nhưng có bao nhiêu người có cách nghĩ giống ngài đâu? Tuy rằng luật pháp không cho phép, nhưng người vụng trộm nuôi ngoại thất vẫn nhiều lắm."

"Những người trong cung biết những chuyện này căn bản không để trong lòng, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, sớm đã không còn kinh ngạc."

Bất quá chỉ là một tiểu tử mấy tuổi đầu, đề cập chuyện kiểu này lại nhẹ nhàng bâng như rất quen thuộc, đối lập với sự phẫn nộ của đại lão gia, Giang Vạn Lí rõ ràng bình tĩnh hơn nhiều. Bị một đứa trẻ chỉ dẫn vấn đề này, đại lão gia cũng có chút xấu hổ. Ông đương nhiên biết loại chuyện này ở những thế gia môn hộ khác kỳ thật đều làm sau lưng, nhưng không thể phát sinh ở nhà mình.

"Ta tất nhiên biết điều đó, nhưng nhà chúng ta tuyệt đối không thể xuất hiện loại chuyện này!"

Nói xong muốn đi ra ngoài.

Giang Vạn Lí vẫn đứng yên tại chỗ, tỉnh táo nói: "Vậy đại lão gia tính giữ lại em dâu muốn hại tiểu thư, hay để nhị lão gia nạp thêm một tiểu thiếp dễ bắt chẹt vào cửa ạ?"

Đại lão gia vừa bước chân ra ngoài chợt dừng lại, ngay cả Trần thị cũng cúi đầu đăm chiêu, Giang Vạn Lí không mở miệng nữa, để hai người họ có thời gian suy nghĩ. Qua một hồi lâu, đại lão gia vẫn quay lưng lại, có chút giãy dụa nói: "Hồ đồ, cửa nhà chúng ta sao có thể để một nữ tử thanh lâu bước vào."

Xong rồi, Giang Vạn Lí không dấu vết cười cười.

"Đây chỉ là kế tạm thời thôi, đợi đến khi nhị phu nhân đương nhiệm đi, những chuyện về sau tự nhiên sẽ dễ xử lý. Lão gia và phu nhân đều là người lương thiện, chắc chắn sẽ không thể trực tiếp làm gì nhị phu nhân, nếu do nhị lão gia đích thân làm không phải là chuyện đương nhiên sao?"

Lúc này đại lão gia cũng không mở miệng, chỉ hơi cúi đầu suy nghĩ gì đó.

Một lúc lâu sau mới có người mở miệng, lúc này lại là Trần thị. Trần thị cười cười nhìn Giang Vạn Lí, trong mắt rõ ràng là khen ngợi: "Đứng lâu như vậy chắc ngươi cũng đã mệt mỏi, vừa từ trong cung ra, trước tiên ngươi phải biết thói quen sinh hoạt, nghỉ ngơi của Đoàn Nhi mới được, ta sẽ sai ma ma dẫn ngươi đến phòng của Đoàn Nhi để làm quen dần."

Tuy tạm thời vẫn ở chung với Trần thị nhưng viện của Đoàn Nhi đã chuẩn bị ổn thỏa từ sớm.

Biết bọn họ đây muốn thương lượng cụ thể, việc Thái Tử điện hạ giao phó cũng đã làm thoả đáng, Giang Vạn Lí liền theo lời Trần thị lui xuống.

Trần thị vẫn chăm chú dõi mắt nhìn bóng dáng Giang Vạn Lí, đến khi không thấy người đâu nữa mới thở dài một tiếng nói với đại lão gia vẫn còn đang thất thần: "Đây chính là người ở trong cung đấy, mới chỉ là một đứa nhỏ mà tâm tư còn nhìn xa hơn chúng ta, nói tới chuyện như vậy mà không chớp mắt một cái. Trong cung này rốt cuộc có hoàn cảnh thế nào, Đoàn Nhi của chúng ta phải làm sao để sinh tồn đây?"

Không phải bất mãn Giang Vạn Lí, cũng không phải nói hắn thông minh quá sớm, chỉ cảm thán cho Đoàn Nhi.

Lúc này Đại lão gia mới sực tỉnh, người đang ở cữ tối kiêng kỵ mệt nhọc, chuyện hôm nay quả thực trở tay không kịp, lúc này cũng không dám để Trần thị hao tổn tinh thần, vội vàng an ủi: "Nàng cũng đừng nóng vội, Đoàn Nhi bây giờ vẫn còn nhỏ, những lo lắng của nàng thực ra còn quá sớm. Hơn nữa tiểu thái giám kia tuy bất phàm nhưng nàng cũng đừng quên, hắn được Thái Tử điện hạ chuẩn bị cho Đoàn Nhi, dù hắn có lợi hại đến mấy cũng chỉ là nô tài, mà nô tài hẳn phải giúp chủ tử làm việc."

"Nếu Đoàn Nhi có hắn chắc chắn về sau sẽ tránh được rất nhiều phiền toái. Đứng ở góc độ này mà nói, đây không phải là một chuyện tốt sao!"

Lời này cũng đúng, Trần thị gật đầu xem như tán đồng, sau đó lại nghĩ đến những lời vừa rồi của Giang Vạn Lí:

"Ta cũng không ngại nói cho chàng biết, nguyên nhân ta chưa dám thu thập tiện nhân kia là vì sợ đệ đệ chàng làm loạn lên. Tuy hắn vô liêm sỉ nhưng chung quy vẫn là một quan viên, nếu hắn âm ĩ ra bên ngoài bị đồng liêu của chàng biết được, người mất mặt chính là chàng, ta cũng vẻ vang gì. Hơn nữa ta sợ chàng vì tình nghĩa huynh đệ mà nói ta tàn nhẫn."

Phất tay ngăn đại lão gia lên tiếng, Trần thị tiếp lời: "Ta cũng nói luôn, Trương thị tất phải trừ, nàng ta dám đụng đến nữ nhi của ta thì phải chuẩn bị ta sẽ trả thù, ta chắc chắn làm đến cùng, không để nàng ta có cơ hội thứ hai. Trước kia có đôi lần nàng ta giở thủ đoạn nhưng chỉ là những việc nhỏ, ta không thèm để trong lòng, nhưng lần này lại dám đụng đến tâm can của ta, nhất định không thể lưu lại."

"Chàng cũng yên tâm, ta sẽ không để một nữ tử thanh lâu làm chị em dâu đâu, chờ sau khi Trương thị đi, một thời gian nữa ta sẽ tìm cho hắn một tức phụ, ít nhất cũng phải có gia thế trong sạch mới được."

Với bản chất của nhị lão gia, ai chẳng biết hắn dựa vào Quốc công gia mà sống qua ngày, bản thân không có bất kỳ thành tựu gì. Nếu Trương thị đi rồi, vài năm nữa sẽ tìm cho hắn một vợ kế. Tuy trước mắt nhị phòng chưa có con trai trưởng, nhưng gia đình có gia thế tốt đều chướng mắt hắn, trừ phi là thứ nữ. Bất quá nhị lão gia luôn luôn "thanh cao", sẽ không chịu cưới thứ nữ. Cho nên Trần thị chỉ có thể đảm bảo gia thế trong sạch, còn những thứ khác không dám cam đoan.

Đại lão gia cũng hiểu rõ con người đệ đệ này, có thể tìm cho hắn một cô nương có gia thế trong sạch đã coi như không tệ. Về phần dung mạo, phẩm hạnh thì nói sau, như thế có gì không tốt? So với thê tử hiện tại có lòng dạ rắn rết thì còn tốt hơn nhiều. Thôi thôi, nếu nàng ta đã bất nhân thì không thể

trách chúng ta bất nghĩa.

”Lát nữa nàng đưa chìa khoá nhà kho cho ta, ta đi lấy ít đồ. Nếu nàng đã quyết định như vậy, ta sẽ mặc nàng giải quyết. Đoàn Nhi cũng là nữ nhi của ta, ta cũng rất thương. Trương thị bên này ta để nàng tự xử lý, về phần nhà mẹ đẻ của nàng ta ta sẽ xử lý, sẽ không để bọn họ đi khắp nơi nói linh tinh.”

Lúc này Trần thị mới hài lòng, vui vẻ giao chìa khoá nhà kho cho đại lão gia.

Bên này Giang Vạn Lí đi tới tiểu viện của Đoàn Nhi, tuy là viện nhỏ nhưng mọi thứ đều đầy đủ, còn có một hồ nước nho nhỏ thông với hồ lớn bên ngoài, nhìn kỹ một chút còn thấy mấy con cá chépmàu sắc rực rỡ đang quẫy đuôi. Là tiểu viện ba lối ra vào, tuy diện tích không lớn nhưng thiết kế rất tinh xảo, thích hợp cho nữ nhi khuê các ở.

Bước vào phòng Đoàn Nhi xem xét những đồ trang trí bên trong, rất nhiều đồ sứ thượng hạng, thậm chí còn có những món đồ chơi như xe ngựa gỗ được chuẩn bị riêng cho Đoàn Nhi. Giang Vạn Lí từ nhỏ đã ở trong cung, hơn nữa sư phụ lại chính là thái giám tổng quản hầu hạ bên cạnh Thái Tử, nên tuy nhỏ tuổi nhưng kiến thức lại bất phàm. Đồ đạc trong phòng này có ít nhất một nửa khiến Giang Vạn Lí chưa hài lòng. Cái này muốn đổi, cái kia cũng chưa được, trong lòng không ngừng liệt kê một loạt. Dù sao Thái Tử cũng đã nói cái gì cần thay đổi thì cứ đổi, tự hắn trực tiếp làm là được. Tuy rằng Thái Tử phi chỉ ở đây mấy tháng nhưng cũng phải chu toàn mọi mặt. Đem phòng trước phòng sau xem xét lại một lượt, xác định không có bất kỳ sai sót gì, Giang Vạn Lí mới tạm hài lòng.

Làm xong hết thảy mới thở phào nhẹ nhõm, Chỉ còn chờ ít thứ thay xong mới hoàn thành một việc Thái Tử giao phó. Chỉ là trong lòng hắn vẫn có chút không rõ, nếu Thái Tử điện hạ sớm biết chuyện sẽ xảy ra hôm nay, vì sao không tính toán từ sớm hoặc trực tiếp diệt trừ âm mưu này từ trong trứng nước, tại sao phải để Hứa gia chịu sự gièm pha trong một ngày đại sự thế này? Đây cũng chính là nhà mẹ đẻ của Thái Tử phi tương lai, chẳng phải như vậy chính Thái Tử gia cũng bị mất mặt sao?

Giang Vạn Lí làm thế nào cũng nghĩ không thông, lắc lắc đầu không suy nghĩ thêm nữa. Thái Tử gia tính toán như thần, thậm chí ngay cả những lời nói của phu thê đại lão gia hôm nay cũng đoán trúng chín phần nên đã chuẩn bị cho hắn những lời để ứng đối. Thân là nô tài cứ làm tốt việc mình được giao phó là được, mọi chuyện của chủ tử cứ để chủ tử tự suy tính đi. Trước khi Thái Tử phi tiến cung phải hầu hạ thật tốt không để tổn hao chút gì mới chính là đại sự hàng đầu của mình.

Chuyện xảy ra lớn như vậy bọn hạ nhân trong nhà gần như đều biết nhưng cũng không ai dám mượn gió bẻ măng hoặc bỏ đá xuống giếng cả. Phủ Quốc công có hai nữ chủ nhân, một là Trần thị, một là Trương thị. Hiện tại Trương thị đang gặp khó khăn, Trần thị thì còn ở cữ, cả hai đều không thể ra mặt. Hơn nữa tuy Trương thị phải nghe theo lệnh của đại lão gia trở về tiểu viện của mình không được ra khỏi cửa nhưng nha hoàn và ma ma bên cạnh nàng ta vẫn làm việc của mình, chẳng có chút lo lắng nào, vì vậy những người khác đều khép miệng lại, ai lo việc nấy, yên lặng chờ xem sau khi đại phu nhân hết ở cữ sẽ có chuyện gì xảy ra.

Trương thị hoàn toàn không để chuyện này ở trong lòng, về phòng trưng gương mặt ngựa ngồi ở đại sảnh chờ nhị lão gia trở về. Lưu ma ma cũng biết trước mắt không cần lo lắng, dù sao mỗi lần đại phu nhân nổi giận đều là sấm to mưa nhỏ, nói thật, bà cũng chẳng hề sợ nàng. Thấy Trương thị mất hứng, nghĩ lại mình hôm nay kiếm được không ít chỗ tốt, không những lấp được lỗ thủng do tên phá gia chi tử nhà mình gây ra mà còn có thể tích góp được không ít vốn riêng liền vui vẻ đến bên cạnh khuyên nhủ Trương thị.

Đặt tách trà vào tay Trương thị: “Phu nhân uống một ngụm trà cho ấm người, trời đã lạnh nên chú ý một chút.”

Trương thị có khốn kiếp hơn nữa, lời hay tiếng xấu vẫn phân rõ ràng, biết Lưu nhũ nương là vì lo lắng cho mình nên cũng không giận cá chém thớt lên bà, chỉ oán giận: “Ta còn có thể trông chờ cái gì ở hắn nữa? Ở nhà làm loạn còn chưa tính, nha hoàn trong viện này có người nào mà hắn chưa chạm qua, ta có khi nào quản hắn đâu. Giờ thì hay rồi, ngay cả nhà mình cũng không thèm về, tình cảm mấy năm cuối cùng cũng chỉ có kết cục này!”

Nói xong hai hốc mắt đỏ ứng, rất tủi thân.

Lưu nhũ nương vội vàng khuyên nhủ: “phu nhân đừng vội buông xuôi như vậy, rốt cuộc lão gia vẫn là phu quân của người.” Rồi lại kề sát bên tai Trương thị nhỏ giọng nói: “Cho dù phu nhân chết tâm rồi vẫn phải cố gắng tốt với lão gia mới phải, bởi vì người vẫn chưa có nhi tử. Nữ nhân đã xuất giá, không phải chỉ có thể dựa và phu quân và nhi tử sao?”

”Chờ sau này người sinh được nhi tử, mặc kệ lão gia ở bên ngoài như thế nào, chỉ cần có nhi tử ở nhà chung quy lão gia sẽ phải quay về. Lùi một bước mà nói, cho dù thật sự không còn tình cảm phu thê, người vẫn còn có con trai dựa vào, nữ nhi có tốt đến mấy cuối cùng vẫn phải lập gia đình.”

Nói đến đây mới đúng là điều sâu trong tâm khảm của Trương thị. Vì cái gì phải vất vả tính toán tiền đồ cho Dao nhi như vậy? Chính là vì không có nhi tử. Cố gắng áp hoả khí trong lòng xuống, quay đầu phân phó nha hoàn chuẩn bị canh để lát nữa nhị lão gia uống, còn mình thì xoay người vào bên trong chải đầu trang điểm, thay xiêm y. Lúc trước đại lão gia đã phái gia nhân đi tìm người, nói vậy một hồi nữa nhị lão gia sẽ trở về.

Ai ngờ chờ cả buổi tối, canh hầm trên bếp đã sắp cạn mà nhị lão gia vẫn chưa trở lại. Trương thị thầm mắng trong lòng, vừa tức vừa hận, canh ba rồi mà vẫn chưa thèm về. Trương thị cũng không chờ nữa, rửa qua loa lớp trang điểm tỉ mỉ lúc trước rồi nằm xuống. Cuối cùng vẫn không ngủ được, ở trên giường lăn qua lộn lại, mắng Nhị lão gia.

Ai ngờ hơn nửa đêm ở bên ngoài đột nhiên ồn ào, hoả khí của Trương thị càng sâu, từ trên giường đứng phắt dậy, với tay mặc bừa một kiện xiêm y rồi lập tức đi ra mở cửa, cũng không cần nhìn xem ai đến mà trực tiếp mắng to: “Hơn nửa đêm còn ầm ĩ cái gì, làm như có người chết vậy!”

Người tới chính là Lý ma ma, người thân cận bên cạnh Trần thị và một vài ma ma ở phòng lớn. Họ không thèm nhìn sắc mặt Trương thị, lại càng không giải thích những nghi hoặc trong mắt Trương thị. Lý ma ma chỉ cười khẩy liếc nhìn Trương thị vẫn còn khí thế hung hăng rồi quay sang ma ma bên cạnh mở miệng: “nhị phu nhân tinh thần có chút bất ổn, đại phu nhân sợ nàng ta phát điên, tổn hại đến thân thể, trước mắt đưa đến biệt viện điều dưỡng một

thời gian.”

Trương thị còn chưa hiểu rõ tình huống trước mắt ra sao, cũng không thèm nghĩ ngợi phản bác lại: “Ai nói ta bị điên? Các ngươi chỉ là một đám hạ nhân mà dám nguyền rủa chủ tử, có tin ta lập tức nói lại với đại tẩu, để tẩu ấy bán hết các ngươi không?”

”Hừ!” Đáp lại lời Trương thị là một tiếng hừ lạnh của Lý ma ma. “Mau hành động đi!”

Mấy ma ma chen chúc nhau tiến lên, kẻ bịt miệng, người trói chân trói tay. Trương thị dù nhanh nhẹn đến mấy cũng không địch lại mấy ma ma khoẻ mạnh cường tráng, chỉ trong chốc lát đã bị trói chặt chân tay khiêng lên xe ngựa được chuẩn bị sẵn. Lưu nhũ nương nghe được động tĩnh vừa chạy ra đã bị mấy ma ma chờ sẵn giữ lại sau đó cũng bị trói chặt ném lên xe ngựa.

Dưới bóng đêm, một chiếc xe ngựa chạy ra từ cổng sau của phủ Quốc công, không ai hay biết.

Ban đầu khi mới đến biệt viện, Trương thị còn kinh hồn bạt vía nhiều ngày, nơi đây chẳng có người thân tín nào của nàng, toàn bộ đều là người của Trần thị. Kết quả khi đến nơi cũng không bị đánh chửi hay tra tấn như trong tưởng tưởng, vẫn có đồ ăn thức uống đầy đủ. Tuy rằng điều kiện nơi này không được tốt nhưng thật sự là không hề bị tra tấn. Chỉ là từ khi đến đây vẫn không nhìn thấy Lưu nhũ nương đâu. Rõ ràng cùng bị đưa tới, vậy mà không thấy người đâu. “Phải chăng cứ một mình ở đây như thế cho đến chết cũng không trở lại phủ Quốc công nữa?” Trương thị nghĩ tới đây vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, cứ như vậy qua vài ngày không nhịn được nữa, đem chiếc vòng trên tay đưa cho ma ma giữ cửa, năn nỉ bà ta tới nhà mẹ đẻ của nàng đưa tin tức. Ma ma kia kì thực đã sớm được Trần thị dặn dò, nếu Trương thị muốn hỏi thăm tin tức ở bên ngoài thì cứ nói cho nàng ta biết. Vô cớ được thứ tốt đương nhiên không cần từ chối, ngày hôm sau bà ta đã nói cho Trương thị biết phụ thân của nàng đã được bổ nhiệm một chức quan ở xa kinh thành, mấy ngày nữa cả nhà sẽ rời kinh đi nhậm chức.

Trương thị thẫn thờ trở về phòng, cả ngày ngồi một chỗ không nói nửa lời, toàn thân đều mất hồn.

Đến tối, Trương thị lại lấy một chiếc vòng khác đưa cho ma ma kia nhờ bà đưa tin cho nhị lão gia, nói mình đang bị nhốt ở biệt viện chờ hắn đến cứu. Bà ta cũng đáp ứng, ngày hôm sau quay lại nói cho Trương thị biết, nhị lão gia nuôi ngoại thất ở bên ngoài, đã mấy ngày rồi không về phủ, còn muốn cưới ngoại thất kia vào cửa. Trương thị trợn mắt trực tiếp ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh. Ma ma cũng không thèm để ý, cứ thế đi ra cửa, để mặc Trương thị nằm dưới đất lạnh lẽo mặc kệ sống chết.

Nửa đêm Trương thị bị lạnh tỉnh lại, thấy mình vẫn còn nằm dưới đất, có chút mơ hồ, cảm thấy đây không phải nơi mình vẫn ở. Qua một hồi lâu mới dần tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn chân tay bẩn thỉu của mình, không cần nhìn mặt cũng biết hiện tại mình chật vật cỡ nào.

Đúng rồi, nơi này không phải phủ Quốc công, nơi này là biệt viện ở ngoại ô.

Phu quân không quan tâm đến mình, ngay cả cha ruột cũng không quan tâm, tất cả mọi người đều vứt bỏ mình, nữ nhi của mình giờ cũng không biết tình hình tốt xấu ra sao. Đúng rồi, nữ nhi! Đôi mắt Trương thị lập tức mở to, sờ khắp toàn thân chỉ còn lại một miếng ngọc bội đeo trên cổ, không chút nghĩ ngợi dùng sức giật xuống cầm chặt trên tay. Cũng không để ý hiện tại đã là nửa đêm vội vàng chạy đi gõ cửa: “Ma ma, ma ma!”

Cũng may ma ma giữ cửa buổi tối không ngủ, nghe thấy tiếng gọi bà ta liền đi đến bên cửa sổ. Trương thị đưa ngọc bội trong tay: “Ma ma, ngươi giúp ta lần nữa, giúp ta truyền lời tới đại tẩu, nói ta biết sai rồi, đại tẩu muốn thế nào ta cũng cam tâm tình nguyện, van cầu nàng cho ta được gặp nữ nhi của ta.”

Ma ma nhìn ngọc bội trong tay, quả là rất tinh khiết, nhíu mày nhận lấy. Trương thị thiên ân vạn tạ, hứa hẹn tương lại sẽ trả ơn bà hẫu hĩnh, ma ma cũng không nói sẽ đáp ứng, chỉ đứng bên cửa sổ nhìn nàng cười thương hại.

Trương thị cứ tưởng lần này cũng giống như hai lần trước, hôm sau sẽ nhận được tin tức. Kết quả ngày hôm sau ma ma kia rốt cuộc không xuất hiện nữa, thay vào đó là một ma ma khác đến. Ma ma mới này chưa bao giờ nói với Trương thị nửa lời, mỗi ngày chỉ có nhiệm vụ đưa cơm, những cái khác đều không trả lời. Trương thị chờ một ngày, hai ngày, ba ngày đều không có bất kì hồi âm nào.

Đảo mắt đã đến ngày Đoàn Nhi đầy tháng, Trần thị cũng có thể thoát khỏi cuộc sống ở cữ cực khổ. Đang ngồi nhìn nha hoàn thêu mấy cái yếm cho Đoàn Nhi, Lý ma ma tiến vào kề gần tai Trần thị nói nhỏ: “Trương thị đã qua đời, bị bệnh mà chết, nghe nói trước khi chết đã phát điên, mỗi ngày đều gọi tên tiểu thư Hứa Dao, lại mắng nhị lão gia.”

Trần thị dừng động tác một chút, mắt vẫn nhìn cái yếm nhỏ trong tay, chỉ nhẹ giọng đáp: “Ta biết rồi, tìm một chỗ chôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8

Từ lúc trời còn chưa sáng rõ, cổng lớn phủ Quốc công đã yên lặng mở ra, một đám hạ nhân từ bên trong nối đuôi nhau ra đứng ngoài cổng lớn. Hai tên nô tài một trái một phải giữ chặt một cái thang để cho một tên nô tài gầy gò khác linh hoạt trèo lên vắt một dải khăn lụa đỏ lên cổng phía bên phải. Gió sớm nhẹ thổi, khăn lụa đỏ theo gió bay phất phới, hợp cùng với chiếc lồng đèn cũng màu đỏ bên cạnh, trông thật đẹp mắt.

Lão quản gia đứng ở chính giữa nhìn kỹ một chút, lại kêu tên nô tài kia đem lồng đèn dịch chuyển trái phải một chút mới hài lòng gật đầu. Kỳ thật không cần treo dải lụa đỏ ở bên phải thì ai ai cũng đều biết nhà chúng ta có thêm một vị thiên kim tiểu thư. Cười một cái rất chi vừa lòng, chủ nhân có hỉ có phúc, làm nô tài cũng được thơm lây.

Tên nô tài gầy gò ở trên thang chính là cháu của lão quản gia, quan hệ không tệ, lúc này thấy mọi người đang bận rộn hắn xuống khỏi thang rồi lặng lẽ đi đến bên cạnh lão quản gia: "Đại bá, trong phủ trang trí rực rỡ không khí thật vui mừng, bên tiểu viện nhị phu nhân lại là một đám mặt như đưa tang, nếu để khách khứa lui tới nhìn thấy thì phải làm sao?"

Làm nô tài thì không cần quan tâm đến con đường tương lai sao? Đặc biệt là những gia đình có mấy đời đều làm nô tài, có một số việc so với chủ nhân còn biết trước, mấy lão gia bộc lớn tuổi đều biết nhị phu nhân ở biệt viện thực tế đã không còn, mấy nô tỳ trẻ tuổi khác thì chỉ suy đoán chứ chưa dám xác định. Gã sai vặt này là cháu của lão quản gia, lại là người thông minh nên cũng nhanh chóng nắm bắt được sự tình. Hắn cũng chỉ hỏi mờ mịt vậy chứ chưa dám nói là không có người.

Lão quản gia giật mình, vội vàng nhìn trái phải một chút phát hiện không ai chú ý mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó dùng bàn tay trực tiếp đập vào trán tiểu tử kia, một âm thanh thật lớn vang lên: "Ngày cực tốt như vậy tại sao lại xuất hiện cái thứ xui xẻo nhà ngươi chứ, mau đi làm việc đi, ăn nói hàm hồ coi chừng ta đánh gãy chân nhà ngươi!"

Rốt cuộc vẫn là cháu mình, tốt xấu gì vẫn phải nhắc nhở vài câu, lão đem người túm lại bên cạnh thì thầm: "Ngươi nhớ rõ, về sau cũng không được nhắc đến nhị phu nhân nữa, chuyện của chi thứ hai, ngươi tốt nhất là không cần nghe."

"Người thật sự không còn?"

Gật gật đầu.

Thở dài một hơi lại tiếp: "Chi thứ hai quả thật không biết điều, ngươi thông minh nhưng không cần thông minh quá sẽ bị thông minh hại, chuyện của chi thứ hai không cần ngươi dính vào, làm cho thật tốt việc của ngươi ở bên này đại trạch là được. Còn có Tiểu Giang công công kia, tuổi tác các ngươi không chênh lệch lắm, ngươi hãy tạo quan hệ thật tốt cho cho ta."

"Đây chính là người của Thái Tử điện hạ đó."

Tên nô tài lập tức cam đoan sẽ giữ mối quan hệ thật tốt với Tiểu Giang công công, lão quản gia lúc này mới yên tâm để cho hắn đi, còn mình lại vội vàng vào trong phủ kiểm tra lại một lượt. Hôm nay là ngày đầy tháng của Tam tiểu thư, lễ tắm rửa ba ngày đã xảy ra chuyện như vậy làm cho mọi người đều cảm thấy mất mặt, hôm nay nhất định không để xảy ra bất kỳ sai sót gì.

Trần thị tắm rửa mất một canh giờ, nước ấm cũng đã đổi mấy thùng, đến khi thân mình đỏ lên mới từ nội thất đi ra. Lý ma ma đến bên cạnh cầm khăn lông lau tóc cho Trần thị, miệng không ngừng nói ngọt: "Trong kinh thành có không biết bao nhiêu phu nhân khác hâm mộ phu nhân đó, mỗi lần phu nhân sinh xong thân thể luôn hồi phục rất nhanh, qua thời gian ở cữ đã có thể lấy lại vóc dáng ban đầu."

Lời này cũng là nói thật, Trần thị đã sinh nở vài lần, mỗi lần mang thai đều thích gì ăn nấy trước nay không hề ăn kiêng, sinh xong ở cữ cũng tẩm bổ rất nhiều, vậy mà rất nhanh có thể gầy xuống, căn bản là cũng không cần cố sức quá. Lúc này mặc áo trung y, càngđàm nổi bật vòng eo nhỏ nhắn, không có một chút thịt thừa.

"Cũng là do cơ địa của ta thôi, có gì đáng nói chứ."

Trần thị đối với việc này cũng không để ý, trong đầu đều là nghĩ đến Đoàn Nhi: "Tam tiểu thư hôm qua tỉnh dậy ăn mấy lần nữa? Thân thể có phải không được khoẻ không?" Mỗi ngày khi vừa thức dậy điều đầu tiên hỏi đến đều là Tam tiểu thư.

Vẫn giống như mọi khi, Lý ma ma trả lời: "Tam tiểu thư hôm qua tỉnh lại uống sữa ba lần, cũng rất khoẻ, phu nhân yên tâm." Có ai dám chăm sóc tiểu thư không tận tâm đâu, hiện tại Tam tiểu thư chính là bảo bối quý giá nhất của phủ Quốc công. Hơn nữa Tiểu Giang công công kia thật sự là mọi việc lớn nhỏ một chút cũng không thiếu, so với nhũ mẫu xem ra còn tận tâm hơn.

Trần thị gật đầu, dừng một chút lại mở miệng: "Nhị tiểu thư đâu? Có còn ồn ào đòi mẹ nữa không?"

Trương thị đã ra đi, Nhị lão gia lại không ở nhà, nếu ngay cả phu nhân cũng không quan tâm thì sẽ còn có ai quan tâm nữa. Tuy rằng rất hận Trương thị nhưng người cũng đã không còn, tiểu hài tử luôn là vô tội, Trần thị sẽ không giận chó đánh mèo lên người Hứa Tâm Dao. Chỉ là tâm lý luôn cảm thấy chán ghét, không biết nên làm sao với Hứa Tâm Dao.

Lúc Trương thị bị đưa đi, Trần thị liền đem Hứa Tâm Dao về tiểu viện của mình để nuôi dưỡng nhưng cũng không có nhìn đến bởi trong lòng luôn cảm thấy không thoải mái. Tiểu hài tử bỗng dưng bị tách khỏi mẹ không ngừng khóc lóc ầm ĩ, Trần thị vốn muốn đổi luôn một nhũ mẫu khác đành phải gác lại.

Cho dù hận Trương thị cũng không muốn để một tiểu hài tử xảy ra chuyện không may.

Lý ma ma cười đáp: "Mặc dù không được gặp mẹ ruột nhưng đứa trẻ ba tuổi chính là không thể ngồi yên một chỗ, khóc vài ngày vẫn không thấy Trương thị quay về liền không quấy nữa, chỉ ngồi ngây ngốc trong phòng, tuy rằng có chút rầu rĩ không vui nhưng vẫn ăn uống bình thường, ngủ cũng tốt, thân thể cũng không tệ lắm."

Trần thị đã dặn dò phải chiếu cố Hứa Tâm Dao thật tốt, Lý ma ma cách hai ngày lại đến nhìn qua một chút.

Trần thị gật đầu, cau mày tự hỏi rốt cuộc nên sắp đặt cho Hứa Tâm Dao thế nào đây. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thể bỏ qua được khúc mắc trong lòng kia, cuối cùng phân phó: "Đem Nhị tiểu thư đến chỗ đại tiểu thư cùng chăm sóc, tất cả đãi ngộ hàng tháng đều theo quy củ mà làm, không được bớt. Về phần thỉnh an mỗi ngày tạm thời miễn đi, dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ ham ăn ham ngủ. Mấy chuyện thỉnh an đó chờ lớn một chút nói sau."

Có lẽ đến khi đó. có lẽ mình đã bỏ qua chướng ngại trong lòng mà đối mặt con bé.

Lý ma ma thấy sắc mặt Trần thị trầm xuống, tuy rằng sẽ không giận chó đánh mèo lên người Nhị tiểu thư nhưng mà trong lòng vẫn luôn không vui. Nghiêng đầu nhìn a hoàn Cẩm Tú đứng bên cạnh liếc mắt một cái, Cẩm Tú hiểu ý gật đầu, xoay người đi vào trong mang ra một cái hộp nhỏ. Đây là thứ lão gia vừa mang tới lúc phu nhân còn đang tắm.

"Phu nhân, đây là ngọc bội của Tam tiểu thư mà lão gia vừa mang qua."

Hai mắt Trần thị sáng lên, lập tức cầm lấy chiếc hộp trong tay Cẩm Tú mở ra xem. Cẩm Tú và Lý ma ma đưa mắt nhìn nhau, quả nhiên chỉ cần là chuyện của Tam tiểu thư, phu nhân liền hưng trí, quên hết chuyện phiền não.

Vật mà Đại lão gia đưa cho Tam tiểu thư chính là một khối hồng ngọc phỉ thuý, phía trên có điêu khắc hình hai con cá nhỏ giao đuôi, Tiểu Ngư khắc rất sống động, mắt được điểm bằng tơ vàng. Mặt sau khắc tên của Đoàn Nhi, ba chữ "Hứa Phượng Chỉ", nét chữ nhỏ nhắn, thanh tú uyển chuyển hàm súc, rất phù hợp với tính cách của một tiểu thư.

Những đứa trẻ của Hứa gia thời điểm đầy tháng đều được làm riêng một miếng ngọc bội, khắc tên ở mặt sau.

Mấy ngày nay Đại lão gia tay chân rảnh rỗi, lại muốn tránh Nhị lão gia đến gây phiền phức liền xin Hoàng Thượng cho nghỉ, chạy đến nơi chế tác phỉ thuý ở phía Nam, ở bên đó mười ngày mới trở về. Không chỉ mang về cho Đoàn Nhi một miếng ngọc bội mà còn đánh thêm hai bộ trang sức ngọc lục bảo và ba cái vòng ngọc cho ba nhi tử của mình. Tam tiểu thư còn nhỏ nên chưa thể đeo vòng, chỉ có thể dùng dây tơ vàng kim tuyến đeo bên người.

Trần thị đặt ngọc bội trong lòng bàn tay, miếng ngọc trong suốt có ánh đỏ, còn có thể nhìn rõ những đường nét trên bàn tay. Sau đó đưa ra trước ánh sáng mà nhìn tỉ mỉ, bên trong lóng lánh trong suốt, hai con cá nhỏ sống động như đang bơi, không khỏi gật đầu, quả là một khối ngọc tốt. Hài lòng nhất chính là màu sắc, màu hồng, rất thích hợp với Đoàn Nhi.

Cẩn thật đặt trở lại trong hộp đưa cho Cẩm Tú: "Đợi lát nữa làm lễ tế tổ tiên xong đeo lên cho tiểu thư."

Nhắc tới Đoàn Nhi, hôm nay còn chưa được gặp con bé, quả thật rất nhớ. Trần thị liền đứng dậy mặc quần áo rồi dẫn người đi đến tiểu viện của Đoàn Nhi.

Bước vào tiểu viện của Đoàn Nhi, nơi này so với bày trí của mình lúc trước hoàn toàn khác nhau, cũng không hẳn là không giống nhau, chỉ là đồ vật đều đã được thay đổi. Tuỳ tiện một cái bình hoa cũng là đồ quý từ trong cung được ngự ban, đều do Tiểu Giang công công mang từ chỗ Thái Tử đến đây. Nữ nhi của mình được quan tâm như vậy, lại chính là Thái Tử điện hạ quan tâm, Trần thị sao có thể phản đối, còn kém nước giơ hai tay tán thành, dù sao thế nhân cũng đã sớm coi Đoàn Nhi là người của Thái Tử điện hạ.

Giang Vạn Lí từ xa trông thấy đã nhanh chóng tiếp đón: "Phu nhân tới thật vừa vặn, Tam tiểu thư cũng vừa tỉnh giấc."

Nghe nói Đoàn Nhi vừa tỉnh ngủ, Trần thị cũng không còn tâm trạng đánh giá nữa, vội vàng đi tới buồng trong. Trẻ nhỏ ham ngủ, Trần thị thân là mẹ ruột cũng hiếm khi nhìn thấy Đoàn Nhi lúc thức.

Một chiếc nôi tinh xảo được đặt bên giường, Trần thị bước đến nhìn, quả nhiên Đoàn Nhi đang thức đôi mắt to đen láy đang ngẩn ngơ nhìn xung quanh. Nhìn thấy có người đến, ánh mắt liền chuyển đến trên người Trần thị, đầu cũng nghiêng nghiêng theo, nhìn chằm chằm vào Trần thị. Trước đây hạ sinh đều là ba nhi tử, đứa nào cũng tinh nghịch, ngang tàng, lần này không dễ dàng sinh được một nữ nhi, trầm ổn nhã nhắn, đây không phải là áo bông nhỏ, là tri kỉ của mẹ hay sao? Trần thị nhìn thấy Đoàn Nhi cảm thấy thật cao hứng liền thơm một cái thật mạnh lên má cô bé.

Nhẹ nhàng lôi kéo cánh tay nhỏ nhắn mập mạp như củ sen: "Cái áo bông nhỏ của nương à, hôm nay có nhớ mẫu thân không?"

Đoàn Nhi mới được một tháng, nhận thức còn chưa rõ ràng, Trần thị cũng chỉ hỏi âu yếm một câu vậy thôi. Ai ngờ tiểu cô nương giống như nghe hiểu được, nhìn chằm chằm Trần thị, bàn tay nhỏ cũng dùng sức kéo ngón tay út của Trần thị lại, sau đó môi rụt rè mím lại, khoé miệng cong lên cười một cái. Trần thị lúc này thật thoả mãn, chỉ lo chơi đùa cùng Đoàn Nhi không còn nghĩ đến chuyện gì khác.

Giang Vạn Lí vẫn ở bên cạnh mỉm cười, chờ Trần thị cùng Đoàn Nhi chơi đùa đủ rồi, tiểu cô nương cũng đã ngủ mới khe khẽ đem chiếc hộp trong tay đưa cho Trần thị. Đoàn Nhi vừa ngủ, Trần thị vẫn còn đang đưa nôi đột nhiên nhìn thấy trước mặt xuất hiện một chiếc hộp làm bằng gỗ tử đàn, nghi hoặc nhìn thoáng qua Giang Vạn Lí rồi đưa tay nhận lấy.

Mở ra nhìn, cũng là một miếng ngọc bội nhưng là một khối Mặc Ngọc(ngọc có màu đen).

Toàn thân đen bóng nhưng vẫn không mất đi vẻ thanh khiết, ẩn bên trong còn có thể thấy ánh hào quang lưu động. Chủ yếu, đây là một miếng ngọc bội hình Phượng Hoàng đang giương cánh được điêu khắc rất sống động, giống như chỉ cần không chú ý một chút liền cất cánh bay vút lên chín tầng trời. Chuyển hướng mặt sau, cũng là khắc tên Đoàn Nhi. Không giống với nét chữ nhỏ nhắn mềm mại của Đại lão gia, nơi này là ba chữ cứng cáp rồng bay phượng múa.

Chỉ là, có chút gì đó không thích hợp...

Híp mắt nhìn kỹ, thì ra là nét chữ điêu khắc không được tốt.

Nhìn tổng thể ba chữ, hình thái ý cảnh đều đầy đủ, chỉ là thủ pháp điêu khắc chưa tốt, liếc mắt một cái có thể nhìn ra là người non tay, thậm chí có thể nhìn rõ vài chỗ đứt đoạn. Một chạm sư giỏi khi khắc chữ sẽ là một nét liền mạch từ đầu đến đuôi, tuyệt đối sẽ không bị nửa đường đứt đoạn mấy lần.

Giang Vạn Lí ở bên cạnh liền giải thích cho nghi hoặc của Trần thị:"Lúc trước khi Thái Tử vừa mới chào đời, Hoàng Thượng liền ban cho một khối Mặc Ngọc. Hoàng Hậu nương nương dùng một nửa điêu khắc cho Thái Tử gia một khối Cửu Trảo Thần Long, đây là nửa còn lại."

Trần thị giật mình dừng động tác, chỉ cảm thấy khối ngọc bội trong tay nóng kinh người.

Đoàn Nhi, chẳng phải xác định sẽ là Thái Tử phi sao? Vốn cho rằng đợi đến tuổi cập kê mới tính đến chuyện này.

Giang Vạn Lí lại chỉ chỉ những chữ ở mặt sau nói tiếp: "Nét chữ khắc không được tốt kính xin phu nhân thứ lỗi, Thái Tử chung quy tuổi còn nhỏ, tuy rằng dụng tâm học hỏi rất lâu, nhưng lực đạo vẫn không đủ. Để khắc ra được cái tên này, Đông cung đã bị phá huỷ không biết bao nhiêu ngọc, đây thực sự đã là cái tốt nhất rồi."

Lúc trước Thái Tử đột nhiên lại muốn học điêu khắc, thế nhưng tuổi còn quá nhỏ sức lực cũng không đủ, bàn tay luôn bị chảy máu, luyện một năm mới miễn cưỡng có thể nhìn được.

Trần thị kinh ngạc nhìn ngọc bội trong tay, qua một hồi lâu mới lập cập mở miệng: "làm sao có thể chê, ai lại chê được chứ....."

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Mới vừa tờ mờ sáng, sắc trời vẫn còn xanh như mực, toàn thể mọi người của Hứa gia đã đứng ở của từ đường. Cửa lớn mở rộng, đại lão gia đứng tại cửa từ đường rửa tay dâng hương, đứng phía sau là đại thiếu gia Hứa Tiêu Nhiên và hai tiểu thiếu gia song sinh Hứa Thanh Viễn, Hứa Triệt Minh.

Đại thiếu gia rất nghiêm túc, lưng thẳng tắp, tập trung tinh thần. Hai tiểu tử phía sau lại có chút ngiêng trái nghiêng phải, hai khuôn mặt bánh bao giống nhau như đúc, ánh mắt buồn ngủ mông lung, nếu không phải nhũ mẫu thỉnh thoảng đưa tay ra đỡ thì đã lăn xuống đất mà ngủ. Ba tiểu thiếu gia đều đứng sau lưng đại lão gia, còn Hứa Tâm Dao thì được nhũ mẫu bế đứng ở phía bên trong cửa viện. Về phần đại tiểu thư thì không thể xuất hiện.

Mấy ngày nay Hứa Tâm Dao cũng không cảm thấy có thay đổi gì đặc biệt, ngoại trừ đổi nơi ở mới, ngoại trừ....Không có mẫu thân bên cạnh. Khóc mãi nháo mãi, nhũ mẫu cũng không gọi mẹ đến cho mình, các tỷ tỷ quen thuộc trước kia cũng không thấy đâu, toàn bộ đã đổi thành các tỷ tỷ ở viện của đại bá mẫu. Nhũ mẫu còn khóc nói đừng đòi mẹ nữa, bằng không nhũ mẫu cũng chẳng biết làm cách nào.

Nhũ mẫu khép khép áo choàng tơ vàng bạch tước trên người Hứa Tâm Dao, nghe nói là hàng của ngoại bang. Cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu cô nương có chút rầu rĩ không vui trong lòng, tuy rằng tinh thần không được tốt nhưng quả thật đại phu nhân không hề bạc đãi nhị tiểu thư, đồ dùng hằng ngày cần gì đều có đủ, còn là những thứ tốt nhất, đãi ngộ so với đại tiểu thư xem ra còn hơn một phần. Đương nhiên là không thể so sánh với tam tiểu thư. Bất quá, người có tốt đẹp hay không thì tự lương tâm mình biết, chỉ cần không khắt khe đã là rất tốt rồi.

Cẩn thận lấy nước ấm thấm vào khăn tay cho Hứa Tâm Dao lau mắt, làm cho cô bé có thể thanh tỉnh một chút.

"Tiểu thư ngoan nào, đợi một lát là có thể trở về ngủ rồi."

Hứa Tâm Dao ôm vai nhũ mẫu, gật gật đầu không nói gì. Thấy cô bé nhu thuận, nhũ mẫu lại nhỏ giọng ghé vào tai Hứa Tâm Dao: "Tiểu thư ngoan, chút nữa đại bá mẫu ôm tam muội muội đi ra, tieur thư tuyệt đối không được quấy khóc với đại bá mẫu, về sau nếu muốn chơi thật vui với tam muội muội thì tuyệt đối không được cướp đồ của muội muội biết không?"

Hứa Tâm Dao chớp chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: "Có phải nếu con ngoan ngoãn chơi với tam muội muội, mẫu thân sẽ trở về hay không?"

Đôi tay đang bế Tâm Dao của nhũ mẫu trở nên căng thẳng, nhìn thoáng qua bốn phía thấy không ai chú ý bên này mới thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn Hứa Tâm Dao: "Ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, sau này không được phép nhắc đến nhị phu nhân nữa, nếu tiểu thư còn nhắc lại lời này thì nhũ mẫu cũng sẽ bỏ đi, con muốn ta cũng rời đi nốt hay sao?"

Hứa Tâm Dao vội vàng lắc đầu, mím môi cam đoan: "Con hứa sẽ không đòi mẫu thân, cũng không nhắc tới mẫu thân nữa, nhũ mẫu à người đừng đi."

Nếu nhũ mẫu cũng bỏ đi, như vậy thật sự là một người quen cũng không có.

Thấy cô bé hoảng sợ như vậy, biết là đứa nhỏ rất để ý đến bản thân mình mới có thể như thế, nhũ mẫu cũng cảm thấy tâm mềm nhũn. Nhị tiểu thư cái gì cũng tốt, chỉ tiếc là không được sinh ra từ trong bụng đại phu nhân. Là đích nữ, cố tình lại là chi thứ hai, hơn nữa lại có một mẫu thân đầu óc không sáng

suốt, một cô nương tốt như vậy tương lai về sau cũng coi như bỏ đi rồi.

Bên này nhũ mẫu ngọt nhạt an ủi tâm tình Hứa Tâm Dao, bên kia quá trình tế tổ cũng đang diễn ra. Trần thị ôm Đoàn Nhi quỳ xuống bồ đoàn, cung kính dập đầu lạy ba cái rồi lại theo thứ tự từ trái sang phải quỳ xuống bái lạy linh bài của các vị tổ tông. Cuối cùng đại lão gia tuyên bố tên của nữ nhi Hứa Phượng Chỉ, tộc trưởng viết tên của Đoàn Nhi lên gia phả mới coi như đã xong một phần thủ tục.

Đại lão gia khuôn mặt bình tĩnh lấy khối Mặc Ngọc ra đặt lên hương án để cầu nguyện.

Chân mày nhíu chặt, tuy rằng lúc trước quả thật vì muốn tránh mặt nhị lão gia mới chạy ra bên ngoài nhiều ngày như vậy, nhưng chủ yếu là để tìm cho Đoàn Nhi một miếng ngọc Phỉ Thuý thật tốt. Cực nhọc vất vả là vậy, công lao cũng chưa kể, vậy mà phu nhân hỏi cũng không hỏi trực tiếp đem đổi ngọc bội của Đoàn Nhi. Không thèm hỏi qua người làm cha này có đồng ý hay không.

Trần thị cùng đại lão gia là phu thê cũng đã vài năm, nhìn hắn hai tay nắm chặt liền biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì, sao lại không biết hắn giờ phút này đang rất không bằng lòng. Ôm Đoàn Nhi đi tới trước mặt đại lão gia, nhẹ khều tay Đoàn Nhi nói nhỏ cùng đại lão gia: "Đoàn Nhi con mau nhìn xem, phụ thân của con đang ghen tỵ kìa, con nói xem có xấu hổ không, xấu hổ không đây!"

Đoàn Nhi phải trải qua một loạt nghi lễ lúc trước cũng đã sớm tỉnh, cũng may cô bé tính tình nhu thuận ngoan ngoãn, không khóc không quấy, cứ để mặc Trần thị ôm quỳ xuống cũng không làm loạn. Lúc này ánh mắt có chút mơ hồ nhìn đại lão gia, đôi mắt to đen láy nhiễm một tầng hơi nước, mắt mở một nửa, sau đó cái miệng nhỏ nhắn ngáp một cái.

Nghiêng cái đầu nhỏ, nhắm mắt lại thiếp đi, thấy thế Trần thị vội vàng đặt tay cô bé xuống, lão gia cũng đưa tay kéo quần áo cô nhóc kín lại tránh khỏi bị gió lạnh, dáng vẻ rất nâng niu, không giống như lúc chăm sóc ba nhi tử kia, tuy rằng cũng rất cẩn thận nhưng động tác cũng không có nhẹ nhàng đến vậy.

Đại phu nhân Trần Kiều trợn mắt nhìn đại lão gia rồi cầm lấy miếng ngọc bội kia đưa ra ánh nắng, quay lại hỏi đại lão gia: "Trước không nói đến miếng ngọc bội này là ai đưa tới, chỉ nói phẩm chất sáng bóng và độ trong suốt của nó thôi, so với miếng ngọc bội của chàng chẳng phải là tốt hơn nhiều sao? Nếu đã tốt hơn vì sao không muốn để Đoàn Nhi dùng? Hay bởi vì chàng là cha nên muốn ngăn cản?"

Đại lão gia nhìn theo tay Trần thị, xuyên qua ánh nắng, giống như ko phải đen bình thường mà là đen nồng như mực. Chim phượng hoàng tung cánh thoạt nhìn hơi đen hơn nhưng móng vuốt và lông chim lại rất sắc nét, không thể không thừa nhận đây quả là một khối ngọc thượng hạng, điêu khắc cũng là tinh xảo nhất.

Cho dù không tính đến việc nó được Thái Tử mang tặng, nếu nói khối ngọc này có thể làm đồ vật gia truyền cũng tuyệt đối không khoa trương chút nào.

Đại lão gia không được tự nhiên nghiêng đầu, không muốn thừa nhận.

Trần thị tâm tình rất tốt, thấy dáng vẻ đại lão gia đuối lý lại không chịu thừa nhận thì cảm thấy buồn cười, liên tiếp trêu ghẹo hắn, cũng không chú ý mọi việc xung quanh.

Hứa Tâm Dao nhìn chằm chằm miếng ngọc bội kia, nghi hoặc nhìn thoáng qua miếng ngọc bội màu xanh trên cổ mình, lại ngẩng đầu nhìn mấy miếng ngọc bội của ba huynh đệ kia.

Đều là màu xanh, vì sao lại không giống của tam muội muội, hơn nữa miếng ngọc bội của tam muội muội thật xinh đẹp...

Hâm mộ nhìn hồi lâu, lại kéo tay áo nhũ mẫu: "Nhũ mẫu, con cũng muốn một miếng ngọc bội như vậy, con nói với đại bá mẫu có được không?"

Nhũ mẫu cả kinh, đưa tay che miệng Hứa Tâm Dao lại, nhỏ giọng thì thầm: "Tiểu thư quên vừa rồi nhũ mẫu dạy con thế nào sao? Tuyệt đối không được cướp đồ của muội muội, cũng tuyệt đối không thể quấy rầy đại bá mẫu!"

Cũng không hiểu tại sao, Hứa Tâm Dao bỗng trở nên cáu gắt, dùng sức kéo tay nhũ mẫu ra: "Con không có cướp đồ của muội muội, con chỉ nói là cũng muốn có một cái như thế. Hơn nữa mẫu thân cũng từng nói ngọc bội của con so với của ba ca ca đều rất tốt, nếu không thì lấy cái của con đổi với muội muội là được."

"Lấy của con đổi cho muội muội, vậy không phải là cướp rồi."

"Nói bậy!" Nhũ mẫu không cần nghĩ ngợi trực tiếp phản bác.

"Ngọc bội của tam tiểu thư trên đời này không gì có thể so sánh, cái của con vốn là kém hơn, con đừng mơ tưởng đến miếng ngọc bội kia nữa, đại bá mẫu không có khả năng cho con đâu, không cần suy nghĩ nữa!" Cũng không thèm nhìn sắc mặt Hứa Tâm Dao dặn dò lại một lần nữa: "Tuyệt đối không được cướp thứ gì của muội muội đó, biết chưa?"

Hứa Tâm Dao không nói lời nào, chỉ mở to mắt nhìn nhũ mẫu. Nhũ mẫu nóng nảy, một lần nữa mở miệng dặn: "Tuyệt đối không được cướp đồ của muội muội, có nghe hay không?"

"Nghe rồi!"

Hứa Tâm Dao cao giọng trả lời một câu, sau đó dùng sức từ trên người nhũ mẫu nhảy xuống đất, quay đầu chạy về hướng nhà mình, hai hốc mắt đỏ lên. Nhũ mẫu thấy vậy cũng chẳng kịp chào hỏi, vội vàng đuổi theo Hứa Tâm Dao.

”Mẫu thân, con rất nhớ người...”

”Con chỉ muốn có một miếng ngọc bội giống của muội muội mà thôi, đâu phải là cướp chứ? Mẫu thân chẳng phải đã nói chỉ cần Dao Dao muốn đều cho con sao? Mẫu thân người đang ở đâu? Dao Dao rất nhớ người...”

Hôm nay Hứa gia náo nhiệt lạ thường, người đến người đi. Cơ bản là những người lần trước đến dự lễ tắm rửa ba ngày của Đoàn Nhi hôm nay lại tới nữa, nhưng tất cả mọi người đối với chuyện phát sinh hôm đó đều không đề cập đến. Nay Hứa gia chính là nổi bật nhất, những người kia đều biểu lộ thái độ Hứa gia chính là thiên hạ tôn quý nhất, ai còn dám nhắc lại chuyện rủi ro ấy nữa.

Tất cả đều vây quanh bên người Đoàn Nhi, nhìn ngắm cô bé, khen ngợi cô bé, lời hay ý đẹp một câu lại nối tiếp một câu. Có lời nói lấy lòng Đoàn Nhi, cũng có lời lấy lòng Trần thị. Tuy rằng không có nói rõ nhưng những đại gia môn khác đều biết đại phu nhân với nhị phu nhân là bằng mặt không bằng lòng. Cũng là do nhị phu nhân chỉ là xuất thân từ môn hộ nhỏ mà luôn muốn chiếm tiện nghi của người khác, lại cố tình cáo mượn oai hùm, nay nàng ta xảy ra chuyện cũng chẳng ai thèm nói tốt cho nàng câu nào.

”Một ngày quan trọng như thế này, vậy mà sao nhị phu nhân vẫn còn ở biệt viện chưa chịu trở về?” Một vị phu nhân đột nhiên nhắc tới Trương thị, nụ cười trên mặt kia nhìn thế nào cũng thấy thật quỷ dị.

Trần thị dừng lại một chút, cười nhạt mở miệng: “Tuy rằng ta và muội ấy là chị em dâu nhưng mà thanh quan còn khó quản chuyện nhà. Chuyện của muội ấy và nhị lão gia, ta chỉ là tẩu tử sao có thể nhúng tay vào? Ta chỉ có thể ở bên cạnh khuyên nhủ. Nhưng mà hai người họ đã quyết định như vậy ta cũng chỉ có thể đứng nhìn.”

Vốn mọi người đều cho rằng chuyện xảy ra trong lễ tắm rửa ba ngày là do Trương thị gây ra, sở dĩ đại phu nhân bắt nàng đến biệt viện là để xả giận cho nữ nhi, ai ngờ lại là bởi vì nhị lão gia ở bên ngoài bao nuôi nhân tình. Cứ tưởng tin lão gia xin nghỉ vài ngày là đưa ra để che mắt mọi người, kết quả lại là sự thật, tất cả mọi người đều biết.

Nhị phu nhân cũng là do quá tức giận, cũng không thèm quay về nhà mẹ đẻ mà trực tiếp bỏ đến ở tại biệt viện.

Chuyện này nhị lão gia cũng quả thật vô liêm sỉ. Nhị phu nhân dù tốt xấu thế nào cũng là vợ chính thức được cưới hỏi đàng hoàng. Mặc dù tính tình của nhị phu nhân có hơi hung dữ, muốn bắt nạt cả tướng công nhưng tức giận vài ngày không phải vẫn nên đón về sao? Kết quả là nhị lão gia cứ để mặc như thế, cả mấy ngày liền cũng không thèm trở về phủ Quốc công, chỉ lo cùng nhân tình ở bên ngoài tiêu dao khoái hoạt.

Mọi người lúc này mới hoàn toàn tin tưởng, nhị phu nhân thật sự là bị nhị lão gia làm cho tức giận quá nên mới bỏ đi.

”Haizz...Mọi người nói xem chuyện này nhị phu nhân có phải là trộm gà không thành còn mất nắm gạo không? Vốn nghĩ nhị lão gia sẽ phải đến đón nàng ta trở về, chuyện này cũng chưa thèm tính, ai biết nhị lão gia căn bản cũng không thèm đến đón.”

Lại là một người sung sướng khi thấy người khắc gặp hoạ.

Trần thị tuy rằng hận Trương thị, nhưng người cũng đã không còn, cũng không muốn hơn thua từng tiếng nói với người khác, cười cười chuyển đề tài sang chuyện khác. Bây giờ cũng chưa thể nói Trương thị đã không còn, để qua một thời gian nữa mới có thể báo tang. Hiện tại người đã đem chôn, sau này tiến vào mộ phần tổ tiên Hứa gia cũng chỉ là một cỗ quan tài rỗng.

Nàng ta đã muốn hại con gái của mình, vậy thì dù có chết cũng không được phép làm ma của Hứa gia.

Yến tiệc diễn ra quá nửa, bên ngoài có tên nô tài chạy vào bẩm báo nói là thánh chỉ đến. Bên này khách khứa cũng chẳng lấy đó làm lạ, vừa sinh ra đã được Hoàng Thượng ban tên, lễ cúng mụ ba ngày được Hoàng Hậu nương nương thưởng ngọc như ý, ngày đầy tháng hôm nay không có thánh chỉ đến mới là chuyện đáng ngạc nhiên. Trần thị vốn cũng nghĩ như vậy, nhưng sau khi nhận chỉ thì toàn thân lẫn đầu óc đều trở nên mông lung, không hiểu tại sao lại có chuyện như vậy!

Hoàng Thượng thế nhưng lại hạ chỉ muốn Đoàn Nhi năm tháng sau vào cung để hoàng hậu nuôi dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Không giống với những người khác đang mừng như điên, tâm tình Trần Kiều lúc này lại rất phức tạp. Vui là vì nếu Đoàn Nhi từ nhỏ đã tiến cung được Hoàng Hậu nương nương nuôi dưỡng, như vậy chờ đến lúc con bé lớn lên gả cho Thái Tử, như vậy cũng thích hợp trở thành Thái Tử phi. Chính mình mặc dù là mẹ ruột của con bé tất nhiên sẽ đối xử với Đoàn Nhi tận tâm nhất, dành những thứ tốt nhất cho con bé nhưng chung quy hoàn cảnh trong cung so với bên ngoài vẫn rất khác nhau, chỉ có Hoàng Hậu mới hiểu rõ nhất làm thế nào mới có thể sinh tồn. Có Hoàng Hậu chỉ bảo, ngày sau cũng bớt vài phần lo lắng.

Buồn chính là vì Đoàn Nhi còn nhỏ như vậy, mới có một tháng tuổi, hoàn toàn không thể biết con bé cùng Hoàng hậu ngày sau sống chung như thế nào,

có thể làm vừa lòng Hoàng Hậu nương nương hay không? Bởi đây không chỉ là quan hệ giữa trưởng bối với tiểu bối mà chính là quan hệ mẹ chồng và nàng dâu...

Càng không muốn Đoàn Nhi mới bên mình thời gian ngắn như vậy đã rời đi, thậm chí còn chưa mở miệng gọi mình một tiếng "mẫu thân"...

Trần Kiều kéo đôi tay nhỏ nhắn của Đoàn Nhi, ngắm khuôn mặt điềm tĩnh lúc ngủ của cô bé, hai hốc mắt nhanh chóng đỏ lên.

Bên trong khách khứa đã sớm giải tán, đại lão gia sao lại không biết, cũng hiểu rằng hiện tại tâm tình của phu nhân nhà mình khẳng định là không tốt chút nào. Nhưng mà tiệc chiêu đãi nữ quyến so với nam nhân tiếp khách cũng không giống nhau, đại lão gia cũng không thể giống Trần thị cho giải tán sớm như vậy, cần giao tiếp thì phải giao tiếp, chỗ nên khiêm tốn thì phải khiêm tốn.

Chờ đến khi đại lão gia trở về phòng, thì trời cũng đã khuya. Nhẹ nhàng đi tới, Trần thị vẫn còn đang ngẩn ngơ ngồi bên nôi Đoàn Nhi, tay không ý thức nhẹ nhàng đưa nôi, ánh mắt thẫn thờ. Đại lão gia thầm thở dài, ngồi xuống bên cạnh Trần thị.

"Ta đã tìm được phu tử cho Triệt Minh và Thanh Viễn rồi." Vừa mở miệng liền lấy chuyện của mấy đứa nhỏ ra để nói.

Hứa Tiêu Nhiên đã nhập học vỡ lòng, Hứa Thanh Viễn và Hứa Triệt Minh vẫn còn chưa đến tuổi đi học. Nhưng con cái của những gia đình hào môn sao có thể giống những gia đình nghèo bình thường đến tuổi mới đi học. Năm tuổi là thời điểm bắt đầu nhập học, trên thực tế ba tuổi đã mời thầy giáo đến dạy vỡ lòng. Thầy tốt thì khó tìm, đại lão gia tìm suốt hai tháng cuối cùng cũng tìm được một người hợp ý.

Nữ nhi là con, nam nhi cũng là con. Lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt.

Trần thị chớp chớp mắt quay đầu nhìn đại lão gia ngồi bên cạnh, đôi mắt vẫn vô thần như trước nhưng lại mở miệng hỏi một loạt vấn đề:

"Phu tử là từ đâu tới? Trước kia làm gì? Hiện tại làm nghề gì? Đã từng dạy qua học sinh nào trước đó chưa?"

Nhìn thấy đôi mắt Trần thị chậm rãi hồi thần, đại lão gia ngầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, vội vàng trả lời: "Người này không phải ai khác, chính là tiên sinh ở Thái Nam học viện."

Thái Nam học viện là học viện lớn có từ lâu đời, trải qua bao triều đại thay đổi, vẫn là học viện trực thuộc hoàng gia. Không chỉ có các hoàng tử công chúa, hoàng thân quốc thích hay con cái nhà quyền quý đến học mà ngay cả con em bình dân chỉ cần có tư chất có thể tham dự kỳ thi tuyển, nếu vượt qua đều có thể vào học, hơn nữa còn được miễn toàn bộ học phí.

Học viện cứ ba năm một lần lại mở kỳ thi tuyển, hấp dẫn không biết bao nhiêu sĩ tử tụ tập đến Kinh Thành. Vào được Thái Nam học viện liền như một bước lên mây. Trải qua mấy trăm năm, nơi đây cũng đã sản sinh ra không ít những tài năng trẻ cho đất nước.

Trần thị trừng mắt nghi ngờ: "Thái Nam học viên? Chàng có điều tra rõ ràng không? Điều này sao có thể!"

Mỗi tiên sinh của Thái Nam học viện đều là một đại nho, cho dù đến tuổi về hưu cũng không đến mức phải đến nhà ai dạy học. Trần thị cũng tự hiểu, cho dù mình là Quốc công phủ cũng tuyệt đối không mời nổi.

Trần thị ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm đại lão gia: "Chàng nói đi, rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ là vì hôm nay Hoàng Thượng hạ đạo ý chỉ kia nên người ta mới nguyện ý đến đây?" Tuy rằng không có nói rõ nhưng trong giọng nói đã có ý giễu cợt. Văn nhân cao nhã, các tiên sinh của Thái Nam học viện càng được nâng lên tận mây, cho dù là nữ nhi khuê các cũng biết địa vị của bọn họtrong lòng của các văn nhân nhã sĩ nặng đến bao nhiêu.

Không ngờ cũng chỉ là hạng người nông cạn.

Đại lão gia tức giận liếc mắt nhìn Trần thị.

"Nàng cho rằng người ta thật sự là bởi vì đạo thánh chỉ kia mới đến lấy lòng nhà chúng ta sao? Làm sao có thể! Đừng nói hiện tại Đoàn Nhi còn chưa phải là Thái Tử phi, cho dù ngày sau Đoàn Nhi có trở thành Thái Tử phi tự mình đi cầu người ta, người ta cũng sẽ không đáp ứng."

"Vậy rốt cuộc là vì sao?"

Đại lão gia có chút phức tạp nhìn thoáng qua Đoàn Nhi, qua một hồi lâu mới dùng ngữ khí kinh ngạc nói: "Là Thái Tử điện hạ đề cử." Nói xong lại cúi đầu nhìn tiểu nữ nhi đang ngủ, cả khuôn mặt đều đỏ rực thật đáng yêu. Cứ cho là vì bọn họ là phụ mẫu thân sinh của Đoàn Nhi, cứ cho là vì Hoàng Thượng đã chính miệng đáp ứng đi chăng nữa nhưng Thái Tử và Đoàn Nhi cũng đâu có tình cảm gì, hơn nữa nhà mình với Thái Tử kỳ thật cũng chưa từng gần gũi gì, Thái Tử vì sao lại để tâm đến chuyện của Hứa gia như thế? Không những mọi chuyện liên quan đến Đoàn Nhi đều sắp xếp thoả đáng, ngay cả chuyện của hai nhi tử nhà mình cũng quan tâm đến, phải chăng đây chính là "yêu ai yêu cả đường đi"? Nhưng mà Thái Tử và Đoàn Nhi cũng đâu phải là yêu.

"Thực ra cũng không phải hoàn toàn đáp ứng, mặc dù là do Thái Tử điện hạ đề cử nhưng tiên sinh cũng chỉ đồng ý cho hai nhi tử của chúng ta một cơ hội. Ba ngày sau ta sẽ đưa bọn chúng đến cửa, nếu không thể thông qua khảo nghiệm của tiên sinh thì dù cho có là Thái Tử đề cử cũng không được."

Chuyện tốt như vậy Trần thị đương nhiên không cự tuyệt, nhưng rồi lại lập tức nghĩ đến việc Đoàn Nhi mấy tháng sau sẽ phải rời xa mình, đầu óc lại ko thể buông lỏng, cũng chẳng muốn nghĩ đến chuyện tại sao Thái Tử lại đối xử tốt với Đoàn Nhi như vậy, trực tiếp quay đầu nhìn chằm chằm Đoàn Nhi, ánh mắt đầy uỷ khuất.

Đại lão gia thật muốn tự cho mình hai cái bạt tai, vốn là muốn dùng chuyện của hai nhi tử để chuyển dời sự chú ý của Trần thị, không nghĩ tới vòng đi vòng lại lại quay về chuyện của nữ nhi. Ông cũng biết rằng phu nhân của mình rất khó xử. Lúc trước cũng không phải là quá hi vọng sẽ sinh nữ nhi. Chỉ là Hoàng Thượng trước tất cả mọi người đã mở lời như vậy, không thể không nể mặt Hoàng Thượng nên mới không ngừng mang thai. Sau khi sinh ra Đoàn Nhi dù không nguyện ý để con bé phải vào chốn thâm cung nhưng cũng vẫn để ý tìm cho nữ nhi một thầy giáo tốt từ rất sớm bởi thánh mệnh không thể trái. Hiện tại Đoàn Nhi mới được mấy tháng đã phải rời xa nàng, tuy rằng trong lòng rất khổ sở nhưng cũng không hề nói với mình một câu đi cầu xin cho Đoàn Nhi không phải nhập cung quá sớm như vậy. Trần thị quả thật quá mức lý trí, quá mức hiểu chuyện làm cho đại lão gia càng cảm thấy áy náy với người vợ này. Quả thật đại lão gia cũng không biết phải khuyên nhủ thế nào, tuy rằng cũng rất thương, rất luyến tiếc nữ nhi nhưng đại lão gia cho rằng như vậy đối với Đoàn Nhi cũng không phải chuyện xấu.

Tuy rằng giữa Đoàn Nhi và Hoàng Hậu nương nương bây giờ vẫn chưa thể phán định là quan hệ gì nhưng ít nhất Đoàn Nhi trước tiên sẽ thích ứng với hoàn cảnh trong cung. Mà điều quan trọng nhất không cần phải lo lắng, đó chính là sinh mệnh được an toàn. Thiên hạ đều biết sau này Đoàn Nhi nhi lớn lên sẽ có thân phận gì, lại được Hoàng Hậu nương nương tự mình nuôi dưỡng, nếu không an toàn mà lớn lên thì không cần nói đến nhà mình, ngay cả Hoàng Thượng cũng không chấp nhận được.

Người đứng đầu hậu cung lại không thể đảm bảo cho một tiểu hài tử, đó mới thật sự là trò cười.

Đột nhiên ánh mắt đại lão gia sáng lên, ông đã nghĩ ra việc để Trần thị làm.

”Nếu Đoàn Nhi mấy tháng nữa phải vào cung, vậy bọn nha hoàn ban đầu nàng chuẩn bị cho con bé cũng không thể dùng, phải sắp xếp lại một lần nữa mới được.”

Khi vừa sinh Đoàn Nhi, Trần thị đã chọn một vài đứa trẻ trạc tuổi Đoàn Nhi từ các gia đình nô bộc để bồi dưỡng làm nha hoàn thiếp thân cho Đoàn Nhi. Cuối cùng cũng chọn được bốn bé gái tầm ba, bốn tuổi đưa đến thượng phòng để dạy dỗ, chờ khi Đoàn Nhi lớn một chút, các tiểu nha hoàn này cũng đã có thể xử lý một vài chuyện. Hiện tại phải nhập cung sớm, sao có thể để mấy tiểu nha đầu ba, bốn tuổi theo hầu, chuyện này là tyệt đối không thể. Hoàng Hậu nương nương chắc chắn sẽ phái người hầu hạ nhưng nhà mình cũng cần có vài nha hoàn theo hầu mới được.

Sắc mặt Trần thị thoáng chút đã tươi tỉnh hẳn lên: “đúng rồi, sao thiếp lại có thể quên mất việc này chứ!” Nói rồi lập tức vội vàng đứng dậy rời đi, ngay cả việc chào đại lão gia một tiếng cũng bỏ sau đầu luôn.

Đại lão gia thở phào một hơi nhẹ nhõm, nàng chịu hao tâm tổn sức một chút cũng tốt, tìm việc khác để làm mới có thể chuyển dời sự chú ý của nàng, cũng có thể giúp nàng phân tán tư tưởng một chút.

Đưa tay điểm điểm vào chóp mũi nhỏ phấn nộn của Đoàn Nhi: “Đoàn Nhi à, con phải mau lớn lên, những việc phụ thân có thể giúp con cũng không nhiều, chỉ có thể dựa vào chính bản thân con mà thôi.”

Hứa Tâm Dao tuy còn nhỏ nhưng sức lực thì không hề nhỏ chút nào, hơn nữa mọi đường đi lối lại trong phủ cũng đã quá quen thuộc với cô bé. Thời điểm nhũ mẫu đuổi theo, Hứa Tâm Dao thân hình nhỏ bé chạy tới chạy lui, một hồi đã không thấy bóng người. Nhũ mẫu tìm một vòng không thấy, nghĩ một lúc rồi trực tiếp hướng tiểu viện của phòng nhì đi tới.

Nay phòng nhì đã không còn tiếng hét mỗi ngày đòi đánh người, cũng không còn Trương thị tâm cao khí ngạo, vui buồn thất thường như trong dĩ vãng. Trước kia trong nhà có hai nữ chủ nhân, thời điểm thân thể Trần thị bất tiện đều là Trương thị một tay quản gia, luôn là cáo mượn oai hùm, các nô tài ở phòng nhì cũng vậy. Hiện tại bọn bọ đều hận không thể đem chính mình vùi vào trong tường.

Khi nhũ mẫu đi đến phòng nhì chính là tình huống như vậy. Theo lý mà nói, bà vẫn là người của phòng nhì, tuy bây giờ theo nhị tiểu thư đến phòng lớn cũng không thể coi là người của phòng lớn, thế nhưng những người ở đây nhìn thấy bà vẫn có chút ý tứ. Trước kia bà cũng không thật sự thân thiết với ai, hiện tại mỗi người ở phòng nhì đều cảm thấy bất an, ngay cả chính mình cũng không biết tương lai về sau sẽ ra sao. Đối mặt với những người tiến lên chào hỏi muốn lôi kéo chút quan hệ kia, nhũ mẫu cũng chỉ lung tung gật đầu rồi hướng về phòng Trương thị trước đây mà chạy tới. Nhị tiểu thư khẳng định là chạy đến đó.

Sân viện cũng không tiêu điều như trong tưởng tượng, ngoại trừ không có từng đám nha hoàn, ma ma như trước kia, cảnh trí và mọi vật nơi đây vẫn duy trì như lúc Trương thị rời đi. Người ngoài đều nói nhị phu nhân là do bị lão gia làm cho nổi giận mới bỏ đi, nhũ mẫu lại không tin. Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Hơn nữa chuyện nhị lão gia trăng hoa cũng không phải mới ngày một ngày hai, với tính tình của Trương thị khẳng định là không có chuyện bỏ đi, kể cả nhị lão gia có cưới tiểu thiếp vào cửa Trương thị cũng sẽ không đi.

Hơn nữa còn là đi vào lúc nửa đêm.

Một mặt vừa suy nghĩ, mặt khác lại dáo dác nhìn bốn phía xem Hứa Tâm Dao trốn chỗ nào. Chính phòng không có, hàng lang gấp khúc và các phòng kế bên cũng không, cuối cùng bà bước vào phòng ngủ của Trương thị, nhìn quanh một lượt nhưng cũng trống không. Nhũ mẫu nhướn mày, cất bước đi vào tìm kiếm cẩn thận một lượt, cuối cùng tìm được Hứa Tâm Dao ở trong tủ quần áo.

Trương thị bình thường tướng mạo cũng ưa nhìn, dáng người lại yêu mĩ, quần áo mỗi loại, mỗi mùa đều không thể thiếu nên tủ quần áo của nàng cũng cực lớn. Nhũ mẫu sở dĩ phát hiện Hứa Tâm Dao ở trong tủ quần áo là bởi vì tuy mọi thứ vẫn giữ nguyên không có gì thay đổi nhưng trên mỗi đồ vật đều phủ một tầng bụi mỏng, chỉ có trên tủ quần áo có in một dấu tay nhỏ xíu.

Mở cửa tủ ra nhìn, thân hình nhỏ bé của nhị tiểu thư vùi sâu trong đống quần áo, không để ý kỹ thì cũng không thể nhìn ra.

”Nhũ mẫu!” Tiếng Hứa Tâm Dao mang theo âm thanh nức nở.

”Ta đây, ta đây, nhũ mẫu ở đây rồi.” Một bên trả lời, một bên đưa tay muốn bế Hứa Tâm Dao ra ngoài. Hứa Tâm Dao lại né tránh, càng vùi sâu vào tủ quần áo, quay lưng về phía nhũ mẫu.

”Bọn họ đều nói vì tam muội được sinh ra nên mẫu thân của con mới bỏ đi, bọn họ nói tam muội mới là Phượng Hoàng chân chính, con chỉ là thế thân. Mẫu thân không thể tranh được với đại bá mẫu nên mới bị đại bá mẫu đuổi đi.”

”Nhũ mẫu, bọn họ nói đều là sự thật sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Từ lúc bước vào sân, bà đã cảm thấy không khí trầm tĩnh kì dị, trong lòng cũng có chút nhộn nhạo, lúc này nghe Hứa Tâm Dao nói vậy đã không còn lấy làm lạ,có lẽ là bởi vì lý do ‘quay về phòng’? Hứa Tâm Dao đã không chịu đi ra, nhũ mẫu cũng đành ngồi xuống bên cạnh tủ.

Hứa Tâm Dao không trả lời, vẫn vùi sâu trong đống quần áo. Nhũ mẫu đưa tay sờ sờ đôi bím tóc củaHứa Tâm Dao, cảm thấy cực kỳ mềm mại. Tiểu thư thật sự là được nuôi dưỡng tốt, cho dù ở hoàn cảnh hiện tại nhưng cái gì cũng không thiếu, cuộc sống như vậy đã là phi thường tốt, vậy mà luôn có người không biết điều còn muốn làm hư tiểu hài tử.

“Tiểu thư đừng nghe những người đó nói lung tung, bọn họ là cố ý dạy hư con, bọn họ chính là muốn cho con không thân thiết với đại phu nhân nữa. Con thử nghĩ lại xem, nhiều ngày như vậy nhưng đại bá mẫu có từng đánh con không? Có từng quát mắng con không?”

Đối với tiểu hài tử mà nói, chỉ cần không đánh mắng thì đã là người tốt rồi.

Hứa Tâm Dao quả nhiên chần chờ, rồi lại xoay người trừng mắt: “Nhưng mà những lời này là do con lén nghe được, bọn họ cũng không biết là con quay về đây.”

Hiện tại phòng nhì đã không còn như lúc trước. Trần thị vừa mới hết ở cữ, lại bận rộn chuyện đầy tháng của Đoàn Nhi, vốn cũng không rảnh tay xử lý chuyện bên này, đành tạm thời gác lại, qua vài ngày sắp xếp xong mọi việc sẽ tính sau, chỉ lệnh cho bọn họ không được phép ra khỏi tiểu viện.

Bên này các ma ma cùng bọn nha hoàn, nô tài ban đầu đều cảm thấy lo lắng, hiện tại vò đã mẻ lại sứt, cho dù không đến mức tụ tập uống rượu đánh bạc nhưng cũng chẳng có ai để tâm đến công việc thường ngày của mình nữa. Thời điểm Hứa Tâm Dao từ bên ngoài chạy vào, ngoài cửa một nha hoàn cũng không thấy đâu. Tất cả đều không phát hiện nhị tiểu thư đã trở lại.

Đã tán loạn đến mức này, xem ra phòng nhì đã thật sự hết thời, chỉ có thể chờ nhị lão gia cưới về một chủ nhân mới may ra mới thay đổi được tình thế. Nhưng bây giờ còn không biết Trương thị sống chết ra sao, đại phu nhân nếu đã muốn đuổi bà ta đi khỏi, rất có khả năng sẽ không thể trở lại. Nếu cưới về một nhị phu nhân mới, ít ra thì cũng phải cần vài năm, như vậy có thể nói phòng nhì bên này hoàn toàn không thể trợ giúp bất kỳ điều gì cho nhị tiểu thư.

Cắn cắn môi, đem Hứa Tâm Dao tâm tình đã buông lỏng rất nhiều ôm vào trong ngực: “Vốn là vì tiểu thư còn nhỏ, nhũ mẫu cũng không muốn đem những lời này nói cho con biết, chỉ là hiện tại bọn tiểu nhân kia nói lung tung, để con bị lừa gạt sẽ không tốt. Mẫu thân con không phải vì đại phu nhân mà phải bỏ đi, là vì phụ thân con nên mới bỏ đi.”

”Phụ thân?” Hứa Tâm Dao không rõ, tại sao lại liên quan đến phụ thân? ChớP chớp đôi mắt, đột nhiên lại thấy uỷ khuất: “đã lâu rồi con không được gặp phụ thân.”

Nhị lão gia và Trương thị không có tình cảm, Hứa Tâm Dao lại chỉ là con gái, bình thường cũng không mấy thân thiết. Nhưng tốt xấu gì vẫn là con mình, nhị lão gia vài ngày vẫn gặp một lần. Lần này Hứa Tâm Dao chuyển đến phòng lớn một tháng, lại chưa từng một lần nhìn thấy phụ thân, ngay cả một lời hỏi han cũng không có.

Một người cha bạc tình đến thế, nhũ mẫu đem hết thảy mọi chuyện đổ lên đầu hắn cũng không cảm thấy áy náy, dù sao mọi người cũng đều cho là như vậy. Nhị tiểu thư chỉ có dựa vào đại phu nhân ngày sau mới có thể sống tốt, đặt niềm tin vào nhị lão gia, tương lại còn không biết sẽ có kết cục gì!

”Bởi vì nhị lão gia ở bên ngoài có nữ nhân khác, hài tử khác nên ông ấy mới không cần con và mẫu thân của con nữa.”

Bàn tay nhỏ bé của Hứa Tâm Dao gắt gao nắm chặt áo nhũ mẫu, bật khóc nức nở: “Phụ thân không cần chúng ta nữa sao?”

Nhũ mẫu gật đầu, Hứa Tâm Dao trực tiếp khóc lớn.

Hôm nay chẳng biết là ngày gì? Bọn hạ nhân lúc trước nghe nói nhũ mẫu trở về, vốn định đến hỏi thăm tin tức một chút, kết quả còn chưa kịp đi qua lại nghe phía trước nói nhị lão gia trở lại. Nhị lão gia đã một tháng rồi không về nhà, vẫn luôn ngủ ở bên ngoài. Các nha hoàn ma ma lúc này nhất thời rối loạn, sau đó nhất tề đứng ở cửa.

Lưu nhũ nương vốn là quản sự của đám ma ma, nhưng bà ta cũng đi theo nhị phu nhân đến giờ vẫn không có tin tức. Một ma ma tuổi tác có vẻ lớn nhất trong đám nhìn thấy lão gia từ bên ngoài bước vào liền tiến lên hỏi: "Lão gia đã trở lại! Một tháng này nhị phu nhân cũng không thấy đâu, đại phu nhân ra lệnh cho bọn nô tỳ ở trong tiểu viện không được phép ra ngoài, hiện tại bọn nô tỳ nên làm gì đây?"

Trong viện có bao nhiêu hạ nhân, dù sao vẫn phải biết rốt cuộc sẽ thế nào? Sống hay chết cũng nên nói rõ, không thể cứ giam lỏng mãi như vậy.

Sắc mặt của Nhị lão gia có chút tái nhợt, đôi mắt quầng thâm, nhìn thấy ma ma kia mới giật mình hồi thần. Lâu rồi không về nhà, ngay cả tướng mạo của nô bộc trong phủ ra sao cũng đã quên. Bất quá lần này trở về là để lấy tiền, cho dù là đại lão gia cũng mặc kệ, không có ngoại lệ. Không trả lời vấn đề của nhũ mẫu, chỉ tuỳ tay gọi vài người.

Mấy người các ngươi, đem chìa khoá nhà kho của phu nhân đến đây.

Chỉ có thể động đến đồ cưới của Trương thị, dù sao nàng ta cũng không có khả năng trở lại.

Mấy ma ma bị gọi tới trợn tròn mắt: "Chìa khoá nhà kho của phu nhân vẫn luôn do Lưu ma ma giữ, lúc này người cũng không có ở đây, bọn nô tỳ biết đi đâu tìm chìa khoá bây giờ.

"Lưu ma ma?" Lão bà đã già mà không chịu chết đó ư? Nhị lão gia nhướng mày: "Không có chìa khoá thì phá cửa cho ta!"

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, cái gì chứ, phá cửa sao? Đây chính là trạch viện của ông ấy mà?! Thấy đám hạ nhân vẫn chần chừ không hành động, nhị lão gia gầm lên: "Sao? Lời nói của ta không hiệu nghiệm phải không? Mau làm đi, bằng không ta sẽ bán hết các ngươi ra ngoài."

Nhũ mẫu thật vất vả mới có thể an ủi Hứa Tâm Dao, tiểu cô nương khóc rất lâu, đôi mắt vẫn còn đỏ hồng. Ôm cô bé đi ra ngoài, một tay vỗ về trấn an: "Nhị tiểu thư cũng đã ba tuổi rồi mà còn khóc nhè như vậy, thật xấu hổ quá!" Vừa nói vừa lấy tay điểm điểm chóp mũi của cô bé. Hứa Tâm Dao mím môi, vùi mặt vào cổ nhũ mẫu.

Ai ngờ vừa ra khỏi chính phòng vài bước liền nhìn thấy vài ma ma dẫn theo mấy tên sai vặt tay cầm gậy đá tiến vào. Đây là xảy ra chuyện gì vậy?

Người bên kia cũng nhìn thấy nhũ mẫu, giật mình kinh hãi bước tới trước mặt, vốn tưởng chỉ có nhũ mẫu trở lại, không nghĩ tới nhị tiểu thư cũng trở lại. Hai chủ nhân đã không thể trông cậy được nữa, lúc này nhìn thấy tiểu chủ nhân vẫn muốn lấy lòng bởi cho dù phòng nhì có loạn đến thế nào đi chăng nữa, nhị tiểu thư vẫn là tiểu thư của Hứa gia, đại phu nhân sẽ không để mặc như vậy.

"Nhị tiểu thư về lúc nào sao không nói với nô tỳ một tiếng? Nô tỳ cho người làm mứt táo cao cao cho tiểu thư!"

Người vừa nói chuyện chính là ma ma ở phòng bếp, lúc trước điểm tâm của Hứa Tâm Dao chính là do bà phụ trách.

Hứa Tâm Dao không đáp lời, vẫn ghé sát vào ngực nhũ mẫu, khuôn mặt nhỏ nhắn không lộ ra ngoài. Nhũ mẫu nâng tay giữ lấy gáy Hứa Tâm Dao, không muốn cho cô bé quay mặt lại. Phòng nhì hiện tại chướng khí mù mịt, bên kia còn phải dựa vào đại phu nhân mới sống tốt được, tốt nhất không nên tiếp xúc với những người này. Bà liền trầm mặt hỏi: "Các người đây là định làm gì vậy?"

Bên kia mấy người không chút cố kỵ nhị tiểu thư cũng có mặt, líu ríu đem chuyện đại lão gia phân phó lúc trước nói lại rõ ràng một lượt, thậm chí ngay cả thần thái động tác của nhị lão gia cũng bắt trước y hệt. Nhũ mẫu mắt trừng lớn, lão gia đây là muốn mang đồ cưới của nhị phu nhân đi để bao dưỡng tình nhân bên ngoài sao?

Nhũ mẫu quá mức khiếp sợ, không phát hiện thân thể Hứa Tâm Dao trong ngực cũng cứng ngắc.

Vẫn là ma ma phòng bếp lúc trước: "Thật là làm bậy mà, nhị phu nhân còn chưa biết khi nào sẽ trở về, lão gia lại muốn mang tất cả đồ cưới của phu nhân đi." Còn không quên Hứa Tâm Dao đang nép trong ngực nhũ mẫu: "Tất cả những thứ đó chẳng phải đều là nhị phu nhân lưu lại cho nhị tiểu thư sao? Vậy sau này cũng chính là đồ cưới của tiểu thư rồi."

Nhũ mẫu lúc này mới bừng tỉnh, nhớ ra Hứa Tâm Dao vẫn đang ở đây vội vàng cúi đầu xem xét cô bé một chút. Hứa Tâm Dao lại vặn vẹo người từ trong ngực nhũ mẫu giãy thoát ra, sau đó cất bước chạy về phía đại sảnh.

Chính mình vừa rồi đổ hết mọi tội lỗi lên người nhị lão gia, nhị tiểu thư lại lập tức muốn chạy đến đôi co. Nhũ mẫu vội vàng đuổi theo, sợ cô bé nói sai cái gì.

Nhị lão gia ngồi chờ trong đại sảnh, thảnh thơi uống trà. Đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng bước chân gấp gáp, không ngẩng đầu hỏi: "Tốt lắm, nhanh như vậy đã xong rồi sao?" Ai ngờ không có tiếng đáp lại, tức giận ngẩng đầu lại nhìn thấy đứa con gái đã một tháng không gặp đang đứng trước mặt mình, ánh mắt đỏ bừng nhưng lại không khóc.

Tiểu hài tử thật nhanh lớn, một tháng không gặp cảm thấy hình như đã cao hơn một chút. Tướng mạo ngược lại không thay đổi gì nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại kia đã chứng minh cuộc sống của con bé được đại tẩu nuôi dưỡng không tệ.

Nhị lão gia buông cốc trà trong tay, đi tới trước mặt Hứa Tâm Dao ngồi xổm xuống vươn tay muốn ôm cô bé vừa nói: "Dao Dao có nhớ phụ thân không?"

Hứa Tâm Dao lại lui về phía sau một bước không để cho nhị lão gia ôm. Đôi tay nhỏ gắt gao túm lấy làn váy, nhìn chằm chằm vào nhị lão gia có chút xa

lạ trước mắt.

“Phụ thân, mẫu thân của con đâu? Dao Dao rất nhớ mẫu thân, đã lâu rồi mẫu thân không đến gặp Dao Dao.

Nhắc tới Trương thị liền mất hứng, nhị lão gia trầm sắc mặt, tốt xấu gì vẫn phải nhịn xuống không muốn phát hoả trước mặt con gái. Tuy rằng đây chỉ là một thứ tốn tiền, nuôi cũng uổng cơm, nhưng mà dáng vóc cũng coi như không tệ, tương lại chỉ cần kiếm một mối thông gia thật tốt, đây chính là tác dụng lớn nhất của con gái. Cố nặn ra một nụ cười lần nữa:“Mẫu thân con trở về thăm ông ngoại, Dao Dao đi theo đại bá mẫu chẳng lẽ không tốt sao?”

”Người gạt con!”

Nước mắt Hứa Tâm Dao rốt cuộc chảy ra.

”Người ở bên ngoài có phu nhân khác, người không cần con và mẫu thân nữa đúng không?”

Mấy ngày nay nhị lão gia vẫn ở bên ngoài, thậm chí cũng không vào triều bởi vì tất cả mọi người đều biết chuyện của mình, tự nhiên cảm thấy rất mất mặt, nhà cũng không thèm về. Tuy rằng tất cả mọi người đều thì thầm bàn tán sau lưng hắn, nhưng bởi Quốc công phủ vẫn còn đó, xét cho cùng vẫn không ai dám chỉ thẳng vào mặt hắn mà nói.

Không nghĩ tới, thế nhưng lại do chính con gái của mình nói ra.

Nhị lão gia lập tức đứng bật dậy: “Là ai dạy con nói với ta kiểu đó? Nam tử tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường, mẫu thân của ngươi tính tình không tốt, hầu hạ ta cũng không được chu đáo, chẳng lẽ ta không thể ra ngoài tìm một người tốt hơn sao? Mau quên những lời đó đi, phụ thân tìm cho ngươi một mẫu thân mới không tốt hơn sao? Nàng cũng sẽ giống như mẫu thân của ngươi, đối xử thật tốt với ngươi!”

Hứa Tâm Dao quật cường ngẩng đầu, gắt gao nhìn nhị lão gia.

”Con không cần mẫu thân mới, con muốn mẫu thân của con trở về!”

”Không có khả năng, mẫu thân của ngươi sẽ không trở về đâu. Ngươi trước tiên cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh đại bá mẫu của ngươi đi, chờ phụ thân xong việc sẽ đón ngươi trở về.”

Nhũ mẫu đã chờ ở bên ngoài từ lâu nhưng lại không dám đi vào nhìn xem đến cùng là có chuyện gì xảy ra bên trong, càng sợ nhị tiểu thư sẽ đem những lời ở trong lòng nói hết ra, đành run rẩy đứng bên ngoài. Lúc này đi vào, không phải là muốn nhị lão gia phát tác tại chỗ sao. Đang lúc do dự liền nghe bên trong truyền ra một âm thanh tê tâm liệt phế:

”Ông không phải cha ta, ta không có người cha như vậy, từ nay về sau ta cũng không muốn nhìn thấy mặt ông nữa!”

Nhũ mẫu còn đang ngây người liền nhìn thấy Hứa Tâm Dao mặt đầy nước mắt từ bên trong chạy ra ngoài, nhị lão gia mặt tái mét đuổi tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 12

“Hai tên nhóc bướng bỉnh này,hôm nay là ngày đi gặp thầy giáo,các con không được nghịch ngợm,bằng không phụ thân của các con sẽ đánh gãy chân đó! Biết chưa?”

Tiểu Đoàn Nhi nằm trên giường ngẩn người,mắt to trừng mắt nhỏ, đối với nhị ca tam ca đang cố gắng cười đùa trước mặt làm như không thấy. Sợ hai tên nhóc làm cho Đoàn Nhi khóc,Trần thị vội vàng bước đến dặn dò bọn chúng hôm nay có chuyện quan trọng. Hai khuôn mặt trẻ con giống nhau như đúc cùng ngước lên nhìn về phía Trần thị.

Mắt to mày rậm, chính là kiểu trẻ con mũm mỉm được nuông chiều điển hình. . Một thân áo lam,một thân áo đỏ,ngoại trừ quần áo màu sắc không giống nhau,những cái khác toàn bộ đều giống nhau như đúc, bao gồm cả ngọ trụy đeo trên lưng,nếu không phải người thân quen tuyệt đối không thể phân biệt hai người.

Hứa Triệt Minh không vui chu mỏ nói: “Mẫu thân à,người đã nói rất nhiều lần rồi,ở thư phòng phụ thân cũng đã dặn đi dặn lại bọn con rồi. Con nghe riết chai lỗ tay hết rồi,mẫu thân đừng nói nữa được không?|

Trần thị giơ tay gõ vào trán tên nhóc:“ Mẫu thân là vì muốn tốt cho con,con lại còn khó chịu à,con có biết đây chính là...”

”Biết rồi,biết rồi,đó chính là thầy giáo đến từ Thái Nam thư viện,hoàng tử vương tôn đều không thể cầu được vị tiên sinh này!”

Trần thị còn chưa nói xong đã bị Hứa Triệt Minh ngắt lời,lần nữa bĩu môi:

”Người mấy ngày nay đã lặp lại những lời này không dưới trăm lần...” Điệu bộ mất kiên nhẫn làm cho Trần thị vừa yêu vừa giận,đưa tay nhéo vào má tên nhóc.

Bên này Hứa Triệt Minh bị mẹ nhéo má nhảy lên xuýt xoa,Hứa Thanh Viễn bên kia lại vẫn đứng cạnh tiểu Đoàn Nhi,cũng không nói lời nào,chỉ bình tĩnh đứng nhìn. Hứa Tiêu Nhiên ở bên cạnh cười cười,sau đó bắt lấy tay Hứa Thanh Viễn,đúng lúc hắn đang ngây người liền cầm tay hắn chạm vào cánh tay mũm mĩm của Đoàn Nhi.

Hứa Thanh Viễn run run,hốt hoảng nhìn về phía Hứa Tiêu Nhiên.

”Đây là muội muội,cũng chẳng phải quả bóng thuỷ tinh,vừa chạm vào liền vỡ.”

Sắc mặt Hứa Thanh Viễn ửng đỏ nhưng cũng không buông tay Đoàn Nhi ra,chỉ là so với đại ca vẫn không đủ sức để chống lại: “Đệ biết.”

Hứa Tiêu Nhiên cười lắc đầu,buông lỏng tay ra. Tuy là song sinh,tam đệ Hứa Triệt Minh tính tình ngược lại rất hoạt bát,nhị đệ Hứa Thanh Viễn lại quá trầm ổn,thậm chí còn không dám chạm vào muội muội.

Trần thị thu thập Hứa Triệt Minh xong quay lại nhìn thấy Hứa Thanh Viễn đang lôi kéo tay Đoàn Nhi vội nói: “muội muội còn nhỏ,đợi sau này lớn hơn chút lại chơi với muội muội cũng được.”

Hứa Thanh Viễn vẫn không buông tay Đoàn Nhi ra,chỉ là có chút không vui nói: “muội muội sẽ không khóc đâu,mẫu thân cũng không cần phải lo lắng quá như vậy.” Rồi lại bĩu môi: “người cũng chỉ có thể lừa tam đệ ngu ngốc kia...”

Phản ứng của Trần thị lại là một cái gõ lên đầu Hứa Thanh Viễn.

Một tên thì quá mức ngốc nghếch,một tên thì lại quá mức thông minh,đều không để cho mẹ ruột chút mặt mũi.

Cẩm Tú cùng mấy vị ma ma và đại nha hoàn khác đều đứng ở cửa nói chuyện phiếm,hiện tại phu nhân và mấy vị thiếu gia đang ở chung một chỗ nên không muốn ở đó quấy rầy. Cẩm Tú còn đang suy nghĩ xem sẽ thêu cho tam tiểu thư cái yếm hình hoa gì,Lý ma ma lại đụng đụng vào bả vai nàng hỏi: “cha mẹ ngươi không bảo ngươi tác động giúp muội muội một chút sao? Ta cũng không thấy ngươi đề cập gì với phu nhân.”

Chuyện Lý ma ma đang nói đến chính là việc tuyển nha hoàn thiếp thân cho tam tiểu thư.

Tất cả mọi người đều biết thời điểm tam tiểu thư được năm tháng sẽ phải tiến cung để Hoàng Hậu nương nương tự mình nuôi dưỡng dạy bảo,mắt thấy đã có thể bay lên đầu cành,chân chính trở thành kim chi ngọc diệp,có ai mà không muốn sứt đầu mẻ trán để giành lấy vị trí thân cận bên “Phượng Hoàng” chứ? Tình cảm bồi đắp từ nhỏ cùng nhau lớn lên,chờ khi tam tiểu thư ngồi lên vị trí kia,chỗ tốt ấy dùng từ vinh hoa phú quý để hình dung cũng đều không quá.

Cẩm Tú có một muội muội là Cẩm Sắc,hiện tại sáu tuổi,nói lớn không lớn,nói nhỏ cũng chẳng nhỏ. Ban đầu cũng không nghĩ nàng sẽ được chọn bởi Trần thị vốn định tìm mấy đứa trẻ khoảng ba,bốn tuổi. Hiện tại ngược lại đã có cơ hội,sáu tuổi tốt xấu gì cũng đã hiểu chuyện một chút chứ ba,bốn tuổi nào dám đưa vào cung?

Chuyện này sao Cẩm Tú lại không hiểu,lại chỉ lắc đầu: “chuyện này cứ để kệ đi,còn phải xem ý tứ phu nhân thế nào đã. Tuy rằng con vẫn hầu hạ bên cạnh phu nhân,nhưng mà chuyện của tam tiểu thư ma ma chẳng phải cũng biết sao,phu nhân rất cẩn thận. Nếu thật sự muội muội của con được chọn thì đó chính là phúc phận của nó,ngược lại nếu phu nhân cảm thấy không vừa ý mà lại vì con nên mới chọn,đó chẳng phải là làm khó phu nhân sao?”

”Cha mẹ con cũng có ý này,cứ để phu nhân tự mình quyết định,như vậy tốt hơn.”

Thì ra là ý tứ như vậy,Lý ma ma cũng gật gật đầu.

Lúc nói chuyện Cẩm Tú vô thức hướng mắt ra phía bên ngoài nhìn thoáng qua,sau đó mặt ngây ra,kiễng mũi chân mở to mắt nhìn: “bên kia,bên kia hình như là nhị tiểu thư phải không?” Khoảng cách có chút xa nên Cẩm Tú cũng không khẳng định có phải hay không,những người khác nghe thấy vậy cũng ào ào quay lại nhìn. A! Quả thật à nhị tiểu thư cùng nhũ mẫu.

Nhị tiểu thư đến đây làm gì,chẳng phải phu nhân đã miễn cho nàng hàng ngày đến thỉnh an sao?

Nhũ mẫu bế Hứa Tâm Dao từ xa đi tới,thấy những người khác đều đứng ngoài cửa,mỉm cười hỏi: “sao mọi người đều đứng ngoài này,không vào hầu hạ phu nhân sao?”

Cẩm Tú và mọi người cúi người thi lễ với nhị tiểu thư rồi mới trả lời nhũ mẫu: “phu nhân cùng ba vị thiếu gia đang nói chuyện ở bên trong nên bọn nô tì đợi ở ngoài này.”

Nhũ nương đầu tiên là nói chuyện phiếm,thần sắc cũng thực thanh thản,nghĩ đến cũng không phải là có thời điểm nào muốn bẩm báo. Cẩm Tú cười nhìn về phía Hứa Tâm Dao đang được ôm trong ngực nhũ mẫu: “Nhị tiểu thư có phải là nhớ đại bá mẫu,muốn đến thỉnh an đúng không?”

Hứa Tâm Dao không nói lời nào,chỉ gật gật đầu,miệng nhỏ mím thành một đường thẳng.

Trần thị chỉ nói miễn cho Hứa Tâm Dao mỗi buổi sáng phải đến thỉnh an,cũng không có nói là không muốn gặp cô bé,càng không hạn chế hành động của

cô bé. Trong lòng Cẩm Tú cũng có phán đoán,phu nhân chỉ là không biết đối mặt với nhị tiểu thư thế nào mà thôi. Thấy cô bé gật đầu Cẩm Tú vội vàng cười tiếp lời: "vậy để nô tì vào thông báo với đại phu nhân,tiểu thư tạm thời chờ một chút có được không?"

Tuy rằng mấy vị thiếu gia vẫn chỉ là những đứa trẻ,nhưng vạn nhất phu nhân đang nói chuyện gì quan trọng thì sao?

Hứa Tâm Dao vẫn chỉ gật đầu nhưng đã không còn mím môi lại nữa.

Khi biết Hứa Tâm Dao đang chờ ở ngoài,Trần thị có chút ngẩn người. Nhớ lại lần cuối cùng gặp Hứa Tâm Dao vẫn là lần Trương thị mang con bé tới đây,đảo mắt đã quá một tháng,Trương thị cũng không còn. Dừng một chút rồi cười đáp ứng: "mau cho tiểu thư vào đi,bên ngoài lạnh lắm!"

Còn không chờ Trần thị chuẩn bị tâm lý thật tốt,Hứa Tâm Dao vừa mới vào phòng ai cũng không nhìn,trực tiếp đem thân mình vùi vào trong ngực Trần thị vẫn còn đang sững sờ. Trần thị không hiểu chuyện gì nhìn thoáng qua nhũ mẫu,nhũ mẫu lại cúi đầu lảng tránh. Âm thầm nhướn mày,nhẹ giọng hỏi: "làm sao vậy? Có gì uỷ khuất cứ nói với đại bá mẫu,đại bá mẫu sẽ giúp con phân xử."

Chẳng lẽ là đám nô tài trong nhà, dám nhân cơ hội để hầu hạ không tận tâm? Trần thị thầm nghĩ trong lòng,rõ ràng đã phân phó không được quá khắt khe với nhị tiểu thư rồi mà!

Nhũ mẫu vẫn chỉ là nhũ mẫu,dù có bế ẵm nhiều cũng không thể mang lại cho Hứa Tâm Dao loại cảm giác đặc biệt kia. Lúc này tựa vào ngực Trần thị,Hứa Tâm Dao luôn có loại ảo giác như là được ôm chính mẹ mình vậy. Yên tĩnh trong ngực Trần thị một hồi lâu,cho đến khi Trần thị hỏi lại một lầm nữa mới rầu rĩ mở miệng: "Đại bá mẫu giúp con đánh phụ thân đi,ông ấy làm cho Dao Dao chịu uỷ khuất."

Kinh ngạc trừng mắt,Trần thị không nghĩ tới lại là nguyên do này. Lần nữa nâng mắt liếc nhũ mẫu một cái,cảm thấy như đã hiểu được chuyện này là do đâu mà có,phải chăng biết mình tính toán muốn thay người khác nên mới nói với Hứa Tâm Dao như vậy?

Vỗ vỗ lưng an ủi Hứa Tâm Dao: "đại bá mẫu không thể đánh phụ thân con được,nhưng đại bá mẫu có thể để Dao Dao ở bên cạnh ta,chúng ta không cần đi tìm phụ thân con nữa có được không?"

"Vâng!" Lần này Hứa Tâm Dao không chút do dự gật đầu.

Phụ thân là đáng ghét nhất,không bao giờ muốn gặp lại ông ấy nữa!

Lại nói chuyện thêm một hồi lâu,Cẩm Tú tiến vào bẩm báo: "Lão gia nói đã đến giờ rồi,ba thiếu gia chuẩn bị một chút để ra ngoài." Hôm nay là ngày mang theo hai huynh đệ song sinh đi gặp thầy giáo.

Hứa Tâm Dao bên này rốt cuộc đã vui vẻ hơn một chút,nghe nói được đi ra ngoài lập tức bày ra khuôn mặt "đại bá mẫu con cũng muốn đi!"

Thời đại này chuyện nữ tử ra đường cũng coi như khá dễ dàng,chỉ cần có nô bộc đi theo,mang theo mạng che mặt cũng không sao,tiểu hài tử lại càng không kiêng kị, chỉ cần trông kĩ đừng để chạy nhảy lung tung mất phẩm giá là được

Vốn muốn cự tuyệt nhưng mà đứa nhỏ này từ lúc Trương thị đi vẫn ngây ngốc ở trong nhà,cảm thấy đối với con bé có chút áy náy.

Quay lại nói với nhũ mẫu: "lần này thiếu gia đi bái phỏng tiên sinh,vốn không nên mang theo nhị tiểu thư. Nhưng ta nghĩ con bé cũng nhàm chán quá rồi,như vậy đi,ngươi đưa nhị tiểu thư cùng đi,thời điểm hai vị thiếu gia gặp tiên sinh,ngươi hãy đưa tiểu thư lên xe ngựa đi loanh quanh một chút,đi dạo trên đường một chút cũng tốt."

Đây là ý không muốn thay người khác sao? Nhũ mẫu rốt cuộc tâm tình buông lỏng rất nhiều,không ngừng cam đoan sẽ chăm sóc tốt cho nhị tiểu thư.

Nơi ở của tiên sinh không phải trong nội thành mà ở ngoại thành,chỗ đó có hành rào vây quanh tựa như tiểu viện của một nông gia. Ngay cả đại thiếu gia Hứa Tiêu Nhiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một nơi như thế,mấy tên nhóc tò mò nhìn xuyên qua hàng rào bò đầy cây Khiên Ngưu trước mặt,bên trong tiểu viện thế nhưng còn trồng cả rau.

Đợi bọn họ nhìn đủ,đại lão gia mới phân phó mấy người đi vào trong,lại dừng một chút nhìn Hứa Tâm Dao,qua nhà gia chủ mà không vào bái phỏng có chút thất lễ đành mở miệng: "Dao Dao cũng vào theo đi!" Còn không quên dặn dò nhũ mẫu: "lát nữa ngươi phải trông chừng nhị tiểu thư cho thật tốt,đồng ngôn vô kỵ (trẻ nhỏ nói năng không biết kiêng kỵ),đừng để tiểu thư nói lung tung cái gì."

Tuy bề ngoài nhìn giống tiểu viện của nông gia,bên trong quả thật là đại viện người ra kẻ vào,người hầu cũng có đến vài người. Từ sớm đã được thông báo nên đại lão gia đem đoàn người đưa thẳng đến chính sảnh. Vốn nghĩ rằng chỉ gặp một vị tiên sinh tóc hoa râm,ai biết lúc này không chỉ có một,còn có một người khác đang ngồi trên ghế thượng vị,là Thái Tử điện hạ.

Đại lão gia cũng không kịp thắc mắc tại sao bên ngoài không có xe của Thái Tử,vội vàng quỳ xuống thỉnh an:

"Vi thần bái kiến Thái Tử điện hạ."

Mấy tiểu hài tử cũng đồng loạt quỳ xuống thỉnh an.

"Miễn lễ,ta hôm nay cũng không có việc gì cho nên đến xem một chút." Không chờ đại lão gia hỏi đã giải thích lí do mình có mặt ở đây.

Ngô Đồng vừa nói chuyện vừa bước vài bước tới trước mặt đại lão gia, trên người mặc bộ y phục thanh nhã của nho sinh,trẻ nhỏ với màu sẫm luôn có gì

đó không hợp nhau,tiểu hài tử không nên quá mức thâm trầm. Nhưng mà đại lão gia cảm thấy màu sắc này khoác lên người Thái Tử lại rất thoả đáng,toát lên một thân khí thế.

Đột nhiên nghĩ đến khối ngọc bội kia của Đoàn Nhi,đại lão gia cho rằng Thái Tử sẽ hỏi thăm tình hình của Đoàn Nhi một chút,ai ngờ Thái Tử chỉ gật đầu nói đơn giản lí do đến đây rồi lại ngồi xuống uống trà.

Thật sự là chỉ đến xem góp vui thôi sao?

Đại lão ra không hiểu ra làm sao,lại càng không dám hỏi liền trực tiếp đi vào việc chính,để cho tiên sinh khảo sát hai tên song sinh.

Thời điểm bên trong gia đề,nhũ mẫu yên lặng ôm Hứa Tâm Dao ra ngoài,cũng không có đi lung tung mà trực tiếp ngồi lên xe ngựa,một bên chỉnh lại quần áo cho cô bé,một bên trò chuyện: "tiểu thư sao lại không vui rồi? Vừa rồi không phải vẫn rất cao hứng sao?"

Từ lúc ra ngoài,Hứa Tâm Dao vẫn luôn líu ríu,đã lâu rồi không nhìn thấy cô bé có dáng vẻ hoạt bát như vậy.

Hứa Tâm Dao chớp chớp mắt,lúc này mới hồi thần: "nhũ mẫu,con có thể làm bạn với Thái Tử được không?"

"Thái Tử điện hạ lớn lên thật tuấn tú nha,so với đại ca còn đẹp trai hơn!"

Nhũ mẫu chấn kinh không nói nên lời,miệng há hốc đầu óc không xoay kịp. Tâm trạng vui vẻ của Hứa Tâm Dao chỉ duy trì trong chớp mắt, lập tức liền nghi hoặc : "Nhưng mà ánh mắt huynh ấy nhìn con thật khó hiểu,rõ ràng là nhìn con nhưng lại cảm giác là không có nhìn vào con,thật là kỳ quái,nhưng mà thật sự là có cảm giác rất xấu..."

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 13

Phu tử đưa Hứa Thanh Viễn và Hứa Triệt Minh vào thư phòng để khảo nghiệm, Đại lão gia cùng thái tử ngồi chờ ở bên ngoài. Tiểu thái tử ngồi trên ghế, ổn trọng như núi, Đại lão gia lại là đứng ngồi không yên. Thái tử đang ở trước mặt,không phải là cơ hội tốt để trò chuyện sao? Cho dù không cần quá vội vàng nhưng cũng không thể nói những chuyện tẻ nhạt được.

Nghiêng đầu quan sát thái tử, so với lần trước gặp mặt cũng không có gì khác biệt, chỉ là khuôn mặt trẻ con bầu bĩnh đã gầy đi một chút, khí chất càng thêm phần chững chạc. Đại lão gia cũng có chút khó hiểu, tại sao một đứa nhỏ chỉ mới mấy tuổi đầu mà lại làm cho người đối diện luôn có loại cảm giác năm tháng lắng đọng? Cuối cùng cũng chỉ có thể cảm thán không hổ danh là thái tử điện hạ!

Ngô Đồng nghiêng nghiêng đầu, tính tình có chút trẻ con quan sát nhạc phụ tương lai. Hiện tại chính là thời điểm ông tinh thần hăng hái, tuổi đã gần trung tuần nhưng vẫn giữ được hình thể như thời trai tráng, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể mang lại cho người khác cảm giác chính khí lẫm liệt. Kiếp trước khi Đoàn Nhi qua đời, chỉ qua một đêm mà tóc vị này đã trở thành hoa râm*, cuối cùng trực tiếp từ quan.

*Hoa râm: (tóc) bạc lốm đốm

Nhiều lần hắn giữ lại cũng vô dụng, thậm chí còn nói nếu hắn không đồng ý liền tiền trảm hậu tấu **. Cuối cùng hắn đành chấp thuận, nhưng ông cũng không để hắn tiễn chân, chỉ có thể đứng trên tường thành từ xa nhìn đoàn người Hứa gia lặng lẽ rời kinh, không có bất kỳ người nào đưa tiễn, cũng không ai hay biết.

**Tiền trảm hậu tấu có nghĩa là chém trước tâu sau. Trong tiếng Việt thành ngữ tiền trảm hậu tấu thường dùng để chỉ những việc làm không chờ đợi cấp trên, cứ làm, cứ hành động trước, xong xuôi mọi chuyện rồi mới báo cáo, thưa gửi.

Hoàn toàn trái ngược với không khí tưng bừng nhộn nhịp, khắp nơi vui mừng thời điểm hắn và Đoàn Nhi đại hôn.Còn nhớ đó là một ngày cuối thu, lá ngô đồng theo gió rơi đầy mặt đất, cả khung trời nhuộm màu vàng óng, khung cảnh thật tiêu điều.

Là thương tâm đến độ nào mà khi nữ nhi không còn, ngay cả hai cháu ngoại cũng không để ý đến nữa.

Nghĩ đến đây, trong ngực lại truyền đến một trận đau đớn.

Đoàn Nhi, nàng quyết tâm rời đi, từ bỏ ta, từ bỏ hài nhi, chỉ để lại cho ta ánh lửa đầy trời cùng mọi người trong tối ngoài sáng không ngừng trách cứ. Nàng dùng cái chết để trừng phạt ta, nàng biết ta sẽ không đuổi theo bước chân của nàng, nàng đi rồi, hài nhi ta tất nhiên phải chiếu cố. Nàng cũng sẽ không đứng ở đầu cầu chờ ta.

Nàng dùng cách thức quyết liệt như vậy để chứng minh, cho dù nàng chết cũng không muốn cùng ta có bất kỳ liên quan gì.

Đáng tiếc, nàng đi trước ta mấy chục năm thì sao? Ông trời có mắt, để ta một lần nữa được trở về.

Đời này, ta muốn xem nàng làm thế nào để thoát khỏi ta!

Đại lão gia bỗng nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh, quay đầu nhìn thái tử liền trừng lớn mắt. Thái tử nhìn chằm chằm vào cốc trà trong tay nhưng trên mặt lại như đang nổi lên từng trận cuồng phong. Đây là xảy ra chuyện gì? Thân mình động đậy một chút vừa muốn mở miệng hỏi, thái tử đã hoàn hồn.

Lành lạnh nhìn thoáng qua càng làm cho đại lão gia thêm bất an.

"Đại nhân không cần lo lắng, Nhị công tử trầm ổn, Tam công tử hoạt bát, cả hai đều là người có tư chất thông minh trời phú, chắc chắn phu tử sẽ thu nhận.

Chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi có thể khôi phục thái độ bình thường, cứ như người có chút điên cuồng vừa rồi không phải là hắn vậy.

Đại lão gia thật muốn hỏi người vừa rồi có đúng là thái tử không nhưng dù có cho thêm mười lá gan ông cũng không dám mở miệng, chỉ khom người đưa hai tay ra trước thi lễ: "Đa tạ Thái Tử, hai tiểu tử bướng bỉnh không chịu nổi, có thể nhận hay không đều là do phu tử quyết định."

"Đại nhân quá khiêm tốn rồi."

Ngô Đồng miễn cưỡng trả lời một câu rồi lại đột nhiên cười: "Nghe nói tam công tử từ nhỏ đã hiếu động, thường làm loạn đến nỗi quý phủ không ngày nào được yên ổn đúng không?" Đối với Hứa Triệt Minh mà nói, ba ngày không đánh lên phòng vạch ngói đó là thái độ bình thường, khi bắt đầu đã vô sự tự thông, bọn hạ nhân hầu hạ hắn có người nào không mỗi ngày lo lắng đề phòng?

"Đã làm Thái Tử điện hạ chê cười rồi, vi thần không biết dạy bảo con, cảm thấy thật hổ thẹn."

Đại lão gia cũng không nghĩ sẽ giấu diếm điều gì, thái tử điện hạ nếu đã đề cử hai tên nhóc nhà mình với phu tử, hiển nhiên là đã tìm hiểu qua. Cho dù có quan hệ với Đoàn Nhi, Đại lão gia cũng tin tưởng thái tử không phải là người không khách quan, bằng không cũng sẽ không để phu tử kiểm tra hắn hai lần. Đứa con thứ ba này từ nhỏ đã như vậy, có thể nói là tinh lực quá dồi dào.

Ngô Đồng tiếp tục mỉm cười: "Tính cách mỗi người đều khác nhau, nếu Tam công tử trời sinh đã hiếu động,vậy đại nhân đã bao giờ nghĩ tới việc để hắn đến quân doanh báo danh chưa? Với bản tính của hắn, vừa vặn có thể rèn luyện tính tình, tinh lực cũng có chỗ để trút ra." Miễn cho hắn không có việc gì cũng đến tìm Đoàn Nhi.

Đại lão gia thật sự kinh ngạc, nhà mình mấy đời đều đi theo con đường văn nhân, tuy rằng đứa thứ ba từ khi sinh ra đã nghịch ngợm, hiếu động nhưng ông cho rằng đợi khi hắn trưởng thành sẽ trầm ổn hơn, quả thật chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ cho hắn tòng quân. Hôm nay nghe lời nói của thái tử mới giật mình, lại có thể có biện pháp như vậy sao?

Chỉ là, không hiểu sao ông luôn cảm thấy nụ cười của thái tử điện hạ có chút doạ người.

Giải quyết được một phiền toái, Ngô Đồng lại nói tiếp sang chuyện khác:"Nghe nói đại nhân mang về cho Đoàn Nhi một khối Hồng Ngọc Phỉ Thuý?"

Đại lão gia vội vàng đứng dậy khom người thỉnh tội: "Vi thần không biết Thái Tử điện hạ đã sớm chuẩn bị, còn múa rìu qua mắt thợ*, xin thái tử điện hạ trách phạt!"

*Múa rìu qua mắt thợ: trường hợp làm hoặc khoe khoang việc mà mình không thạo trước mặt người rất thành thạo (thường dùng để nhận xét, phê phán hoặc để tự nói về mình một cách khiêm tốn).

Ngô Đồng xua tay: "Đại nhân không cần lo sợ, ta không có ý trách cứ, chỉ là muốn hỏi lại mà thôi."

Giọng nói chợt lạnh xuống: "Chỉ là ta không thích màu đỏ, cũng không muốn trên người Đoàn Nhi có thứ gì màu đỏ, nên mới hỏi câu này. Cũng hi vọng đại nhân sau khi trở về chuyển lời với phu nhân, hiện tại những thứ Đoàn Nhi mặc vẫn nên là không có gì liên quan đến màu đỏ thì tốt hơn."

Kiếp trước nàng thích màu đỏ như vậy, ta đều chiều theo ý nàng. Tẩm điện của nàng, y phục của nàng, tất cả mọi thứ của nàng đều liên quan đến màu đỏ. Nhưng nàng hồi đáp lại ta cái gì? Là một bữa tiệc rực đỏ ngập trời, ngay cả tro cốt của nàng ta cũng không thể thu lại.

Thái Tử cứ thẳng thắng nói ra ý kiến của mình như vậy, lúc này Đại lão gia mới cẩn thận đánh giá mọi vật dụng trên người hắn. Từ y phục đến ngọc bội đều không có thứ gì màu đỏ, toàn là sợi vải màu đen. Xem ra, hắn thật sự không thích. Nhưng mà, cho dù hắn có là thái tử đi chăng nữa, ngày sau cùng Đoàn Nhi có là quan hệ thiên ti vạn lũ* cũng đâu thể theo sở thích của mình mà áp đặt, quyết định những thứ Đoàn Nhi yêu thích được.

*Thiên ti vạn lũ:

1/ Rất nhiều, đếm không xuể

2/ Mô tả tình cảm hoặc mối quan hệ phức tạp

Đại lão gia có chút không hài lòng nhưng chỉ rầu rĩ đáp: "Vi thần đã hiểu!"

Không khí vừa có chút thân mật, nháy mắt đã trở nên lạnh lẽo.

Thời gian lại qua gần nửa khắc, người bên trong rốt cuộc cũng đi ra, trong sảnh mới khôi phục một chút náo nhiệt. Quả nhiên cả hai đều được thu nhận. Thế nhưng Hứa Thanh Viễn lại được nhập môn làm đệ tử của phu tử, về phần Hứa Triệt Minh thì chỉ cần theo học vỡ lòng là được rồi. Phu tử cũng nói tuy rằng Hứa Triệt Minh tư chất thông minh nhưng quả thật không thích hợp làm văn nhân. Nếu như tòng quân, đứa trẻ này hẳn sẽ có cơ hội thi triển quyền cước một phen.

Sau khi ước định trở về chọn ngày tốt để chính thức tiến hành lễ bái sư, mấy người họ liền cáo lui. Thái tử đi ra ngoài đầu tiên, Đại lão gia theo sát phía sau. Một người mặt lạnh, một người mặt cứng ngắc. Hai huynh đệ vừa từ bên trong đi ra có chút khó hiểu, mới vừa rồi lúc đi vào không phải vẫn còn tốt đẹp sao?

Phụ thân có phải đã đắc tội với thái tử điện hạ?

Hứa Triệt Minh đưa tay kéo áo đại ca Hứa Tiêu Nhiên, Hứa Tiêu Nhiên lại âm thầm trừng mắt liếc hắn một cái, ý bảo hắn đừng làm loạn, Hứa Thanh Viễn đứng ở chỗ xa cũng đang nhìn hắn. Hứa Triệt Minh bĩu môi, thấy đại ca cùng nhị ca yên lặng nhìn mình chằm chằm đành im miệng.

Nhũ mẫu mang theo Tâm dao đứng chờ cạnh xe ngựa, thị vệ của thái tử cũng đã chờ sẵn. Sắc mặt Đại lão gia dường như có chút thay đổi nhưng cũng không nói thêm cái gì, chỉ im lặng đưa thái tử đến bên cạnh xe ngựa, khom người chờ hắn lên xe. Ngô Đồng dừng lại một chút, cũng chỉ nhẹ gật đầu, sau đó quay người định bước lên xe.

Hứa Tâm Dao lúc này đột nhiên chạy đến trước mặt thái tử, đôi mắt đen láy mở to nhìn hắn, đặc biệt ngây thơ hỏi: "Ta có thể gọi huynh là thái tử ca ca được không?"

Những người khác sớm đã bị lời nói của Hứa Tâm Dao làm cho khiếp sợ, Đại lão gia cũng ngây người nhìn tiểu cô nương. Hứa Tâm Dao nghiêng đầu, tính tình có chút trẻ con ngây ngô: "Nhũ mẫu nói về sau huynh và tam muội quan hệ sẽ rất thân thiết, tam muội lại là muội muội của ta, huynh và tam muội thân thiết vậy đương nhiên cũng sẽ có quan hệ tốt với ta đúng không?"

Nghiêng đầu hỏi lại lần nữa: "Ta có thể gọi huynh là thái tử ca ca được không?"

Lúc này Đại lão gia cuối cùng cũng kịp phản ứng, kéo Hứa Tâm Dao ra sau lưng mình, cuống quýt nhận tội: "Cháu gái vi thần tuổi nhỏ không hiểu chuyện, quy củ còn chưa được chỉ bảo đầy đủ, kính xin thái tử điện hạ bỏ qua." Lại vội vàng lôi Hứa Tâm Dao ra: "Còn không mau nhận lỗi với thái tử điện hạ!"

Tuy bị đại lão gia lôi kéo nhưng Hứa Tâm Dao vẫn cố chấp đứng trước mặt Ngô Đồng chờ hắn trả lời.

Ngô Đồng tập trung suy nghĩ nhìn tiểu cô nương trước mặt, dáng vẻ ngây thơ, khờ dại, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn chừng bàn tay, đôi ngươi đen láy, hàng chân mày lá liễu hẹp dài, quả là một mĩ nhân bại hoại. Thấy tiểu cô nương cố chấp nhìn mình, đột nhiên hắn muốn cười, thì ra nữ tử hấp dẫn cuồng loạn lúc trước khi còn bé cũng có nét khả ái như thế này.

Ngô Đồng cũng học theo tiểu cô nương nghiêng đầu, chỉ là trên mặt không hề có ý cười: "Ta và Đoàn Nhi quan hệ thân thiết thì có liên quan gì tới ngươi?"

"Tam muội là muội muội của ta đó nha! Huynh và muội ấy thân thiết, chẳng lẽ không nên có quan hệ tốt với ta sao?"

Dù cho đại lão gia có dùng sức lôi kéo vài lần, cả người Hứa Tâm Dao có chút lảo đảo vẫn cố chấp đem những lời trong lòng nói hết ra.Thật đúng là một người đáng ghét trước sau như một đều thích cầu xin, cho dù lúc mới bắt đầu cũng chưa có cái gì.

Ánh mắt Ngô Đồng không chút do dự xoay người bước lên xe ngựa, giọng nói lạnh lẽo truyền đến bên tai Hứa Tâm Dao: "Nàng là nàng, ngươi là ngươi, không nên đặt cùng một chỗ mà so sánh, ngươi không xứng."

Lúc đầu Đại lão gia có điểm không thoải mái nhưng lại sớm bị câu nói kia làm cho sợ ngây người, cái này không phải quá không nể mặt sao? Nhưng mà không biểu sao trong lòng vẫn có chút vui vẻ nho nhỏ. Đại lão gia ho khan một tiếng, nhũ mẫu vội vàng bế Hứa Tâm Dao đã ấm ức khóc lên xe ngựa dỗ dành, lại phất tay bảo ba tên tiểu tử ngồi vào xe ngựa, dẹp đường hồi phủ.

Sau khi hồi phủ liền đem sự việc lúc trước kể lại với Trần thị một lần, cả chuyện của Hứa Tâm Dao cũng không dấu diếm. Ban đầu Trần thị rất tức giận, sao lại có thể không biết quy củ, phép tắc như vậy chứ? Nhưng nghe đến đoạn sau cũng trợn mắt há mồm, nuốt nước miếng một cái, cũng không biết nên bình luận chuyện này như thế nào nữa.

Cả hai yên tĩnh một hồi lâu, cuối cùng Trần thị mở miệng nói: "Nếu thái tử đã không thích màu đỏ, về sau tất cả những thứ ở đây của Đoàn Nhi, cái gì có màu đỏ thì đều đổi đi, cũng chỉ là một màu sắc mà thôi, tuy rằng có chút mất hứng nhưng thái tử đã vì Đoàn Nhi làm rất nhiều chuyện, chút sở thích nho nhỏ ấy cũng chẳng ảnh hưởng gì đến toàn cục."

Đại lão gia vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy Giang Vạn Lí đang canh chừng bên giường Đoàn Nhi lại im miệng.

Giang Vạn Lí nhìn thoáng qua Đoàn Nhi lần nữa, bảo đảm cô bé vẫn yên ổn nằm ngủ mới đi tới trước mặt Đại lão gia và Trần thị hành lễ, chân mày gắt gao vặn nhăn lại, giống như đi chịu tội chết vậy: "Nô tài vốn không nên nói ra những lời này, nếu để thái tử điện hạ hay hoàng hậu nương nương biết được, nô tài nhất định sẽ bị chém đầu! Nhưng mà nô tài thật sự không muốn để lão gia cùng phu nhân hiểu lầm thái tử điện hạ."

"Mọi người đều biết thái tử điện hạ thông tuệ hơn người, chỉ có lúc vừa chào đời có khóc qua một tiếng, còn lại so với người khác lúc nào cũng đều ổn trọng. Đây chẳng qua là những gì người ngoài biết, chân tướng thật sự lại không phải như vậy..."

Cắn chặt răng lấy dũng khí nói: "Thái tử sau khi được sinh ra, tả lót vẫn luôn là màu vàng. Cho đến lễ đầy tháng của thái tử, nhũ mẫu vì tâm trạng vui vẻ và hoàng hậu nương nương cũng thích nên đã thay cho thái tử một tả lót màu đỏ. Lúc ấy thái tử đang ngủ say nên cũng không biết nhưng mà sau khi tỉnh dậy liền không ngừng dãy dụa, không ngừng kêu gào, làm loạn, thậm chí cả người còn phát run, khóc cuồng loạn đến mức gần như không thở nổi."

Lễ đầy tháng của thái tử Đại lão gia đương nhiên có tham dự. Chẳng qua lúc đó hình như thân thể hoàng hậu nương nương không được khoẻ đột nhiên truyền thái y vào cung, kéo dài tới một canh giờ, không nghĩ đến thì ra là tới vì thái tử.

"Hoàng hậu nương nương lập tức gọi thái y, kết quả thái tử hoàn toàn khoẻ mạnh không hề có chỗ nào không ổn, chỉ là không ngừng khóc, không ngừng kéo y phục trên người. Cuối cùng hoàng thượng làm chủ ra lệnh thay y phục khác cho thái tử, tự nhiên thái tử bình thường trở lại, không khóc không nháo nữa. Tả lót kia cũng cho kiểm tra cẩn thận, không có bất cứ vấn đề gì."

"Từ đó về sau, thái tử điện hạ chỉ cần nhìn thấy thứ gì lớn một chút có màu đỏ đều sẽ khóc đến phát run, nhưng chỉ cần đổi sang màu khác liền không có chuyện gì."

"Thái tử điện hạ không phải không thích màu đỏ, mà là sợ màu đỏ..."

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tiểu A Đoàn sáu tháng trắng trắng mềm mềm, thật không thẹn với nhũ danh mà Trần thị đặt cho.

Lúc này đã là giữa mùa đông, bên ngoài tuyết rơi nhiều tựa như lông ngỗng bay phấp phới đầy trời , từ sớm phòng Trần thị đã đốt lò sưởi ấm áp. A Đoàn mặc một bộ quần áo tơ mỏng màu vàng đang bò loạn trên giường.

Trên cổ tay mập mạp như củ sen của tiểu cô nương đeo một cái lắc có gắn hai quả chuông bạc, mỗi khi cử động lại kêu đing đing đang đang nghe thật vui tai. A Đoàn rất thích cái này, không ngừng rung lắc cánh tay, mỗi khi tiếng chuông vang lên bé con cũng khúc khích cười theo, lộ ra mấy cái răng sữa mới nhú, nước miếng cũng theo khoé miệng chảy xuống nhưng ngay lập tức đã có khăn mềm lau đi.

Vú Lý tiện tay đưa khăn cho nha hoàn bên cạnh rồi quay lại nói với hai đứa trẻ khoảng sáu,bảy tuổi đứng cạnh đó: "Các ngươi nhìn cho kỹ, hiện tại là thời kỳ Tam tiểu thư mọc răng sữa, thấy cái gì cũng muốn cắn và thường xuyên chảy nước miếng. Hai ngươi không cần làm gì hết, chỉ cần để ý tốt chuyện này, không được để tiểu thư cắn linh tinh, nước miếng chảy ra phải lau đi ngay, rõ chưa?"

"Dạ, nô tỳ đã biết."

Cẩm Sắc và Bán Cầm nghiêm túc trả lời.

Cuối cùng người được chọn theo hầu A Đoàn chính là Cẩm Sắc – muội muội ruột của Cẩm Tú. Về phần Bán Cầm là vốn là một nửa nhà dưới Tam gia đưa cho Trần thị . Cả hai đều mới sáu tuổi, cũng không trông chờ các nàng có thể tự hiểu chuyện, chỉ cần biết vâng lời là được. Nếu đưa một đại nha hoàn đã được dạy bảo tốt cho A Đoàn là không thích hợp bởi vì chờ đến lúc A Đoàn được năm, sáu tuổi thì nha hoàn đó cũng đã đến thời điểm muốn xuất giá rồi.

Cũng không thể vì hầu hạ tiểu thư mà ngăn cản nhân duyên của người khác, biến người ta thành lão bà được. Chỉ có thể tìm nha hoàn nhỏ tuổi một chút, như vậy ít nhất cũng có thể theo hầu A Đoàn đến khi cô tiểu cô nương được mười tuổi thì bọn họ mới đến tuổi gả đi.

Ban đầu Trần thị muốn tìm bốn nha hoàn, mặc dù A Đoàn sẽ tiến cung để hoàng hậu nương nương nuôi dưỡng, khẳng định đã có sẵn nha hoàn hầu hạ, nhưng với thân phận của Đoàn thì mang theo bốn nha hoàn cũng là tương xứng. Ai ngờ thái tử truyền lời, chỉ cần chuẩn bị hai nha hoàn, hơn nữa còn chỉ đích danh Cẩm Sắc và Bán Cầm, những người khác đều không cần.

Ít ngày nữa A Đoàn phải tiến cung, chỗ dựa lớn nhất chính là thái tử, Trần thị đương nhiên sẽ không vì chuyện này mà so đo với thái tử.

Đúng lúc này, Cẩm Tú khẽ mở mành cửa bẩm báo: "Đại thiếu gia đã trở về." Chỉ cần vén tấm mành che lên một chút đã thấy được gió tuyết bên ngoài, Hứa Tiêu Nhiên vội vàng chui vào phòng, cũng không vội vã tiến lên thỉnh an mà để cho nha hoàn cởi áo choàng trên người, sau đó đứng cạnh lò sưởi hơ ấm tay rồi mới bước lên.

"Nhi tử thỉnh an mẫu thân, hôm nay mẫu thân có khoẻ không?"

Hứa Tiêu Nhiên năm tuổi trầm ổn lễ độ, toàn thân như trúc xanh cao ngất, thanh lãnh nhưng lại không mất đi vẻ đáng tin cậy. Mới năm tuổi đã như vậy, có thể thấy được khi trưởng thành sẽ có phong thái như thế nào. Dù không phải khoe khoang nhưng Trần thị cũng có thể tự hào rằng, so với thiếu niên công tử khắp kinh thành, Tiêu Nhiên nhà nàng tuyệt đối có thể nằm trong số những người đứng đầu.

Vội vàng đưa tay kéo Hứa Tiêu Nhiên lại gần: "Mẫu thân đã nói rồi, bên ngoài tuyết lớn như vậy, con đi học về thì cứ về thẳng tiểu viện của con, giờ ăn cơm cũng dùng bữa tại phòng luôn là được rồi, cần gì phải qua đây như vậy?" Tuy là nói vậy nhưng trên mặt lại đầy ý cười. Nhi tử hiếu thuận, người làm mẹ cũng thật cao hứng.

"Lễ nghĩa không thể tuỳ tiện bỏ qua."

Hàn khí trên người còn chưa tan hết, Hứa Tiêu Nhiên cũng không tới gần A Đoàn, chỉ đứng tại chỗ mỉm cười nhìn tiểu muội muội, lại như thường lệ hỏi thăm Trần thị một chút tình hình hôm nay của A Đoàn, biết được mọi thứ vẫn bình thường mới yên tâm. Dừng một chút lại quay đầu nói chuyện với Trần thị: "Mẫu thân, hôm nay con đã gặp thái tử điện hạ." Trên mặt có chút nghi hoặc.

Trần thị cũng không rõ tại sao Hứa Tiêu Nhiên lại có biểu hiện như vậy. Đại nhi tử của mình trước giờ luôn luôn thông tuệ, những kiến thức ở học viện đều rất thông thạo, việc kết giao bằng hữu ở đó cũng không hề khó khăn.

"Chẳng lẽ thái tử điện hạ đã làm gì khiến con khó chịu?" Hỏi vậy nhưng ngữ khí đều là không tin, nếu Tthái tử đã chịu hao tâm tìm phu tử cho hai nhi tử của mình, sao có thể có thù hằn gì với "anh vợ tương lai" chứ?

Hứa Tiêu Nhiên lắc đầu: "Cũng không hẳn là như vậy, chỉ là..." Dừng một chút mới nói ra: "...chỉ là nhi tử có cảm giác, Thái Tử => thái tử hình như không thích con."

Cảm giác này từ lần trước cùng phụ thân và hai đệ đệ đi gặp phu tử đã có. Lúc ấy cũng không quá rõ ràng, hôm nay một mình gặp gỡ lại cảm thấy cảm giác đó quả đúng là thật. Khi đó thái tử đối với phụ thân và nhị đệ, tam đệ đều dùng mắt ra hiệu, tuy không quá rõ ràng nhưng ít nhất vẫn mỉm cười. Duy đối với hắn, ánh mắt chỉ dừng lại một chút liền chuyển đi.

Hơn nữa lúc ấy phụ thân và thái tử nói chuyện lâu như vậy, tuy hắn chỉ làm nền nhưng thật sự một câu cũng không nói với hắn.

Hôm nay gặp gỡ lại càng kỳ lạ, vẻ mặt lạnh lẽo bảo hắn không nên gặp An Dương công chúa. Chuyện này cũng thật kỳ lạ, hắn và An Dương công chúa chưa từng kết giao, ngay cả mặt mũi cũng chưa thấy qua. Hơn nữa An Dương công chúa chỉ lớn như Đoàn Nhi, được hoàng hậu nương nương nuôi dưỡng trong cung, hắn làm sao có thể gặp được?

Thế nhưng thái tử lại rất nghiêm túc, nói hắn không được gặp An Dương công chúa.

Bên này Hứa Tiêu Nhiên rơi vào suy nghĩ của chính mình, Trần thị đợi mãi không thấy nhi tử nói gì liền hỏi lại lần nữa, lúc này Hứa Tiêu Nhiên mới hoàn hồn: "Cũng không có gì, có lẽ là nhi tử đã nghĩ nhiều rồi." Chính mình còn không nghĩ ra là chuyện gì, cũng không nên quấy rầy mẫu thân, cứ để một thời gian nữa xem sao. Sợ Trần thị hỏi lại, Hứa Tiêu Nhiên vội chuyển chủ đề:"Hôm nay thái tử cũng đã nói, sau khi Đoàn Nhi nhập cung sẽ không ở chung một chỗ với hoàng hậu nương nương. Nói là ban ngày sẽ để bên cạnh hoàng hậu nương nương để người chăm sóc dạy dỗ, buổi tối lại trở về Đông cung ngủ".

Nghe được lời này, sự chú ý của Trần thị thực sự đã bị chuyển dời.

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi cảm thấy có chút gì đó không ổn, nhưng nghĩ mãi cũng không ra là không ổn ở chỗ nào. Nếu nói đến danh tiết của nữ nhi, tiểu nữ nhà nàng từ khi sinh ra đã vào cung ở với thái tử, thanh danh sớm đã không còn. Nhưng mà nhanh như vậy đã ở cùng một chỗ, nàng luôn cảm thấy có chỗ không đúng.

Thấy vẻ mặt rối rắm của Trần thị, Hứa Tiêu Nhiên khẽ cười mở miệng: "Mẫu thân cần gì phải phiền não, như vậy chẳng phải càng tốt sao? Nếu Thái Tử => thái tử đã để Đoàn Nhi bên cạnh mình chứng tỏ Đoàn Nhi đối với hắn thật sự rất quan trọng. Sau này quan hệ của hai người họ sẽ rất phức tạp, bắt đầu bồi dưỡng tình cảm từ nhỏ, đối với Đoàn Nhi mà nói là có lợi chứ không có hại."

"Về phần những lời xì xào, bàn tán thì không cần nghĩ đến, chúng ta cũng chỉ cần nghĩ đến những mặt tốt thật sự là được rồi."

"Hơn nữa nếu Thái Tử đã nói ra những lời này, như vậy chắc chắn là hoàng thượng và hoàng hậu nương nương cũng đã đồng ý. Hai vị cửu ngũ chí tôn đều đồng ý thì ai còn dám nói năng lung tung nữa."

Lời nói rõ ràng rất có lí liền cởi đi được những rối rắm trong lòng. Trần thị còn đang muốn nói cái gì nữa, ngoài cửa lại truyền đến một trận huyên náo, quay đầu lại nhìn thì thấy Hứa Thanh Viễn và Hứa Triệt Minh đang từ bên ngoài đi vào, trên người cả hai đều là tuyết, nha hoàn vội vàng giúp cởi áo choàng, lại phủi đi những bông tuyết còn vương trên người. Hứa Thanh Viễn đứng cạnh lò sưởi để mặc cho nha hoàn phủi tuyết, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía A Đoàn đang ngồi trên giường.

Hứa Triệt Minh lại không chịu đứng yên, áo choàng vừa được cởi ra, liền tuỳ tiện vỗ vỗ tuyết trên người, chạy về phía A Đoàn.

Mục tiêu rất rõ ràng nhưng vừa mới chạy được nửa đường đã bị Hứa Tiêu Nhiên kéo áo lại.

"Phạt ngươi chép gia quy năm lần."

Chép gia quy năm lần ư? Thật sự là một lần đã rất dày! Cũng may Hứa Triệt Minh không ngốc, biết vì sao đại ca lại phạt mình, vừa mở miệng liền khó chịu: "Rõ ràng là huynh đã nói muội muội không phải quả cầu thuỷ tinh mà!"

Hứa Tiêu Nhiên lại càng nở nụ cười ôn nhu: "Mười lần, sáng sớm ngày mai, ta sẽ đích thân kiểm tra "

Đây chẳng phải sẽ là một đêm không ngủ sao?

”Mẫu thân, đại ca bắt nạt người khác.” Miệng méo xệch, trực tiếp đến trước mặt Trần thị tố cáo Hứa Tiêu Nhiên.

Trần thị lại cười, càng dốc sức đánh chó xuống nước: “Ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, muội muội còn nhỏ không thể chịu được lạnh, con muốn chơi đùa với muội muội cũng được nhưng hãy nhìn nhị ca của con đi, đứng cạnh lò sưởi hơ nóng người cho ta. Nói bao nhiêu lần mà vẫn không nghe, bị phạt cũng đáng, mau thành thật mà chép sách đi, để xem về sau có nhớ lâu hay không?”

Bên này Hứa Triệt Minh khóc lóc om sòm, Hứa Thanh Viễn lại không thèm nhìn, chỉ hơ thật nóng người rồi đi tới đứng cạnh bên giường của A Đoàn, mím mím môi, thò tay bắt lấy cánh tay mập mạp của muội muội. Mấy ngày nay A Đoàn cũng đã đặc biệt quen thuộc với vị ca ca này, mỗi lần hắn tới đây cũng không nói lời nào, chỉ túm lấy cánh tay của tiểu cô nương.

A Đoàn cũng đưa tay ra nắm lấy tay Hứa Thanh Viễn, nhe răng cười vui vẻ, nước miếng cũng theo đó chảy ra. Cẩm Sắc thấy vậy vội vàng lấy khăn mền định lau miệng cho tiểu thư, vừa đưa tay ra liền bị Hứa Thanh Viễn đoạt lấy. Nhị thiếu gia đặc biệt cẩn thận lau miệng cho muội muội, dùng hết cả trăm phần trăm nghiêm túc, như sợ sẽ làm cho muội muội bị đau.

Cẩm Sắc thầm nghĩ, tuy bề ngoài Nhị thiếu gia lạnh lùng nhưng thực sự là một ca ca tốt. Tuy rằng vừa rồi không cười nhưng nét mặt thật nhu hoà, lúc này không biết nghĩ tới điều gì, vẻ mặt liền trầm xuống. Chơi đùa cùng Tam tiểu thư một lát lại rời đi rất sớm so với bình thường, đi tới trước mắt phu nhân đang ngồi bên kia.

”Mẫu thân, con không thích Nhị muội, người cũng không thích, vì sao còn muốn dụng tâm dạy bảo muội ấy?”

Từ lúc đi gặp phu tử trở về, không biết nhũ mẫu dỗ thế nào, Hứa Tâm Dao không khóc không nháo nữa mà lại bắt đầu nghiêm túc muốn đến trường. Lúc trước khi Trương thị còn ở đây đã cho mời rất nhiều nữ phu tử đến nhưng Hứa Tâm Dao đối với việc học cũng không có bao nhiêu hứng thú, trừ phi Trương thị ép, bằng không tuyệt đối sẽ không bao giờ chủ động học.

Sau khi hỏi nhũ mẫu mới biết được, khi Hứa Tâm Dao trở về cứ khóc suốt, hỏi bà thế nào gọi là không xứng? Nhũ mẫu đành phải nói cho nàng biết sinh ra là do trời định, điều ấy không thể thay đổi được. Thế nhưng Hứa Tâm Dao vẫn không ngừng khóc, nhũ mẫu đành phải nói với nàng rằng, chỉ cần học cho thật giỏi, tương lai nếu đạt được hạng nhất cũng có thể gia tăng thân phận.

Thư viện Thái Nam cũng có nữ sinh, không chỉ có các quý nữ mà ngay cả công chúa cũng học ở đó. Xét về thân phận của Hứa gia mà nói, Hứa Tâm Dao không cần tham dự kì thi nhập học cũng có thể đến đó nhập học. Nếu nàng đã nguyện ý đi học, Trần thị cũng không ngăn cản. Các nữ phu tử trước đây đều được Trần thị tìm lại, để họ tiếp tục dạy cho Hứa Tâm Dao.

Trần thị kéo tay Hứa Thanh Viễn, lời nói có chút thấm thía: “Đọc sách có thể hiểu được lí lẽ, lời này không chỉ dành cho nam tử mà đối với nữ tử cũng vậy.”

”Mẫu thân biết con không thích Dao Dao, luôn cảm thấy con bé muốn cướp gì đó của Đoàn Nhi đúng không?”

Hứa Thanh Viễn mím môi gật đầu.

”Con nên biết rằng Dao Dao mới có ba tuổi đầu, sau này tính cách của con bé có tốt đẹp hay hư hỏng chính là do sự bồi dưỡng ở thời điểm này. Nếu như lúc này ta bỏ mặc, như vậy về sau cần nghĩ cũng biết con bé sẽ là người bỏ đi, ngoại trừ kiêu căng thì một chút ưu điểm cũng không có. Dù sao nó cũng là nữ nhi của Hứa gia, lại còn là tỷ tỷ của Đoàn Nhi, nếu để nó có thanh danh xấu như vậy, đối với Đoàn Nhi đâu phải chuyện tốt.”

Thế nhân đều đặt người trong nhà cùng một chỗ để đánh giá, trong nhà có một nữ nhân tính tình không tốt, người khác cũng sẽ dùng ánh mắt không tốt để nhìn A Đoàn. Hứa Thanh Viễn đã hiểu đạo lý này, mím môi không nói lời nào, chỉ là trong lòng vẫn không vui.

Trần thị cười cười đưa tay bóp cằm Hứa Thanh Viễn: “Con nít mà sao lúc nào cũng mang cái vẻ mặt nghiêm túc như ông già vậy?”

”Con yên tâm, ta dạy bảo con bé cũng là cho nó một cơ hội, hiện tại con bé có chút kiêu căng nhưng dù sao nó vẫn còn nhỏ, ta sẽ cho nó cơ hội để hiểu lí lẽ. Nếu như con bé hiểu chuyện, an phận thủ thường với cuộc sống của nó, ta đương nhiên sẽ để nó có được đầy đủ tôn quý của một tiểu thư phủ Quốc công.”

”Nếu nó vẫn như trước, hoặc là muốn qua mặt ta...”

Dừng một chút nàng cười đạm nhạt: “Ngay cả mẫu thân của nó ta còn thu thập được, một nữ nhi bé nhỏ thì có là gì!”

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Đại lão gia vỗ vai Trần thị, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, nàng đã ngồi nhìn con bé cả một đêm, Đoàn Nhi đâu phải là không trở lại. Nếu nàng nhớ con thì có thể vào cung thăm con bé hoặc đón về chơi vài ngày cũng được. Nàng thế này cứ như là sinh ly tử biệt vậy!"

Từ tối hôm qua Trần thị đã ngồi bên giường A Đoàn không rời, đôi mắt đã quầng thâm một vòng, chỉ là vẻ mặt vẫn luôn bình tĩnh. Lúc này nghe được lời nói của Đại lão gia có chút châm chọc, bao nhiêu uỷ khuất trong lòng lập tức bùng nổ: "Con bé là tiểu thư Hứa gia, là khuê nữ của ta, cái gì gọi là về chơi vài ngày chứ?"

"Con bé vốn vẫn nên ở bên cạnh ta..."

Vài câu nói vô tâm lập tức chọc phải tổ ong vò vẽ Trần thị, lông mày Đại lão gia nhíu lại: "Không phải ta có ý đó, chỉ là ta không muốn tiếp tục nhìn nàng thương tâm như vậy, chuyện này đã được định trước rồi, nàng có thương tâm cũng vô ích, không bằng sớm chấp nhận thì hơn." Hiện tại trời đã rất lạnh, thức nguyên một đêm như vậy có phải cũng không cần đến thân thể này nữa hay không đây.

Thấy Trần thị còn định nói gì nữa, Đại lão gia vội chỉ tay vào giường nói nhỏ: "Nàng xem, nàng làm cho Đoàn Nhi tỉnh rồi kìa."

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên A Đoàn đang mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy Trần thị trong miệng liền không ngừng ư ư a a, hai tay còn duỗi ra phía trước muốn được ôm một cái. Còn chưa tỉnh ngủ đã muốn được ôm một cái, đây chẳng phải là muốn thân thiết với mình sao? Tâm Trần thị liền mềm nhũn, miệng không ngừng gọi tiểu bảo bối, đưa tay bế A Đoàn lên.

Trong phòng đốt lò sưởi nên cũng không lạnh, Trần thị chỉ mặc cho Đoàn Nhi một bộ đồ mỏng.

Trời đông giá rét nên bình minh đến cũng trễ, lúc này bên ngoài vẫn là một mảnh đen kịt, A Đoàn ngoan ngoãn tựa vào ngực Trần thị, ngửi thấy mùi hương thơm mát quen thuộc, chỉ vừa chớp mắt, nghiêng đầu một cái lại ngủ thiếp đi. Trần thị đưa tay xoa xoa khuôn mặt quả táo nhỏ nhắn, nhẹ nhàng đung đưa để A Đoàn ngủ sâu hơn một chút.

"Chỉ là ta luyến tiếc, con bé còn chưa gọi ta một tiếng mẫu thân..."

"Chỉ là ta luyến tiếc, ta không thể ở bên cạnh nhìn con bé lớn lên..."

"Chỉ là ta luyến tiếc, về sau con bé có chuyện phiền não biết tìm ai để tâm sự..."

"Chỉ là ta luyến tiếc, con bé còn nhỏ như vậy đã phải vào chốn đó..."

Nói đến đây đã khóc không thành tiếng, chỉ dám che miệng lại mà khóc,sợ đánh thức A Đoàn.

Đại lão gia ôm Trần thị và A Đoàn vào trong lòng, muốn nói cái gì đó nhưng vừa mở miệng ra lại nuốt xuống, bây giờ có nói gì cũng vô ích, chỉ khẽ thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai Trần thị, hi vọng nàng sớm thông suốt một chút.

Việc A Đoàn rời đi cũng không gây oanh động gì ở phủ Quốc công. Mọi người đều biết Tam tiểu thư sẽ tiến cung nhưng không biết cụ thể là ngày nào, Trần thị cũng không nói. Ngay cả ba nhi tử của mình nàng cũng không nói, chính là sợ bọn chúng sẽ khóc rống lên. Tiễn A Đoàn đi đối với Trần thị đã là một việc gian nan, nếu ba nhi tử đến, nàng thật sự chẳng có tâm tư mà đi dỗ dành bọn chúng.

Tới đón A Đoàn là cô cô thân cận bên người hoàng hậu. Vừa thấy Trần thị và Đại lão gia vội tiến lên thỉnh an: "Nô tỳ Bích Sơ bái kiến Quốc công lão gia và phu nhân."

Đại lão gia vội cho người đứng dậy, Trần thị lại cẩn thận đánh giá vị cô cô thân tín nhất bên người hoàng hậu này. Nghe nói đây là nha hoàn thiếp thân từ khi còn nhỏ của hoàng hậu nương nương, vẫn luôn ở bên cạnh hoàng hậu cho đến bây giờ, ở lại trong cung làm một cô cô cũng không chịu xuất giá. Tuổi ngoài ba mươi, khuôn mặt tròn trịa, là một người luôn luôn tươi cười, mang lại cảm giác thân thiết.

Nhưng dù có cảm thấy thân thiết thế nào, nàng ta vẫn là người bên cạnh hoàng hậu, lại còn là người đến đón A Đoàn đi, Trần thị thật sự không thể nào bày ra khuôn mặt tươi cười được, ánh mắt còn có chút phiếm hồng, ôm chặt A Đoàn đang ngủ say sưa.

Bích Sơ trò chuyện cùng Đại lão gia vài câu, quay đầu thấy sắc mặt không tốt lắm của Trần thị, bước lên một bước cười cười nói: "Phu nhân biết không, sáng nay khi dùng bữa hoàng thượng và hoàng hậu nương nương còn nói, sắp tới sẽ có hai nữ nhi, chắc chắn sẽ rất vui vẻ." Ánh mắt chân thành, lời nói cũng rất thật lòng.

Hoàng hậu sau khi sinh được thái tử thân mình vẫn không khoẻ nên chưa sinh thêm hài nhi nào, qua nhiều năm mới có, chính là An Dương công chúa, so với Đoàn Nhi cũng không lớn hơn bao nhiêu,chính là thời điểm gào khóc đòi sữa. Đây cũng chính là điều làm Trần thị không yên tâm, đều là nữ nhi, tuổi tác lại tương đương, có khi nào Đoàn Nhi sẽ bị xem nhẹ?

Thấy Trần thị không nói lời nào, ý cười trên mặt Bích Sơ vẫn không tan, tiếp tục nói: "Mấy tháng trước hoàng hậu nương nương đã bắt đầu chuẩn bị, tuổi tác Hứa tiểu thư vừa vặn tương đương công chúa An Dương, như vậy những đồ dùng của công chúa An Dương đương nhiên tiểu thư cũng dùng được, vậy nên tất cả mọi thứ của công chúa An Dương đều được hoàng hậu nương nương chuẩn bị hai phần."

"Từ mấy tháng trước đã như vậy, thế nên đồ của tiểu thư đã được chuẩn bị sẵn từ sớm."

Đãi ngộ so với công chúa An Dương đều giống nhau, ít nhất có thể cho Trần thị chút an tâm.

Những băn khoăn của Trần thị không phải chỉ bằng vài câu nói của Bích Sơ có thể đánh tan, nhưng Bích Sơ là người của hoàng hậu, nàng ta có thể nói ra như vậy khẳng định là đã được hoàng hậu phân phó. Thái độ như vậy chính là đã cho nàng thể diện, nếu sắc mặt nàng cứ khó chịu thế này chẳng phải là không nể mặt hậu nương nương sao? Nghĩ vậy liền miễn cưỡng cười nói: "Cô cô sao lại nói vậy, Đoàn Nhi làm sao có thể so sánh với công chúa An Dương được."

"Làm phiền cô cô chuyển lời tới hoàng hậu nương nương, nếu Đoàn Nhi không nghe lời hay làm sai điều gì, kính xin hoàng hậu cứ thẳng tay dạy bảo, đánh mắng cũng được, không cần phải băn khoăn điều gì."

Lời như vậy Bích Sơ đương nhiên sẽ không đáp ứng, chỉ nói đi nói lại những điều giúp Trần thị an tâm. Những băn khoăn trong lòng Trần thị cũng giảm đi một nửa, dù sao chuyện không yên tâm cũng chỉ có thế mà thôi.

Trời đã se lạnh, vẫn là nên đi rồi, nếu còn chưa đi để ba nhi tử trông thấy lại làm loạn lên, lại không buông tha, không chịu cho A Đoàn đi.

Xe ngựa càng lúc càng xa, chẳng bao lâu đã biến mất sau làn sương sớm.

Trần thị và Đại lão gia vẫn đứng ở cửa, xe ngựa đã không còn thấy bóng vẫn cứ lẳng lặng đứng đó...

Bích Sơ thuần thục ôm A Đoàn trên tay, tiểu hài tử cũng không có một điểm nào không khoẻ, vẫn ngủ say sưa. Cẩm Sắc và Bán Cầm thấp thỏm ngồi một bên không dám nói lời nào. Tối hôm qua hai nàng đều được ma ma nhà mình kéo tai dạy bảo đến nửa đêm, vốn đã lo lắng giờ lại càng sợ hơn, nói cũng không dám nói, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn sắc mặt Bích Sơ.

Bích Sơ thu xếp cho A Đoàn một chút, xác định tiểu cô nương không bị đánh thức mới nhìn thoáng qua hai tiểu cô nương đang thấp thỏm bất an, cười cười: "Hai ngươi tên gọi là gì?" Giọng nói trầm nhẹ, chậm rãi.

"Nô tỳ Cẩm Sắc."

"Nô tỳ Bán Cầm."

"Bái kiến Bích Sơ cô cô." Mặc dù ở trên xe hai người vẫn khom người hành lễ.

Bích Sơ lạnh mặt nhìn lại, lấy tiêu chuẩn khắc nghiệt trong cung để nhìn, động tác của hai người hoàn toàn chưa đúng quy củ. Nhưng mà tuổi tác như vậy,vóc người nhỏ nhắn, động tác như vậy miễn cưỡng có thể chấp nhận được. Hơn nữa nàng nói nhỏ như vậy, các nàng cũng nói nhỏ theo, không có bởi vì khẩn trương mà giật mình kinh hãi. Như vậy còn có thể chỉ bảo được.

"Không cần khẩn trương như vậy, hoàng hậu nương nương rất tốt, các ngươi gặp sẽ biết."

Cẩm Sắc rụt rè nói: "Hoàng... hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ..." Nhướn mày nhớ lại, một hồi lâu mới tiếp:"...chắc chắn sẽ không chấp nhặt với bọn nô tỳ." Vừa nghe đã biết là những lời nói do người khác dạy, không chỉ Bích Sơ buồn cười, ngay cả Bán Cầm cũng cười theo làm cho mặt Cẩm Sắc nhanh chóng đỏ thẫm, lắp bắp nói: "đây là tối qua tỷ tỷ dạy, nô tỳ cũng không nhớ..."

Cười một hồi lâu, trong xe đã nóng lên một chút, Bích Sơ đưa tay cởi bớt áo choàng của A Đoàn, tránh cho tiểu cô nương bị nóng. Tinh tế nhìn ngắm một lúc mới âm thầm gật đầu, quả là một tiểu mỹ nhân. Ngẫm lại cảm thấy thật ghen tị với tiểu hài tử này, dù nàng đã trải qua rất nhiều chuyện nhưng thật sự chưa từng thấy qua một khuê nữ nào có phúc khí lớn như vậy.

Mặc kệ tương lai thế nào, ít nhất hiện tại hoàng thượng và hoàng hậu nương nương là thật tâm chờ mong nàng tiến cung, đều muốn đối xử thật tốt với nàng. Thái tử bên kia lại càng không cần nói, mấy tháng qua đều chuyên tâm chuẩn bị tẩm điện của nàng ở Đông cung, tất cả đám hạ nhân nô tài đều do thái tử đích thân lựa chọn từng người.

Hôm nay diện kiến Trần thị cũng thấy được đã đem nàng đặt trên đầu quả tim, căn bản là không muốn để nàng tiến cung, thật sự là vì tốt cho nữ nhi, mới không nhìn thấy phú quý trời ban, tất cả mọi người đều đem nàng cung phụng trong lòng bàn tay.

Không thể không nói, được sinh ra ở đâu thật sự là rất trọng yếu.

Bích Sơ vẫn chăm chú nhìn A Đoàn nhưng lại thấp giọng nói với Cẩm Sắc và Bán Cầm: "Hai người các ngươi cũng thật có phúc khí, tuy rằng còn ít tuổi chưa biết gì đã tiến cung nhưng các ngươi lại đi theo một chủ tử tốt. Các nô tài trong cung, sau khi được lựa chọn đều được bố trí học một tài năng. Nói là bố trí, thực ra là làm việc trong bóng tối, mọi người cùng vì một chủ tử mà cống hiến sức lực."

"Hai ngươi đã rất may mắn, chỉ cần dụng tâm hầu hạ, chờ đến khi nàng trưởng thành, chỗ tốt các ngươi đều không thiếu."

Ánh mắt sắc bén, thẳng tắp nhìn về phía hai tiểu cô nương còn đang ngây người: "Chỉ là ngàn vạn lần đừng làm cỏ đầu tường, ăn cây táo rào cây sung, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đâu."

Rõ ràng vừa rồi nhìn còn rất thân thiết giọng nói nhỏ nhẹ, chậm rãi, vừa thay đổi thần thái cũng ngữ khí lại có uy thế như vậy, Cẩm Sắc và Bán Cầm bị doạ sợ lập tức ngồi thẳng lưng, không ngừng cam đoan: " Bọn nô tỳ nhất định dụng tâm hầu hạ tiểu thư, tuyệt đối không bao giờ làm loại nô tài phản chủ kia."

"Được!" Bích Sơ nhẹ gật đầu.

Lời thề là những lời tuyệt đối không thể tin, đặc biệt là của bọn nô tài. Bích Sơ cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn về phía sau.

Bán Cầm vụng trộm kéo tay áo Cẩm Sắc, Cẩm Sắc nhìn lướt qua một cái, lắc đầu, không dám nói lời nào. Còn tưởng rằng vị cô cô này dễ nói chuyện, căn bản là không phải. Vừa rồi cái liếc mắt kia thật đáng sợ, so với mấy ma ma ở trong phủ còn đáng sợ hơn, cảm thấy cả người đều nổi da ga.

Bán Cầm dừng một chút lại cẩn thận mở miệng: "Cô cô, nô tỳ và Cẩm Sắc tiến cung sau này sẽ phải làm gì?" Cẩm Sắc cũng nhìn qua Bích Sơ.

Bích Sơ trong lòng cười thầm, không nghĩ chính mình lại doạ người như vậy, bất quá chỉ mới đe doạ một câu đã làm cho hai cô nhóc sợ muốn vỡ mật. Mà thôi, dù sao cũng chỉ là hai tiểu nha đầu ngây ngô, về sau có thể từ từ dạy bảo. Bất quá nhìn hai nàng vẫn còn bộ dáng nhóc con ham chơi lại lạnh mặt như trước, mở miệng nhắc ba chữ: "Học quy củ."

"Vậy sao?"

"Bọn nô tỳ đều đã học xong quy củ rồi."

Hai người không chút do dự đáp lời. Tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng họ đều xuất thân từ những gia đình có mấy đời làm nô tài nên từ sớm đã được cha mẹ dạy dỗ.

Hai tiểu cô nương đồng thời giương to đôi mắt chăm chú nhìn làm trong lòng Bích Sơ có chút vui vẻ. Tuổi tác đã lớn lại ở trong cung lâu nên từ lâu nàng chưa nhìn thấy biểu hiện sống động như vậy. Tiếp tục ý xấu doạ các nàng: "Cái các ngươi học chỉ là gia quy, hiện tại cần phải học chính là cung lí quy củ. Không biểu rõ cung quy của nô tài thì không thể hầu hạ bên người chủ tử được."

Cẩm Sắc lập tức hiểu được trọng điểm: "Nói cách khác, nếu bọn nô tỳ không học hỏi cung quy thật tốt thì sẽ không thể hầu hạ tiểu thư sao?"

Bích Sơ gật đầu, sau đó hài lòng nhìn hai tiểu cô nương đang uỷ khuất muốn khóc mà không dám bộc lộ ra ngoài.

Sáng sớm mùa đông luôn có những trận gió lạnh, mặc dù mành che rất nặng nhưng thỉnh thoảng vẫn bị gió thổi tạo thành những khe hở nhỏ. Cẩm Sắc ngồi bên cửa sổ, vẫn luôn dùng tay ấn mành xe. Cô cô nói tiểu thư còn quá nhỏ, không được để bị nóng quá nên không thể đóng cửa sổ. Xe ngựa vừa rung một chút, mành xe lại bay ra, Cẩm Sắc vội vàng dùng tay ấn lại.

Vừa liếc nhìn ánh sáng chói mắt bên ngoài một cái, ánh mắt liền bị kiềm hãm, đập vào mắt chính là tường cung cao cao cùng cánh cổng màu son uy nghiêm.

Hoàng cung, đã đến!

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Lúc này sương sớm còn chưa tan hết, ngày mới vừa bắt đầu, hoàng cung rộng lớn mênh mông như chốn tiên cảnh. Hoàng cung được xây dựng từ tiền triều, sau khi hoàng thượng lên ngôi đã cho tu sửa tổng thể một lần. Cũng mới được vài năm, đỉnh đài lầu các màu son cùng mái ngói lưu ly đều mang vẻ tiên diễm, phảng phất còn có thể ngửi thấy mùi sơn mới. Cẩm Sắc, Bán Cầm một trái một phải đi trước cỗ kiệu, Bích Sơ bế A Đoàn ngồi bên trong. Thái giám nâng kiệu đi cũng không nhanh, Cẩm Sắc ngẩng đầu đánh giá mọi người và cảnh vật xung quanh.

Trên đường đi gặp rất nhiều cung nữ và thái giám, nhìn thấy cỗ kiệu đều vội vàng tránh sang một bên, khom người hành lễ. Mỗi lần đi qua như vậy Cẩm Sắc đều hạ tầm mắt nhìn xuống bọn họ, thật sự là vô cùng cung kính, thần thái nghiêm túc. Không giống như ở phủ Quốc công nhà mình, tuy rằng chủ tử tới cũng sẽ tránh sang một bên, nếu là ở cách xa thì cũng chỉ là ý tứ cúi người một chút mà thôi.

Trách không được cô cô lại muốn bọn họ phải học lại quy củ.

Cẩm Sắc không nhìn tứ phía nữa mà học theo bộ dáng của cung nữa vừa đi qua, hai tay nắm nhẹ vào nhau đặt trước bụng, khom người, cúi đầu, tầm mắt giữ nguyên từ sau gáy người đi phía trước trở xuống, chăm chú đi phía trước cỗ kiệu

Bích Sơ thu hết động tác đó vào mắt, coi như khá tốt, con bé này ngược lại thật chững chạc. Lại nhìn Bán Cầm ở bên kia, chân mày khẽ nhíu lại.

Đi khoảng nửa canh giờ, Cẩm Sắc cảm giác toàn thân mình đều lạnh cóng, rốt cuộc cũng tới cung hoàng hậu nương nương. Thái giám nâng kiệu tiến lên vén rèm, Bích Sơ ôm A Đoàn từ bên trong đi ra, Cẩm Sắc và Bán Cầm lúc này mới thừa dịp cử động tay chân một chút, không biết hoàng hậu nương nương là người như thế nào?

Bên ngoài gió lớn, Bích Sơ ôm A Đoàn nhanh chóng đi vào trong, Cẩm Sắc và Bán Cầm vội vàng đuổi theo sau. Bích Sơ cũng không trực tiếp đi đến tẩm cung của hoàng hậu nương nương mà dừng lại ở thiên điện.

Bích Sơ đem A Đoàn giao cho nhũ mẫu, tiểu hài tử không chịu được đói, cần phải cho ăn trước đã. Chính mình lại để cho cung nữ cởi bỏ áo choàng trên người, suốt quá trình đó cũng không có nhìn đến Cẩm Sắc và Bán Cầm, cho dù là nửa ánh mắt. Thân là cô cô bên người hoàng hậu, Bích Sơ cũng có tiểu cung nữ hầu hạ, việc này nàng từ sớm đã không cần để tâm. Chỉ mở hai tay ra, nhắm mắt lại, tất cả mọi người xung quanh điều cảm thấy dáng vẻ này hết sức bình thường.

Một cô cô cũng có thể có cuộc sống như vậy sao? Cũng có cung nữ riêng hầu hạ mình? Đãi ngộ này so với chủ tử có gì khác biệt đâu! Cẩm Sắc và Bán Cầm khẽ nhìn nhau, trong mắt đều là hâm mộ không thôi.

"Các ngươi cũng muốn có cuộc sống như vậy sao?"

Bích Sơ đột nhiên lên tiếng, hai tiểu nha đầu giật nảy mình vội vàng nhìn lại, Bích Sơ căn bản là không có mở mắt. Vẫn luôn nhắm mắt, thần thái đạm nhạt, có thể nói ra lời đó khiến cho Cẩm Sắc và Bán Cầm có chút sởn tóc gáy.

"Ta đã từng nói qua, hai người các ngươi rất may mắn, cuộc sống như của ta sớm muộn sẽ đến phiên các ngươi, chỉ cần đừng chết ở nửa đường là được."

Nói xong câu đó Bích Sơ cũng không mở miệng nói gì thêm, Cẩm Sắc với Bán Cầm cũng không dám hỏi thêm, nín thở im lặng chờ đợi. Tiểu cung nữ đổi cho Bích Sơ một thân thường phục, lại chỉnh trang dung nhan một chút rồi mới đem gương đồng bày ở trước mặt nàng. Mở mắt quan sát một chút, gật đầu, đám tiểu cung nữ im lặng lui ra ngoài.

Lúc này Bích Sơ mới xoay người nhìn về phía hai tiểu nha đầu.

"Hiện tại có hai lựa chọn. Ta cũng nói luôn đây không phải do hoàng hậu nương nương phân phó mà là chính ta muốn hỏi các ngươi. Quyền lựa chọn là ở các ngươi, quyết định thế nào cũng được."

Hai người một lần nữa đưa mắt nhìn nhau, Cẩm Sắc mở miệng: "Xin cô cô cứ nói!"

Bích Sơ cũng không trì hoãn, trực tiếp nói: "Các ngươi hiện tại muốn đến bái kiến hoàng hậu nương nương hay vẫn là chờ học tốt quy củ rồi mới đến gặp nương nương?"

Tuy là nói với hai người nhưng mắt lại liếc nhìn Cẩm Sắc.

Cẩm Sắc chớp chớp mắt, đột nhiên nhớ tới tối qua tỷ tỷ lẩm bẩm, nói hoàng hậu rất chú trọng đến quy củ, ở trong cung ngàn vạn lần không được làm bừa... Nhìn qua vẻ mặt không nguyện ý của Bán Cầm vội vàng cướp lời mở miệng trước: "Bọn nô tì muốn học thật tốt quy củ trước rồi mới đi bái kiến hoàng hậu nương nương." Bán Cầm quay đầu trừng Cẩm Sắc một cái, Cẩm Sắc cũng không thèm để ý.

Bích Sơ nhíu mày, không thấy hai tiểu nha đầu nói gì nữa mới gật đầu, phân phó ma ma bên cạnh mang hai người xuống, tự mình sửa sang váy áo lại một chút, quay người đi vào bên trong đón A Đoàn. Đúng lúc Bích Sơ vừa bước vào cửa, Cẩm Sắc cao giọng: "Nô tỳ cảm ơn cô cô đã nhắc nhở."

Sắc mặt Bích Sơ ngưng một chút nhưng bước chân vẫn không dừng.

"Hầu hạ tiểu thư của các ngươi cho thật tốt chính là cám ơn lớn nhất đối với ta rồi."

Nếu không phải hiện tại Hứa tiểu thư chính là bảo bối trong lòng tất cả mọi người, chính nàng cũng chẳng có tâm tư nhắc nhở hai tiểu nha đầu kia.

Tính toán thời gian một chút, chờ đến thời điểm các phi tần thỉnh an hoàng hậu xong, Bích Sơ mới ôm A Đoàn đã ăn uống no đủ đang miễn cưỡng mở mắt, đi về phía chính điện của hoàng hậu nương nương. Nhũ mẫu vội vàng trấn an tâm tình của A Đoàn, lo lắng tiểu hài tử sợ người lạ, chợt đổi đến tay một người xa lạ sẽ khóc rống lên. Ai biết tiểu cô nương tính tình thật tốt, một cái nhíu mày cũng không có.

"Tiểu thư đợi một lát là được gặp hoàng hậu nương nương rồi, lúc đó hãy thật ngoan ngoãn, cười nhiều một chút nhé!"

Vừa đi vừa nhẹ nhàng kéo đôi tay nhỏ nhắn của A Đoàn, mỉm cười trò chuyện.

Vào đến tẩm điện của hoàng hậu nương nương, Bích Sơ còn chưa mở miệng đã nghe một giọng nữ nhu hoà trách cứ: "Muộn như vậy mới trở về, biết ta đang nóng lòng chờ đợi cũng không chịu nhanh một chút." Tuy là lời trách cứ nhưng ngữ khí lại nhu hoà, vừa nghe liền biết không phải tức giận thực sự. Bích Sơ cũng cười, đáp lời: "Vậy có phải lần sau nô tỳ nên ôm tiểu thư vào luôn, vừa hay còn có thể gặp được các vị nương nương khác nữa?"

Vừa nói vừa đi đến trước mặt hoàng hậu nương nương hành lễ.

Hoàng hậu năm nay ngoài ba mươi, một thân cung trangmàu tím đậm, tướng mạo không phải quá mức xuất sắc, thoạt nhìn lại hết sức đoan trang quý khí. Nghe Bích Sơ nói vậy, cười lắc đầu: "Hỏi một câu ngươi lập tức đáp trả một câu, là ta nóng vội, đứa bé còn nhỏ như vậy, không nên gặp quá nhiều người."

Vươn tay muốn bế A Đoàn, đôi tay bạch ngọc thon thả, bao tay đã sớm cởi ra, Bích Sơ cẩn thận đưa qua.

Ôm tiểu hài tử vào trong ngực tinh tế đánh giá, cuối cùng gật đầu: "Trán cao đầy đặn, ánh mắt trầm tĩnh là một tiểu cô nương tính tình tốt lại rất có phúc khí."

Bích Sơ cười phụ hoạ: "Hoàng thượng tự mình lựa chọn, làm sao có thể sai được!"

Một câu vỗ mông ngựa, hoàng hậu cũng không tiếp lời, chỉ cười cười. Thời điểm hoàng thượng ra quyết định này chính mình cũng không biết trước sẽ có ngày này. Nói muốn đổi ý cũng không phải, chỉ là có chút không thích việc định người sớm như vậy. Cũng sợ mọi người vì thân phận này mà từ nhỏ đã nuông chiều nàng nên mới cho tiến cung.

Hiện tại nhìn thì thật tốt, không biết ngày sau sẽ thế nào, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, chậm rãi dạy bảo.

Thuần thục ôm A Đoàn trên tay, nhẹ nhành đung đưa chơi đùa vui vẻ: "Tuy rằng buổi tối sẽ ngủ bên cung thái tử, nhưng mà tiểu hài tử chăm sóc cũng đơn giản, một ngày thì đến nửa ngày là ngủ. Hiện tại trời lạnh, vẫn không nên đi lại nhiều, mặc dù phòng ở của con bé đã được chuẩn bị rất tốt nhưng lại cách hơi xa. Không bằng cứ để con bé ngủ cùng An Dương đi."

An Dương cũng mới có mấy tháng nhưng tính tình có chút quá mức hoạt bát, tiểu cô nương này lại rất yên tĩnh, nuôi dưỡng cùng một chỗ cũng là mong An Dương có thể yên tĩnh hơn một chút.

Nào đâu có xa? Tính toán một chút cũng chỉ trăm bước chân. Bích Sơ biết đây là hoàng hậu rất vừa mắt Hứa tiểu thư, nghe lời phân phó người đem toàn bộ đồ đạc chuẩn bị cho A Đoàn chuyển đến phòng công chúa An Dương. Cúi đầu nghĩ ngợi một chút lại nói: "Nô tỳ trộm nghĩ, không biết có nên đem chuyện số lần tiến cung thỉnh an mỗi tháng của Quốc công phu nhân ra nói qua một chút không?"

Trần thị là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, mỗi tháng có thể nhập cung thỉnh an ba lần.

Bích Sơ chỉ nói một câu, hoàng hậu liền hiểu được ý tứ của nàng. Thở dài một hơi nói: "Là ta suy xét không chu toàn, đều là hài tử rứt ruột đẻ ra, lại chẳng phải trời sanh đất dưỡng, Trần thị không nỡ rời xa cũng là thường tình. Nàng ấy khó chịu với ngươi sao?"

Bích Sơ lắc đầu: "Chuyện đó thì không có,chỉ là hết sức lưu luyến không muốn rời."

Nghĩ ngợi một chút rồi nói tiếp: "Quốc công phu nhân nguyên là tiểu thư của Trấn Quốc công, từ nhỏ đã là một thiên kim tiểu thư. Đạo lý có được có mất nàng so với nô tỳ hẳn là còn rõ ràng hơn nhiều, cho nên cũng không hề giữ lại, chỉ là rất lưu luyến nhưng cũng không dám đề cập đến chuyện tiến cung thỉnh an."

Hoàng hậu gật đầu, mắt khẽ rũ xuống, suy tư không nói gì. Qua một hồi lâu đột nhiên nhớ tới điều gì mới nói: "Phải rồi, nha hoàn đi theo con bé đâu, sao lại không thấy một ai vậy?"

Ý cười trên miệng Bích Sơ vẫn chưa tan: "Quốc công phu nhân có nói qua với nô tỳ, nói hai tiểu nha đầu kia tuổi nhỏ còn chưa hiểu chuyện, tuỳ tiện bái kiến người có chút không thích hợp, muốn nô tỳ trước tiên để bọn họ học cung quy cho thật tốt rồi sau đó mới đến thỉnh an người. Nô tỳ ngẫm lại thấy như vậy cũng là hợp lý nên tự quyết định cho các nàng lui xuống học quy củ trước đã."

Đối với hai tiểu nha đầu này hoàng hậu thật không để trong lòng, nhưng ngược lại hành động này của Trần thị lại lấy được lòng của nàng.

Trên mặt lại hiện lên ý cười: "Cuối cùng vẫn là chúng ta thẹn với Hứa gia."

"Như vậy đi,ngươi lấy bài tử của ta cho người đưa đến Hứa gia, nói cho Trần thị biết ý tứ của ta, lúc nào nàng muốn đều có thể tiến cung. Ta cũng chỉ nghĩ muốn chỉ bảo thái tử phi tương lại một chút cho tốt, chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn ngăn cách tình mẫu tử của nàng. Nói nàng có thể tiến cung bất cứ lúc nào."

"Dạ, nô tỳ lập tức phân phó người đi làm."

A Đoàn tiến cung, đương nhiên Giang Vạn Lí cũng quay trở lại, bất quá hắn vừa trở lại liền hồi Đông cung báo cáo với thái tử. Giang Vạn Lí đem toàn bộ việc lớn nhỏ mấy tháng nay nói lại, từng chút từng chút, nói đến miệng đắng lưỡi khô. Thế nhưng nói xong tâm tình nhảy nhót ban đầu lại biến thành thấp thỏm.

Vốn cho rằng thái tử điện hạ có thể vì thái tử phi tương lại mà chuẩn bị chu đáo đến mức này, chính hắn trở về dù không chủ động nói thì thái tử cũng nên chủ động hỏi mới phải. Thế nhưng hắn nói nguyên một buổi như vậy, thái tử ngay cả một cái nhíu mày cũng không có, chỉ ngẫu nhiên gật đầu, vẫn luôn cúi đầu chăm chú xem thư trên tay.

Giống như hoàn toàn không để ý đến.

Thẳng cho đến khi Giang công công tiến vào thái tử mới ngẩng đầu lên, tròng mắt u tối : "Bên kia thế nào?"

Giang công công khom người đáp: "Bích Sơ cô cô phái người truyền lời, nói người cứ yên tâm, mọi chuyện đã được sắp xếp thoả đáng."

Giang Vạn Lí vốn thông minh, lời này tuy không đầu không cuối nhưng cũng có thể đoán được rõ ràng. Bích Sơ cô cô chính là đệ nhất tri kỉ bên cạnh hoàng hậu, hôm nay nàng lại đích thân đi đón thái tử phi, chắc chắn là thái tử đã dặn nàng phải đối xử thật tốt với thái tử phi. Tự cho là mình đoán đúng, Giang Vạn Lí nhoẻn miệng cười.

Nguyên lại không phải là không quan tâm, chỉ là mấy tháng nay thái tử càng thâm tàng bất lộ.

Cũng không nghĩ liền mở miệng: "Điện hạ hiện tại tay chân rảnh rang, không bằng đến vấn an hoàng hậu nương nương một chút."

Thuận tiện đến thăm thái tử phi tương lai nha. Thái tử gia lần trước đến gặp thái tử phi chính là thời điểm nàng đầy tháng. Hiện tại đã cách mấy tháng, thái tử vì thái tử phi làm nhiều chuyện như vậy, khẳng định là rất muốn thấy.

Động tác lật sách của Ngô Đồng dừng lại một chút, ngón tay chà sát trên giấy, cuối cùng lại lắc đầu: "Không cần!"

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Giang công công gõ một cái thật mạnh lên đầu Giang Vạn Lí, không một chút lưu tình, Giang Vạn Lí liền nhảy dựng lên.

"Sư phụ, sao người lại đánh con?" Vừa nói vừa lấy tay xoa đầu.

"Ta đánh chính là đánh cái tội ngươi không chịu suy nghĩ, thái tử rõ ràng đã không muốn nói thêm, nhà ngươi lại còn cố hỏi." Nói rồi giơ tay lên làm bộ muốn đánh tiếp, Giang Vạn Lí vội vàng nhảy ra xa. Cười cười lấy lòng: "Sư phụ, sư phụ là sáng suốt nhất, người có thể nói cho con biết thái tử điện hạ rốt cuộc là làm sao vậy? Con mới rời đi mấy tháng như thế nào lại cảm thấy thái tử ngày càng khó hiểu."

"Thái tử điện hạ là người ngươi có thể hiểu rõ được sao?"

Giang công công trừng mắt: "Còn không mau đi làm việc của ngươi đi!"

Thấy sư phụ phát hoả, Giang Vạn Lí rụt cổ không dám hỏi lại, vừa cáo lui một tiếng người đã chạy mất không thấy đâu. Lúc này cơn tức của Giang công công mới hạ xuống, gương mặt khôi phục bình tĩnh nhưng miệng lại than thở: "Tiểu tử thối, ngươi không biết chẳng lẽ ta lại biết? Còn chạy tới hỏi ta..."

Tất cả mọi người trong thư phòng đã đi ra ngoài, một mình Ngô Đồng ngồi ngây ngốc bên trong. Hai tên Giang công công một lớn một nhỏ đang cảm thấy khó hiểu, điều này không phải hắn không biết, chỉ là ngay cả bản thân cũng không hiểu mình bị làm sao. Dĩ nhiên đối với việc sắp xếp thật tốt cho A Đoàn đã trở thành một loại bản năng, chưa cần nghĩ cũng có thể mở miệng phân phó đầy đủ.

Nhưng mà...

Đối với việc gặp nàng lại là một loại bản năng kháng cự, sợ hãi phải đối mặt với nàng, cho dù bây giờ nàng vẫn chỉ là một đứa bé chưa biết gì. Sợ hãi vừa nhìn thấy nàng sẽ nhớ đến một màn chết chóc ở kiếp trước và những lời nói đoạn tuyệt của nàng. Đoàn Nhi, ta biết nàng không nguyện ý, nhưng ta càng không nguyện ý buông tay, thật sự không thể buông tay.

Nhưng mà, chúng ta phải làm sao để không dẫm lên vết xe đổ một lần nữa?

Còn nhớ khi bắt đầu chiến tranh lạnh, đó là lần đầu tiên Ngô Đồng biết được trong lòng A Đoàn còn có nhiều tâm sự như vậy. Nàng trước giờ đều không biểu hiện ra ngoài, ở trước mặt hắn, nàng vĩnh viễn mang dáng vẻ thận trọng và nhu thuận.

....

"Nhân sinh của ta đều do người khác quyết định, từ trước đến nay ta thật sự cũng không có được quyền tự quyết định mọi việc của bản thân. Từ lúc ta bắt đầu hiểu chuyện, tất cả mọi người đều nhắc nhở ta, ta chính là thái tử phi tương lai, ta không thể làm cái này, không thể làm cái kia, thậm chí mỗi lần muốn về nhà cũng không thể trở về ngay lập tức. Số lần ta được trông thấy phụ thân, mẫu thân chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay."

"Ngoại trừ An Dương, ta không có lấy một người bạn tri kỷ."

"Những nữ nhi thế gia kia, thậm chí cả những phi tần, từng người từng người đều không một khắc nào không mong ta chết đi. Mỗi câu các nàng nói với ta đều khiến trong đầu ta tưởng tượng đến trăm ngàn sự tình có thể xảy ra với mình, thậm chí ta thường xuyên nằm mơ thấy những chuyện đó, ta quá mệt mỏi, ta thật sự sợ khi có thể các nàng sẽ ở sau lưng đâm ta một đao."

"Nhưng ta vẫn còn cảm kích, cảm kích là đã gặp được chàng, cảm kích phụ hoàng ban lương duyên. Từ lúc ta bắt đầu hiểu chuyện, người thân nhất bên cạnh ta chính là chàng, còn thân thiết hơn cả mẫu hậu. Tất cả mọi chuyện chàng đều nói với ta, chuyện của chàng cũng là chuyện của ta. Ta thích chàng, ta yêu chàng, trong sinh mệnh của ta chàng đậm đặc như mực."

"Vì chàng, ta cảm thấy mọi chuyện đều có thể chịu đựng được. Những chuyện đó thật ra cũng chẳng phải cái gì lớn, chàng là người ở trên cao, những phiền não của ta nếu rộng tâm suy sét một chút, kỳ thật căn bản cũng không tính là cái gì. Nói về được mất, cái ta được càng nhiều hơn. Ta có được địa vị hoàng hậu, ta hạ sinh được thái tử, tất cả mọi người đều phải tôn kính ta, nhà mẹ đẻ ta cũng có vị trí tôn quý bậc nhất."

"Mọi người thân thích của ta đều có cuộc sống quá tốt, cuộc sống của ta cũng rất tốt."

”Ta vẫn luôn cho là như vậy.”

”Ta cũng từng cho rằng, ta đã chiếm được lòng của chàng.”

”Ta biết chàng là hoàng thượng, chàng không thể chỉ có một mình ta là thê tử. Trong lòng ta dù không cam tâm nhưng ta luôn luôn không bộc lộ ra ngoài, bởi vì hành động của chàng nói cho ta biết, tuy rằng chàng có tam cung lục viện nhưng ít nhất trong lòng chàng ta là quan trọng nhất. Hơn nữa, ta có thể tự an ủi chính mình, so với phụ hoàng thì số phi tử của chàng thật sự rất ít. Những người kia cũng không phải do chàng đích thân chọn mà đều là do người khác đưa tới.”

”Chúng ta cùng nhau lớn lên, chúng ta là thanh mai trúc mã, từ lúc còn nhỏ cho đến bây giờ chúng ta vẫn luôn bên cạnh nhau. Tất cả những chuyện đó đều làm ta cảm thấy vô cùng tự tin, ta chưa bao giờ so đo với phi tử của chàng, bởi ta luôn tin rằng các nàng bất quá chỉ là đồ chơi của chàng, ta luôn tin rằng chàng cũng nghĩ giống ta.”

“Thủ đoạn của phi tần là lấy diện mạo hầu hạ, ta là hoàng hậu, ta phải đoan trang rộng lượng, đây là điều mà từ nhỏ mẫu hậu đã dạy ta.”

”Nhưng ta không nghĩ tới, chàng lại là người có mới nói cũ...”

...

Thời gian trôi qua quá lâu, rất nhiều lời nói của A Đoàn hắn đã không còn nhớ rõ ràng, chỉ biết đó là lần đầu tiên nhìn thấy nàng thất lễ như thế, lảo đảo nghiêng ngả và cuồng loạn. A Đoàn là do một tay mẫu hậu nuôi lớn, từ lúc còn nhỏ đã bắt đầu dạy bảo nàng. Dần dần, nàng từ một tiểu cô nương hoạt bát biến thành tiểu thư khuê các, biến thành một người thật sự thích hợp với vị trí hoàng hậu.

Bản thân hắn lúc ấy nghĩ gì? Lúc ấy chỉ cho rằng mẫu hậu xử lý mọi việc quả nhiên khiến người khác yên tâm. Hắn và A Đoàn là chỉ phúc vi hôn, vốn là có người phản đối, nói rằng mẫu nghi thiên hạ sao có thể quyết định qua loa. Thế nhưng A Đoàn lại ưu tú như vậy, những người phản đối cũng đành ngậm miệng. Lúc ấy hắn thật cao hứng, dù sao cũng đã ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy.

Sau này...sau này tại sao từ thân thiết chuyện gì cũng có thể nói lại dần trở thành tình cảnh tương kính như tân?

Không, cũng không phải tương kính như tân, chính hắn mỗi ngày đều sẽ cũng A Đoàn dùng bữa, chẳng qua những thân thiết trước kia dần biến thành không còn lời nào để nói. Ban đầu là do chính sự bận rộn,về sau...

Là do ong bướm mê hoặc.

Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng đúng lương tâm mà nói, hắn lúc ấy quả thật đã bị phi tử kia gợi lên hứng thú. Khi đó thái tử đã được sinh ra, đại hôn của hắn và A Đoàn cũng đã được tám năm, nói thật, sớm đã là vợ chồng già. Cũng không phải là có mới nói cũ như lời A Đoàn nói, chỉ là vừa vặn khí lực sung mãn, cần tìm chút niềm vui mới mẻ. Nếu bắt buộc phải chọn giữa A Đoàn và các phi tử kia, chắc chắn hắn sẽ không chút do dự chọn A Đoàn, thậm chí cũng có thể để cho các phi tử đó chết.

Cũng bởi vì chuyện này đã làm A Đoàn mất hứng, nhưng nàng lại chưa bao giờ nói ra cũng không nổi giận, nàng đã được mẫu hậu dạy bảo rất tốt. Mỗi ngày vẫn dùng bữa như trước, chỉ là sẽ không đích thân nấu canh đưa đến thư phòng, lại càng không cho người hỏi thăm hắn hôm nay thích ăn gì, thậm chí lúc hắn đến cung, nàng cũng không chuẩn bị bát đũa cho hắn như mọi khi.

Lúc ấy hắn cũng tức giận, hoàng thượng sủng hạnh phi tử chẳng phải là chuyện bình thường sao? Chuyện này có gì mà nàng phải tức giận? Phi tử tuy có, nhưng hạ sinh hài tử chỉ có mỗi mình nàng, như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Đại thần tiền triều buộc tội A Đoàn ghen tị, tất cả mọi thứ đều giành lấy, nói hắn không chịu sinh thứ tử.

Hắn lại càng không muốn về sau phải nhìn thấy các hoàng tử vì giang sơn mà ngươi chết ta sống.

Lúc ấy phẩy tay áo bỏ đi, gặp lại đã là một tháng sau.

Thư phòng là cấm địa, phi tử hậu cung đều không thể ra vào, ngoại trừ hoàng hậu. Lúc ấy hắn và A Đoàn đã bắt đầu chiến tranh lạnh, ai cũng không chịu nhận thua. Thế nhưng thân thể theo bản năng, mỗi ngày đến thời điểm kia đều nhớ đến canh của nàng, nhưng nàng vẫn không mang đến.

Cũng không biết từ đâu nghe được nguyên nhân là do phi tử kia làm cho A Đoàn tức giận, hắn cũng buông tay, không lật bài tử của nàng ta nữa. Cũng không hiểu nàng ta hỏi thăm ở đâu mà biết được, hôm đó lại mang canh mà thường ngày A Đoàn vẫn làm tới, đương nhiên hắn cũng không cho nàng tiếp kiến, chỉ cho để canh lại.

Sau đó A Đoàn không hề báo trước mà bước vào thư phòng.

Còn chưa kịp vui mừng đã bị vẻ mặt bừng bừng lửa giận của nàng làm tâm lạnh xuống.

Đấy cũng chỉ là mở đầu, trăm ngàn lần không nghĩ tới những sự việc phát sinh về sau làm cho lần chiến tranh lạnh này giằng co suốt năm năm.

Năm năm...cuối cùng một lời từ biệt cũng không có, một vụ cháy lớn đem mọi thứ thiêu sạch sẽ.

Mỗi lần nhớ tới đều hối hận không thôi, hận bản thân, cũng hận A Đoàn. Nàng thế nhưng lại dùng cái chết để trừng phạt ta. Hết thảy mọi chuyện rốt cuộc là lỗi tại ai? Nếu lúc trước không đón nàng tiến cung, không để mẫu hậu nuôi dạy nàng trở thành người như vậy, mặc cho nàng ở Hứa gia tự do tự tại mà

trưởng thành, có phải hay không nàng sẽ muốn nói cái gì liền nói, muốn làm cái gì đều sẽ làm, sẽ không phải băn khoăn nhiều như vậy?

Sẽ không giấu kín mọi chuyện trong lòng đến ngay cả với ta cũng không dám nói...

Là ta ích kỷ, là ta tham lam, ta biết tất cả mọi chuyện đều không phải ý nguyện của nàng mà vẫn để nàng tiến cung. Xin nàng hãy cho phép ta, để ta đem nàng giữ ở bên người vài năm, để mẫu hậu chỉ bảo nàng trước, đến khi nàng hiểu chuyện một chút ta sẽ để nàng trở về, để cho nàng được ở bên người thân, từ từ lớn lên.

Để cho đến khi trưởng thành nàng vẫn giữ nguyên được bản tính vốn có mà không phải bị mẫu hậu an bài thành đoan trang như vậy.

Nhưng mà ta cũng chỉ bù đắp cho nàng được đến thế.

Đoàn Nhi, nàng là Hoàng Hậu của ta, kiếp trước là vậy, kiếp này cũng vẫn phải là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Buổi tối, Ngô Đồng đến cung của hoàng hậu nương nương dùng bữa, xong xuôi liền đón A Đoàn trở về. Lần này là nhũ mẫu ôm A Đoàn ngồi trong kiệu, Ngô Đồng ngồi kiệu của mình đuổi theo, Bích Sơ đi theo bên cạnh.

Mỗi ngày đều có người không ngừng quét dọn tuyết đọng trên đường, nhưng chỉ trong chốc lát lại phủ kín đầy đất. Bích Sơ ôm lò sưởi trong tay, gian nan đạp lên tuyết nhưng thân mình vẫn vững vàng như trước, mùa đông tuyết phủ khắp mặt đất quá mức chói mắt làm cho mi mắt hơi hạ xuống. Đội ngũ đi rất chậm, bình thường với khoảng cách này chỉ mất một khắc,lần này lại mất gần nửa canh giờ mới tới nơi.

(* Một khắc = 15 phút

Một canh giờ = 2 tiếng)

Trở lại Đông cung đã có nô tài chuẩn bị sẵn canh gừng. Bích Sơ uống một chén canh nóng, lại hoạt động tay chân một chút, lúc này tứ chi mới bắt đầu có cảm giác. Vừa lấy lại tinh thần liền thấy Giang công công cười hì hì, trên tay cầm một cái hộp đi đến, giọng nói của thái tử điện hạ cũng vang lên theo: "Cô cô vất vả rồi!"

"Đây là chuyện nô tỳ nên làm."

Khom người cúi đầu, không chút do dự nhận lấy chiếc hộp.

Bích Sơ đi theo hoàng hậu đã nhiều năm, có thứ gì tốt mà chưa từng thấy qua? Cho dù là thái tử cũng không nhất định sẽ đưa ra thứ gì có thể làm cho Bích Sơ ngạc nhiên. Nhận lấy vật này cũng không phải do tham tài, thật ra là muốn tỏ rõ thái độ cho thái tử biết, nàng thu nhận cũng có nghĩa là sẽ biết thức thời mà ngậm miệng. Bích Sơ cũng không cho rằng mình bán đứng chủ tử.

Đối với hoàng hậu nương nương, quan trọng nhất chính là thái tử điện hạ, nàng chẳng qua là ở giữa được hưởng chút lợi nhỏ, không để giữa hai người có khe hở gì mà thôi. Hoàng hậu nương nương là thật lòng tốt với thái tử, cho nên mới nghiêm túc muốn bồi dưỡng Hứa tiểu thư. Chỉ là nương nương dường như không nhìn ra, tuy thái tử điện hạ mới năm tuổi nhưng đã có chủ kiến của riêng mình.

Hoàng hậu nương nương lại luôn coi hắn như đứa trẻ bình thường, chuyện gì cũng thay hắn quyết định.

Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, tuy rằng Bích Sơ chưa từng làm mẫu thân, nhưng nàng cũng có hiểu tâm tình của hoàng hậu, cũng hiểu được tâm tình của thái tử điện hạ. Giương mắt nhìn thái tử điện hạ một chút, thấy tầm mắt hắn vẫn không rời khỏi Hứa tiểu thư, tuy rằng không biết tại sao lại quan trọng.

Hoàng hậu nương nương thật sai lầm, càng để ý người, lại càng không để cho người khác tùy ý an bài

Giúp đỡ chủ tử là bổn phận của nô tài, Bích Sơ liền mở miệng: "Hôm nay Hứa tiểu thư ở cùng công chúa An Dương, hai người cùng ăn cùng ngủ. Hứa tiểu thư tính tình yên tĩnh, tỉnh dậy cũng không ồn ào khóc nháo, chỉ có công chúa An Dương mỗi lần thức giấc đều hết sức hoạt bát, cũng nhờ ảnh hưởng của tiểu thư mà an tĩnh đi nhiều."

"Hoàng hậu nương nương cũng rất cao hứng."

Lời này nghe giống như đang báo cáo những việc ban ngày của A Đoàn, ý tứ bên ngoài có vẻ rất tốt, ngữ khí thật sự lại không giống như đang khen, ngoài ý muốn có chút nghiêm túc. Động tác của Ngô Đồng không đổi, nghiêng đầu nhìn A Đoàn, khẽ mở miệng: " Có lời gì cô cô cứ nói thẳng không cần ngại."

Thái tử đã nói như vậy, Bích Sơ cũng không kiêng dè gì nữa.

”Tuy nói ba tuổi mới biết tính nết ra sao, hiện tại Hứa tiểu thử cũng chỉ mới được vài tháng, nhưng theo con mắt của nô tỳ, tính tình của Hứa tiểu thư có chút hơi quá trầm tĩnh.”

Có tiểu hài tử nào mà không khóc nháo? Công chúa An Dương ngoại trừ nhũ mẫu và cung nữ còn có thêm bốn ma ma chuyên phục vụ,bốn ma ma này việc gì cũng không cần làn, chỉ chuyên phụ trách việc dỗ công chúa mỗi khi nàng khóc. Hứa tiểu thư tiến cung cũng được chuẩn bị bốn ma ma như vậy, thế nhưng một điểm công dụng cũng không dùng đến. Bên kia dỗ An Dương công chúa đến sứt đầu mẻ trán, bên này lại nhàn rỗi không có việc gì làm.

Tiểu cô nương này đói bụng cũng chỉ hừ hừ hai tiếng, mắt mở to nhìn mọi người, không quấy không khóc, ngay cả khua khoắng chân tay cũng không có mấy, nhiều nhất chỉ là đảo đôi mắt vòng vòng. Nếu không phải nhìn thấy ánh mắt trong vắt, thông minh lanh lợi của nàng, còn tưởng là cô bé bị ngốc.

Ngô Đồng khẽ cười một tiếng không thể nhận ra, lại lắc đầu.

Nàng nào có trẫm tĩnh, rõ ràng là lười. Lúc trước đã hơn một tuổi còn không chịu tập đi, cả ngày chỉ ngủ. Mẫu hậu thậm chí đã mời mấy vị ngự y đến xem nhưng tất cả đều kết luận là thân thể rất tốt. Mẫu hậu cũng không còn cách nào, đứa bé còn nhỏ như vậy, muốn ép cũng chẳng có cách nào để ép.

Cho đến ba tuổi mới đi đứng lưu loát, An Dương một tuổi đã chạy khắp nơi.

Bất quá sau khi biết đi tính tình lại trở nên hoạt bát. Cả ngày nhũ mẫu phải đuổi theo nàng với An Dương khắp nơi, giống như nơi nào trong cung cũng nghe được tiếng các nàng cười. Cứ như vậy cho đến khi được năm tuổi cũng là lúc mẫu hậu bắt đầu dạy dỗ nàng...

Bích Sơ cũng không dừng lại nói: “Tình tình trầm tĩnh của Hứa tiểu thư cũng không phải là chuyện xấu, chủ yếu là những tính toán của hoàng hậu nương nương.”

”Nô tỳ lớn lên bên cạnh hoàng hậu nương nương, có thể mạnh miệng mà nói, hoàng hậu nương nương sẽ đem Hứa tiểu thư bồi dưỡng thành người thế nào, trong lòng nô tỳ cũng đã nhìn ra.”

”Nô tỳ cũng không ngại nói thẳng, Hứa tiểu thư về sau khẳng định sẽ trở thành một người xứng đáng với vị trí quốc mẫu, chỉ là tâm tư giấu rất sâu, sẽ không để ai biết được. Với tính cách như vậy bình thường cũng không có gì, chỉ là thật sự không tốt bởi vì sẽ đem từng chuyện từng chuyện giấu kín trong lòng, không để cho bất cứ ai phát hiện.”

”Loại áp lực như vậy nếu để lâu, đến khi gặp phải chuyện gì đó không thể tiếp nhận, trong nháy mắt toàn bộ sẽ bùng nổ.”

Bích Sơ còn muốn tiếp tục, đột nhiên phát hiện vẻ mặt có chút nhu hoà của thái tử bỗng trở nên lạnh lẽo. Rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ, môi vừa mím thành một đường thẳng đã làm cho người khác không dám đến gần. Bích Sơ dừng một chút, ngừng miệng, cúi đầu đứng yên. Qua một hồi lâu mới nghe tiếng thái tử than thở mang theo ngữ khí phức tạp dị thường: “Cô cô quả là mắt sáng như đuốc.”

”Chuyện kia, cô cô cho rằng nên làm thế nào?”

Giọng nói nhỏ đến nỗi nếu không phải Bích Sơ vẫn lưu tâm thì tuyệt đối không thể nghe ra.

Kinh ngạc nhíu mày, không biết vì sao cảm xúc của thái tử lại có sự dao động lớn như vậy. Bất quá tuy rằng thân cận với thái tử, Bích Sơ cũng không cho rằng nàng có thể tuỳ tiện hỏi đến tâm sự của thái tử, đặc biệt lại là một vị thái tử trưởng thành sớm tới mức dị thường. Hít một hơi thật sâu, cả gan nói: “Nô tỳ cho rằng, Hứa tiểu thư không thích hợp để hoàng hậu nuôi dưỡng, nên để nàng về nhà thì hơn.”

Ngô Đồng ngẩn người, qua hồi lâu mới nói: “Ý tứ của cô cô ta đã hiểu được,đêm khuya gió lạnh, cô cô vẫn nên về nghỉ sớm một chút đi.” Lại nhìn thoáng qua Giang công công: “Đưa cô cô trở về.”

”Nô tài tuân lệnh.”

Trách không được, trách không được kiếp trước khi A Đoàn tiến cung, Bích Sơ cô cô luôn mang dáng vẻ như có lời khó nói. Lúc đó hắn cũng không chú tâm tới việc chăm sóc A Đoàn cho nên cô cô cũng không biết phải mở miệng thế nào. Khi đó chuyện A Đoàn tiến cung đối với hắn cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, tuy rằng hiểu được tương lai đây sẽ là chính phi của mình nhưng lúc đó còn quá nhỏ, chỉ nhìn qua một chút rồi thôi.

Khi đó chính hắn cũng bận rộn việc học tập do phụ hoàng sắp xếp, căn bản là không có tâm tư chú ý đến nàng.

Cho đến khi nàng bắt đầu trở nên hoạt bát, mỗi ngày cùng An Dương nháo loạn trong cung, khi đó mới bắt đầu chú ý đến nàng. Trưởng thành rất khả ái, chỉ là có chút nghịch ngợm, lúc đó cũng chỉ nghĩ như vậy. Cũng không hề ghét bỏ, chỉ là không muốn quản nàng mà thôi.

Cho đến khi mẫu hậu bắt đầu dạy nàng quy củ, không biết bắt đầu từ lúc nào, từ một nha đầu hoang dã từng bước từng bước biến thành một tiểu thục nữ có phong cách quý phái. Khi đó tuy rằng nhận thấy nàng chuyển biến như vậy có chút quá nhanh nhưng lại cảm thấy mẫu hậu quả là có phương pháp dạy bảo, nhanh như vậy đã đem nàng dạy bảo thật tốt.

Hiện tại A Đoàn thật sự là người cũng như tên, chính là một quả bóng mềm mại, cái gì cũng trắng trắng tròn tròn, căn bản là không thể nhìn ra bộ dáng sau này. Từ trong ngực nhũ mẫu chuyển tới trên tay Ngô Đồng cũng không mở mắt, chỉ cựa quậy một chút lại ngủ tiếp. Ngô Đồng đưa tay khẽ chạm vào hàng mi thật dài, một khắc kia lòng bàn tay bỗng run rẩy, tâm cũng trở nên đau đớn.

Khom người trán kề trán, hốc mắt phiếm hồng, gắt gao ngắm nhìn dung nhan lúc ngủ của A Đoàn.

"Nếu như lúc trước, ta lưu tâm tới nàng một chút, có phải hay không cô cô cũng sẽ nói với ta những lời như vậy?"

"...Có phải hay không chúng ta sẽ không đi đến kết cục như vậy?"

...

Giang Vạn Lí vốn cho rằng hôm nay là ngày đầu tiên thái tử phi đến đây, thái tử hẳn sẽ bỏ qua thói quen đến thư phòng sau bữa tối như thường ngày. Tuy rằng hiện tại nói thái tử phi là hồng nhan hoạ thuỷ còn hơi sớm, nhưng mà thái tử để ý như vậy, dù thế nào cũng sẽ ngoại lệ một lần. Kết quả là chờ một hồi, lúc đi vào, thái tử sớm đã không thấy bóng dáng, thái tử phi cũng đã yên giấc trong ngực nhũ mẫu.

Được rồi, thái tử gia của chúng ta quả nhiên cần cù, cho dù là thái tử phi cũng không ngăn được hắn.

Dặn dò nhũ mẫu vài câu liền đến thư phòng. Đứng ở cửa len lén nhìn vào, quả nhiên từ sớm thái tử đã bắt đầu đọc sách. Hiện tại vóc dáng thái tử chưa đủ lớn nên bàn ghế tại thư phòng cũng phải đặt làm riêng, cái bàn con so với bình thường thì thấp hơn.Lưng thẳng tắp, ánh mắt chăm chú nhìn vào sách. Trong thư phòng ngoài tiếng lật sách ra không có một chút âm thanh nào khác.

Giang Vạn Lí chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy làm chủ tử cũng không sung sướng như mọi người vẫn nghĩ. Tình trạng như vậy đã bắt đầu từ khi thái tử gia được ba tuổi. Thái tử trưởng thành sớm, tự bản thân cũng đặt ra yêu cầu cao cho bản thân. Khi thái tử mới được ba tuổi, hoàng thượng cũng chỉ yêu cầu hắn học vỡ lòng mà thôi, hiện tại tất cả những thứ đang học đều là thái ử gia tự mình quyết định.

Nhìn một hồi liền xoay người đi tới phòng bếp nhỏ, không thể giúp gì được cho chủ tử, chỉ có thể chăm sóc việc ăn uống của hắn thật tốt.

Từ lúc Bích Sơ trở về, hoàng hậu cũng không hỏi chuyện thái tử đối đãi với A Đoàn ra sao, chỉ theo thường lệ làm việc của mình. Cho đến khi nhũ mẫu của thái tử tiến vào bẩm báo, nói tối nay thái tử vẫn đến thư phòng đọc sách như thường lệ, lúc này vẻ mặt hoàng hậu mới thoáng chút mệt mỏi.

Mỉm cười dặn dò: "Nhớ chuẩn bị điểm tâm thật chu đáo, thái tử đọc sách không thích bị quấy rầy, nhưng ngươi cũng phải nhớ rõ không được để cho thái tử học quá khuya, cần nghỉ ngơi sớm một chút. Nếu nó không chịu nghe, bất kể muộn như thế nào ngươi cứ qua đây báo cho ta biết."

"Dạ, nô tỳ đã biết."

Đợi nhũ mẫu đi rồi, hoàng hậu mới quay sang Bích Sơ, có chút áy náy nói: "Không phải là ta không tin ngươi, ta cũng biết tình cảm của ngươi và thái tử rất tốt, ngươi là người nhìn thằng bé lớn lên, sẽ giúp nó gạt ta."

Bích Sơ buồn cười lắc đầu: "Tuy nô tỳ nhìn thái tử lớn lên nhưng người mới là chủ tử của nô tỳ. Không phải nô tỳ nói gì người nhưng Hứa tiểu thư lúc này mới được mấy tháng, ngay cả nói chuyện cũng chưa biết, người cần gì phải để ý như vậy? Từ trước đến nay thái tử luôn ổn trọng, sao có thể vì một đứa trẻ còn chưa dứt sữa mà sao nhãng việc học chứ?"

Hoàng hậu ngẫm lại cũng buồn cười: "Ta cũng không biểu vì cái gì mà luôn cảm thấy thái tử rất coi trọng nha đầu kia. Thật ra nhìn trúng cũng không sao, tương lai vẫn là người của hắn, chỉ là không thể quá mức."

"Hiện tại xem ra đúng là ta đã suy nghĩ nhiều rồi."

Bích Sơ nghiêng người nhìn đồng hồ Tây Dương trên tường: "Cũng không còn sớm, hay là nương nương cứ đi nghỉ trước đi."

Hoàng hậu cũng nhìn thoáng qua thời gian, gật đầu: "Cũng được."

Hầu hạ hoàng hậu nương nương đi ngủ xong, Bích Sơ dặn dò cung nữ gác đêm một chút rồi mới trở về phòng mình. Sau khi rửa mặt chải đầu, thổi tắt đèn liền nằm trên giường suy tư.

Cảm giác của hoàng hậu nương nương không sai, thái tử đối với Hứa tiểu thư quả thật quan tâm quá mức, nhưng dù sao người vẫn là thái tử, tự biết mình nên làm gì. Nhưng cũng có thể nhận thấy, quan hệ giữa mẫu tử bọn họ giống như càng ngày càng xa, đã bắt đầu không tín nhiệm lẫn nhau. Hoàng hậu nương nương đã không còn tin thái tử, mà thái tử tại sao cũng không còn tin tưởng hoàng hậu nữa?

Hơn nữa cũng không hiểu tại sao nàng luôn có cảm giác, mấy ngày nay tuy thái tử vẫn đến cung hoàng hậu nương nương như trước nhưng nàng lại cảm thấy Thái Tử giống như có điều gì trách cứ hoàng hậu nương nương?

Bích Sơ suy nghĩ hồi lâu, nghĩ đến nát óc vẫn không tìm ra được đáp án, cuối cùng cả căn phòng cũng chỉ lưu lại một tiếng thở dài.

Ôi!

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Có được lệnh bài của hoàng hậu nương nương, thật sự có thể dùng từ "mừng rỡ như điên" để hình dung Trần thị, chưa từng có một khắc nào nàng không muốn nhanh chóng tiến cung. Vội vã đi thay quần áo lại chợt dừng bước, gương mặt bình tĩnh nhìn Đại lão gia ở bên cạnh: "Hiện tại ta muốn vào cung." Là khẳng định, mà lại như đang hỏi.

Nếu hoàng hậu đã ban lệnh bài này, như vậy chứng tỏ nương nương rất vừa mắt A Đoàn, đây là chuyện tốt. Hơn nữa điều này cũng chỉ rõ ý tốt của hoàng hậu, ngược lại nàng vừa có được lệnh bài lại vội vã tiến cung thì có chút không tốt. Nếu hoàng hậu đã làm được nhường này, chính nàng lại có bộ dáng không yên tâm, đến cùng sợ sẽ làm hoàng hậu đa nghi. Nhưng mà Trần thị thật sự là không kháng cự được.

Đại nhi tử thì không sao, đã là người hiểu chuyện, cũng hiểu được muội muội sớm muộn cũng phải tiến cung, tuy rằng đối với việc để muội muội đi không lời từ biệt có chút tức giận nhưng một lát sau cũng an tĩnh trở lại. Làm người khác phải đau lòng chính là hai anh em sinh đôi Hứa Thanh Viễn và Hứa Triệt Minh. Hứa Thanh Viễn không ồn ào khóc nháo, trực tiếp tuyệt thực, Hứa Triệt Minh thì không ngừng khóc.

Đã giải thích với bọn chúng rất nhiều lần, muội muội chỉ là tiến cung chứ không phải đi mất. Không biểu bọn chúng suy nghĩ ở đâu, luôn cho rằng nàng đem muội muội của bọn chúng tặng cho người khác. Khóc nguyên một đêm, lỗ tai cũng đều ong ong, thở không ra hơi, bộ dáng thật làm cho người ta vừa tức giận, vừa đau lòng.

Đại lão gia vẫn còn đang xoa xoa lỗ tai, không nghĩ rằng Tam nhi tử có thể khóc đến như vậy. Nghe thấy lời của Trần thị động tác liền dừng lại, sau đó buồn cười hỏi lại: "Ta có thể cản được nàng sao?"

Biết đây là đồng ý, Trần thị cũng không có tâm tình trêu đùa với Đại lão gia, xoay người đi vào bên trong. Đại lão gia một bên xoa lỗ tai, một bên nhìn xem dáng vẻ lo lắng không yên của phu nhân nhà hắn. Chính hắn cũng lo lắng không phải sao? Xét về lý trí hắn luôn tự nói với mình sẽ không xảy ra vấn đề gì nhưng xét về tình cảm lại không thể buông xuống, vẫn muốn tự mình nhìn thấy mới có thể yên tâm.

Ai ngờ Trần thị vừa ra cửa đã nhìn thấy hai tên nhóc sinh đôi, vốn tưởng bọn hắn còn đang ngủ.

Trần thị nhìn hai tiểu tử giống nhau như đúc đứng trước mặt, con mắt có chút sưng đỏ, một đêm không ngủ nhưng khuôn mặt vẫn quật cường như trước. Hiện tại Trần thị vừa nhìn thấy hai người, trong tai phản xạ không ngừng vang lên tiếng khóc. Xoa lỗ tai bị tra tấn suốt một đêm, kiên nhẫn ngồi xuống trước mặt bọn chúng nói: "Hiện tại mẫu thân phải ra ngoài có chút việc, hai con ngoan, mau trở về ngủ tiếp đi có được không?"

Giọng điệu có chút nóng nảy.

Vốn là nhìn Hứa Thanh Viễn mà nói, trong hai người, Nhị nhi tử vẫn luôn thông minh hiểu chuyện, kết quả Hứa Thanh Viễn cũng không liếc nhìn Trần thị lấy một cái, hơi hơi cúi mặt nghiêm nghị. Hứa Triệt Minh lại trực tiếp không nghe theo, ngón tay nhỏ mũm mĩm chỉ thẳng vào mẫu thân,vẻ mặt khó chịu: "Mẫu thân gạt con, hiện tại người là muốn vào cung thăm muội muội."

Đêm qua Hứa Tiêu Nhiên đã nói cho bọn chúng biết muội muội đang ở đâu.

Tầm mắt Trần thị chuyển sang Hứa Triệt Minh, sợ hắn lại khóc.

"Mẫu thân đi thăm muội muội một chút, trở về sẽ nói cho hai con biết muội muội thế nào, các con ngoan ngoãn ở nhà chờ có được không?"

"Con cũng muốn đi!" Không chút do dự liền nói ra quyết định của mình.

"Không được!" Trần thị cũng không suy nghĩ liền cự tuyệt.

Không phải là không được phép mang theo nhi tử tiến cung, nhưng hai tiểu tử này thì tuyệt đối không được, Hứa Tiêu Nhiên thì còn có thể. Hai tiểu tử này đều vì Đoàn Nhi mà làm loạn lên, ở nhà thì không sao nhưng khi tiến cung mà cũng như vậy thì phải làm sao? Chính nàng vừa lấy được lệnh bài đã vội vàng tiến cung, đây chính là không để lại chút thể diện nào cho hoàng ậu nương nương, hai tiểu tử này vào cung lại bắt đầu khóc nháo, đây thật sự là đắc tội hoàng hậu nương nương rồi.

"Hu hu, mẫu thân là người xấu, mẫu thân muốn đem muội muội đi, mẫu thân thật xấu xa!"

Không được như ý lại bắt đầu khóc.

Trần thị ngồi xổm trên mặt đất, đau đầu xoa xoa thái dương. Hôm qua Tam nhi tử khóc nguyên một đêm, khí lực cũng không còn bao nhiêu. Kết quả vừa rồi trở về nghỉ được một chút, lại khóc đến vô cùng thương tâm. Gắt gao cau mày, tâm can lại mau chóng bị tiếng khóc này làm cho bối rối.

"Đừng khóc nữa!" Trần thị khẽ quát một tiếng.

Trong mắt Hứa Triệt Minh một chút nước mắt cũng không có, chỉ là gào đến khản tiếng. Bị tiếng quát của Trần thị làm cho giật mình, giọng nó cũng không tự giác biến mất.

"Mẫu thân là người xấu...hức hức..."

Thấy hắn rốt cuộc đã dừng lại, Trần thị thở phào nhẹ nhõm một hơi, con tức trên mặt vẫn còn: "Mau trở về ngủ đi, bằng không ta sẽ thực sự nổi giận." Hứa Triệt Minh rụt đầu, ánh mắt phiếm hồng nhìn sang Nhị ca vẫn không nói lời nào ở bên cạnh, lại quay đầu nhìn thoáng qua mẫu thân đang tức giận.

Nhăn mày như thể hết sức rối rắm, cuối cùng ngồi bệt xuống dưới đất, khóc lóc om sòm.

"Mặc kệ, mặc kệ, con muốn đi thăm muội muội, con muốn đi thăm muội muội..."

Cái này còn nghiêm trọng hơn, trong lòng Trần thị có chút bất đắc dĩ, yếu ớt giải thích: "Lần này thật sự không thể đưa các con đi cùng. Lần sau, lần sau mẫu thân nhất định sẽ mang các con cùng đi thăm muội muội, các con ngoan, nghe lời mẫu thân đi được không?"

Quả thật là Trần thị đã không còn cách nào khác đành phải thoả hiệp với bọn chúng, không nghĩ tới những lời này thế mà lại có hiệu quả, Hứa Triệt Minh không khóc nữa sao?

Nghi hoặc nhìn lại, Hứa Triệt Minh vẫn ngồi dưới đất, Hứa Thanh Viễn lại đang nhìn mình chằm chằm.

"Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, mẫu thân người đã đáp ứng không được nuốt lời."

Cũng không đợi Trần thị kịp phản ứng liền lùi ra phía sau một bước nhường đường: "Chuyện kia, mẫu thân mau đi thăm muội muội cho sớm."

Trần thị có chút nghi hoặc bước ra khỏi cửa, còn chưa hiểu rõ vừa rồi Nhị nhi tử, Tam nhi tử làm loạn lên là tình hình gì, chỉ là để lần sau sẽ được đi theo ư?

Trần thị vừa đi, Hứa Triệt Minh càu nhàu một tiếng từ mặt đất bò dậy, chìa tay ra trước mặt Hứa Thanh Viễn: "Kẹo đường hồ lô của ta đâu?"

Lúc Trần thị đi đến trung cung của hoàng hậu, lại không khéo đang có người tới thỉnh an hoàng hậu. Bích Sơ liền đưa người tới trắc điện trước. Thấy khuôn mặt Trần thị tuy rằng được trang điểm cẩn thận vẫn có thể nhìn rõ vết bầm đen quanh mắt và dáng vẻ không yên lòng, dừng lại một chút Bích Sơ cười cười mở miệng: "Lúc này hoàng hậu nương nương thật sự là nửa khắc cũng không dứt ra được, hay là để nô tỳ dẫn phu nhân đi thăm tiểu thư trước được không?"

Lời này đương nhiên là Trần thị cầu còn không được, không ngừng gật đầu: "Làm phiền cô cô."

Trần thị vốn cho rằng A Đoàn sẽ phải ở một căn phòng riêng biệt, không nghĩ tới tiểu cô nương lại ở chung một chỗ với công chúa An Dương. Lúc này hai tiểu cô nương đều thức, nằm lỳ ở trên giường chơi, hai nhũ mẫu đứng bên cạnh giường, những người khác đều đứng xa một chút nên tầm nhìn không bị che khuất. Trong mắt Trần thị chỉ có A Đoàn, vội vàng chạy tới.

Vừa tới bên giường vội ôm A Đoàn vào lòng, khom người vùi mặt vào thân hình bé nhỏ, ngửi được mùi hương quen thuộc, hai hốc mắt cũng phiếm hồng: "Đoàn Nhi của ta..." Rốt cuộc nước mắt cũng chảy ra, A Đoàn bỗng nhiên bị ôm lấy có chút ngơ ngác,vừa nhìn lại thấy là Trần thị, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức cười tươi như hoa nở, cái đầu nhỏ càng rúc vào lòng Trần thị.

Hành động đó càng làm cho Trần thị khóc không thành tiếng, càng ôm chặt tiểu cô nương vào lòng.

Bích Sơ thu hết mọi việc vào mắt, cảm thấy thật không đành lòng, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, nhỏ giọng phân phó nhũ mẫu ôm công chúa An Dương đến trắc điện chơi, lại kêu tất cả nhũ mẫu cùng cung nữ lui ra ngoài, chính nàng cũng lặng yên không một tiếng động rời đi, nhường lại căn phòng cho mẫu tử Trần thị.

Thấy mọi người đã đi hết, Trần thị càng khóc không kìm chế được. Một bên cảm kích cô cô thật tâm lý, một bên lại muốn trách, rõ ràng không cần phải làm vậy. Ôm A Đoàn khóc, không biết qua bao lâu, Trần thị cảm thấy có người đang sờ mặt mình, mở đôi mắt mờ sương ra nhìn, là tiểu A Đoàn đang tươi cười lộ ra khuôn miệng chưa có cái răng nào, giơ tay lên lau nước mắt giúp nàng.

Trong miệng ê ê a a những lời chỉ con bé mới hiểu được.

Lúc trước vẫn luôn keo kiệt không chịu nở nụ cười, hôm nay lại cười tươi không ngớt.

Tiểu nữ nhi còn chưa hiểu chuyện, có phải là do nàng tưởng tượng ra không? Con bé từ trước đến nay vẫn luôn yên tĩnh, tuy trước kia lúc thân cận với nàng cũng chỉ là vươn tay ra muốn ôm một cái, cười vui vẻ như vậy thật là hiếm có, vừa mới kìm nén được một chút nước mắt lại không ngừng tuôn ra.

"Mẫu thân xin lỗi con, con đừng trách mẫu thân có được không?"

"Mẫu thân cũng không còn cách nào khác, càng không thể chống lại quân lệnh."

"Con cứ ở sống ở đây cho thật tốt, mẫu thân nhất định sẽ thường xuyên đến thăm con, con phải ăn uống thật tốt, con không cần cáu gắt, cũng không được bất hoà với công chúa An Dương thì hoàng hậu nương nương mới quan tâm đến con, biết chưa?"

"Con cứ ngoan ngoãn, nếu gặp phải chuyện gì không thể giải quyết thì phải phái người truyền thư cho ta."

"Về sau khi con đã trưởng thành, đã hiểu chuyện, nếu con thật sự không nguyện ý ở lại nơi này hoặc không thể ở bên cạnh thái tử điện hạ, con không cần sợ cứ nói cho mẫu thân biết, cùng lắm thì mẫu thân mang con ra ngoài sống cả đời, chúng ta sẽ không hồi kinh nữa, mẫu thân cũng không cần những thứ

này, chúng ta sẽ bỏ đi thật xa.”

Biết rõ A Đoàn chưa thể nghe hiểu được những gì mình nói, Trần thị vẫn cứ thao thao như vậy một hồi lâu giống như muốn đem chuyện cả đời của A Đoàn dặn dò hết một lần.

Chờ đến khi A Đoàn thiếp đi một lần nữa , Trần thị lại ngây người nhìn ngắm một hồi lâu mới lưu luyến đi ra cửa phòng. Cửa vừa mở ra đã thấy Bích Sơ đứng chờ sẵn ở ngoài. Thấy nàng đi ra liền thân thiết nói: “Phu nhân cứ qua phòng bên cạnh rửa mặt chải đầu một chút, hoàng hậu nương nương phía bên kia cũng không cần phải vội, thời gian còn nhiều.”

Trần thị có chút ngượng ngùng sờ sờ mặt mình, lớp trang điểm đã sớm bị nước mắt làm lem nhem hết, đôi mắt cũng hồng hồng không còn như lúc đầu, nguyên một đêm không ngủ lại bị Tam nhi tử tra tấn lỗ tai, bản thân đã trở nên thật tiều tuy, lúc này chính nàng cũng không thể nhìn mìnhnổi nữa. Cứ để bộ dạng như vậy mà đến gặp hoàng hậu nương nương quả thật không ổn.

”Chuyện hôm nay đã làm phiền cô cô phải hao tâm rồi.”

Một bên Bích Sơ nói không dám, một bên dẫn Trần thị đi tới phía trước.

Bích Sơ chuẩn bị thật sự rất đầy đủ, không chỉ rửa mặt chải đầu mà cả trang sức, xiêm y mới đều đã chuẩn bị xong. Trần thị cúi đầu nhìn lại nếp váy nhăn nhúm của mình, một lần nữa cảm thán Bích Sơ cô cô quả thật rất chu đáo. Bích Sơ ở bên cạnh cũng phụ giúp một tay, vừa đưa một cái trâm cài cho cung nữ, vừa nói với Trần thị: “Hiện tại tâm tình phu nhân cũng có thể buông lỏng một chút rồi chứ?”

Trần thị giật mình, lúc này mới nhớ tới nàng đến đây để làm gì, vừa rồi chỉ lo khóc.

Tuy rằng chỉ cách một ngày nhưng thân là mẹ ruột, chỉ cần một điểm biến hoá nhỏ trên người A Đoàn, Trần thị cũng có thể phát hiện ra. Tiểu cô nương sắc mặt hồng nhuận, tinh thần thoải mái, tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng quả thật dù A Đoàn không ở bên cạnh nàng nhưng vẫn được chăm sóc rất tốt. Hơn nữa A Đoàn và công chúa An Dương lại ở cùng một chỗ, cẩn thận nhớ lại một chút, những cung nữ và nhũ mẫu kia đều là số chẵn.

Điều đó cho thấy hoàng hậu nương nương quả thật không có bất công, đãi ngộ hai người đều như nhau.

Hơn nữa nếu Hoàng Hậu đã nuôi dưỡng hai tiểu cô nương cùng một chỗ, có thể nói rằng ít nhất hiện tại hoàng hậu rất thích A Đoàn, nữ nhi do người sinh ra cũng đặt chung một chỗ để chăm sóc. Dù cho Trần thị là người rất cẩn thận cũng phải thừa nhận hoàng hậu đúng là đối xử với A Đoàn rất tốt, kể cả vật chất cũng không bạc đãi nữ nhi nhà nàng chút xíu nào.

Bích Sơ nói không sai, quả thật tâm tình Trần thị đã buông xuống không ít, nhưng lại không muốn trả lời. Muốn gặp nữ nhi phải tiến cung, còn phải xuy sét tâm tình của hoàng hậu, gặp được một lần, lần sau càng thêm khó khăn. Đương nhiên Trần thị cũng không giận Bích Sơ, chỉ là muốn cười cũng không được, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Bích Sơ nhìn bộ dạng này của Trần thị càng thêm không đành lòng, mở miệng muốn nói Hứa tiểu thư sẽ không phải ở trong cung lâu, bên kia Thái Tử đã có tính toán, chỉ cần nhẫn nại một thời gian ngắn nữa là được. Nhưng nghĩ ngợi mãi vẫn không muốn tự mình nói ra. Ngừng một chút mới nói: “Buổi sáng thái tử điện hạ đều học với thái phó, buổi chiều không có việc gì. Nếu phu nhân đã tới có lẽ cũng nên qua bên đó một lần.”

”Buổi tối tiểu thư đều nghỉ ở bên đó.”

Cho dù Trần thị không nói Bích Sơ cũng biết, trong lòng nàng ta vẫn có chút oán hận, đối mặt với đương sự là thái tử chỉ sợ trong lòng càng mất hứng. Cơ hội này vẫn nên để lại cho thái tử đi, biết đâu có thể làm cho quan hệ của hai người tốt lên một chút. Thái tử điện hạ để ý Hứa tiểu thư như vậy, Trần thị là mẹ ruột hẳn là cũng muốn lấy lòng.

Ban đầu Trần thị cũng không nghĩ sẽ đến bên kia thỉnh an thái tử, nhưng khi nghe lời Bích Sơ nói liền nghĩ lại, bên này vì có công chúa An Dương nên hoàng hậu chuẩn bị tất cả đồ đạc rất chu đáo, thái tử bên đó thì sao? Thái tử vẫn chỉ là một đứa nhỏ, cho dù biết rằng nhất định hoàng hậu sẽ an bài nhưng nàng vẫn muốn đi xem một lần mới có thể an tâm.

”Cũng được, ta vẫn luôn muốn đến thỉnh an thái tử điện hạ.” Trần thị cười cười đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Hôm nay hoàng hậu thật sự rất bận rộn, sau đó lại có rất nhiều việc nên chỉ có thể trò chuyện qua loa vài câu với Trần thị. Cũng thật cảm tạ vì hoàng hậu bận như vậy, Trần thị mới có thể chơi cùng A Đoàn nguyên một buổi sáng. Đến giờ ăn trưa hoàng thượng lại tới, đương nhiên Trần thị không thể dùng bữa cùng hoàng hậu nên Bích Sơ đã chuẩn bị bữa trưa riêng cho nàng.

Còn chưa đến cửa Đông cung của thái tử, từ xa Trần thị đã trông thấy một tiểu hài tử đứng ở cửa đang hết nhìn đông lại nhìn tây, đến gần hơn, lại thấy

người nọ chạy về phía nàng, nhìn kỹ một lúc quả nhiên là Giang Vạn Lí. Hắn cười tít mắt thỉnh an Trần thị: "Phu nhân tới rồi, nô tài đã đứng ở cửa đợi ngài rất lâu đấy!"

"Hận không thể chạy đi kéo ngài tới đây đó."

Trần thị buồn cười cho hắn đứng dậy: "Ngươi thật dẻo miệng, mau dẫn ta vào bái kiến thái tử điện hạ đi."

"Phu nhân, hay là ngài theo nô tài đi xem phòng của tiểu thư trước. Mỗi ngày sau khi dùng bữa hoàng thượng sẽ hỏi han về tình hình học tập của thái tử điện hạ, vừa rồi thái tử đã qua chỗ hoàng thượng, một lát nữa mới có thể trở về."

Lại vỗ ngực cam đoan: "Phu nhân yên tâm, nô tài sẽ dẫn ngài đi tham quan khắp nơi một lượt, tuyệt đối sẽ rất thú vị."

Trong cung người nào cũng đều bận rộn, thái tử nhỏ như vậy cũng không ngoại lệ, để gặp được hoàng hậu còn phải chờ một buổi sáng, Trần thị gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Cùng nữ nhi chơi đùa một buổi sáng, vừa rồi lại có Giang Vạn Lí nói mấy lời vui vẻ, tâm tình Trần thị tốt lên rất nhiều, thế nhưng sau khi bước vào Đông cung của thái tử lại hơi hơi chau mày. Nơi thái tử ở không cần nói đến, dĩ nhiên là đại khí uy nghiêm, chung quy vẫn là tẩm điện của bậc quân vương. Những cái khác đều miễn bàn đến, chỉ là màu sắc này...quá mức lạnh lẽo.

Tuỳ ý có thể thấy được màu đen, tuy rằng có viền vàng giúp trung hoà một chút nhưng vẫn quá mức lạnh lẽo. Nếu không phải cả gian phòng đang đứng đầy thái giám và cung nữ, nếu đứng một mình ở đây tuyệt đối sẽ có cảm giác âm sâu. Giang Vạn Lí thu hết biểu cảm của Trần thị vào trong mắt, trong lòng trộm cười , cũng không giải thích gì, chỉ cúi đầu bước đi.

Lúc đứng ở cửa phòng A Đoàn, Trần thị không ôm bất cứ hi vọng nào, chân mày đã bắt đầu nhíu chặt. Nếu phòng của A Đoàn cũng là một dạng như vậy, thà cứ ở chỗ của Hoàng Hậu nương nương còn tốt hơn.

"Chính là đây!" Giang Vạn Lí vừa nói vừa đẩy cửa phòng.

Nhịn cười nguyên một đoạn đường đến lúc này không cần nhịn nữa, chỉ là thích thú nhìn Trần thị đang trợn mắt há mồm.

Hiện tại cảm giác của Trần thị không biết phải hình dung thế nào? Giống như một người vẫn đang sờ soạng đường đi vào ban đêm, đi đến cuối đường mới phát hiện thì ra mặt trời đã sớm ló dạng. Miệng há hốc kinh ngạc nhấc chân đi vào, giống như đang bước vào một thế giới toàn màu xanh. Lọt vào trong tầm mắt là đủ loại màu xanh.

Xanh lam,xanh thẳm,xanh đen...đủ loại màu xanh.

Giang Vạn Lí nhẹ giọng nhắc nhở: "Phu nhân, ngài hãy nhìn trên đầu."

Trần thị nghe tiếng ngước lên nhìn, đôi mắt lại trừng lớn thêm vài phần. Trần phòng cũng được sơn thành một mảng xanh biển, càng phô trương hơn nữa là xà nhà cũng được vẽ hình cuộn sóng, bên trong còn có mấy cái đuôi cá rực rỡ sắc màu của những chú cá nhỏ như đang tung tăng bơi lội.

Ngoài dự tính quá mức, Trần thị không biết phải hình dung tâm trạng mình lúc này ra sao nữa. Từ lúc nhìn thấy trang hoàng ở Đông cung, vốn cho là tính tình của Thái Tử không khỏi quá mức thâm trầm, thế nhưng ngoài ý muốn gian phòng mà hắn chuẩn bị cho A Đoàn lại sinh động và thú vị đến vậy.

Giang Vạn Lí không thời khắc nào là không muốn tăng thêm hảo cảm cho thái tử trong mắt Trần thị: "Phu nhân, ngài không biết đấy thôi, thái tử rất thích đọc sách, không chỉ những bộ sách ở quốc thư mà thái tử còn đọc cả những bộ sách của ngoại quốc nữa. Cũng không biết thái tử đọc được ở đâu nói là màu xanh có thể làm tâm tình con người chuyển biến tốt, là màu thích hợp nhất cho tiểu hài tử."

"Hết thảy nơi này đều là do thái tử tự mình thiết kế."

Cũng không chờ Trần thị đáp lời lại kéo kéo ống tay áo Trần thị: "Ngài đi theo nô tài." Trần thị còn chưa kịp phản ứng, mơ hồ đi theo Giang Vạn Lí rời khỏi căn phòng này, đi tới căn phòng ngay bên cạnh. Cửa vừa đẩy ra,Giang Vạn Lí cũng không đi vào mà đứng ở cửa nhường đường, chỉ xuống dưới đất nói: "Ở đây đã được trải ba lớp thảm dày."

Trần thị cúi đầu nhìn, quả nhiên trải thảm rất dày, độ cao so với bậc cửa cũng không khác biệt lắm. Phía trên cùng là một lớp thảm len lông cừu màu tuyết trắng. Hơi đưa người ngó vào bên trong, gian phòng này ngoại trừ trải thảm tuyết trắng, bên trên bày đủ loại động vật nhỏ làm bằng gỗ,những chú vịt con, gà con...tất cả đều được sơn màu sắc rực rỡ.

Trừ những thứ đó ra, tất cả những đồ đạc khác đều không có.

"Cái này,căn phòng này..." Trong lòng Trần thị đã có một suy đoán.

Trong lòng Giang Vạn Lí cũng rất hâm mộ, lúc trước khi Thái Tử cho làm căn phòng này, hắn vẫn luôn nghĩ, thái tử phi tương lai quả thật là tốt số mà.

"Thái tử điện hạ nói chờ tiểu thư lớn hơn một chút, đến lúc biết bò có thể đến căn phòng này chơi. Nơi này không có đồ đạc gì, hơn nữa những vật bén nhọn cũng đều được mài tròn hết, tiểu thư có thể thoải mái chơi đùa."

Trần thị không nói lời nào, bởi vì nàng hoàn toàn không biết nói cái gì. Còn nói là không yên tâm nên muốn đến xem tận mắt, nhưng những thứ này so với

nàng chuẩn bị thì còn tận tâm hơn rất nhiều.

Lần này Giang Vạn Lí cũng không kéo tay áo Trần thị nữa mà tự mình đi tới căn phòng bên cạnh đẩy cửa ra, Trần thị sững sờ nhìn qua: "Vẫn còn nữa sao?" Giang Vạn Lí gật đầu. Trần thị nuốt nước miếng một cái, lần nữa đi tới bên cạnh, đã có chút chết lặng.

Lần này là một căn phòng trang trí bình thường, bất quá lại rất trống trải,c ái gì cũng không có, chỉ là một căn phòng đặc biệt lớn.

Khó hiểu nhìn thoáng qua, Giang Vạn Lí đã bắt đầu giải thích: "Gian phòng này chỗ để cho tiểu thư chơi ."

"Chỗ chơi?" Trần thị chỉ vào gian phòng bên cạnh: "Không phải trong kia đã có rất nhiều đồ chơi sao?"

Giang Vạn Lí lắc đầu nhấc chân đi vào, Trần thị theo sát phía sau, đi tới một chỗ trống trong phòng, chỉ vào một khối gỗ đột nhiên xuất hiện trên xà nhà nói: "Chỗ này là để làm cho tiểu thư một cái xích đu. Vốn là thái tử định làm một cái xích đu ở ngoài hoa viên, còn chỗ này là để dùng lúc tiểu thư được ba, bốn tuổi. Thái tử nói lúc đó tiểu thư vẫn còn nhỏ, chạy ra bên ngoài chơi xích đu bị gió lạnh sẽ không tốt."

"Vì vậy liền làm thêm một cái ở trong phòng."

Lại chỉ vào một chỗ khác trong phòng nói: "Chỗ này sẽ làm một con ngựa gỗ, còn chỗ này sẽ làm một cái ghế đu..."

Giới thiệu một hồi, Trần thị càng thêm ngây ngốc, cuối cùng trực tiếp hỏi: "Chẳng lẽ toàn bộ trắc điện đều là chuẩn bị cho Đoàn Nhi?" Bên cạnh còn có mấy gian phòng nữa. Giang Vạn Lí cũng gật đầu: "Đúng vậy, bất quá còn chưa bắt đầu làm. Có lẽ thái tử điện hạ còn đang suy nghĩ xem sẽ bài trí như thế nào, trước mắt cứ đem dọn trống hết các phòng rồi mới bắt đầu làm."

Đột nhiên Trần thị cảm thấy những lo lắng của nàng có chút buồn cười, đãi ngộ này so với ở nhà mình còn tốt hơn gấp nhiều lần, càng quan trọng hơn chính là tâm ý. Tuy không hiểu chuyện triều chính nhưng Trần thị cũng biết thái tử có bao nhiêu xuất sắc, có bao nhiêu người khen ngợi hắn. Trời sinh đã là thiên tài, nhưng để trở thành Long Phượng thì cần phải cố gắng gấp trăm lần. Thái tử còn nhỏ đã xuất sắc như thế, còn có thể dành tâm tư lo liệu tốt mọi chuyện của Đoàn Nhi như vậy.

Thật sự là quá đầy đủ rồi!

Khoát tay nói với Giang Vạn Lí: "Ta còn có việc ở phủ phải xuất cung trước, có lẽ không chờ được thái tử điện hạ rồi."

Giang Vạn Lí kinh ngạc: "Phu nhân sao vậy? Ngài không muốn gặp mặt thái tử một lần rồi đi sao?"

Trần thị thở dài: "Ta cũng không muốn gạt ngươi, vốn là ta không yên tâm nên mới đến đây xem qua một lần, hiện tại xem ra đúng là ta suy nghĩ nhiều rồi. Thái tử điện hạ đối xử với Đoàn Nhi rất tốt, người làm mẹ như ta đây cũng có thể yên tâm. Thái tử điện hạ bận rộn học hành, ta cũng không cần phải chiếm dụng thời gian của thái tử làm gì."

Giang Vạn Lí cẩn thận nhìn vẻ mặt của Trần thị, xác định nàng chỉ có chút mệt mỏi, tuyệt đối không có lệ ẩn trong lời nói, lúc này mới yên tâm. Thái tử cũng không phân phó việc này, chỉ nói nếu như Trần thị muốn nhìn thì cứ đưa nàng đến xem phòng ngủ của thái tử phi là được. Giang Vạn Lí tự chủ trương dẫn Trần thị đi xem hết một lượt, còn tận tình giới thiệu.

Hỏi lại mấy lần, xác định Trần thị thật sự muốn trở về mới đưa nàng xuất cung.

Lần này Trần thị nhập cung cũng chỉ nói chuyện vài câu qua loa với hoàng hậu, thái tử thì ngay cả mặt cũng chưa nhìn thấy, thế nhưng tâm lại an định hơn phân nửa. Ít nhất từ giờ cho đến khi A Đoàn bắt đầu hiểu chuyện, cuộc sống của con bé đều luôn vui vẻ, thoải mái, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Lúc Thái Tử trở lại nghe nói Trần thị đã xuất cung, nhìn về phía Giang Vạn Lí đang nhảy nhót hỏi: "Ngươi đã làm gì?" Bị ánh mắt lạnh lùng nhìn qua, Giang Vạn Lí chột da, thu hồi vênh váo trong lòng, thành thật đem mọi chuyện từ đầu tới cuối khai báo lại một lần.

Đương nhiên cũng cường điệu một chút khi kể lại biểu hiện của Trần thị từ kinh ngạc, kinh hỉ rồi cuối cùng là yên tâm, hắn vẫn nghĩ muốn tranh công một chút.

Vẻ mặt Ngô Đồng không đổi, thậm chí cứ thong dong như vậy nhìn Giang Vạn Lí, cứ nhìn như vậy không nói lời nào.

Cuối cùng vẫn là Giang Vạn Lí không chịu nổi nữa, có chút uỷ khuất quỳ xuống cầu xin tha thứ: "Nô tài không nên tự tiện làm chủ, thỉnh thái tử điện hạ trách phạt."

Hắn chính là rất thông minh, chỉ là quá linh hoạt, khi còn bé đã như vậy, về sau trưởng thành cũng vẫn là như thế. Ngô Đồng có tâm tư muốn làm cho hắn ổn trọng hơn một chút, không nghĩ tới từ nhỏ đã bắt đầu giáo huấn mà vẫn không được.Thôi kệ, hắn đã linh hoạt thì cứ để hắn như vậy, nếu về sau tính tình A Đoàn vẫn Trầm tĩnh, có hắn hầu hạ bên cạnh cũng có thể náo nhiệt hơn một chút.

"Lần sau không được lấy lí do này nữa."

"Mau báo với sư phụ của ngươi đi đến cung của mẫu hậu đón Đoàn Nhi về đi."

Xế chiều hôm nay hắn vốn muốn dành thời gian gặp Trần thị một chút, nếu người đã đi rồi, vậy thì chơi với Đoàn Nhi đi.

Tuy rằng A Đoàn bây giờ vẫn còn chưa biết gì, nhưng đối với Trần thị vẫn có một loại bản năng thân cận. Chơi với Trần thị cả một buổi sáng rất cao hứng, kết quả tỉnh ngủ lại không thấy Trần thị đâu nữa. Tuy rằng không khóc nhưng miệng vẫn xẹp xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ mất hứng. Lúc được ôm tới Đông cung, đầu tiên là trừng mắt nhìn xung quanh, vẫn không nhìn thấy Trần thị đâu.

Cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên.

Lúc Ngô Đồng bế nàng, cái miệng nhỏ của nàng đã có thể treo được cái bình nhỏ lên, ánh mắt cũng có chút phiếm hồng nhưng vẫn không khóc.

Ngô Đồng vững vàng đem nàng ôm vào trong ngực, khuôn mặt vốn có chút nhu hoà bỗng trở nên u tối, lạnh lẽo nhìn A Đoàn. Giang Vạn Lí ở một bên khiếp đảm, chủ tử đây là làm sao vậy?

Mi mắt thật dài che khuất ánh mắt thái tử, Giang Vạn Lí không thể nhìn ra đến tận cùng là hắn đang suy nghĩ cái gì. Chỉ là thấy hắn nhìn như vậy một hồi lâu mới cất giọng vô cùng phức tạp nói với thái tử phi vẫn còn chưa hiểu gì: "Tại sao lại không khóc? Ngươi không biết trẻ nhỏ phải khóc thì mới được cho ăn sao?" Đôi tay cũng không tự giác siết chặt.

Chuyện gì cũng cất giấu trong lòng, chuyện gì cũng muốn tự mình giải quyết, vĩnh viễn đoan trang, vĩnh viễn rộng lượng, bất kể như thế nào nàng cũng không nổi giận, nàng cũng không chịu nói cho ta biết trong lòng nàng còn ẩn chứa bao nhiêu chuyện như vậy.

Sau đó, chỉ một lần bùng nổ đã mang đi hết tất cả, một chút cơ hội cũng không lưu lại cho ta.

Bị Ngô Đồng ôm hơi dùng quá sức, A Đoàn không thoải mái, trong miệng kêu hừ hừ, thân mình nhỏ cũng vặn vẹo, chân mày gắt gao nhíu lại, rất mất hứng trừng Ngô Đồng. Vài lần Giang Vạn Lí muốn nhắc nhở lại không dám mở miệng, cuối cùng chỉ còn cách ho khan vài tiếng.

"Khụ! Khụ! Khụ!"

Lúc này Ngô Đồng mới bừng tỉnh, nhìn thấy dáng vẻ không thoải mái của A Đoàn vội vàng buông lỏng cánh tay. Nhìn thẳng vào mắt tiểu cô nương, bế tắc nhăn mày lại : "Xin lỗi, là do ta không khống chế được..." Khom người muốn chạm mặt vào mặt nàng, còn chưa tới gần đột nhiên cảm giác lòng bàn tay một trận ẩm ướt, toàn thân bỗng cứng lại...

Thái Tử làm sao vậy? Giang Vạn Lí khó hiểu nhìn Ngô Đồng đang giữ nguyên tư thế khom lưng.

Một lát sau cái mũi đột nhiên động đậy, vô thức cất tiếng: "Mùi gì vậy nhỉ? Không hiểu mùi lạ ở đâu ra vậy?" Mũi không ngừng ngửi ngửi. Ngô Đồng lập tức đứng thẳng người: "Đi ra ngoài."

"Dạ?" Giang Vạn Lí còn chưa kịp phản ứng.

Ngô Đồng không để ý tới hắn, chỉ phân phó lại lần nữa: "Tất cả mọi người đi ra ngoài, ngay lập tức."

Quy tắc của Đông cung chính là chỉ cần thái tử lên tiếng ngay lập tức phải chấp hành, không được phép chậm trễ dù chỉ một giây. Giang Vạn Lí tuy không rõ vì cái gì nhưng vẫn phải đi theo những người khác, khó hiểu lui xuống.

Khoé mắt Ngô Đồng co giật nhìn chất lỏng màu vàng trên tay, lại nhìn thoáng qua vẻ mặt vô tội của tiểu A Đoàn.

Đấu tranh hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ cười nói: "Quả nhiên là kiếp trước ta nợ nàng."

Cam chịu cầm lấy chiếc tã ở bên cạnh...

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Thời tiết tháng sáu như một đứa trẻ, thay đổi thất thường. Mới vừa rồi vẫn là ánh nắng chói chang chiếu xuống, chưa đầy một khắc sau đã mây đen dày đặc, sấm chớp đùng đùng, mắt thấy sắp mưa to tầm tã. Bọn thái giám, cung nữ qua lại đều ào ào bước nhanh hoặc trực tiếp đứng dưới mái hiên chuẩn bị tránh mưa. Thế nhưng lại có một nhóm cung nữ đang la to, cuống quýt tìm kiếm.

"Công chúa An Dương!"

"Hứa tiểu thư!"

"Chủ tử mau ra đây đi, chúng ta phải trở về thôi!"

Những người khác nhìn thấy cũng hiểu được, khẳng định là hai tiểu yêu tinh lại trốn mất rồi, đám nô tài vì hai người này mà cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Công chúa An Dương là bảo bối trong tay hoàng hậu nương nương, Hứa tiểu thư lại là thái tử phi tương lai, hai người đều còn chưa đến tuổi có thể hiểu chuyện nên quy củ cũng chưa được dạy bảo, đành để cho các nàng tự do làm bừa.

Cũng may hai người chỉ ham chơi chứ không phải là kiêu căng, cũng chưa từng thấy các nàng đánh chửi nô tài. Chỉ là rất ham chơi, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy mất không thấy người đâu. Hoàng hậu nương nương mặc kệ, thái tử lại càng không quản, bọn nô tài cũng chỉ có thể nhận mệnh cả ngày chạy theo sau.

Vừa gọi mấy câu đã nghe thấy sấm rền vang từng trận, mưa to cứ như vậy trút xuống, những người khác ngược lại vừa tránh mưa vừa xem trò vui, chỉ có đám nô tài kia vẫn chật vật tìm kiếm khắp nơi.

Trong một hòn non bộ ở ngự hoa viên, hai tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài đang trừng mắt nhìn nhau, không thèm để ý đến tiếng hô của bọn nô tài cách đó không xa. Hai người đều khoảng bốn, năm tuổi, khuôn mặt như bạch ngọc nhỏ nhắn bầu bĩnh rất khả ái, trên người đều mặc kỵ trang* giống nhau như đúc, chỉ khác là một người màu hồng, một người màu xanh.

*kỵ trang: trang phục cưỡi ngựa

An Dương giậm chân, chiếc chuông nhỏ hồng nhạt trên cổ chân kêu đinh đang.

"Làm thế nào bây giờ Đoàn Nhi? Chắc chắn mẫu hậu sẽ lại phạt ta chép sách!"

Ban đầu là do thời tiết quá nóng lại không muốn trở về nên mới có thể bỏ lại bọn nô tài chạy đến trốn ở trong hòn non bộ. Giờ thì hay rồi, mưa không dứt khẳng định là không thể trở về, mẫu hậu sẽ rất tức giận. Chơi có thể, phá phách nghịch ngợm có thể, thậm chí có thể chạy đến thư phòng của phụ hoàng chơi, nhưng mẫu hậu tuyệt đối không cho phép trời đổ mưa mà vẫn chạy loạn ở bên ngoài.

"Lần này chết chắc rồi!"

Công chúa An Dương theo thói quen lại bắt đầu cắn móng tay.

Vừa đưa tay đến bên miệng đã được A Đoàn chụp lại: "Sau khi trở về việc đầu tiên hoàng hậu nương nương làm chính là kiểm tra móng tay của ngươi, nếu phát hiện ra ngươi lại cắn thì hình phạt sẽ không chỉ là chép sách thôi đâu." Mặt lại vặn vẹo như một trái khổ qua: "Rõ ràng là ngươi cắn móng tay, sao lần nào ta cũng bị phạt theo chứ!"

Hai người cùng nhau lớn lên, mọi thứ đều giống nhau, bao gồm cả bị phạt. A Đoàn cũng cảm thấy thật uỷ khuất, hoàng hậu nương nương nói không sai, tỷ muội tốt nên có phúc cùng hưởng. Thế nhưng An Dương cắn móng tay chính nàng cũng không quản được, lại càng không thể lúc nào cũng nhìn đến nàng ta. Cũng không buông tay, cứ lôi kéo như vậy miễn cho nàng ta lại cắn tiếp.

An Dương cũng không dãy dụa nhưng lại phản bác: "Còn nói ta sao, lần trước chính ngươi vụng trộm chạy ra ngoài rồi ngã làm chân bị thương, thái tử ca ca liền không cho ngươi ra khỏi cửa một tháng, ta cũng bị mẫu hậu nhốt lại một tháng nha!"

Điều này đúng là làm A Đoàn đuối lý, chân nàng bị thương không thể ra khỏi cửa, An Dương cũng bị nhốt nguyên một tháng.

"Được rồi, được rồi, ta sẽ viết với ngươi. Có lần nào ngươi bị phạt mà không phải là ta viết giúp chứ!"

Lúc này An Dương mới hài lòng, mọi người cùng chịu khổ tự nhiên sẽ không thấy khổ nữa. Cũng không ngại bẩn, đặt mông ngồi xuống một tảng đá, đôi chân nghịch ngợm đạp lên một hòn non bộ nhỏ bị ướt nước mưa. A Đoàn cúi đầu sửa sang lại y phục, đem ngọc bội cẩn thận che kín hơn một chút, nếu trời vẫn mưa không ngừng đành phải đội mưa trở về, cũng không thể để ngọc bội bị ướt được.

An Dương vừa nghiêng đầu nhìn thấy động tác của A Đoàn liền mở miệng:"Yên tâm đi, ngọc bội bị dính nước một chút cũng chẳng làm sao đâu, hơn nữa thái tử ca ca đối xử với ngươi tốt như vậy, sẽ không trách ngươi gì đâu."Dĩ nhiên An Dương biết miếng ngọc bội này, đó chính là bảo bối của A Đoàn, người khác không dễ gì đụng vào được.

Lại uỷ khuất nói: "Ngươi thật tốt, ca ca sẽ không phạt ngươi, còn mẫu hậu thì lúc nào cũng muốn phạt ta."

Thái tử ca ca sẽ không phạt nàng ư? A Đoàn nuốt nước miếng một cái, nghĩ tới một số việc, trên người lại có chỗ cảm thấy đau âm ỉ. Vừa nghĩ tới chuyện này lại cảm thấy sốt ruột hơn cả An Dương, vội vàng lôi kéo nàng đứng lên: "Chúng ta mau trở về đi!"

An Dương bị A Đoàn kéo không kịp phòng bị: "Bên ngoài vẫn còn đang mưa đó!"

"Không sao đâu, bọn nô tài ở bên ngoài nhìn thấy chúng ta sẽ chạy đến, sẽ không bị ướt mưa lâu đâu."

"Chúng ta nhanh đi ra ngoài đi!"

Vừa nói vừa lôi kéo An Dương đi ra ngoài. An Dương thấy A Đoàn có chút nóng vội, tuy rằng không nguyện ý nhưng vẫn đi theo ra ngoài. Quả nhiên vừa đi ra bọn nô tài ở gần đó nhìn thấy vội chạy đến, nhưng quả thật trời mưa quá lớn, hai người vừa mới chạy ra đã ướt sũng.

Sắc mặt A Đoàn lập tức thay đổi, An Dương cũng vậy, mỗi người nhanh chóng chui vào một chiếc ô do bọn nô tài đưa đến.

"Buổi tối ngươi nhớ đến giúp ta chép sách!"

”Buổi tối ta sẽ đến chép sách giúp ngươi!”

Hai người đồng thanh nói ra câu này, thế rồi một người trở về Trung cung, một người trở về Đông cung.

Trở lại Đông cung, A Đoàn liền vùi đầu đi về phía phòng mình, trước tiên phải thay y phục đã. Mới đi được vài bước bả vai bỗng bị người chụp lại, A Đoàn giật mình ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đến là Tiểu Giang công công mới hít một ngụm khí lớn, đưa tay vỗ vỗ ngực, còn tưởng rằng là thái tử ca ca chứ!

Ai ngờ Tiểu Giang công công bình thường vẫn luôn giúp mình che giấu thế nhưng lại không nói gì, A Đoàn chợt dừng động tác, khoé mắt co rút:“Thái tử ca ca đã trở lại sao?”

Giang Vạn Lí buồn cười nhìn bộ dáng sợ sệt của nàng: “Thái tử hôm nay về sớm, nói khi nào ngài trở về lập tức đi gặp thái tử.”

Toàn thân A Đoàn như quả bóng bị xì hơi, lưu luyến nhìn về hướng gian phòng của mình, nghẹn miệng gục đầu chậm rì rì bước tới thư phòng. Giang Vạn Lí buồn cười lắc đầu, phân phó người kêu bọn hạ nhân ra ngoài tìm A Đoàn trở về. Người đã trở lại rồi, không cần tìm nữa.

A Đoàn lê bước nửa ngày mới đến cửa thư phòng, lại không dám bước vào, do dự hồi lâu mới thò đầu vào nhìn quanh. Kết quả còn chưa thấy người đã nghe được giọng nói của thái tử ca ca.

”Muốn ta phải ra bế ngươi vào nữa sao?”

”Không cần, không cần,muội tự đi vào.”

A Đoàn theo phản xạ trả lời, vừa nói vừa bước nhanh vào bên trong, thành thật đứng trước bàn học, lưng thẳng tắp, hai tay cũng để thật nghiêm chỉnh, người không biết còn tưởng nàng đang đứng trong quân doanh.

Mười tuổi Ngô Đồng đã bớt đi vẻ ngây ngô, mỗi ngày lại tăng thêm một phần ổn trọng, đã bắt đầu giúp hoàng thượng xử lý quốc sự. Vẫn như trước cúi đầu xem sổ con trong tay, không cần nghĩ cũng đoán được A Đoàn lại đang bày ra bộ dáng ngoan ngoãn, mỗi lần nàng làm sai chuyện gì đều như vậy.

”Nói đi, hôm nay lại trốn ở chỗ nào?,

Đoàn Nhi cũng thành thật trả lời: “Là hòn non bộ ở vườn hoa Thược Dược trong ngự hoa viên.”

Thái tử ca ca cũng giống hoàng hậu nương nương, nàng và An Dương chơi thế nào cũng được nhưng mỗi lần trở về đều phải báo cáo đã trốn ở chỗ nào, vì sao mà bọn nô tài không tìm ra được. Ngô Đồng vừa nghe liền hiểu tại sao, hòn non bộ kia rất nhỏ, bên trong có một thông đạo chỉ có tiểu hài tử mới có thể chui vào. Trách không được bọn nô tài tìm không ra, cũng không cần hỏi nguyên nhân nữa, đại khái là bọn họ cũng không nghĩ tới nơi đó.

”Vậy à!”

Sau đó không quản A Đoàn nữa, cũng chưa từng ngẩng đầu lên, chỉ chuyên tâm xử lý công việc của mình.

A Đoàn cũng không nắm rõ hôm nay thái tử ca ca đến cùng là tức giận hay không, chỉ dám nâng mắt nhìn sắc mặt hắn. Nhìn một chút liền ngẩn người, thái tử ca ca trưởng thành thật đẹp trai nha, so với đại ca còn ưa nhìn hơn, chỉ là lúc không nói lời nào bộ dáng có chút doạ người, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn người khác càng doạ người hơn, khiến người khác đến nói cũng không dám nói.

”Hắt xì!” Đột nhiên thấy ngứa mũi liền hắt hơi một cái.

A Đoàn không để ý cúi đầu xoa xoa cái mũi của mình, vừa ngẩng đầu lên đã thấy thái tử ca ca cau mày đứng trước mặt, sau đó thân mình nhẹ bẫng liền bị bế lên. A Đoàn theo thói quen ôm hõm cổ Ngô Đồng, cũng không cần nghĩ liền làm nũng: “Ca ca đừng nổi giận,về sau muội không dám nữa...”

Giọng nói mềm mại, còn lấy mặt cọ cọ vào mặt Ngô Đồng. Nhưng thật hiếm thấy, bình thường dùng chiêu này bách phát bách trúng vậy mà lần này lại không có hiệu quả.

Ngô Đồng bế A Đoàn bước nhanh tới phòng của nàng, từ bên sườn mặt có thể thấy mày kiếm đang gắt gao nhăn lại.

”Nếu đã trốn ở hòn non bộ tại sao cả người lại ướt đẫm? Đã ướt như thế này vì sao không thay quần áo trước?” Nét mặt đã hiện lên lãnh ý.

Lần này A Đoàn xác định thái tử ca ca nhất định rất tức giận, giọng điệu này với lúc bình thường giáo huấn Tiểu Giang công công giống nhau như đúc. Thành thực giải thích: “Mưa quá lớn, muội vừa chạy ra khỏi đó dã bị ướt hết. Vừa trở về liền đụng phải Tiểu Giang công công, hắn nói muội phải lập tức tới gặp huynh nên muội chạy tới luôn, còn chưa kịp thay xiêm y.”

Không chút do dự liền ở phía sau bán đứng Giang Vạn Lí đang bỏ tâm sức chuẩn bị canh gừng cho nàng.

Giang Vạn Lí thầm than khổ, trời đất chứng giám, bây giờ đang là giữa mùa hè, dù có tắm nước lạnh cũng không làm sao. Tuy lúc A Đoàn trở lại cả người ướt đẫm nhưng hôm nay trời nóng, đi vài bước đã khô đến phân nửa, hơn nữa thái tử điện hạ không thích dùng băng nên trong phòng không có hàn khí, sẽ không bị lúc nóng lúc lạnh, thế nên mới không để nàng đi thay quần áo trước.

Ngô Đồng vẫn không đáp lời, chỉ là đôi môi mím lại thành một đường thẳng.

A Đoàn lặng lẽ le lưỡi, Tiểu Giang công công à chính ngươi đã nói "Tử hữu đạo bất tử bần đạo"* lần này ngươi cứ chết trước đi vậy.

*Tử hữu đạo bất tử bần đạo ý nói là chỉ cần mình sống là được, đạo hữu (cách gọi bạn bè của người tu đạo) sống chết không quan trọng.

Giao A Đoàn vào trong tay nhũ mẫu, phân phó mang nàng vào ôn tuyền tắm rửa. Đông cung có một dòng ôn tuyền lớn, Ngô Đồng lại cho dẫn một dòng nhỏ tới phía sau phòng A Đoàn. Cho dù có nước ấm nhưng đi qua đi lại cũng mất thời gian, trực tiếp làm một cái hồ nhỏ ở phía sau tiện hơn.

Trời quá nóng, A Đoàn thật không nguyện ý ngâm ôn tuyền, chỉ à bị ánh mắt lành lạnh của Ngô Đồng nhìn thoáng qua đành ngậm ngùi đi theo nhũ mẫu.

Vừa đi vào lại cảm thấy có chút may mắn, thái tử ca ca thật sự rất bận. Ở Đông cung ngoại trừ lúc ở trong thư phòng chính là buổi tối ngủ trong phòng, còn lại mọi thời điểm đều là đi theo hoàng thượng và các hoàng tử khác đọc sách với học về quốc sự. Hôm nay về sớm như vậy, nói không chừng một hồi sẽ lại đi ra ngoài.

Nghĩ tới điều này, A Đoàn cũng không chê ôn tuyền nóng nữa, ở bên trong vùng vẫy một hồi lâu, đến khi toàn bộ thân mình đều đỏ ửng mới bò lên. Thay xong xiêm y tâm tình nàng rất tốt, vừa khẽ hát vừa nhảy chân sáo ra ngoài, kết quả nhìn thấy người ngồi trên giường liền thất thần, cả người trở nên ủ xìu.

Sao hôm nay hắn lại rảnh rỗi vậy!

Ngô Đồng thong dong nhìn biểu tình nháy mắt đã chuyển đổi của nàng, vỗ vỗ bên giường: "Lại đây."

A Đoàn "ồ" một tiếng, đi tới bên giường ngồi đối diện Ngô Đồng, đôi mắt mở to vô tội cẩn thận nhìn qua, như là đang chờ phán quyết. Ngô Đồng lại quay người cầm một cái khăn bông thật lớn trùm lên đầu nàng. Toàn bộ đầu đều bị che kín, tầm mắt lập tức tối đi.

A Đoàn vừa định với tay lấy khăn xuống, Ngô Đồng thản nhiên nói: "Không được nhúc nhích."

A Đoàn cứng ngắc ngồi ngay ngắn, không biết thái tử ca ca muốn làm gì.

Tầm mắt bị chặn lại, mọi cảm giác đều tập trung vào đỉnh đầu, mắt A Đoàn trừng lớn cẩn thận cảnh giác, kết quả chẳng cần đợi lâu liền cười tít mắt. An Dương nói không sai, quả nhiên thái tử ca ca đối xử với nàng rất tốt, huynh ấy đang giúp nàng lau tóc. Thái tử ca ca rất đẹp trai, tay cũng rất đẹp, thật dài lại cảm thấy rất có lực, nhưng hiện tại động tác của hắn rất nhẹ nhàng, không hề đau chút nào.

Ngô Đồng vừa giúp nàng lau tóc, vừa bóp đầu cho nàng. Nha đầu kia cả ngày cùng An Dương chạy loạn ở bên ngoài, thường xuyên kêu mệt. Nhưng chẳng được bao lâu, thân mình nhỏ bắt đầu ngã trái ngã phải, đầu cũng lắc lư theo, buồn ngủ sao?

Nhưng hắn còn chưa kịp nổi giận đây!

A Đoàn tưởng chừng sắp ngủ đến nơi, thình lình khăn bông trên đầu lập tức bị kéo ra, tuy rằng khí lực không lớn nhưng so với ôn nhu vừa rồi vẫn có khác biệt. A Đoàn lắc lắc đầu, lập tức tỉnh táo.

Mở mắt ngây ngô nhìn Ngô Đồng.

Ngô Đồng miễn cưỡng tựa vào bên giường, hai chân tuỳ ý vắt lên nhau, hai tay khoanh lại đặt trước bụng.

"Trước kia ta đã nhắc nhở ngươi, tuyệt đối không được làm cái gì?" Giọng điệu rất bình tĩnh.

"Tuyệt đối không được làm tổn thương tới thân thể mình."

Lời này chưa cần nghĩ cũng có thể nói ra. Từ nhỏ đến lớn bị nhắc nhở quá nhiều lần, chính là bài học kinh nghiệm máu và nước mắt của nàng.

"Vậy hôm nay ngươi vì sao đã biết rõ còn cố ý vi phạm?"

Dù A Đoàn có buồn ngủ đến đâu thì lúc này cũng đã hoàn toàn thanh tỉnh, lập tức ngồi thẳng người biện minh: "Muội không cố ý nha, ở bên ngoài chơi bỗng nhiên trời đổ mưa, cái này làm sao muội khống chế được, hơn nữa muội đã lập tức trở về. Vốn là muốn quay về phòng thay quần áo trước nhưng chính huynh kêu muội phải tới gặp huynh ngay mà."

"Hơn nữa cho dù có bị dính mưa cũng đâu phải cố ý tổn thương thân thể mình."

Ngô Đồng nhướn mày: "Gặp mưa sẽ dẫn tới phong hàn, chẳng lẽ còn không phải?"

Xoa xoa huyệt thái dương, mấy ngày này thật sự hơi mệt,phải xử lý quá nhiều chuyện, còn phải thuyết phục mẫu hậu ở bên kia, để cho bà không ngăn cản việc cho Đoàn Nhi trở về nhà. Chính hắn không hết việc còn phải quản mấy chuyện này của nàng. Nha đầu kia vô tâm vô phế, ngay cả điều vô cùng trọng yếu hắn đã nhắc nhở cũng không thèm để vào đầu.

Ngồi thẳng người, hơi cúi đầu nhìn ánh mắt không phục của A Đoàn.

"Trời đổ mưa ngươi không thể khống chế, vậy tránh mưa thì ngươi có thể hay không? Nếu như đã trốn vào hòn giả sơn, vậy chứng tỏ trước lúc mưa các

ngươi đã bỏ lại bọn nô tài, tại sao lúc đó không kêu bọn chúng tới đón mà lại tự mình chạy ra?"

Chẳng phải là sợ huynh sốt ruột sẽ nổi giận sao? A Đoàn há miệng muốn giải thích, Ngô Đồng gần như không để nàng kịp nói, tiếp tục mở miệng:"Nếu đã biết phải thay quần áo trước, tại sao còn chạy tới gặp ta?"

"Ta nhớ rõ lúc trước đã từng nói qua, nếu lời ta nói có mâu thuẫn với việc bảo trọng thân thể của ngươi thì có thể trực tiếp bỏ qua lời của ta."

A Đoàn bị những lời nói liên tiếp của Ngô Đồng bức xuống, một điểm lui cũng không có. Cảm giác không phục vừa rồi nháy mắt đã biến mất: "Hiện tại là mùa hè, dù có bị dính mưa một chút cũng không sao, nếu là mùa đông chắc chắn muội sẽ không để bị như vậy..."

Ngô Đồng không trả lời, A Đoàn tiến lên phía trước kéo tay áo hắn, kết quả Ngô Đồng lại đứng lên.

"Thái tử ca ca..." Giọng nói mang theo tiếng nức nở.

Ngô Đồng đứng bên giường, sắc mặt lạnh lùng, hất cằm: "Ngươi biết phải làm thế nào rồi chứ?"

Vài năm ở trong cung, Đoàn Nhi biết Thái Tử ca ca một khi mặt biến sắc trở nên lạnh lùng là có ý gì, điều này muốn nói lên tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Sắc mặt đỏ lên, cắn môi cố gắng không để cho mình khóc, lại tiến lên thêm một chút, không cam lòng nhìn thoáng qua Ngô Đồng, phát hiện nét mặt hắn vẫn không thay đổi.

Đành nhận mệnh xoay người nằm xuống giường.

Bên tai truyền đến giọng nói vô tình của Thái tử ca ca.

"Mấy cái?"

Nước mắt lập tức trào ra, là sợ.

Người khác đều nói Thái Tử ca ca đối xử với nàng rất tốt, ngay cả An Dương cũng nói như vậy. Bình thường rất là tốt, nhưng trong chuyện này thì một chút cũng không tốt. Nói đánh là đánh, dù sao cũng không ai nhìn thấy, không ai biết, đã vậy còn muốn chính nàng phải nói mấy cái. Lần trước để ngã bị thương ở chân, nàng nói một cái, kết quả liền bị đánh mười cái.

Con người này thật là, một chút cũng không lưu tình.

Một tháng kia không chỉ là dưỡng thương ở chân mà còn là dưỡng mông nữa, toàn là nằm lỳ ở trên giường. Tiểu Giang công công còn cười nhạo nói mình là con rùa,cả ngày chỉ nằm lỳ trên giường không hoạt động.

"Nói mau!" Giọng nói đã có chút mất kiên nhẫn.

A Đoàn rụt người lại,do dự một hồi,run run rẩy rẩy giơ cánh tay mũm mĩm lên.

"Năm cái được không?"

Không dám nói một cái nữa, lần trước ngã bị thương còn chảy cả máu, lần này chỉ là một cái hắt hơi nho nhỏ, hẳn là sẽ không đến mười cái nha.

Trả lời A Đoàn là một trận đau đớn truyền đến mông. Thật sự là rất đau, lại không dám la lên sợ bọn nô tài bên ngoài nghe thấy,việc này thật mất mặt mà,tuyệt đối không thể để người ngoài biết,ngay cả An Dương cũng không thể.A Đoàn gắt gao cắn răng chỉ phát ra một tiếng kêu đau nhỏ,toàn bộ mặt đều chôn trong chăn gấm.

Nước mắt không ngừng rơi,thân mình phát run,chờ đợi bốn cái còn lại.

Ngô Đồng giơ tay lên, lại nhìn đến bộ dáng thê thảm của A Đoàn thì tay đột nhiên không có lực lại thu về. Lần trước đánh nàng nghiêm trọng như vậy, thật sự là rất tức giận. Thái y nói nếu còn để ngã như vậy nữa thì xương cốt sẽ đều gãy hết. Không giáo huấn nàng một trận cho tử tế, không biết còn hồ nháo đến mức nào nữa.

Hôm nay lại là muốn nàng phải nhớ những lời này, nhớ tới những giáo huấn này,về sau tuyệt đối không dám tái phạm nữa.

Ở trong cung thì không sao, có hắn trông coi, hiện tại mẫu hậu cũng chưa bắt đầu dạy dỗ nàng, cả ngày lại ở chung một chỗ với An Dương. Có hắn và mẫu hậu trông chừng , lại chỉ là hai tiểu cô nương tuổi còn nhỏ như vậy, thật sự là không có người nào làm khó được các nàng. Cho dù người nào có tâm tư độc ác gì cũng không thể tính trên đầu hai cô nhóc này được.

Nhưng nàng sắp trở về nhà, cuộc sống sau này không còn nằm dưới mí mắt hắn nữa.

Hai tỷ tỷ của nàng cũng không thể bớt lo. Về sau nàng sẽ gặp được đủ loại tâm tư của các tiểu thư khuê các, đến lúc đi học càng gặp được nhiều người và nhiều chuyện khác, tất yếu phải để nàng hiểu, phải bảo vệ bản thân thật tốt, đặc biệt là những lúc không có hắn ở bên cạnh. Hắn không thể vĩnh viễn che trở nàng, nàng phải tự học cách bảo vệ bản thân, phải tự mình thích ứng.

Hoàn cảnh nặng nề trong chốn thâm cung này đã tạo nên tính cách của nàng ở kiếp trước. Kiếp này thì sao? Ta cho nàng một cuộc sống tự do, nàng sẽ

không tìm đến kết cục kia một làn nữa chứ?

Nghĩ tới chuyện này, Ngô Đồng một lần nữa quyết tâm giơ tay lên, nhưng còn chưa đánh xuống liền nhìn thấy A Đoàn đang phát run và âm thanh nức nở mơ hồ. Cứ giơ tay lên vài lần như thế nhưng vẫn không thể xuống tay, cuối cùng vẫn là dừng lại đứng bên cạnh, tự cảm thấy khó chịu với bản thân, vĩnh viễn đều không thể hạ quyết tâm với nàng. Nếu như lúc trước, khi nàng tự đóng cửa cung vài năm không chịu ra ngoài, nếu hắn cứ mạnh mẽ xông vào nói chuyện, kết quả phải chăng sẽ khác?

Sau khi A Đoàn qua đời, hắn đã hồi tưởng vô số lần, lúc trước không nên để mặc cho nàng tự phong bế chính mình, không nên ở bên ngoài ngây ngốc chờ đợi, ngây ngốc nhìn, lẽ ra nên trực tiếp đi vào mang người kéo ra ngoài.

Vì lòng tự tôn của chính mình, cùng với hy vọng chờ mong vài ngày sau nàng sẽ tự hết giận, dẫn đến nửa đời sau ngày đêm hối hận không thôi.

A Đoàn cắn răng chờ thật lâu vẫn không thấy cái roi thứ hai đánh xuống, chống khuỷu tay xoay người lại nhìn, lại thấy ánh mắt thái tử ca ca đều đỏ lên, đây là do bị nàng làm cho tức giận thành bộ dạng này sao? Lập tức từ trên giường nhảy xuống xông tới trước mặt Ngô Đồng không ngừng cam đoan: "Về sau muội không dám nữa, thái tử ca ca huynh đừng khóc!"

Nàng thế nhưng lại làm cho thái tử ca ca tức phát khóc!

Ngô Đồng vẫn đang đắm chìm trong hồi ức của chính mình, A Đoàn trước mắt và A Đoàn ở kiếp trước không ngừng trao đổi trong đầu, chân mày nhíu chặt thêm vài phần đến nỗi gần như đã chạm vào nhau, biểu tình thống khổ dị thường. A Đoàn rất lo lắng, nước mắt vừa mới kìm được lại không ngừng chảy ra, cả người run rẩy như con mèo nhỏ.

"Về sau muội không dám như thế nữa, huynh đừng tức giận mà."

"Muội cam đoan, muội thề, muội lấy bánh ngọt muội thích ăn nhất ra thề, muội sẽ không làm tổn hại đến bản thân nữa."

"Muội tự đánh mình là được chứ gì,muội biết sai rồi mà."

A Đoàn thật sự cuống hết lên, dùng sức tự đánh vào mông mình, một âm thanh thật lớn vang lên, lại tiếp tục muốn đánh cái thứ hai bỗng nhiên tay bị bắt lại, mở to đôi mắt mù sương liền nhìn thấy Ngô Đồng: "Muội thật sự biết sai rồi, về sau muội cũng không dám nữa, muội sẽ không làm thương tổn chính mình, sẽ bảo vệ bản thân thật tốt."

"Thái tử ca ca,huynh đừng tức giận có được không?"

Ngô Đồng nhìn A Đoàn vẫn đang khóc không ngừng, đầu óc có chút mơ hồ, đưa tay bế nàng lên đi tới bên giường, một tay cầm chăn dày kê thêm cho nàng một lớp đệm, muốn đặt người xuống. A Đoàn lại không nguyện ý, gắt gao ôm cổ Ngô Đồng: "Huynh phải đáp ứng trước là sẽ không tức giận nữa!"

A Đoàn không chịu buông ra, Ngô Đồng cứ ôm nàng như vậy.

Bình tĩnh nhìn một hồi lâu, đưa tay lau đi nước mắt lem nhem như con mèo nhỏ trên mặt A Đoàn.

"Muội có thể cam đoan với ta, bất luận khi nào, ở đâu, bất luận muội gặp phải khó khăn gì, đều phải bảo vệ mình thật tốt không để bản thân chịu bất kỳ tổn thương nào được không?" Ánh mắt cố chấp, bất kể A Đoàn hiện tại mới chỉ là một đứa trẻ, bất kể nàng vẫn còn ngây thơ chưa hiểu chuyện cũng bức thiết muốn có một lời hứa hẹn.

"Muội cam đoan, nhất định muội sẽ làm được!" A Đoàn gật đầu như gà mổ thóc.

Ngô Đồng đưa tay vén những lọn tóc tán loạn của nàng ra sau tai, cong miệng cười nhẹ: "Được, ta sẽ không tức giận."

Ta sẽ tin tưởng nàng một lần, nàng đừng làm ta thất vọng.

"Thật chứ?"

"Thật!"

A Đoàn để sát mặt vào, cố gắng trừng to mắt nhìn thật cẩn thận, phát hiện trên mặt Ngô Đồng không còn biểu tình đau khổ như vừa rồi, lúc này mới yên tâm từ trên người Ngô Đồng trượt xuống, cũng không dám ngồi vào chăn gấm trên giường mà xẹp miệng đưa tay ra sau lưng lén lút xoa mông. Vừa rồi tự tay đánh mình có dùng hơi quá sức, thật là đau mà.

Chuyển biến này cũng thật là quá nhanh, vừa rồi còn khóc đến tê tâm liệt phế, lúc này lại lặng lẽ uỷ khuất. Ngô Đồng ngoại trừ bất đắc dĩ lắc đầu, đích thực không biết nên nói cái gì. Tầm mắt tuỳ ý nhìn quanh, lại nhìn thấy bộ trang phục cưỡi ngựa mà Đoàn Nhi mặc lúc đầu, bởi vì hắn vẫn ở trong này nên cung nữ chưa dám tiến vào thu dọn.

Mùa hè nóng như vậy, mặc kỵ trang rất khó chịu, bộ quần áo nhỏ này nhìn qua thì kiểu dáng giống hệt kỵ trang nhưng chất liệu lại không giống, là dùng mấy tầng lụa mỏng để làm ra, mặc vào rất mát mẻ.

Kiếp trước An Dương thích nhất là cưỡi ngựa,kiếp này cũng không ngoại lệ, người còn chưa cao bằng chân ngựa đã làm loạn lên đòi cưỡi. Mẫu hậu đương nhiên không đáp ứng,nhưng chịu không nổi An Dương một ngày ba lần khóc loạn lên, cuối cùng tìm cho nàng một con ngựa cái mới sinh được

một tháng cho người dắt chạy vài vòng để thoả mãn nàng.

Nhưng đích thực là người còn quá nhỏ, mẫu hậu cũng chỉ đáp ứng cho nàng một tháng có thể cưỡi đi bộ mười lần.

Không thể thoả mãn đam mê cưỡi ngựa, cuối cùng lại yêu kỵ trang, bất kể lúc nào cũng muốn mặc. Từ nhỏ A Đoàn và An Dương đã ngươi có gì ta liền có cái đó, cho nên A Đoàn cũng thường xuyên mặc kỵ trang.

"Muội cũng thích cưỡi ngựa sao?"

A Đoàn nhìn theo tầm mắt của Ngô Đồng thấy kỵ trang của mình, nghĩ ngợi: "Muội không biết, khi đó hoàng hậu nương nương cũng để muội cưỡi thử nhưng muội không dám, chưa từng thử qua nên không biết có thích hay không? Chỉ là không dám cưỡi, nhưng cũng không ghét."

"An Dương thì rất thích, muội ấy cười rất vui vẻ!"

An Dương đương nhiên rất vui vẻ, kiếp trước ai mà không biết công chúa An Dương chỉ yêu ngựa, thu thập tất cả các loại danh mã chất đầy trang trại. Ngô Đồng đưa tay kéo A Đoàn tới bên cạnh mình: "Còn có hai, ba tháng nữa là đến sinh nhật của muội, khi đó thời tiết cũng mát mẻ, ta sẽ dẫn muội đến trang trại chân chính cưỡi ngựa một lần."

"Chỉ cần muội thích, ta sẽ đưa muội đi."

Có thể cưỡi ngựa hay không không quan trọng, chỉ cần được ra ngoài chơi đương nhiên rất là tốt. A Đoàn không chút do dự gật đầu. Bất quá lập tức được voi đòi tiên: "Vậy hãy rủ An Dương đi cùng, muội ấy thích nhất là cưỡi ngựa." Nghĩ ngợi một chút lại nói: "Còn có các ca ca của muội nữa, rủ cả bọn họ đi nữa, nhiều người chơi mới vui."

Vừa nói tới An Dương, mặt Ngô Đồng đã biến sắc, nghe đến ba người phía sau lập tức đen mặt.

Khoé mắt co rút, hít một hơi thật sâu mới cười nói: "Muội biết rõ hoàng hậu nương nương không thích An Dương cưỡi ngựa, muội gọi con bé đi cùng, đến lúc đó hoàng hậu nương nương nổi giận thì phải làm thế nào?" A Đoàn vừa nghe lời này, quả nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu rối rắm nhíu lại, cũng không quên bộ dáng phiền lòng của hoàng hậu nương nương khi bị An Dương quấy rầy.

Ý cười trên mặt Ngô Đồng càng sâu nói tiếp: "Lần này chúng ta không gọi An Dương, hoàng hậu nương nương không thích An Dương cưỡi ngựa là vì con bé còn quá nhỏ, chờ nó lớn lên một chút thì sẽ không phản đối nữa, đến lúc đó chúng ta lại mang nó theo có được không? Lần này muội cũng không nên nói cho con bé biết, miễn cho nó lại đến chỗ hoàng hậu nương nương làm loạn."

A Đoàn bị Ngô Đồng xoay cho chóng mặt, vẫn cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng. Rối rắm mãi, cuối cùng mới gật đầu.

Ngô Đồng còn chưa kịp thả lỏng, A Đoàn lại nói: "Được rồi, vậy thì gọi mấy ca ca của muội đi!"

"Không được, bọn họ cũng không thể đi cùng." Ngô Đồng không cần nghĩ liền phản bác.

"Tại sao chứ?" Lần này A Đoàn cảm thấy thật sự không công bằng.

"Phụ thân và mẫu thân muội đâu có cấm các ca ca cưỡi ngựa, hơn nữa tam ca còn luyện võ, từ sớm đã biết cưỡi ngựa."

Khoé mắt Ngô Đồng một lần nữa không ngừng co giật, miễn cưỡng nở nụ cười: "Nhưng lần này ta muốn một mình đi chơi với muội, lần sau sẽ gọi bọn họ cùng đi có được không?" Chuyện đó tuyệt đối không có khả năng.

Mặt A Đoàn phồng lên như cái bánh bao: "Nhưng mà đã lâu rồi muội không được gặp các ca ca..." Nghiêng đầu nghiêm túc nhớ lại một chút cuối cùng giơ một bàn tay lên: "Năm ngày! Đã năm ngày rồi muội không gặp bọn họ, muội rất muốn gặp các ca ca, để cho bọn họ đi cùng nha, lần sau chúng ta lại đi một mình."

Trần thị có thể tiến cung bất cứ lúc nào, A Đoàn cũng có thể tuỳ thời trở về nhà chơi. Ngươi tới ta đi, nhiều nhất là vài ngày lại được gặp nhau.

Đại khái lần này là lần cuối cùng hắn và A Đoàn có thể quang minh chính đại ở cạnh nhau, qua sinh nhật sẽ để nàng trở về nhà. Về sau lớn lên, cho dù đã có khẩu dụ của phụ hoàng nhưng vẫn muốn giữ gìn thanh danh cho nàng nên không thể tuỳ ý làm bậy. Cho nên lần này tuyệt đối sẽ không thoả hiệp, bất luận kẻ nào cũng không thể xen vào giữa được.

Đưa tay ra kéo A Đoàn vào trong ngực, dùng lời nói ôn nhu chưa từng có:"Lần này thật sự không được, để lần sau đi có được không?"

Ngô Đồng đối đãi với A Đoàn thật sự là rất tốt, nhưng xưa nay hắn vốn là người lạnh lùng, cho dù có vui vẻ, cho dù có cười cũng chưa bao giờ có biểu cảm như vậy, dùng giọng điệu ôn nhu như vậy để nói chuyện đúng là lần đầu tiên. A Đoàn khó hiểu nhìn Ngô Đồng, không biết vì sao lần này hắn lại kiên trì như vậy.

Nhưng mà một thái tử ca ca ôn nhu như vậy vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

"Thật sự là không được sao?"

Ngô Đồng thấy nàng đã có chút dao động, giọng nói càng thêm nhu hoà, khoé miệng cong lên nói tiếp: "Lần sau, lần sau nhất định sẽ mang theo bọn họ,

lần này chỉ hai chúng ta đi,chúng ta sẽ cùng nhau chơi nguyên một ngày.”

”Có được hay không?”

Đoàn Nhi lại phồng mặt bánh bao, suy nghĩ trong đầu tự giao chiến kịch liệt, cuối cùng vẫn là thái tử ca ca ôn nhu chiến thắng ba vị huynh trưởng ruột thịt.

Ngô Đồng lúc này mới hài lòng, buông A Đoàn ra, trên mặt cũng khôi phục vẻ thanh lãnh trước sau như một. A Đoàn chớp chớp mắt, tại sao lại có cảm giác như nàng vừa bị lừa vậy?

Ngô Đồng nhìn đồng hồ Tây Dương treo trên tường, quay đầu dặn dò A Đoàn: “Ta còn có việc phải xử lý, không thể quay về ăn tối cùng muội. Muội ăn điểm tâm xong thì nghỉ ngơi sớm một chút, không được chơi quá muộn, biết chưa?” Vừa nói vừa đứng dậy, cũng không gọi nô tài tiến vào hầu hạ mà tự sửa sang y phục của mình.

Việc Ngô Đồng luôn vội vàng như vậy A Đoàn sớm đã thành thói quen, một ngày cũng chỉ gặp mặt một lần cho dù ở chung một chỗ. Theo thói quen gật đầu, đột nhiên nghĩ tới điều gì, mặt bánh bao lại nhăn nhó như khổ qua, cười khổ: “Buổi tối không thể ngủ cũng không thể chơi, muội còn phải giúp An Dương chép sách nữa đó.”

Thỉnh an hoàng hậu nương nương xong, dưới ánh mắt dường như đã sáng tỏ của hoàng hậu, A Đoàn trực tiếp chạy về phía thư phòng của An Dương. Nàng vừa bước vào thư phòng, còn chưa kịp nói chuyện với An Dương, phía sau Bích Sơ cô cô đã bước vào, trên tay bưng một chén canh mai tử ướp lạnh mà A Đoàn thích uống nhất vào mỗi mùa hè.

Mắt A Đoàn sáng ngời, nói lời ngon ngọt: “Cô cô là tốt nhất.” Là nói Bích Sơ nhưng mắt lại thẳng tắp nhìn chén canh.

Bích Sơ cười đặt chén canh lên bàn, A Đoàn không cần mời đã tự bò lên ghế, cầm thìa uống từng ngụm nhỏ, tuy rằng động tác rất nhanh nhưng vẫn rất là nhã nhặn. Bích Sơ một lần nữa cảm thán, nàng quả thật già rồi, lúc trước còn sợ A Đoàn quá mức trầm tĩnh, không ngờ cũng nghịch ngợm không kém gì An Dương.

Chính nàng đã nghĩ nhiều rồi.

Chờ A Đoàn uống xong lại tự tay lấy khăn lau miệng cho nàng, còn theo thói quen lẩm bẩm: “Hôm nay vẫn chỉ có một chén thôi, cái này mặc dù rất tốt nhưng dễ gây lạnh bụng, uống nhiều sẽ bị tiêu chảy lại phải uống thuốc đắng, mỗi ngày uống một chén là được rồi.”

Từ nhỏ A Đoàn đã ở bên này, nô tài ở Đông cung và nô tài bên này cũng vậy, từ sớm đã coi nàng là chủ tử chân chính. Cho nên dù có ở Đông cung hay Trung cung, A Đoàn chưa từng biết khách khí là gì, trước kia mỗi lần ăn hết đều đòi bát thứ hai, chỉ là Bích Sơ không chịu đáp ứng. Cứ tưởng rằng A Đoàn sẽ như bình thường lôi kéo nàng làm nũng một phen, hôm nay lại chớp chớp mắt: “Uống thuốc đắng? Vậy có phải là thân thể không được khoẻ?”

”Đúng vậy, bụng bị đau, đương nhiên thân thể không khoẻ.”

A Đoàn nhìn thoáng qua chén không đặt trên bàn, đã đáp ứng rồi thì phải làm được. Gật mạnh đầu vung tay lên: “Cô cô, người mau đi làm việc của mình đi, con muốn bắt đầu chép sách!” Nói rồi quay đi không dám nhìn nữa, sợ mình lại nhịn không được. Cái dáng vẻ không muốn của nàng làm Bích Sơ vui vẻ, buồn cười lắc đầu, tiểu hài tử thật là muốn vậy là vậy.

Cầm chén canh lên bỏ vào đĩa: “Vậy nô tỳ ra ngoài đây, tiểu thư cần gì cứ gọi một tiếng là được.”

Hai chủ tử này đều không thích có người hầu ở bên cạnh, chỉ muốn chơi với nhau. Thế nên lúc hai nàng ở cùng một chỗ thì sẽ không có nô tỳ nào ở trong phòng, tất cả đều đợi ở ngoài cửa, có việc gì chỉ cần gọi một tiếng là được.

A Đoàn vội vàng phất tay: “Người mau đi làm việc đi, con biết rồi.”

An Dương đối với những chuyện bên này hoàn toàn mắt điếc tai ngơ, mỗi ngày đều là một lần như vậy, sớm đã thành thói quen. Tuy rằng hôm nay cũng có chút kinh ngạc, A Đoàn thế nào lại không kéo cô cô làm nũng như mọi khi, nhưng mà hôm nay mẫu hậu bắt chép rất nhiều sách, thật sự không có thời gian để hỏi. Chờ A Đoàn đi tới, bút trong tay vẫn không ngừng, đầu cũng không ngẩng lên: “Nhanh lên nhanh lên, sáng mai mẫu hậu đã kiểm tra rồi đấy!”

A Đoàn ngồi xuống một bên bàn,cầm bút lên bắt đầu chép.

”Sao hôm nay lại cần mẫn vậy, trước kia mỗi lần bị phạt, chẳng phải người có thể không viết liền không viết sao?”

An Dương bi phẫn: “Mẫu hậu nói nếu sáng mai kiểm tra mà không có đủ bài thì sẽ không cho ta cưỡi Tiểu Hồng nữa!”

Tiểu Hồng chính là con ngựa nhỏ yêu thích của An Dương, cả người đều màu đỏ liền đặt tên là Tiểu Hồng.

Nhắc tới cưỡi ngựa động tác của A Đoàn chợt dừng lại, chột dạ nhìn thoáng qua An Dương, may mắn An Dương lại đang cắm cúi múa bút, căn bản là không rảnh để nhìn xem biểu tình của nàng là như thế nào. A Đoàn yên lặng trong lòng nói một tiếng xin lỗi, cũng bắt đầu nghiêm túc chép sách. Trong lòng áy náy, động tác cũng nhanh hơn, chép thật tốt một nửa của mình, An Dương bên kia vẫn còn hơn một nửa.

Đưa tay cầm thêm một ít chép tiếp làm cho An Dương thấy thật cảm động, kéo cổ tay A Đoàn: “Ngươi chính là tỷ muội tốt nhất của ta!”

A Đoàn lại cười khổ: "Có phúc cùng hưởng!"

An Dương cũng cười hì hì, bất quá lại dừng một chút sửa miệng: "Không đúng, chúng ta không phải tỷ muội, mẫu hậu nói về sau ngươi sẽ gả cho ca ca, ngươi sẽ là hoàng tẩu của ta, không phải tỷ muội,là..." Nghiêm túc nhớ lại lời nói của mẫu hậu.

"Là tẩu tử và muội phu! " Không sai, mẫu hậu đã nói như vậy.

"Hơn nữa người ca ca ta thích nhất chính là ngươi, đối xử với ngươi thật tốt, so với ta thì hơn rất nhiều nha!"

Đây cũng chỉ là một câu nói vô tình của An Dương, lại làm A Đoàn nhớ đến chuyện cách đây hai tháng, đột nhiên tâm tình cũng đi xuống, bất mãn mở miệng: "Mới không phải nha, người thái tử ca ca thích nhất căn bản không phải là ta ,huynh ấy thích một tỷ tỷ khác cơ, ta cũng đã từng thấy qua, rất là xinh đẹp..."

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 22

"Không thể nào!" An Dương vung tay lên không chút do dự nói: "Mẫu hậu luôn nói ca ca mỗi ngày đều vội đến mức chân không chạm đất, ngay cả hai người chúng ta muốn gặp huynh ấy còn khó, làm sao huynh ấy có thời gian đi gặp tỷ tỷ xinh đẹp nào khác, khẳng định là ngươi nhìn nhầm rồi, tuyệt đối không có khả năng, ca ca của ta không phải người như vậy."

A Đoàn cúi đầu nhìn chằm chằm vết mực trên ngực áo, chiếc váy màu tím nho vừa mới thay đã bẩn hết rồi, chỗ ngực áo bị An Dương trực tiếp vẩy mực lên. Vội vàng thanh minh cho ca ca mình, An Dương cũng không ý thức được là tay vẫn đang cầm bút. Nhìn theo ánh mắt của A Đoàn một hồi, mặt cũng ngẩn ra.

"Ta sai rồi!"

Được rồi, dù sao lần này cũng do lỗi của nàng, không so đo nữa. A Đoàn đưa tay lấy khăn tuỳ tiện lau qua vết mực nước trên áo rồi vứt lên trên bàn.

"Được rồi, nhanh viết đi, tối nay ngươi thực sự không muốn ngủ nữa sao?"

Không muốn tiếp tục đề tài kia nữa nhưng An Dương lại không chịu buông tha: "Cái này không cần sốt ruột, tối nay ta vốn cũng không có ý định đi ngủ. Ngươi mau nói cho ta biết trước, tỷ tỷ xinh đẹp mà ca ca thích là ai? Ngươi nhìn thấy ở đâu?" Nghĩ ngợi một chút lại lắc đầu: "Không đúng, từ trước đến nay ngươi đều rất nghe lời ca ca, những chuyện như này làm sao ca ca có thể nói cho ngươi biết chứ."

Nói xong đã cảm thấy hưng trí bừng bừng, vứt bút lông qua một bên chống khuỷu tay lên bàn, hai tay chống cằm trừng to mắt chờ đợi.

A Đoàn đưa tay đẩy mặt An Dương qua, đẩy nàng về chỗ ngồi: "Ngươi còn muốn Tiểu Hồng nữa hay không hả?" Ngữ khí cũng trở nên hung dữ. Nhưng mà An Dương căn bản là không sợ, A Đoàn chỉ là con hổ giấy! Trực tiếp lắc đầu: "Nếu hôm nay ngươi không nói cho ta biết, ngày mai ta sẽ đi hỏi mẫu hậu!"

"Ngươi là cái đồ mách lẻo sao, còn không biết xấu hổ!"

An Dương không hề cảm thấy mất mặt, giương cằm đắc ý nói: "Chỉ cần đạt được mục đích là được."

"Ngươi mau nói cho ta biết đi, ta cam đoan, ta tuyệt đối sẽ không nói với ai đâu!" Nói rồi còn giơ bốn ngón tay lên thề.

A Đoàn cùng An Dương lớn lên, đã sớm hiểu rõ tính tình của nàng ấy, cho dù không nói cho nàng ấy biết nàng ấy cũng sẽ không nói với hoàng hậu nương nương, chỉ là sẽ một ngày ba bữa quấn lấy mình, làm phiền mình. Trong đầu chợt nhớ lại An Dương vì muốn được cưỡi ngựa mà quấn lấy hoàng hậu nương nương cả ngày, thân mình nhỏ run lên, thật không muốn nếm thử cảm giác đó chút nào.

Hơn nữa chuyện này nàng cũng nghĩ không thông, tìm người nào đó nói ra cũng tốt.

Đưa tay ngoắc ngoắc, An Dương nghe lời vội đưa lỗ tai tới, A Đoàn nghĩ ngợi một chút, vẫn quyết định nói từ đầu: "Ngươi cũng biết thái tử ca ca không thích màu đỏ đúng không, bản thân huynh ấy không thích màu đỏ, cũng không cho ta dùng màu đỏ, ngay cả hoa cài đầu cũng không thể có màu đỏ, quần áo càng không thể."

Kỳ thật chính nàng rất thích màu đỏ, vì cái gì mà thái tử ca ca lại chán ghét đến vậy?

An Dương gật đầu, cái này thì rất rõ ràng. Cũng không có lí do gì, chỉ là không thích, trong cung của huynh ấy không được phép có chút màu đỏ nào, còn những nơi khác thì mặc kệ. Nghe mẫu hậu nói, trước kia trong mắt ca ca dù chỉ một điểm màu đỏ cũng không thể nhìn đến.

”Nhưng mà...” A Đoàn vặn chân mày, có chút do dự nói: “Ngày đó ta lén lút chạy đến thư phòng của thái tử ca ca chơi, thế nhưng lại nhìn thấy trên bàn của huynh ấy có một bức hoạ chưa vẽ xong...”

An Dương khó hiểu hỏi lại: “Ngươi nói nhanh quá ta nghe không hiểu, tranh vẽ thì làm sao? Tài nghệ vẽ tranh của ca ca rất tốt, sư phó cũng khoe rằng huynh ấy rất có thiên phú, vẽ tranh là chuyện rất bình thường mà!”

”Ai nha!” A Đoàn cắn môi nói: “Vẽ tranh đương nhiên không thành vấn đề, nhưng người mà huynh ấy vẽ chính là một nữ tử, hơn nữa còn là một nữ tử rất xinh đẹp. Quan trọng nhất là vị nữ tử kia mặc một thân hồng y. Loại xiêm y kia ta đã từng thấy qua, chính là giá y mà chỉ có tân nương tử mới mặc!”

Thời điểm vừa nhìn thấy bức tranh kia A Đoàn thật sự rung động, không phải do nữ tử kia quá xinh đẹp, cũng không phải do tài nghệ vẽ tranh của thái tử ca ca có bao nhiêu xuất sắc. Thứ hấp dẫn nàng chính là màu đỏ tiên diễm đó, giống như ngọn lửa vậy. Thậm chí không tự chủ được sờ vào, tưởng tượng chính mình mặc bộ quần áo màu sắc này vào sẽ như thế nào?

Từ nhỏ đến lớn, màu đỏ tiên diễm như vậy chưa từng xuất hiện trước mặt nàng, bởi vì thái tử ca ca không cho phép. Nhiều nhất chỉ là màu hồng nhàn nhạt, màu đỏ tuyệt đối không thể.

Vừa nhìn thấy lần đầu tiên, nàng liền thích.

”Haiz...” A Đoàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, An Dương cũng nghĩ không thông. Ca ca vẽ tân nương tử mặc giá y đỏ ư? Điều này sao có thể! Cho dù có đem chuyện này nói cho mẫu hậu, bà cũng cho là nói đùa. Nhưng mà, A Đoàn sẽ không bao giờ lừa mình, không nói chính là không nói, nếu đã nói ra thì nhất định là lời nói thật.

Khó có thể không suy nghĩ kỹ lại một trận.

”Khả...khả năng là ca ca nhìn thấy tân nương tử xuất giá ở đâu đó, cho nên mới vẽ lại...”

Lời này nói ra, An Dương đến chính mình còn không thể tin, cho dù tuổi còn nhỏ cũng biết lúc tân nương tử xuất giá đều có khăn che mặt, đến nhà chồng mới có thể vén lên, còn phải là chính tay phu quân của mình vén lên.

Ca ca nhìn thấy mặt tân nương tử ở đâu được chứ?

Từ lúc nhìn thấy bức hoạ đó đến giờ cũng đã qua ba tháng, A Đoàn vẫn còn nhớ như in màu đỏ tiên diễm ấy, thật sự muốn chính mình được mặc vào. An Dương lại hiểu nhầm nàng, thấy nàng không nói lời nào thì cho rằng nàng hờn dỗi, đưa tay đẩy đẩy A Đoàn,vội vàng cam đoan: “Ngươi yên tâm, mặc kệ ca ca nhìn thấy ở đâu, cô gái kia cũng đã được gả ra ngoài, không thể có quan hệ gì với ca ca được!”

”Ngươi yên tâm, ta chỉ thừa nhận ngươi là tẩu tử của ta thôi!”

”Những người khác cũng đừng nghĩ đến việc bước vào cửa, ta sẽ không để các nàng tiến vào đâu!”

An Dương thật tâm cam đoan, A Đoàn cũng tin tưởng những lời nàng ấy nói là thật, chỉ là A Đoàn có chút dở khóc dở cười, điều nàng đang nghĩ đến không phải chuyện đó nha! Còn chưa kịp giải thích, Bích Sơ cô cô từ bên ngoài nhanh chóng đi vào, chưa thấy người đã nghe tiếng: “Làm sao vậy, lại cãi nhau sao?”

Tiểu hài tử có khi nào là không cãi nhau? An Dương và A Đoàn - hai người cũng đã nháo không biết bao nhiêu lần. Lần đầu tiên cãi nhau, hoàng hậu còn tách hai người ra, định nói chuyện phải trái một chút, kết quả còn chưa kịp nói chuyện, hai người đã vui vẻ với nhau. Còn chưa khóc xong đã bắt đầu cười, hoàng hậu thấy vậy cũng lười quản, cứ để tùy ý hai nàng.

Bích Sơ ngược lại không yên tâm, vừa nghe âm thanh có chút lớn vội tiến vào. Kết quả vừa đi qua tấm bình phong, nhìn lên thì thấy, công chúa đã không còn ngồi ở đúng chỗ của mình, ngược lại Hứa tiểu thư không hề xê dịch, chỉ là, y phục bị làm sao thế này? Nhanh chóng đi vào nhìn kỹ, tất cả đều là vết mực. Vừa nhìn vẻ sốt ruột của công chúa, lại nhìn sang vẻ mặt phiền muộn của Hứa tiểu thư, Bích Sơ đã có kết luận của mình.

Hai bên đều không thể đắc tội. Bích Sơ thật sự sợ A Đoàn sẽ khóc, tiểu cô nương này vừa khóc thì có thể khóc đến mức gọi cả thái tử đến.

Bích Sơ vội vàng cầm lấy khăn tay mà A Đoàn vừa tuỳ tiện vứt trên bàn cuống quýt lau ngực áo nàng, miệng còn lẩm bẩm: “Công chúa, chẳng phải nô tỳ đã nói với người sao, tuy rằng mực nước chỉ dính lên quần áo, mà cho dù dính lên mặt thì tắm rửa cũng sạch được nhưng làm sao có thể lấy mực nước ra chơi chứ!”

”Hơn nữa tiểu thư cũng chẳng phải bọn hạ nhân, sao có thể làm ra việc như vậy!”

Nói giống như là đối với bọn hạ nhân thì có thể làm như vậy, A Đoàn và An Dương đều đồng thời nghe hiểu những lời này. A Đoàn đang mở miệng muốn giải thích, An Dương lại nhanh hơn nàng một bước nói: “Cô cô, ta biết sai rồi, người đừng nói nữa, lỡ mẫu hậu nghe được lại mắng ta. Lần sau ta cũng không dám nữa, cô cô đừng nói với mẫu hậu có được không?”

Rõ ràng không phải như vậy, A Đoàn trừng to mắt nhìn An Dương, An Dương lại nhíu mày ra hiệu, lắc lắc đầu. Việc này cũng không thể để mẫu hậu biết, nếu mẫu hậu biết chuyện nhất định sẽ tìm ca ca để hỏi. Mà nếu ca ca biết được, A Đoàn thì không có việc gì nhưng chính mình nhất định sẽ bị phạt.

Quả thật Bích Sơ có chút tức giận, cảm thấy An Dương làm như vậy là không được nhưng lại không thể trách mắng, đành nghiêm mặt: “Nếu công chúa đã biết sai, vậy làm sai thì phải chịu phạt, chuyện tối nay nô tỳ sẽ không nói với hoàng hậu nương nương, nhưng tiểu thư cũng không thể giúp công chúa

chép sách nữa, người hãy tự chép cho xong đi.”

An Dương dừng động tác, nghiêng đầu nhìn đống sách trên bàn, thực tế thì A Đoàn đã chép xong một nửa của nàng ấy, còn lại đều là phần của mình, dù sao cũng vẫn nên tự mình chép. Cắn răng đáp ứng, dù sao cũng chỉ là chép sách, nếu để mẫu hậu hoặc ca ca biết chuyện,nhất định sẽ bị phạt gấp bội.

Lúc này Bích Sơ mới hài lòng, vội vàng dẫn A Đoàn đi thay quần áo, còn tự mình đưa nàng trở về Đông cung.

A Đoàn vẫn đang suy nghĩ về bộ quần áo kia, nghĩ về màu đỏ tiên diễm kia, căn bản cũng không nghĩ đến những chuyện An Dương nói. Trở lại Đông cung, quả nhiên thái tử ca ca vẫn chưa về, A Đoàn nói chuyện với Giang Vạn Lí vài câu, liền tuỳ ý để cung nhân hầu hạ rửa mặt chải đầu rồi lên giường. Vốn cho là sẽ không ngủ được nhưng mà vừa lên giường, nhìn thấy màu xanh quen thuộc trên đỉnh đầu, nhìn một chút ánh mắt liền mơ màng, chỉ trong chốc lát đã ngủ say.

Lúc tỉnh dậy, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

A Đoàn và An Dương còn chưa bắt đầu học quy củ, hoàng hậu nương nương nói các nàng hiện tại còn nhỏ, lúc ngủ cũng là lúc vóc dáng phát triển nên không cần phải dậy sớm, cũng không cần đến thỉnh an mỗi ngày, lúc nào ngủ đủ rồi tự tỉnh dậy là được, chỉ có điều buổi tối không được ngủ quá muộn.

A Đoàn mơ mơ màng màng để cung nữ rửa mặt chải đầu, mãi cho đến khi ngồi vào bàn ăn sáng mới có chút thanh tỉnh. Cắn một miếng sủi cảo rồi quay sang hỏi Giang Vạn Lí đứng bên cạnh: “Thái tử ca ca đến thư viện sao?”

Giang Vạn Lí đem canh hạt sen bách hợp để vào trong tầm tay A Đoàn:“Vâng, thái tử nói tiểu thư ở nhà ngoan ngoãn, giữa trưa người sẽ trở về dùng bữa cùng tiểu thư.”

A Đoàn gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Ngừng một chút lại nói: “Hôm nay trời nóng, ta cũng không muốn tìm An Dương chơi. Tối qua nàng ấy phải chép sách đến khuya, hôm nay không biết còn ngủ đến khi nào. Không qua bên đó nữa, ta chỉ ở trong phòng chơi thôi, ngươi cũng không cần để ý đến ta đâu, cứ đi làm việc của ngươi là được.”

Lời này nghe qua rất bình thường, Giang Vạn Lí cũng không để ở trong lòng, như thường lệ dặn dò vài câu, lại nói lát nữa nếu muốn thì cho bọn cung nữ che dù cho tiểu thư ra ngoài chơi một chút cũng được. A Đoàn đáp ứng qua loa, nhanh chóng ăn đồ ăn sáng liền chạy về phòng của mình. Giang Vạn Lí cũng không nghĩ nhiều, dặn dò cung nữ hầu hạ xong thì quay đi làm việc của mình.

A Đoàn cho mọi người lui hết ra ngoài, khép cửa phòng lại, sau đó lập tức mở ra một cánh cửa ngầm trong phòng.

Sau cánh cửa chính là lối đi dẫn từ phòng mình đến phòng của thái tử ca ca. Thư phòng của thái tử ca ca chính là căn phòng liền bên cạnh phòng ngủ. A Đoàn quen cửa quen nẻo, cẩn thận chui vào thư phòng, một đường hướng bàn học chạy tới. Vẻ mặt đang hưng phấn vừa chạy đến nơi liền sững lại, bức hoạ đâu rồi? Trên bàn sạch sẽ không có một thứ gì.

Bộ quần áo xinh đẹp kia đâu?

A Đoàn nhìn trái nhìn phải, bức hoạ kia thật sự không thấy đâu.

Đứng tại chỗ do dự một hồi, lặng lẽ đi đến bên cửa vểnh tai nghe động tĩnh bên ngoài, nghe một hồi lâu xác định không có bất kỳ người nào, lại rón rén trở lại bên cạnh bàn học, nhẹ nhàng lật mở từng ngăn tủ.

Tranh đâu? Tranh đâu?

Loay hoay tìm một hồi, lại vừa phải chú ý động tĩnh bên ngoài, vốn bên ngoài trời cũng nóng, một lúc sau A Đoàn đã đổ mồ hôi đầy đầu. Đang lúc vội vàng, chân nàng đột nhiên đụng phải một cái rương không bị khoá, thuận tay liền mở nắp ra, bên trong tràn ngập những cuốn tranh xếp chồng lên nhau. Từ từ ngồi xổm xuống, cẩn thận mở ra, hai mắt nàng bỗng sáng lên.

Chính là bộ quần áo xinh đẹp đó!

Sau đó dừng một chút, nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ một phen, y phục này, dường như không giống với cái lúc trước. Tuy rằng cùng là màu đỏ, nhưng mà cái này lại là màu đỏ diễm như máu, hơn nữa khung cảnh lại là cung điện bị thiêu huỷ. Bức hoạ chỉ vẽ lại một bóng dáng, giống như nữ tử kia đang muốn bước vào giữa ngọn lửa vậy...

Tay A Đoàn run lên, bức hoạ cứ như vậy rớt xuống đất.

Không biết vì sao nàng cảm thấy bức hoạ này vẽ ra thật bi thương, rõ ràng chỉ có một bóng dáng không nhìn rõ mặt. A Đoàn sững lại một hồi lâu mới mở cuốn tranh khác ra, sau đó động tác liên tục lặp lại, đem tất cả các bức tranh trong rương toàn bộ mở ra bày dưới đất, miệng há hốc không biết nên nói gì.

Nữ tử trong các bức hoạ đều là cùng một người, chỉ là khung cảnh khác nhau, biểu tình lại càng khác nhau, giống nhau chính là xiêm y toàn bộ đều màu đỏ. Đỏ hồng, đỏ lửa, đỏ ửng, đỏ trần bì...

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Edit: Phượng Cửu

Thư phòng không có người sử dụng,chủ nhân lại không có ở đây nên cung nhân cũng không đặt những khối băng làm mát ở trong phòng. Đoàn Nhi trực tiếp ngồi trên mặt đất, hơi lạnh từ mặt đất cũng không đủ để giải sự oi bức trong nàng toàn thân đều mồ hôi ướt đẫm. Nhưng Đoàn Nhi cũng không để ý,toàn bộ tầm mắt đều tập trung vào bức tranh.

Vẫn biết tài nghệ vẽ tranh của Thái Tử ca ca rất tốt,phòng mình đến nay còn treo rất nhiều tranh,toàn bộ đều là Thái Tử ca ca vẽ mình khi còn bé,lúc thì đang bò trên giường,khi thì đang cưỡi ngựa gỗ,còn có....lúc đang tắm rửa nữa.

Lắc lắc đầu đem biểu hiện thẹn thùng ném ra ngoài,lần nữa nhìn về phía những bức hoạ kia.

Lúc trước khi Thái Tử học vẽ tranh,mình cùng An Dương đã từng đứng ở cửa lặng lẽ nhìn trộm. Còn nhớ rõ vị sư phó già có một chòm râu dài bạc phơ đã nói,vẽ giống không phải đã là tốt,vẽ sinh động để người khác vừa liếc mắt đã nhìn ra tình cảm trong đó mới là tốt nhất. Chỉ nhớ được một câu này bởi vì lúc đó Thái Tử ca ca nghiêng đầu liếc mắt ra bên ngoài một cái,mình và An Dương liền chạy mất.

”Sinh động?” Đoàn Nhi ngây người nói ra hai chữ này.

Đôi tay giống như không nghe lời chính mình,lập tức đưa về phía bức hoạ vẽ ngọn lửa kia,ngón tay từng chút từng chút miêu tả lại bóng dáng nữ tử trong tranh. Mái tóc rối tung dài đến eo,không có một chút đồ trang sức,giống như bị gió hay hơi nóng của ngọn lửa thổi tới làm cho mái tóc đen bay phấp phới,không chút lưu luyến hướng thẳng vào giữa ngọn lửa.

Đoàn Nhi nghiêng đầu nhìn những bức hoạ khác,có bức vẽ tân nương tử,còn có bức đang ôm tiểu hài tử,đều là đang cười. Dường như mỗi giai đoạn trưởng thành trong cuộc đời đều được vẽ lại,đa phần đều là cười,vậy tại sao nàng ấy lại bước vào ngọn lửa? Vì cái gì lại muốn tự sát?Từng bức từng bức được bày trên mặt đất.

Cuối cùng là một bức hoạ không còn có hình nữ tử trong đó.

một cung điện màu son,cổng đóng chặt,ngoài cửa không có lấy một người canh giữ. Đoàn Nhi cẩn thận nhìn kỹ lại,Trường Nhạc cung? Lại nhìn những cảnh sắc được vẽ lại tinh tế xung quanh,Đoàn Nhi nhắm mắt hồi tưởng thật lâu,cuối cùng xác định trong cung không hề có cung điện này.

Mình và An Dương đều đã chơi khắp nơi cùng chốn trong cung,thậm chí ngay cả lãnh cung cũng đã lén nhìn qua vài lần,xác định không có cung điện nào có tên gọi này.

Vậy chỗ này là ở đâu?

Đầu óc Đoàn Nhi trở nên mơ hồ,không ngừng nhìn những bức hoạ khác,không ngừng hồi tưởng,cuối cùng xoay chính mình đến chóng mắt,cuối cùng vẫn không biết người trong bức hoạ là ai,càng không biết cung điện được vẽ lại là ở đâu. Khuôn mặt bánh bao phồng lên,nhìn về bức hoạ có ngọn lửa kia,điều tò mò nhất chính là muốn biết người con gái kia vì sao lại tìm đến cái chết?

Đôi mắt mở to gắt gao nhìn kỹ lại bức hoạ một lần nữa,nhìn chăm chú từ đầu tới cuối,quả nhiên phát hiện ra một manh mối.

Trong tay nữ tử đang cầm một vật gì đó.

Cúi thấp đầu hơn,đến nỗi chóp mũi đã chạm vào bức hoạ,nheo mắt hồi lâu mới đại khái nhìn ra,trong tay nữ tử đang cầm một miếng ngọc bội màu đỏ như lửa,rất giống với màu sắc của ngọn lửa phía trước,trên mặt dường như khắc hình đuôi cá giao nhau. Sau khi nhìn rõ,đầu óc Đoàn Nhi lại cành thêm mơ hồ. Thậm chí cúi đầu nhìn lại miếng ngọc bội đã mang theo bên mình vài năm,là màu đen. Của Thái Tử ca ca cũng là màu đen,mấy vị ca ca khác đều là màu xanh,An Dương thì không mang ngọc bội. Cũng chưa từng nhìn thấy Hoàng Hậu nương nương hay vị phi tử nào khác có đeo miếng ngọc bội màu đỏ này,vị nữ tử này rốt cuộc là ai?

Gần đến giờ dùng bữa trưa,Thái Tử đã trở lại Đông cung,biết được Đoàn Nhi đang chơi ở trong phòng liền cho người gọi nàng ra,còn mình thì tiến vào nội thất tắm rửa,tẩy đi một thân hơi đổ mồ hôi. Ai ngờ tắm rửa xong ra ngoài còn chưa thấy Đoàn Nhi đến,hỏi qua mới biết là gõ cửa không có ai trả lời. Ngô Đồng nhíu mày,bước nhanh về hướng phòng Đoàn Nhi.

Vừa đi vừa hỏi: “Tiểu thư sáng nay làm những gì?”

Giang Vạn Lí cũng có chút sốt ruột,nghe vậy vội vàng đáp lời: “Bẩm Thái Tử điện hạ,tiểu thư hôm nay sau khi ăn sáng liền nói sẽ ở trong phòng chơi,trước kia tiểu thư cũng thường xuyên như thế nên nô tài cũng không để ý. Vừa rồi có hỏi bọn cung nữ hầu hạ,bọn chúng nói tiểu thư cho người lui hết ra ngoài rồi đóng cửa phòng,từ sáng đến giờ cũng không ra khỏi cửa.”

Vừa nói xong thì cũng đã đến trước phòng Đoàn Nhi. Ngón tay thon dài gõ nhẹ lên cửa ba tiếng: “Đoàn Nhi?”

Bên trong không có bất cứ lời nào đáp lại,Ngô Đồng hơi dùng sức đẩy ra,cửa lại bị khoá trái từ bên trong. Nghiêng đầu nói với bọn nô tài: "Lui ra phía sau!" Chính mình cũng lùi về một bước,một lần nữa cất tiếng gọi:"Đoàn Nhi?"

Vẫn không có ai trả lời. Sau đó là uỳnh một tiếng,Ngô Đồng thu chân lại,cửa phòng trực tiếp bị đạp ra. Chậm rãi đi vào,Giang Vạn Lí vội vàng đuổi theo sau,vòng qua bức bình phong Minh Xuân,sau đó thở phào nhẹ nhõm một hơi. Có chút bất đắc dĩ lên tiếng: "Sao có thể ngủ say như thế chứ? Gọi nhiều như vậy mà cũng không thấy trả lời."

Đoàn Nhi mơ màng ngồi trên giường,tóc tai rối bời,ánh mắt mông lung nửa nhắm nửa mở,bộ dáng như không hiểu xảy ra chuyện gì. Ngô Đồng buồn cười ngồi xuống bên giường,đưa tay sửa sang lại mái tóc vì có chút mồ hôi mà dính trên trán của Đoàn Nhi: "Tối qua ngủ rất muộn sao?"

Đoàn Nhi nghiêng đầu ngẩn ngơ nhìn Ngô Đồng,đầu óc còn chưa kịp tỉnh táo,thân thể đã theo thói quen tiến lên phía trước ôm lấy Ngô Đồng,thanh âm mềm mại kêu lên: "Thái Tử ca ca,huynh đã trở về." Khuôn mặt cọ cọ vào ngực Ngô Đồng,mùi vị trên người Thái Tử ca ca thật dễ chịu,giống như cỏ xanh vậy, không hề khó chịu chút xíu nào,Đoàn Nhi thích nhất mùi vị này

Ngô Đồng hơi dùng sức bế Đoàn Nhi đang nũng nịu trong ngực lên,vừa đi về hướng nội thất vừa nói: "Mau tắm rửa đi,tắm rửa xong chúng ta sẽ đi ăn cơm,muội đã đói bụng chưa?"

Đoàn Nhi nhẹ nhàng ghé vào trên người Ngô Đồng,đưa tay sờ nắn cái bụng kẹp lép của mình,thành thật gật đầu.

"Đói bụng."

Ngô Đồng thấy nàng vẫn còn đang mơ màng,cũng không nói gì nữa,ôm người vào nội thất giao cho cung nữ,còn mình thì ra ngoài chờ đợi.

Đoàn Nhi ngồi trong thùng gỗ,buồn chán nghịch cánh hoa, cái miệng cong cao cao có thể treo được cả bình trà. Thái Tử ca ca đối xử với mình tốt như vậy,đối với tỷ tỷ xinh đẹp kia hẳn là càng tốt hơn nhiều chứ? Nhưng mà,tỷ tỷ xinh đẹp kia thật sự đã chết sao? Mình và Thái Tử ca ca ở chung một chỗ,hiểu rõ huynh ấy bận rộn như thế nào. Huynh ấy vốn không có nhiều thời gian cùng tinh lực đến vậy để mà đi quan sát tỷ tỷ xinh đẹp kia.

Tỷ tỷ xinh đẹp kia rốt cuộc là ai mà Thái Tử ca ca lại có thể vẽ nhiều tranh về nàng ấy như vậy?

Tuy rằng chính mình cũng được Thái Tử ca ca vẽ nhiều tranh nhưng mà một năm cũng chỉ có mấy bức thôi,tính ra thì cũng không phải là rất nhiều nha! Đưa tay đập vào trong nước mấy cái,như muốn trút bỏ bực bội mà cũng là tức giận bản thân thật ngốc,suy nghĩ nguyên một buổi sáng mà vẫn không nghĩ ra đó là ai,cuối cùng lại ngủ mất. thật là vô tâm vô phế mà!

Lúc dùng bữa Ngô Đồng nghiêng đầu quan sát hồi lâu,phát hiện Đoàn Nhi quả thật có chút không vui. Món chân giò hầm trong bát đã bị nàng dùng đũa chọc cho nát nhuyễn,liền đưa tay giật lấy chiếc đũa. Đột nhiên bị cướp mất đũa,Đoàn Nhi lúc này mới hồi thần,quay đầu lại thì thấy Thái Tử ca ca đang chăm chú nhìn mình.

Ánh mắt của Thái Tử ca ca thật đẹp,nhưng lúc nhìn người khác thì lại lạnh lùng khiến không ai dám nhìn thẳng. Nhưng mà huynh ấy chưa từng nhìn mình như vậy,tuy trên mặt không thể nhìn ra nhưng bản thân mình cũng biết là Thái Tử ca ca đang cười.

Tựa như hiện tại,giống như trong mắt chứa cả một hồ nước vậy.

"Làm sao vậy,có chuyện gì không vui sao?"

Đoàn Nhi mím môi,không dám hỏi chuyện về tỷ tỷ xinh đẹp kia. Tuy rằng những điều An Dương nói mình không để trong lòng,nhưng cũng rất sợ. Nếu như hỏi ra,biết được người Thái Tử ca ca thích nhất không phải mình thì sao? Nghĩ tới khả năng này,vừa mở miệng lại thốt ra: "Muội nhớ mẫu thân."

ẩn ẩn trong giọng nói đã có chút nức nở.Mới vài ngày không gặp đã uỷ khuất vậy sao? Ngô Đồng không hề thấy bất mãn,ngược lại còn rất là cao hứng. Như vậy mới đúng,có điều gì không vui hay uỷ khuất đều nói với mình,như vậy mới phải,ngàn vạn lần đừng cái gì cũng đều giấu trong lòng,giống như kiếp trước vậy. Tâm tình Thái Tử tốt hơn một chút,khoé miệng cũng cong lên.

Đưa tay bóp bóp khuôn mặt bánh bao: "Buổi chiều ta sẽ phái người đưa muội về nhà,lúc nào muốn trở lại thì cho người thông báo một tiếng là được,đến lúc đó ta sẽ tự mình đi đón muội trở về,có được hay không?"

Đoàn Nhi gật đầu,miễn cưỡng nở nụ cười,sau đó cúi đầu ăn cơm.

Quả nhiên là trẻ con,nói khóc liền khóc,nói cười lại cười ngay. Ngô Đồng đưa tay xoa xoa đầu Đoàn Nhi,lại dùng đũa gắp cho nàng món nàng thích,chính mình cũng yên lặng dùng cơm.

Trước kia mỗi lần Đoàn Nhi về nhà đều sẽ báo trước,lần này không thông báo đã trực tiếp trở về. Trần thị biết được nàng trở về,cao hứng bỏ hết mọi việc vội vàng chạy ra ngoài. Mới vừa đến cửa đã thấy Đoàn Nhi chạy lại: "Mẫu thân,con về rồi!"

Vừa dứt lời,người đã chạy đến bên cạnh,đưa tay ôm đùi Trần thị.

"Bên ngoài nóng lắm,mau vào trong đi,đừng để nóng qua sinh bệnh."

Trần thị đương nhiên cũng muốn ôm chầm lấy Đoàn Nhi,chỉ là nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng vội đem người vào trước rồi nói sau. Đoàn Nhi

cầm tay Trần thị để bà dắt vào phòng,đi vào lập tức thấy mát mẻ hơn nhiều,trong phòng đã đặt bốn khối băng lớn để làm mát. Vừa đi vừa hỏi:"Đại ca,nhị ca,tam ca đâu rồi? Sao không thấy ai hết vậy?"

Trần thị lấy khăn lau mồ hôi cho Đoàn Nhi,lại phân phó Cẩm Tú bưng canh mai tử ướp lạnh nàng thích nhất lên. Nghe Đoàn Nhi hỏi vậy liền đưa tay điểm vào cái mũi nhỏ: "Lần này con trở về cũng không báo trước,các ca ca của con đều đang đi học,con cho rằng ai cũng giống như tiểu quỷ con,cả ngày chỉ biết chơi sao?"

Trước kia mỗi lần Đoàn Nhi về nhà,mấy vị ca ca đều đặc biệt ở nhà đợi nàng.

Đoàn Nhi mất hứng lắc đầu,chiếc chuông nhỏ trên đầu rung động kêu đinh đang,lại nhào vào ngực Trần thị làm nũng: "Con rất nhớ mẫu thân,Thái Tử ca ca nói lúc nào nhớ người đều có thể trở về,lúc nào quay lại thì phái người báo cho huynh ấy một tiếng là được."

Đây chính là điều Trần thị cầu mà còn không được,vừa nói chuyện vừa phân phó người đi làm những món điểm tâm mà Đoàn Nhi thích nhất. Những chuyện cần làm lúc trước đã quên hết không còn một mảnh,chỉ lo cùng Đoàn Nhi thân thiết. Vú Lý ở một bên cũng mỉm cười,nhưng vừa nhìn ra ngoài lại thấy Cẩm Tú lẽ ra đang đi lấy canh mai tử lại đứng im ở cửa. Quay lại nhìn mẫu tử đang thân thiết rồi lặng lẽ lui xuống.

"Ngươi còn đứng đây làm gì,không thấy tiểu thư đang chờ sao?"

Cẩm Tú quay đầu lại trả lời: "Nhị tiểu thư tới thỉnh an." Thanh âm không nóng không lạnh.

Vú Lý cũng giật mình,không biết phải làm thế nào,cùng Cẩm Tú nhìn qua,Hứa Tâm Dao đang từ phía hành lang gấp khúc bên kia đi tới.

Hứa Tâm Dao cũng đã được tám tuổi,ngay từ khi còn bé đã có thể nhìn ra sau này lớn lên nàng sẽ có dung mạo xuất sắc hơn người,quả nhiên là như vậy. Nét tròn trịa trẻ thơ đã được thay bằng khuôn mặt nhỏ nhắn,cỡ bằng bàn tay,mi thanh mục tú. một thân thường phục mỏng tơ vàng,trên đầu cũng không đeo trang sức gì,chỉ cài một đoá hoa nhỏ màu vàng.

Vừa nhìn thấy vú Lý cùng Cẩm Tú đứng ở cửa đã cười nói: "Trời nóng như vậy,tỷ tỷ và ma ma đứng ở cửa làm gì vậy?"

Thanh âm không nhanh không chậm,ý cười trong mắt cũng rất hài hoà.

Hứa Tâm Dao bây giờ đã có thể nhìn ra dáng vẻ của một thục nữ sau này,tiểu cô nương có chút tuỳ hứng khi xưa đã không còn chút bóng dáng.

Cẩm Tú và vú Lý cúi đầu thỉnh an rồi mới trả lời: "Nô tỳ đi lấy đồ cho tam tiểu thư,tam tiểu thư vừa trở về."

Hứa Tâm Dao nghe được Đoàn Nhi đã trở về,ý cười dừng một chút,sau đó lại cao hứng nói: "Tam muội trở lại là chuyện tốt,bá mẫu hẳn là hết sức vui mừng."

Cẩm Tú gật đầu đưa Hứa Tâm Dao vào trong,đi vài bước cất giọng nói: "Phu nhân,nhị tiểu thư đến thỉnh an người."

Nhị tiểu thư?

Trần thị còn chưa kịp phản ứng,Đoàn Nhi đã ngồi thẳng người dậy,không biết nhị tỷ tỷ là người như thế nào đây.

Đúng vậy,ấn tượng của Đoàn Nhi đối với Hứa Tâm Dao rất mơ hồ. Trước kia mỗi khi về nhà,các ca ca đều có mặt,ngay cả đại tỷ tỷ đôi khi cũng sẽ xuất hiện. Chỉ có nhị tỷ tỷ,những lúc mình ở nhà đều không nhìn thấy nàng. Cũng từng hỏi qua mẫu thân,bà chỉ nói nhị tỷ tỷ đến thư viện đọc sách nên không rảnh để trở về.

Hứa Tâm Dao từng bước đi vào,liền nhìn thấy Đoàn Nhi đang thân mật ngồi trong lòng Trần thị.

Lớn lên rất đáng yêu,hai mắt to,khuôn mặt tròn trịa,hoàn toàn ngây thơ. Giống như đang chờ mong nhìn thấy mình,hai mắt to không chớp nhìn về bên này. Khoé miệng Hứa Tâm Dao cong lên,bước chân nhanh hơn đi tới trước mặt Trần thị: "Con đến thỉnh an đại bá mẫu." Sau khi Trần thị gật đầu mới quay sang nhìn về phía Đoàn Nhi.

"Tam muội,trước kia mỗi lần muội trở về tỷ đều phải đến thư viện học,thật sự là bận không thể trở lại được,muội sẽ không trách tỷ chứ?"

Đoàn Nhi từ trên giường leo xuống đứng trước mặt Hứa Tâm Dao,nghiêng đầu cẩn thận nhìn. Ấn tượng đầu tiên chính là,nhị tỷ so với đại tỷ còn xinh đẹp hơn,tiếp đó là hình như lễ độ hơn nhiều. Nhưng cũng không hẳn là như vậy,chỉ là nhị tỷ nói chuyện không nhanh không chậm,làm cho người ta bất tri bất giác cũng phản ứng theo như vậy.

Lắc lắc đầu đem vấn đề so sánh giữa đại tỷ và nhị tỷ ném ra ngoài,cười cười gật đầu: "Lần đầu tiên được gặp nhị tỷ,mọi khi tỷ bận học,đương nhiên là không thể trách.

Hứa Tâm Dao cười đang muốn tiếp lời,đột nhiên phát hiện Đoàn Nhi đang thẳng tắp nhìn về phía cổ mình. Tròng lòng run lên,cúi đầu nhìn lại chính mình,là miếng ngọc bội màu đỏ. Trời nóng nên nàng chỉ mặc y phục mỏng,ngọc bội cũng đeo ở bên ngoài,cũng không nghĩ hôm nay Đoàn Nhi sẽ trở về.

Đoàn Nhi bình tĩnh nhìn một hồi lâu,đột nhiên mở miệng: "Nhị tỷ có thể cho muội xem ngọc bội của tỷ một chút được không?"

Hứa Tâm Dao nhìn thoáng qua Trần thị vẫn chưa hề lên tiếng,nụ cười có chút miễn cưỡng: "Đương nhiên là được."

nói rồi đem ngọc bội từ trên cổ lấy xuống đưa cho Đoàn Nhi.

Đoàn Nhi nhận lấy miếng ngọc bội đặt trong lòng bàn tay,cẩn thận nhìn hồi lâu,xác định miếng ngọc bội này chính là ngọc bội trong bức hoạ kia. Trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót,nữ tử trong tranh kia không phải tỷ tỷ,tướng mạo cũng không hề giống nhau,ngọc bội kia sao lại ở trong tay tỷ tỷ?

đang muốn lật xem mặt sau,Hứa Tâm Dao đột nhiên đưa tay cầm lấy ngọc bội trong tay Đoàn Nhi. Có chút hốt hoảng giải thích:"Trời nóng nên tỷ bị đổ mồ hôi,dính vào tay muội sẽ không tốt."

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tuy rằng vẫn đang mỉm cười, nhưng động tác này xác thật có chút đột ngột, A Đoàn nhìn Hứa Tâm Dao đem ngọc bội mang lên một lần nữa, còn dấu ở trong quần áo. Thấy A Đoàn đưa mắt trông mong nhìn, giống như thực sự cảm thấy hứng thú, Hứa Tâm Dao có chút kinh ngạc khẽ nhướng mày, còn dò hỏi trước "Sao thế? Ngọc bội của tỷ tỷ có vấn đề gì sao?"

Lại liếc mắt nhìn Trần thị một lần nữa, Trần thị cũng có chút nghi hoặc.

Lúc trước ngọc bội xác thật là chuẩn bị cho A Đoàn, nhưng Thái tử mang đến thứ còn tốt hơn lại còn tỏ vẻ rất không thích màu đỏ, A Đoàn lúc ấy cũng không biết khối ngọc bội này, vậy tại sao lại còn cảm thấy hứng thú?

A Đoàn chớp chớp mắt, cười.

"Chưa thấy qua ngọc bội xinh đẹp như thế, hơn nữa của Nhị tỷ tỷ và các ca ca không giống của muội, cho nên liếc mắt một cái liền thấy được."

Trần thị biết việc Thái tử không thích màu đỏ, nhưng Hứa Tâm Dao lại không biết. Nên ngây tại chỗ có chút xấu hổ, dù sao đây cũng là chủ nhân chân chính của chiếc ngọc bội này, chỉ khẽ mím môi không nói lời nào. Trần thị duỗi tay đem A Đoàn kéo vào trong lòng ngực của mình, đưa tay vén những sợi tóc loà xoà bên thái dương của nàng lên, vuốt nhẹ tay nàng ý bảo nàng đừng nóng vội.

Nghiêng người dịu dàng nói với Hứa Tâm Dao "Hôm nay kêu con đến là để con chọn lựa kiểu dáng. Gần đây ta vừa chọn được một số lụa gấm cực tốt, con cùng đại cô nương cả ngày đều ở trong thư viện, phải chú ý ăn mặc. Đúng lúc hôm nay thân thể có chút không thoải mái, ta cũng không gọi nàng tới, mà hai con lại ở chúng với nhau, ta nghĩ nàng ấy thích gì chắc con cũng hiểu, con chọn giúp nàng ấy đi."

Vừa nói chuyện vừa liếc mắt ra hiệu cho Cẩm Tú, Cẩm Tú hiểu ý gật đầu, cười bước lên "Nhị cô nương mời theo nô tỳ."

Biết Trần thị là muốn đơn độc cùng A Đoàn nói chuyện, Hứa Tâm Dao ngay cả ý định vờ chối từ cũng không làm, nhìn A Đoàn cười cười lần nữa liền đi theo sau Cẩm Tú.

A Đoàn nhìn thấy tất cả mọi chuyện, chờ sau khi Hứa Tâm Dao ời đi, ngơ ngác dò hỏi Trần thị "Mẫu thân, sao mẫu thân lại tìm cách bảo Nhị tỷ rời đi." Lúc Thái Tử ca ca muốn ở riêng với mình đều như thế này, tùy tiện tìm chuyện gì đó để sai Giang công công rời đi.

Trần thị bật cười, duỗi tay nhéo nhéo gương mặt bánh bao tròn tròn của A Đoàn, đứa con gái ngây thơ của bà nghĩ gì đều hiện hết lên mặt, Thái tử đem nàng bảo hộ quá tốt, nhưng cũng coi như biết chuyện, biết để người rời đi rồi mới hỏi, không hỏi ngay mặt làm người ta khó xử.

Đem A Đoàn ôm vào trong ngực, đầu tiên bà muốn con cam đoan với bà trước.

"Mẫu thân sẽ nói thật với con, nhưng con phải hứa với mẫu thân là sau khi nghe xong không được ầm ĩ." Dừng một chút rồi nói tiếp "không phải không được ầm ĩ, chỉ là đừng làm ầm ĩ trước mặt người khác, ở trước mặt mẹ con muốn nói thế nào cũng được, con hứa không? không được nói với người ngoài, các anh trai, cha con, nhị tỷ tỷ của con cũng đều không được."

A Đoàn rất muốn biết dù tin tức nhỏ nhất về ngọc bội, nên khi nghe Trần thị nói như thế liền gật đầu không hề có chút do dự.

"Con cam đoan, tuyệt đối không ầm ĩ."

Trần thị cũng không dấu diếm A Đoàn, mà là lựa chọn nói thật.

"Con cũng biết, con cháu nhà nhà chúng ta lúc sinh ra đều sẽ có ngọc bội. Khối ngọc bội màu đỏ đó vốn là của cha con chuẩn bị cho con."

Đôi mắt của A Đoàn đôi mắt lập tức mở thật to, Trần thị cũng không để nàng sốt ruột, lập tức nói tiếp.

"Nhưng chính con cũng hiểu đó, Thái Tử điện hạ không thích màu đỏ. Lúc trước, khi cha con tìm được khối ngọc bội này, Thái Tử điện hạ lấy ra một

khối ngọc bội khác, chính là chiếc hiện đang đeo trên cổ của con.”

Cho nên, khối ngọc bội kia vốn là của mình?

A Đoàn đưa tay lên nắm ngọc bội của mình, phượng hoàng và hàng chữ khắc trên đó đã sớm vô cùng quen thuộc, nhắm mắt lại cũng có thể biết trên đó khắc những gì. Khi nàng còn nhỏ Giang công công mỗi ngày nhắc mãi, nói đây là do đích thân Thái Tử ca ca tự tay khắc, dù gặp bất cứ chuyện gì cũng không được lột xuống, lại tuyệt đối không thể đánh rơi.

Nàng rất ngoan ngoãn nghe lời, từ sau khi mang vào rồi cũng chưa từng lấy ra.

A Đoàn rũ đầu không nói lời nào, Trần thị cho rằng nàng vừa liếc mắt đã rất thích miếng ngọc bội kia. Màu đỏ đó quá thật rất đẹp, A Đoàn từ nhỏ đến giờ lại không hề có bất kì vật dụng màu đỏ nào, nên thích cũng là bình thường. Thanh âm càng thêm mềm mại giải thích: “Nhị tỷ tỷ của con không có mẹ ruột, người mới đến không phải mẹ ruột con bé, nên chắc chắn không có khả năng lo lắng chu đáo cho tỷ con.”

”Mẹ là bá mẫu của tỷ tỷ con, nếu mẹ không quan tâm thì sẽ còn ai quan tâm con bé.”

Đối với Trương thị, Trần thị không hề có chút áy náy nào, là Trần thị bất nhân trước. Nhưng đối với Hứa Tâm Dao, bà lại tràn đầy lòng trắc ẩn, chung quy là bởi vì mình nên con bé mới không có mẹ ruột, điểm này không thể tránh né.

“Tỷ tỷ con cũng nghe lời, chưa từng chủ động đòi hỏi bất cứ chuyện gì, chỉ muốn miếng ngọc bội đó. Mẹ nghĩ rằng con cũng mang không được, nên mới cho.”

Hứa Tâm Dao ngoan ngoãn là thực sự, từ sau khi đi học, con bé giống như đột nhiên liền trở nên hiểu chuyện, tiểu cô nương có chút tùy hứng trước kia sớm đã không thấy. Hơn nữa mỗi lần A Đoàn trở về, không biết tại sao, con bé luôn tìm cớ không trở về nhà. Chuyện này lại rất hợp ý Trần thị, kỳ thật bà cũng không muốn con bé và A Đoàn có tiếp xúc quá nhiều.

Chuyện trên đời này, không có chuyện gió không thổi lọt qua tường, hai người bọn họ vẫn không nên chơi thân với nhau vẫn tốt hơn. Dù bà không hề áy náy chuyện bà làm, nhưng dù sao vẫn là người một nhà.

Chính là bởi vì con bé tự giác như vậy, cho nên khi con bé yêu cầu thứ duy nhất đó, Trần thị lập tức đồng ý.

Miếng ngọc bội đó quả thật xinh đẹp, nhưng nếu không nhìn thấy những bức họa trên đó, A Đoàn sẽ quên ngay vốn không cần những lời giải thích này của Trần thị. Nhưng cũng bởi vì A Đoàn đã nhìn thấy, hiện tại lại biết ngọc bội ở trong tay Nhị tỷ tỷ, mà ngọc bội đó lại là cha mình đã từng có ý định cho mình.

Như vậy, tại sao lại ở trong tay nàng kia?

Hơn nữa, Nhị tỷ tỷ tuy rằng xinh đẹp, đại khái cũng có thể tưởng tượng được bộ dáng sau khi trưởng thành của nàng ấy, nhưng tuyệt đối không phải là nữ nhân trên bức họa. Cả hai đều là mỹ nhân, khí chất lại khác hẳn hoàn toàn. Nét đẹp của nhị tỷ là rực rỡ, còn nữ tử kia là nhẹ nhàng thanh tĩnh.

Hai người hoàn toàn không giống nhau.

Càng đến gần lại càng nhìn không rõ, đầu óc trở nên rối như mớ bòng bong.

A Đoàn vẫn luôn xuất thần, Trần thị vỗ nhẹ nhẹ lên lưng nàng, biểu tình càng thêm cẩn thận, sợ A Đoàn không vui. Bởi những trẻ con thông thường đều rất ‘giữ của’ đồ vật của ta, dù ta không cần, người khác cũng không thể lấy. A Đoàn thong thả ngẩng đầu lên, nhưng trong đôi mắt to tràn đầy giảo hoạt “Nương không cho con nói với các ca ca, là sợ các ca ca đi tìm Nhị tỷ tỷ?”

“Nha đầu nghịch ngợm này, uổng công mẹ lo lắng cho con!”

Trần thị trực tiếp vươn ngón trỏ điểm điểm lên đỉnh đầu A Đoàn, dở khóc dở cười, thì ra là nghĩ như thế. Nên cũng gật đầu “Các ca ca con đều cực kì thương con, nếu con nói với bọn họ, thì ngọc bội đó chắc chắn nhị tỷ của con sẽ không giữ được. Con có nói cũng vô dụng, dù sao con cũng không thể mang.”

A Đoàn gật đầu, các ca ca của nàng rất thương nàng.

Chắp tay sau lưng, dạo bước trước mặt Trần thị như người lớn, trên mặt đều là vẻ nghịch ngợm. “Nếu mẹ muốn con o nó ra, vây me có gì để hối lộ con không?” Ba tay nhỏ bé tròn tròn trực tiếp xòe ra trước mặt Trần thị, không ngừng nháy mắt, một cô bé đáng yêu, lại tinh ranh như những cậu nhóc trên đường phố!

“Ha ha ha ha.” Trần thị cười gập cả người.

Duỗi tay lại đem A Đoàn ôm vào lòng.

“Cục cưng bé nhỏ của mẹ, bất cứ thứ gì của mẹ cũng đều lad của con, còn cần con đòi hỏi sao? đã chuẩn bị sẵn cho con rồi!”

A Đoàn cũng vùi mặt vào lòng Trần thị, khuôn mặt nhỏ cười thành một đóa hoa. Sauk hi cười đủ, chờ Trần thị lấy khăn lau mặt, A Đoàn vỗ vỗ bộ ngực nhỏ xíu của mình, âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

không thể làm mẫu thân khó xử, tuy rằng, cũng rất thích khối ngọc bội kia.

Hứa Tâm Dao nhìn Cẩm Tú lấy ra mấy xấp nguyên liệu, đích thực là gấm Vân cẩm loại thượng hạng, chỉ dành riêng cho giới vương giả, mặc dù là Quốc công phủ, mùa hè cũng không được mấy khối. Xấp gấm đó mỗi xấp không dày lắm, mặc ở trên người lại không rườm rà, thích hợp nhất là vào giữa hè. Chọn thứ mình thích nhất sau đó chọn những màu ấm, như xanh hay vàng nhạt cho đại cô nương.

Cẩm Tú đem mấy thứ mà Hứa Tâm Dao đã chọn xong, sau khi sắp xếp lại liền giao cho tiểu nha hoàn tùy thân của nàng.

"Chiều này, Tú Vân và các ma ma khác sẽ mang những mẫu y phục mới đến, đến lúc đó sẽ để bọn họ trực tiếp đến phòng cô nương, cô nương thích loại nào chỉ cần chọn là được." Quốc công phủ đương nhiên cũng có nhóm tú nương riêng, kiểu dáng cũng có tiếng xinh đẹp.

Hứa Tâm Dao hiểu ý gật đầu, lại nghiêng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, có chút ngượng ngùng nói "Vốn dĩ nên đến từ biệt với đại bá mẫu, chỉ là dạo này cứ đến mùa hè là ta lại tham ngủ, mắt gần như mở không lên nổi, muốn về phòng ngủ trưa một chút, tối nay ta sẽ đến tạ lỗi với đại bá mẫu, ta về phòng trước nhé."

"Làm phiền Cẩm Tú tỷ tỷ truyền lời giúp, để đại bá mẫu đừng trách tội ta."

Cẩm Tú lập tức đồng ý, cười đem Hứa Tâm Dao đưa ra đến tận cửa. Chờ đoàn người Hứa Tâm Dao hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, ý cười trên mặt Cẩm Tú mới tan. Đối với chuyện mà Trần thị làm, Cẩm Tú đương nhiên hiểu rất rõ, đối với nhị cô nương, không chỉ có đại phu nhân mới có cảm giác khó xử với nàng ấy, mà đám hạ nhân như nàng cũng thế. Nếu nàng ấy vẫn là nhị tiểu thư có chút tùy hứng trước kia, thì có chút dễ xử rồi.

Chỉ là, không niết bắt đầu từ khi nà, nàng ấy giống như lập tức liền trở nên hiểu chuyện, mấy năm nay càng thêm biết lễ độ, ngoài lúc đến thư viện, ngày thường chỉ ở trong viện của mình đọc sách thêu hoa, làm tiểu thư khuê các danh xứng với thực. Mấy năm nay, nhị lão gia cũng cưới tân nhị phu nhân, nhị cô nương cũng không dọn về, vẫn ở cùng đại cô nương bên này.

Hiểu chuyện nhất là mỗi khi Đại phu nhân chuẩn bị đồ vật mang vào trong cung cho Tam tiểu thư, lại chưa từng hỏi một câu, cho dù những thứ đó đã vượt quá phân lệ mà Tam tiểu thư nên có. Còn nữa tựa như hôm nay, không cần phu nhân phân phó, đã tự mình tránh Tam tiểu thư.

Nhưng ai cũng nhìn thấy, nụ cười của nàng cũng chỉ có ba phần thực, hoàn toàn không ai biết trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì.

Hứa Tâm Dao mang theo nha đầu trở về sân của mình, phân phó nha đầu đem phần của mình ôm về phòng, còn mình thì mang theo người đi về hướng phòng đại cô nương. Đại cô nương Hứa Tĩnh Ngữ đang ngồi ngay ngắn bên bồn băng, bên cạnh đặt dĩa nho đã được ướp lạnh, bộ dáng thảnh thơi, làm gì có vẻ không khỏe như Trần thị vừa nói?

Thấy Hứa Tâm Dao trở về, cũng không thèm nhìn tới nha đầu đi theo phía sau, chỉ buồn cười hỏi "Lần đầu tiên nhìn thấy Tam muội muội, cảm giác như thế nào?" Nụ cười trên mặt, nhìn sao cũng không thấy có hảo ý.

Hứa Tâm Dao cũng không thèm nhìn tới nàng, chỉ là chỉ vào nha hoàn nói "Đây là đại bá mẫu ban tặng, ta đem thứ mà tỷ thích mang đến, tỷ cứ nghỉ ngơi, ta về phòng của mình." Hứa Tĩnh Ngữ cũng không ngăn cản nàng, chỉ chìm trong hồi ức của chính mình: "Lầm đầu tiên ta nhìn thấy Tam muội muội, lúc đó, nàng ấy chỉ mới một tuổi."

"Khi ấy nàng ấy về đây, tất cả mọi người trong nhà đều đi nghênh đón nàng ấy, đám cung nữ thái giám hầu phía sau còn đông hơn cả nhà mình. Đồ vật trên người có món nào không là ngự tứ? Lúc ấy trong tay nàng ấy cầm chính là một cái lục lạc thông thường, có lẽ do quá nhỏ, lỡ sẩy tay liền rơi xuống đất vỡ nát……"

Buồn cười nhìn Hứa Tâm Dao quả nhiên dừng bước lại.

Nhặt một quả nho lên bỏ vào trong miệng mình, mới nói tiếp: "Lúc ấy cũng không có ai để ý, chỉ là một món đồ chơi bình thường. Nhưng Tiểu Giang công công lại nghiêm túc thu dọn những mảnh vỡ đó, bởi cái đo do hoàng thượng ban, dù đã vỡ cũng phải mang về. Lúc ấy mẫu thân còn hỏi, Hoàng Thượng có trách tội hay không."

"Tiểu Giang công công lại nói, không cần để ý, Tam muội muội đã ném vỡ không biết bao nhiêu món rồi."

Đồ được chính hoanfgt hượng ban, có nhà ai không cung kính trang trọng đem cất giữ cẩn thận? Nhưng Tam muội muội lại muốn ném thế nào thì ném như thế ấy, nếu vỡ thì lại được ban thêm cái mới.

Hứa Tâm Dao tuy rằng dừng chân lại, nhưng vẫn không nói lời nào. Đại cô nương lại lặp lại câu hỏi vừa này"Lần đầu tiên nhìn thấy Tam muội muội, cảm giác như thế nào?"

Hứa Tâm Dao quay đầu lại, sắc mặt bình tĩnh, không cười, cũng không hề thẹn quá thành giận như Hứa Tĩnh Ngữ nghĩ, cực kỳ bình tĩnh "Mấy thứ đó đều là Tam muội muội nên có, không liên quan gì đến ta và tỷ, đừng mãi luôn nghĩ về thứ không thuộc về mình, an phận sống cuộc sống của tỷ mới là đứng đắn, nghĩ quá nhiều, sau này cuộc sống hiện tại cũng không còn."

Câu đó như lời răn dạy cảnh cáo làm Hứa Tĩnh Ngữ lập tức đứng lên, cười lạnh.

"Vậy tại sao ngươi vẫn luôn tránh mặt nàng ấy? Ta tốt xấu gì cũng nhìn thấy được vài lần. Lần nào Tam muội muội trở về ngươi đều giả vờ bận rộn, ngươi cho rằng người khác không ai biết ngươi đang giả vờ? Nếu không phải hôm nay nàng ấy đột nhiên trở về, ngươi vẫn sẽ không đến gặp mặt nàng ấy

đúng không!”

Hứa Tâm Dao trực tiếp xoay người, lập tức rời đi.

“Chậc chậc, thật không thú vị.” Hứa Tĩnh Ngữ lập tức lại ngồi trở về, trong tay mân mê quả nho, không biết đang suy nghĩ cái gì. Nghĩ nghĩ, trên mặt liền bắt đầu hiện lên vẻ độc ác, tay cũng dùng sức theo, quả nho lập tức vỡ nát, tay dính đầy nước. Qua một hồi lâu mới vươn tay lấy khăn nhẹ nhàng lau.

“Tĩnh Ngữ, Tĩnh Ngữ, quả nhiên là cái tên rất hay. Lúc trước phụ thân ban cho mình tên này, chính là hy vọng mình đừng nói lời không nên nói, không cần huyênh hoang, không cần ở Quốc công phủ này gây nên nhiễu loạn gì, an ổn làm đại tiểu thư là được.”

“Còn cái tên Hứa Tâm Dao, tuy rằng không có ngụ ý gì, nhưng ít nhất cái tên nghe rất hay, lại còn do chính mẹ ruột đặt cho. Tam muội muội liền càng không cần phải nói, đó chính là kim phượng hoàng, là chính Hoàng Thượng tự mình ban tên cho.”

“tên này ít nhất dễ nghe, vẫn là mẹ ruột tưởng. kia chính là nột, vẫn là danh nhi

“Cũng chỉ có mình, cái gì cũng không phải, thậm chí ngya cả lời nói, tốt nhất ngậm miệng luôn càng hay.”

Nghĩ nghĩ rồi lại cười, sau đó phịch một tiếng, đĩa nho trên bàn lập tức bị hất văng xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

A Đoàn cùng Hứa Triệt Minh trừng mắt nhìn nhau, ánh mắt của hai người đều trợn thật to. Chân mày A Đoàn nhăn thành một chỗ, Hữa Triệt Minh gân xanh cũng đều hiện ra, một đôi mắt xếch đẹp đẽ bị hắn trừng thành mắt trâu, cả khuôn mặt vặn vẹo. Hai gò má A Đoàn càng ngày càng tròn, tưởng như lập tức sẽ không nhịn nổi.

Hứa Tiêu Nhiên cất giọng lành lạnh nhắc nhở: “Ai chớp mắt trước, ai cười trước thì phần điểm tâm này của Quý Vân Phường chỉ có thể nhìn.”

A Đoàn hít một hơi thật sâu, đem ý cười sắp lên tới yết hầu nuốt ngược trở lại, tiếp tục chờ Hứa Triệt Minh. Hứa Triệt Minh nổi giận trực tiếp trừng Hứa Tiêu Nhiên một cái. Trong ánh mắt rõ ràng hiện ra mấy chữ “Đại ca, không cho phép ngươi ngắt lời”. Hứa Tiêu Nhiên lắc đầu không nói gì, xoay người đi ra ngoài, hết nói nổi hai tiểu quỷ này.

không đúng, chỉ có tiểu muội là tiểu quỷ.

Hôm nay A Đoàn về nhà, Trần thị sớm đã thông báo cho ba huynh đệ đi học ở ngoài tan học sớm một chút trở về chơi với muội muội, không nên ở bên ngoài đến tối mới về. Ba huynh đệ trở về sớm cũng biết mang cho muội muội điểm tâm nổi danh trong kinh thành, điểm tâm này phải xếp hàng thật lâu mới có thể mua được.

Nhưng tính ham chơi của Hứa Triệt Minh nổi lên, nhất định phải cùng A Đoàn tranh giành điểm tâm. Chính là không có một chút tự giác của người làm ca ca, cũng quên mất điểm tâm này là mua cho A Đoàn.

Mà A Đoàn, điểm tâm này mặc dù ngon nhưng không thể so với thức ăn do ngự trù làm, vì sao lại muốn ăn? Tất nhiên là do bị Thái Tử quản. Thái Tử chuyện gì cũng có thể nghe theo A Đoàn nhưng về phần ăn uống thì tất nhiên phải nghe theo lời nói của ma ma, việc ăn điểm tâm vẫn luôn bị siết chặt, mỗi ngày chỉ được ăn nhiều nhất ba khối điểm tâm.

thật không dễ dàng mới được về nhà ăn một bữa thoải mái mà tam ca còn giành với mình.

A Đoàn đột nhiên phồng má cúi đầu xuống. Đến lúc ngẩng đầu lên, không chỉ Hứa Triệt Minh trợn to con mắt mà Trần thị bên cạnh cũng đều cười đến gặp lưng rồi. Đôi mắt vốn như hai quả nho đen cũng bị A Đoàn trừng thành đôi mắt gà chọi.

Ta nhìn mấy người cười!

Bộ dáng không phục cùng với đôi mắt gà chọi làm cho Trần thị cười lăn cười bò trên tháp không dậy nổi.

“Nếu con muốn ăn thì ngày mai mẹ sẽ sai người mua cho con.”

không biết còn tưởng Thái Tử điện hạ keo kiệt, điểm tâm cũng không cho ăn.

A Đoàn không để ý đến sự trêu chọc của Trần thị, chỉ trừng Hứa Triệt Minh. Ai biết được vừa rồi tuy hắnkhông phun ra nhưng mà thật sự không cười cũng không chớp mắt, chỉ là toàn bộ khuôn mặt đã chuyển thành màu gan heo. Nhưng mà A Đoàn, cũng không nhịn được, ánh mắt đều hồng rồi.

Lắc đầu đem ánh mắt trở về, nheo mắt liếc nhìn Hứa Triệt Minh một cái, là huynh bức ta trước!

Bĩu môi một cái, đưa mắt nhìn về Hứa Thanh Viễn - người nãy giờ vẫn không nói gì, tố cáo.

"Nhị ca, tam ca khi bắt nạt muội."

Tuy là anh em song sinh nhưng mà hai người vẫn có khác biệt rất lớn, một văn, một võ, một tĩnh, một động. Mấy năm nay Hứa Triệt Minh ở ngoài điên cuồng, trên đuôi lông mày đều mang theo sống động, tinh lực mười phần. Hứa Thanh Viễn thì ngược lại, từ nhỏ đã ít nói, lớn hơn thì tính tình lại càng lạnh lùng hơn.

Tuy dung mạo hai người không có sự khác biệt nhưng cho dù là người không quen biết liếc mắt cũng có thể phân biệt được.

Đối mặt với sự làm nũng của A Đoàn, Hứa Thanh Viễn trong mắt chỉ có ôn nhu. "Chơi đủ rồi?"

một bên nói một bên tay không lưu tình hướng mặt Hứa Triệt Minh dùng sức "Được rồi, hắn đã nhắm mắt, muội thắng, điểm tâm là của muội." không để ý kháng nghị của Hứa Triệt Minh.

"Huynh chơi xấu, lần này không tính, chúng ta thi lần nữa!"

Lúc này sự quan tâm của nhị ca, sự không phục của tam ca A Đoàn cũng không để ý tới, chỉ là vùi đầu dụi mắt, đau quá, nếu trừng thêm lát nữa, nước mắt cũng muốn chảy ra. Xoa nhẹ hai lần cổ tay liền bị người nắm, chưa kịp ngẩng đầu hai mắt đã được một tấm khăn nóng đắp lên. Bên tai vang lên tiếng nói của nhị ca vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

"Vì điểm tâm, đáng sao?"

"Là tam ca tranh với muội trước!" Lại cáo trạng lần nữa.

Bên nay Hứa Triệt Minh cũng đang dụi mắt, vốn đang không phục, lại thấy A Đoàn có một tấm khăn ấm còn mình thì không có cái gì lại càng tức. Lại nghe được A Đoàn nói liền giơ chân! Từ trên ghế đứng lên "Muội không biết xấu hổ, không biết nhường cho ta, còn chơi xấu, còn tố cáo!"

"Lần này không tính, chúng ta thi một lần nữa, không chơi tố cáo."

Mặc dù A Đoàn bị Hứa Tiêu Nhiên ấn ngồi trên ghế không thể đứng dậy, cũng không thể nhìn thấy, hướng về phía phát ra tiếng nói của Hứa Triệt Minh trả đũa một cách mỉa mai "Huynh đừng bắt nạt ta còn chưa đọc sách, là ca ca mà cướp đồ của muội muội đã lâu không về nhà! Huynh mới nên xấu hổ!"

"Xấu hổ!"

Trần thị cùng bọn nha đầu đang ở trong phòng đều bị lời nói của hai huynh muội làm cho cười chảy cả nước mắt. Hứa Tiêu Nhiên cho A Đoàn một ánh mắt dịu dàng, mắt phượng chợt lóe lên lo lắng lén nhìn hai huynh đệ. Cau mày nhìn A Đoàn hoạt bát quá mức, đuôi mắt đảo qua, Hứa Thanh Viễn cũng có biểu tỉnh như vậy.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Hứa Thanh Viễn đứng dậy.

Kéo áo Hứa Triệt Minh, vừa lôi hắn ra ngoài vừa nói với A Đoàn "Muội ngoan ngoãn đem mắt chăm sóc cho tốt, nhị ca dạy dỗ tam ca giúp muội."

A Đoàn gật đầu không ngừng, hơn nửa mặt bị tấm khăn đắp lên, chỉ lộ ra cái cằm nhọn hướng lên cao, chứng minh nàng đang có bao nhiêu rất đắc ý. Hứa Triệt Minh nhìn thấy như vậy càng tức nhưng không làm gì được. Giãy giụa muốn đi trở lại dạy dỗ nha đầu nghịch ngợm A Đoàn nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hứa Thanh Viễn lại sợ hãi.

Dừng lại, mặc cho Hứa Thanh Viễn kéo ra ngoài.

Ra đến phòng chính cũng không dừng bước, buông áo Hứa Triệt Minh ra tiếp tục đi ra ngoài, vòng qua hành lang mới dừng lại bên một tán cây Xuân.

Cây "xuân", thân cao ba bốn trượng, mùa hè ra hoa trắng, lá non ăn được, gỗ dùng làm đàn. Trang Tử莊子nói đời xưa có cây xuân lớn, lấy tám nghìn năm làm một mùa xuân, tám nghìn năm làm một mùa thu.

"Xảy ra chuyện gì, đệ cùng A Đoàn đùa giỡn chẳng lẽ huynh với đại ca lại cho là thật?

nói là nói như vậy nhưng trên mặt vẫn là tin tưởng, dù sao cũng là huynh đệ song sinh, trong lòng huynh ấy mặc dù địa vị của tiểu muội quang trọng hơn so với mình, nhưng cũng không thể có chuyện chỉ vì chuyện đùa giỡn này mà đem mình kéo ra đây. Hứa Thanh Viễn không trả lời đệ đệ mà trực tiếp hỏi: "Đệ có phát hiện muội muội có chút kỳ quái không?"

Ánh mắt nghiêm túc, không phải nói đùa Hứa Triệt Minh vừa định phản bác, muội ấy ăn ngon, cười vui, chơi tốt, kỳ quái chỗ nào? Nhưng mà nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thanh Viễn thì ngậm miệng, cau mày sờ cằm cẩn thận nghĩ lại hành vi của A Đoàn hôm nay, dường như có vài điều lướt qua.

Qua một lúc lâu mới không xác định hỏi: "Quá, quá mức hoạt bát?"

Suy đoán của đệ đệ làm nét mặt của Hứa Thanh Viễn nghiêm trọng hơn.

“Nếu cả ba người đều có cảm giác giống nhau thì đó chính là sự thật.”

Tuy là A Đoàn ở trong cung, nhưng một tháng luôn có thể ở nhà vài ngày. Hơn nữa ngày lễ tết còn có thể ở lại gần nửa tháng. Họ tự nhận có mấy phần hiểu biết đối với tính tình của nàng. Bây giờ tính tình nàng sáng sủa cũng chỉ là lúc ở cùng một chỗ với An Dương công chúa.

Ngày thường lúc nàng ở một mình thật ra cũng rất im lặng.

Tuy rằng lúc ở nhà cũng sẽ cùng mẫu thân vui đùa làm nũng, có lẽ do không cùng tuổi với muội muội, không điên cuồng giống như lúc ở cùng một chỗ với An Dương công chúa. Như hôm nay, đúng là lần đầu tiên. Tuy rằng cách lần gặp trước chỉ có mấy ngày nhưng cảm giác không đúng lắm. Chỉ có vài ngày, có thể thay đổi cái gì?

Là quái lạ hoặc là muốn che giấu cái gì mới có thể như vậy.

Hứa Triệt Minh thu lại vẻ mặt vui đùa “Đại ca cũng nghĩ như vậy?”

Hứa Thanh Viễn gật đầu, thở dài “Tiểu muội trưởng thành, có ý nghĩ riêng của mình, hơn nữa muội ấy không muốn nói với bất kỳ ai.” Bao gồm những người thân huyết mạch tương thông như chúng ta.

không cần nói hết Hứa Triệt Minh cũng nghe hiểu. thật không ngờ, tiểu muội không để ý chuyện gì nhưng tuổi còn nhỏ như vậy đã giấu mọi chuyện vào lòng. Nếu không phải đại ca, nhị ca để ý mình sẽ không phát hiện ra. Mẫu thân cũng như vậy, chỉ có tính tình của một đứa trẻ. không thể được, tiểu muội còn nhỏ nếu cứ giấu mọi chuyện như vậy làm sao trưởng thành được?

“Đệ nói Thái Tử có biết chuyện này hay không? không phải nói Thái Tử biết hết mọi chuyện sao?”

Cả ngày chiếm lấy tiểu muội mà ngay cả điểm quan trọng như vậy cũng không phát hiện!

Tuy Hứa Thanh Viễn cũng không thể nào thích Thái Tử được, nhưng Thái Tử đối tốt với tiểu muội ai có mắt cũng thấy được. Mặc dù nhắc đến Thái Tử sắc mặt liền lãnh đạm nhưng cũng không như Hứa Triệt Minh bộc lộ cảm xúc ra ngoài.

“Chắc là không biết, nếu hắn biết, dựa vào việc hắn để ý tiểu muội như vậy, không thể có chuyện để cho tiểu muội về nhà.”

không muốn tiếp tục ở chỗ này lãng phí thời gian “Gọi đệ ra đây là bởi vì đệ với tiểu muội quan hệ tốt nhất, cho nên đệ đi hỏi muội ấy thử xem?” Mặc dù không muốn thừa nhận, mình cùng đại ca cũng quan tâm tiểu muội nhưng tính tình của hai người như vậy, không thể cùng chơi cùng náo với tiểu muội như Hứa Tiêu Nhiên.

“Đệ không đi.”

Ai biết được Hứa Triệt Minh không cần suy nghĩ đã từ chối.

Hứa Thanh Viễn nhíu mày, lời dạy dỗ còn chưa kịp nói đã nghe Hứa Triệt Minh nói “Huynh đừng nóng giận vội, hãy nghe đệ nói!”

Khó chịu gãi đầu, đặt mông ngồi ở trên hành lang gấp khúc “Đệ không đi là bởi vì đệ cho rằng chuyện này để Thái Tử đi là thích hợp nhất.” Tùy tiện đưa tay kéo một chiếc lá cầm chơi trong tay “Huynh, đệ, đại ca, cha, nương là người thân cận nhất với tiểu muội nhất.”

sự tùy tiện vừa rồi đã không thấy thay vào đó chỉ còn sự bình tĩnh.

“Hơn nữa tiểu muội hôm nay mới về nhà đã xuất hiện bất thường, chứng minh rằng trong cung đã xảy ra chuyện gì đó. hiện tại Thái Tử không phát hiện nên không biết xảy ra chuyện gì. Nếu như hắn biết, tốt hơn chúng ta nhiều. Chúng ta không hiểu ra sao, hắn sẽ rất nhanh tìm đến dấu vết để lại.

“Người ngày đêm chung đụng với tiểu muội là hắn, không phải chúng ta.”

“Dù sao mỗi ngày đại ca cũng có thể gặp mặt Thái Tử ở thư viện, ngày mai để đại ca nói cho hắn biết, hắn sẽ biết làm như thế nào.”

Hứa Thanh Viễn không nói lời nào, cúi mặt không lên tiếng. một lát sau cũng học động tác của Hứa Triệt Minh, đưa tay kéo một chiếc lá vô thức xé chơi. Động tác, nét mặt như vậy Hứa Triệt Minh đã biết đại diện cho điều gì. một tay chống đầu gối đứng lên, một tay vỗ bả vai Hứa Thanh Viễn.

Mở miệng cười “thật ra điều này cũng xem như là một chuyện tốt, mặc dù chúng ta không thể giải quyết chuyện của tiểu muội, mặc dù tiểu muội không muốn nói cho chúng ta biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà huynh nghĩ xem, lúc muội ấy không vui đã nghĩ đến việc đầu tiên là về nhà, đã nói rõ rằng muội ấy quan tâm chúng ta? Chúng ta mới là người một nhà.”

Muội ấy nguyện ý về nhà, lại không muốn nói cho chúng ta biết, chỉ là sợ chúng ta lo lắng thôi. Người quan trong mới lo lắng, tiểu muội thật là quan tâm chúng ta, không phải chỉ có một mình Thái Tử.

Lời này vừa nói ra, tuy rằng không thể làm cho cảm xúc của Hứa Thanh Viễn ổn định lại triệt để, nhưng cũng làm dịu lại, lãnh đạm mở miệng “Nếu như vậy, buổi tối chúng ta bàn bạc với đại ca một chút. Làm sao để Thái Tử nợ một lần ân tình này, cũng đâu thể làm không công chứ.”

Hứa Triệt Minh đồng ý “Nên tính kĩ món nợ này, đệ cũng không thể làm chuyện này không công được! Lúc mẫu thân tiến cung gặp tiểu muội, muốn ở

bao lâu thì ở, thậm chí có thể ngủ lại! Còn chúng ta? đi vào chưa đến nửa canh giờ thì tiểu muội có việc này việc kia, một lúc thì đã bị hắn đưa đi rồi!"

"Lần này không thể để hắn được lợi như vậy được!"

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Editor: huyetsacthiensu

Sau bữa cơm chiều, Tú nương của Tú Vân các mới đến, đúng lúc Hứa Tâm Dao cùng Hứa Tĩnh Ngữ đều đang ở bên cạnh Trần thị, cùng nhau chọn kiểu dáng. A Đoàn cũng cúi sát đầu, mắt to bình tĩnh nhìn, dường như rất có hứng thú. Trần thị cười nói "Lần này không may cho con, con có nhìn cũng vô dụng."

A Đoàn cũng đâu có thiếu quần áo. Quần áo của nàng chất đầy một gian phòng. Bên kia Thái Tử chuẩn bị đã nhiều rồi, Trần thị mỗi quý mười bộ quần áo chưa bao giờ gửi thiếu cho nàng, số quần áo đó đủ cho nàng mặc mỗi ngày một bộ mà không trùng lặp. Hơn nữa, Vân Cẩm này dù tốt cũng không đủ điều kiện để A Đoàn mặc lên người.

Cho nên lần này Trần thị cũng không định may quần áo cho A Đoàn.

Hứa Tâm Dao nghiêng đầu nhìn về phía người bên cạnh A Đoàn. Nếp gấp Liễu Lục trên váy của Tiểu Nho tuy nhìn qua thì cực kỳ bình thường nhưng nếu nhìn kỹ lại thì có thể nhìn ra điểm khác biệt. Vân Cẩm tuy tốt, sa mỏng tầng tầng, nhưng vải may quần áo trên người A Đoàn còn mỏng hơn so với cánh ve. Chất liệu mỏng như vậy nhưng được thêu hai mặt.

Kỹ thuật thêu hai mặt của Tô Châu người người đều biết, cần phải tỉ mỉ làm một tháng mới có thể thêu ra một sản phẩm.

Những người khác không phải là không mua nổi mà bởi vì để làm ra những bộ quần áo này mất rất nhiều thời gian, Tú nương giỏi không phải lúc nào cũng có, làm ra những sản phẩm không đáp ứng được yêu cầu thì không làm còn hơn. Hứa Tâm Dao cũng có hai bộ, cũng chỉ may hai bộ có kiểu dáng được tỉ mỉ lựa chọn, đảm bảo hai năm sẽ không bị hỏng, chỉ khi nào có khách nàng mới mang ra mặc.

Chất liệu tốt cũng có, đợi trưởng thành rồi, dáng người phát triển hết là có thể may thêm mấy bộ.

Vẫn là một đứa trẻ như tam muội mà có thể dùng chất liệu tốt mà may thành thường phục tính ra thực sự cũng không có mấy người.

Nghe được lời nói của Trần thị, A Đoàn vội lắc đầu "không may, chỉ là con muốn nhìn xem." Khuôn mặt nhỏ nhắn suy nghĩ một lúc "Con cũng không biết con có bao nhiêu bộ quần áo, kiểu dáng của quần áo cũng không thể nhớ nổi."

Bởi vì có rất nhiều, gần như mỗi ngày đều có một kiểu quần áo mới.

Cả ba người đều nghĩ đến ý này. Trần thị không để ý, con gái của mình tất nhiên phải được thứ tốt nhất, cũng chỉ là quần áo, may là được. Đưa tay kéo A Đoàn ôm vào ngực "Nếu con thích điểm tâm chỗ đó, ngày mai mẫu thân sai người mua về cho con, có được không?

Trần thị tất nhiên biết trẻ con không nên ăn quá nhiều đồ ăn vặt, nhưng mà A Đoàn thường xuyên không ở cạnh mình, hơn nữa Thái Tử quản nàng cũng rất nghiêm. Vì vậy, mỗi lần nàng về nhà thì để cho nàng tự do ăn một, hai lần cũng không sao.

A Đoàn tựa vào trong ngực mẫu thân, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, được một tấc lại tiến một thước "Còn cả hồ lô ngào đường, kẹo đường hình người với bánh dẻo nữa!"

Thỉnh thoảng Hứa Triệt Minh sẽ mang vào cung cho A Đoàn một chút đồ ăn vặt mua trên đường. A Đoàn mới nghĩ đến những thứ này, nước miếng đã không khống chế được mà tiết ra. Đứa nhỏ ngoan ngoãn làm nũng với Trần thị làm cho Trần thị muốn ngay lập tức mua đồ ăn vặt về cho nàng.

"Mua, mua hết! Chỉ cần A Đoàn muốn, mẫu thân sẽ mua hết cho con."

nói xong lại ôm thật chặt A Đoàn trong ngực.

Bởi vì vấn đề quần áo, Hứa Tâm Dao không thể ghen tị. Trong lòng đang cố gắng khống chế sự ghen tị lại nhìn thấy những hình ảnh làm mình đỏ mắt như vậy, nhanh chóng cúi thấp đầu không dám nhìn hai mẹ con thân thiết bên kia. Trong lòng buồn bã, cho dù không nhìn đến nhưng tiếng cười bên kia truyền sang cũng làm cho mắt Hứa Tâm Dao ửng hồng.

Tam muội từ nhỏ đã ở trong cung, đại bá mẫu thường xuyên nhớ nhung, cho nên lúc ở cùng nhau tất nhiên là hận không thể cất nàng vào trong túi, chuyện này là bình thường, không thể giống những người khác. Trong lòng luôn tự nói với mình như thế nhưng đầu óc lại không nghe theo, luôn nhớ mẫu thân mình.

Nghĩ đến mẫu thân vì sao ra đi sớm như vậy, ngay lúc mình còn chưa hiểu biết gì đã ra đi. Nghĩ đến phụ thân vì sao không tài giỏi giống Đại bá phụ. Cho dù không tài giỏi nhưng chỉ cần an phận sống qua ngày cũng được. Nhưng phụ thân mình, rõ ràng hai cha con sống trong cùng một mái nhà thế mà một tháng còn không gặp nhau được một lần. Còn ít hơn số lần tam muội gặp đại bá mẫu.

Có lẽ ông ấy cũng đã quên mình còn có một đứa con gái.

Lại hâm mộ ba ca ca của A Đoàn, đối với nàng ấy thật tốt, mình thì không có huynh đệ. không đúng, mẹ kế cũng sắp sinh rồi, hình như là con trai, phụ thân chắc là rất vui, như vậy có lẽ sẽ càng không nhớ rõ trong nhà còn có một đứa con gái là nàng nhỉ? Mẹ kế cũng không phải dễ đối phó, con trai của nàng ta về sau sẽ càng không dựa vào mình.

Con gái cả của phủ Quốc công, chỉ được tiếng tăm còn thực tế thì có cái gì đây? không có cái gì cả, còn phải dựa vào đại bá mẫu mới có thể sống tốt. Đại bá mẫu rất tốt với mình, những đồ dùng cần thiết thìsẽ có đầy đủ, mỗi ngày cũng ân cần hỏi thăm nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

không thể có chuyện thân mật như đối với tam muội được.

Hơn nữa mặc dù đại bá mẫu đối xử tốt với mình như vậy nhưng chính mình không biết vì sao luôn cảm thấy có một tầng ngăn cách giữa hai người.

Tự mình luôn nhớ rõ lời nói của vú nuôi, không thể tranh giành cái gì với tam muội. Mình luôn làm được rất tốt, trừ miếng ngọc bội kia thì thật sự chưa từng nghĩ đến thứ gì của tam muội. Miếng ngọc bội tam muội cũng không cần, chả lẽ đồ muội ấy không cần mình cũng không thể lấy sao.

Bên tai truyền đến một tiếng cười khẽ, không cần ngẩng đầu lên cũng biết là ai. một lần nữa cúi đầu xuống điều chỉnh tâm tư của mình, khi đã khôi phục được vẻ mặt thờ ơ lạnh lùng mới ngẩng đầu lên. Lặng lẽ nhìn thoáng qua người không liếc mắt nhìn, dường như rất nghiêm túc lựa chọn kiểu dáng quần áo – Hứa Tĩnh Ngữ'.

Hứa Tĩnh Ngữ như không nhìn thấy ánh mắt của Hứa Tâm Dao, chỉ là bên môi hiện lên nụ cười quỷ dị. Bỗng nhiên lại thay đổi thành nụ cười đúng mực, nhẹ nhàng nhìn về phía Trần thị "Mẫu thân, con chọn xong rồi." Dừng lại một lát mới cận thận nói "Sao lại không may cho muội muội một bộ, các tỷ muội mặc những bộ quần áo giống nhau cũng thể hiện sự thân mật.

Bọn nha hoàn thân cận đều biết rõ, tam cô nương không may bởi vì không thích chất liệu cũng như kiểu dáng của những bộ quần áo đó, thế mà đại cô nương còn cố tình hỏi. Ngay cả Tú nương của Tú Vân các cho dù nghe thấy đề nghị của Hứa Tâm Dao, Hứa Tĩnh Ngữ cũng không nhìn sang bên A Đoàn.Ai mà không biết quần áo của tam cô nương của Quốc công phủ đều làm ở trong cung. Cho dù làm ở bên ngoài cũng là do Tú nương của Tô Châu làm, làm gì đến lượt chỗ của bọn họ.

Đại cô nương là không biết thật hay là giả vờ không biết đây?

Tầm mắt của mọi người đều đặt trên người Hứa Tĩnh Ngữ, Hứa Tĩnh Ngữ nét mặt không thay đổi, vẫn là bộ dáng mềm yếu. Trần thị không vội, từ tốn sửa lại quần áo vì vừa rồi cùng A Đoàn chơi đùa mà có chút xốc xếch, xong mới cười nhạt "A Đoàn rất nhiều quần áo, may thêm nữa nàng cũng không mặc hết."

Như là một đòn đánh lên trên vải bông, không đau không ngứa.

Sắc mặt Hứa Tĩnh Ngữ không đổi, mở miệng muốn nói cái gì nữa, Trần thị lại không cho nàng cơ hội, đột nhiên như nhớ tới cái gì "Gần đây Lý di nương có khỏe không? Hai ngày nay ta có nhiều việc, không thể qua xem nàng, không biết nàng đã nhặt xong Phật châu chưa, Tĩnh Ngữ ngươi đã đi xem chưa?

Lý di nương là nha hoàn thông phòng, mẹ đẻ của Hứa Tĩnh Ngữ, cũng là vị di nương bị chê bai mấy năm nay.

Hứa Tĩnh Ngữ cùng Hứa Tâm Dao ở trong viện của Trần thị, cũng không đi hỏi thăm người mẹ đẻ kia một tiếng. Bọn nô tài trong Đại phòng có ai mà không biết Đại cô nương ngoài nóng trong lạnh, đối với mẹ ruột luôn là chủ tớ khác biệt. Dù gì cũng là mẫu thân thân sinh nhưng Đại cô nương luôn không hỏi thăm một tiếng.

Lý di nương đến thăm nàng, nàng cũng chỉ lạnh lùng nói vài câu cho qua chuyện.

Hứa Tĩnh Ngữ chưa bao giờ cho phép nha hoàn của mình chú ý đến Lý di nương, tốt nhất là nghĩ cũng không cần nghĩ, giống như làm như vậy thì có thể che dấu sự thật rằng mình chỉ là một thứ nữ. hiện tại ở trước mặt mọi người chỉ ra điều này, cuối cùng không duy trì được nét mặt nữa, miễn cưỡng đáp "Mấy ngày nay con bận đọc sách, cho nên cũng không để ý."

Đối mặt với ánh mắt hiểu rõ của mọi người, Hứa Tĩnh Ngữ cảm thấy xấu hổ, không muốn ở lại chỗ này nữa.

"Thời gian cũng không còn sớm, con xin phép trở về phòng, mẫu thân hãy nghỉ ngơi cho tốt."

Trần thị gật đầu, cực kỳ lạnh nhạt, cũng không lên tiếng trả lời.

Hứa Tĩnh Ngữ lại càng xấu hổ, vội vàng đứng dậy rời đi. Hứa Tâm Dao cũng đứng dậy cáo biệt Trần thị "Vậy con cũng trở về, đại bá mẫu cũng nghỉ ngơi sớm một chút." Trần thị cười, đáp ứng "Ngươi cũng vậy, hôm nay trời nóng, nếu trong phòng thiếu băng thì nói với ma ma chủ quản, không cần lo lắng nhiều hay ít."

“Nhưng mà cũng nên nhớ, đừng ham lạnh, thân thể của cô nương không chịu được lạnh.”

“Con hiểu.” Quay sang tạm biệt A Đoàn mới cùng nha hoàn rời đi.

Chờ đến khi hai người đi khỏi, Trần thị kéo tay A Đoàn - từ đầu đến giờ cũng không lên tiếng, bình tĩnh nhìn nàng.

“Con thấy đại tỷ đối với con như thế nào?”

Thực ra chính mình vốn định chỉ bảo quy củ cho A Đoàn từ khi ba tuổi nhưng mà Hoàng hậu nương nương nói khó có khi nàng hợp ý với An Dương. Những đứa trẻ ở trong cung này chỉ khi còn bé mới có niềm vui thật sự, cho nên đợi đến lúc năm tuổi hãy bàn lại sau. Chỉ khiến cho các nàng làm xằng làm bậy.

Trần thị đương nhiên sẽ không phản đối chuyện này nhưng nàng cũng không mong A Đoàn trở thành một đứa ngốc nói gì cũng tin. A Đoàn lắc đầu “Đại tỷ không thích con, cũng không tốt với con.”

Nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của Trần thị, A Đoàn đắc ý lắc đầu nói “Tại lúc Hoàng hậu nương nương chơi ở trong điện, các phi tử khác cũng như vậy, mắt cười rất ôn nhu, nhưng mà ở sau lưng thầm mắng người rất hung ác. Hoàng hậu nương nương nói, nhưng nữ tử càng ôn nhu càng không đáng tin.

Trong lòng thả lỏng được một chút, tuy rằng chưa dạy nàng cái gì nhưng hoàn cảnh sống đã cho cung cấp cho nàng những hiểu biết cơ bản, như vậy cũng đủ rồi.

Hứa Tâm Dao mang theo nha hoàn chậm rãi tản bộ về sân viện của mình, không có ý định cùng Hứa Tĩnh Ngữ có liên quan. Nhưng sự thật không theo ý muốn, mới vừa đi qua góc hoa viên đã thấy phía trước có một đoàn người đứng chờ, ánh sáng đèn lồng chiếu đến, không phải là Hứa Tĩnh Ngữ sao?

Hứa Tâm Dao dừng bước, trên mặt hiện lên sự khó chịu, không thèm liếc mắt nhìn Hứa Tĩnh Ngữ một cái, muốn bước nhanh qua người nàng. Chuyện không thể đơn giản như vậy nếu không Hứa Tĩnh Ngữ cũng sẽ không đứng đợi ở đây, vừa đi qua bên người đã bị người khác kéo tay lại, bên tai vang lên lời nói ôn nhu của Hứa Tĩnh Ngữ.

“Nhị muội vội vã như vậy làm gì, không nhìn thấy ta ở đây sao?”

Bây giờ là buổi tối, gió lạnh cũng không đủ làm giảm mồ hôi trên người Hứa Tâm Dao, mới đi được vài bước quần áo đã có cảm giác dính dấp. Chỉ muốn trở về phòng tắm rửa, tĩnh tâm, lúc này lại bị Hứa Tĩnh Ngữ ngăn lại, hai mắt nhắm lại, không muốn cùng nàng đánh Thái Cực, hất tay tránh ra.

Lạnh lùng nhìn Hứa Tĩnh Ngữ.

“Ngươi không phải tỷ tỷ của ta, mẫu thân của ta chỉ có mình ta là con gái.”

“Hơn nữa, ngươi muốn chết cũng đừng kéo theo ta.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Editor: huyetsacthiensu

nói xong Hứa Tâm Dao tiếp tục rời đi, Hứa Tĩnh Ngữ đứng tại chỗ một lúc cũng đi trở về. Trở về phòng mình, Hứa Tâm Dao sai hạ nhân khóa chặt cửa phòng, ai đến cũng không được mở cửa, tự mình bước vào nội thất, nước ấm đã được chuẩn bị tốt, bày ra một khuôn mặt lạnh lùng mặc cho nha hoàn hầu hạ.

Quả nhiên, tắm được một nửa thì có một nha hoàn tiến vào bẩm báo.

“Đại cô nương đang ở bên ngoài.” Biết hdt tâm trạng không tốt, đã từ chối một lần, nhưng bên kia không nghe, cả hai bên đều là chủ tử, không thể đắc tội, chỉ có thể vào bẩm báo. “Nô tỳ nói người đã ngủ, nhưng đại cô nương không đi, nói là người mới trở về, làm sao nhanh như vậy đã ngủ, muốn cùng người trò chuyện.”

Tẩy đi một người toàn mồ hôi, sự không yên trong lòng Hứa Tâm Dao cũng vơi bớt đi, nghe được lời nói của nha hoàn, mày liễu nhăn lại, không cần nghĩ ngợi đã dặn dò “Vậy thì không cần để ý đến nàng ta, nàng ta thích đợi bao lâu thì đợi, chỉ cần làm việc của ngươi là được.” Nhà hoàn nghe lệnh đi ra, không cần biết có đắc tội hay không.”

Đại tiểu thư thì sao, cũng chỉ là con thứ, đại phu nhân cũng không quan tâm đến nàng ta.

nói thật, Hứa Tâm Dao cũng không thể lý giải vì sao Hứa Tĩnh Ngữ lại có tính tình vặn vẹo như vậy. Mặc dù đại bá mẫu không muốn bồi dưỡng nàng ta

nhưng đồ ăn đồ mặc không bao giờ thiếu, cái gì nên có đều có. Mặc du nô tài không phải rất nghe lời nàng, nhưng cũng không đến mức cưỡi lên đầu nàng. Hơn nữa cũng không ngăn nàng ta lui tới cùng Lý di nương, là tự nàng ta không muốn để ý tới Lý di nương.

Nàng ta vì sao lại tự buộc mình thành người có tính tình như hiện giờ?

Lý di nương đôi lúc đầu óc không được rõ ràng, nhưng cũng không đến mức như Hứa Tĩnh Ngữ bây giờ, hoàn toàn không biết nàng ta đang nghĩ gì. Dường như không suy nghĩ đến bản thân sau này, nàng ta không dễ chịu, người khác cũng không dễ chịu. Lại còn cố tình lôi mình vào, cũng không biết ở yên một chỗ trong nhà mà đọc sách!

Đau đầu xoa huyệt thái dương, thật là không biết nên làm sao với nàng ta nữa, mặt lạnh hay nhiệt tình đều đã thử qua nhưng đều vô dụng! Luôn luôn giống như ngày hôm nay, như u hồn bỗng nhiên nhảy ra, nghĩ đến da đầu lại run lên.

Vẫn là nhà hoàn vừa nãy tiến vào "cô nương, đại cô nương đã trở về phòng của nàng, nhưng mà..." Dừng lại một chút mới nói tiếp "Người hãy nghỉ ngơi sớm, ngày mai nàng lại đến."

Nha hoàn cũng hết cách, hai người ở phòng đối diện nhau, muốn giả bệnh cũng khó khăn.

Đầu lại đau hơn, dùng sức xoa huyệt thái dương, chỉ biết thở dài "Ta biết rồi, ngươi lui xuống đi."

Dùng sức chống người ngồi dậy nhìn lại căn phòng mình đã ở vài năm nay, những đồ vật trưng bày còn quen thuộc với mình hơn so với phòng mình, nhắm mắt cũng có thể đi qua mà không có khó khăn gì. Nhưng mà cuối cùng nơi đây cũng không phải nhà mình, ngôi nhà thật sự của mình là ngôi nhà bên nhị phòng kia. Nhưng mà, bên kia đã có nữ chủ nhân mới, cũng sắp có tiểu chủ nhân.

Còn mình nên làm thế nào đây?

Chờ A Đoàn ngủ một giấc tỉnh dậy mặt trời đã lên cao, mơ màng mở mắt, vẫn tưởng mình đang ở trong cung, mở miệng gọi cô cô. Cẩm Tú vẫn luôn ở bên cạnh trông chừng, nhìn thấy bộ dáng mơ màng của A Đoàn, cầm một chiếc khăn ấm cho nàng rửa mặt cho tỉnh trước, chờ đến khi tỉnh hẳn mới cười nói "Ở đây không có cô cô, cô cô đang ở trong cung."

Thái Tử luôn để cho nàng ngủ đến khi tự tỉnh, Trần thị cũng vậy. Các ma ma phục vụ đã đi lại mấy vòng, phu nhân đã phái người đi qua hỏi mấy lần, cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi tam cô nương mới ngủ dậy. A Đoàn nhìn bốn phía một lúc mới tỉnh hẳn nhận ra đây là nhà mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn do ngủ nhiều mà hơi sưng lên, mắt cũng sưng lên, híp mắt cười "Chào buổi sáng, Cẩm Tú tỷ tỷ."

"Bây giờ đã không còn là buổi sáng nữa rồi, cô nương nhìn bên ngoài xem, bây giờ đã là buổi trưa." Cẩm Tú một bên nói, một bên giúp A Đoàn mặc quần áo. A Đoàn nghe lời híp mắt nhìn ra bên ngoài, đúng là mặt trời đã lên cao, không còn là buổi sáng nữa. Bị mặt trời chiếu vào một mắt nhắm một mắt mở.

Vẫn chưa tỉnh hoàn toàn.

Khuôn mặt A Đoàn vốn đã tròn trịa nhỏ nhắn, hôm nay mặt bị sưng nên tròn hơn. Vừa tỉnh ngủ nên mơ hồ, âm thanh mềm mại, thật là đáng yêu không nói lên lời. Cẩm Tú dẫn A Đoàn ngồi trước bàn trang điểm, tự mình búi tóc cho nàng, vừa búi vừa lẩm bẩm "Nô tỳ biết nhiệt độ ban ngày làm cô nương dễ khát nước, buổi tối cô nương uống một hớp nước nhỏ thôi, đừng uống nhiều, mặt sẽ bị sưng,"

"Ngươi nói là như này."

A Đoàn chỉ vào gương mặt tròn tròn trong gương.

A Đoàn cũng thấy gương mặt của mình bây giờ, từ mặt bánh bao nhỏ biến thành mặt bánh bao lớn, mắt cũng sưng như vậy. Nghe được lời của Cẩm Tú, dừng một chút, lại híp mắt cười nói "Ta biết rồi, lần sau sẽ không uống nhiều như vậy nữa."

âm thanh nghe có chút vô lực, Cẩm Tú lại tưởng do A Đoàn ngủ quá lâu, ngủ quá lâu sẽ không có tinh thần. Tốc độ ở tay nhanh hơn búi xong tóc cho A Đoàn để A Đoàn có thể đi vòng vòng quanh phòng, khôi phục tinh thần. A Đoàn nghe lời đứng dậy, đứng dậy theo ý của Cẩm Tú đi lại trong phòng.

Ánh mắt A Đoàn luôn không tập trung, Cẩm Tú vừa không để mắt một lúc đã nghe phịch một tiếng, vội xoay người lại, thấy A Đoàn đang che trán ngồi trên mặt đất.

Người gác cổng nhìn thấy ở xa xa có đoàn người cưỡi ngựa trở về, hét to một tiếng, mấy người đang ngồi túm năm tụm ba cũng lấy lại tinh thần tiến lên nghênh đón.

"Đại thiếu gia trở lại! Ban ngày trời nóng, mau trở về nghỉ ngơi, đứng ở bên ngoài phơi nắng!

Vừa cười nghênh đón vừa kéo dây cương ngựa.

Hứa Tiêu Nhiên tiện tay đem dây cương ngựa ném cho tùy tùng, nghiêng người nhìn về phía Ngô Đồng. Ngô Đồng lưu loát xoay người nhảy từ trên ngựa xuống, cũng có tùy tùng lập tức nhận lấy dây cương. Mặc dù đại thiếu gia chưa nói đây là công tử nhà ai, nhưng nhìn khí thế kia hình như còn lớn hơn đại thiếu gia?

Cũng không dám hỏi nhiều, nụ cười vừa rồi cũng thu lại, chỉ cúi đầu nhận lệnh làm việc.

Xuống khỏi ngựa liền mặt lạnh đảo khách thành chủ bước nhanh vào bên trong. Hứa Tiêu Nhiên chỉ cười một cái, đi theo Ngô Đồng vào cổng nhà mình. Hai người đi trên đường không nói lời nào, chỉ lườm chủ quản đang dẫn đến phòng chính. đi được một nửa Hứa Tiêu Nhiên đột nhiên dừng bước, Ngô Đồng nghi hoặc quay đầu, nhướn mày.

Mặt không thay đổi, thật sâu trong đuôi mắt là sự xao động.

"Ta đi xuống dưới nói chuyện, lấy thân phận là đại ca của A Đoàn để nói."

Hứa Tiêu Nhiên cũng không thừa nước đục thả câu "Ta nói cho ngươi biết là bởi vì ta biết sự việc của tiểu muội, ngươi là người hiểu rõ nhất, cũng chỉ có ngươi mới giải quyết được. Thân là đại ca, ta rất vui vì bộ dáng gấp gáp của ngươi bây giờ, điều này chứng tỏ ngươi rất quan tâm A Đoàn. Nhưng mà ta không đồng ý để ngươi đi gặp nàng với bộ dáng như này, tâm tình của ngươi quá lộ liễu."

"Thời gian ta ở với A Đoàn không nhiều, nhưng mà trải qua tối hôm qua ta biết nàng không muốn cho người khác biết chuyện."

"Mẫn cảm, nhát gan, không muốn nói cho người khác biết, rất biết giả vờ không có việc gì."

"Nếu nàng đã chọn về nhà lúc này, tức là không muốn cho ngươi biết hoặc không biết làm cách nào nói cho ngươi biết, nàng đang trốn tránh. Bây giờ ngươi mang bộ dáng như sắp có mưa bão đi chất vấn nàng, ngươi nghĩ nàng sẽ nói ra như thế nào đây? nói cho ngươi biết tình hình thực tế sao?"

"Ngươi đi như vậy sẽ chỉ làm nàng che giấu càng kỹ."

Đây là lần đầu tiên trong cả hai kiếp có người dùng giọng điệu thuyết giáo nói với Ngô Đồng. Vẫn luôn thành thạo trong việc xử lý những việc khác, kể cả thời điểm mới tiếp xúc với chuyện triều chính kiếp trước, phương thức xử lý của mình cũng có thể làm cho phụ hoàng vừa lòng. Ngay cả phụ hoàng cũng không dùng giọng điệu như này nói chuyện với mình.

Nhưng mà gặp phải A Đoàn tất cả đều loạn hết lên.

Nghe nói qua một chút trong lòng liền sợ hãi, miễn cưỡng chịu đựng qua một buổi sáng, thực ra muốn nhìn thấy nàng ngay lập tức, cũng muốn hỏi nàng, vì sao lại như vậy? Vì sao lại giống kiếp trước như vậy, có chuyện gì cũng không nói, chỉ biết chịu đựng một mình. Cũng thật hận chính mình, vậy mà lại không phát hiện chút manh mối nào.

thật muốn cho mình hai cái tát, đây là chăm sóc thật tốt sao?

Mỗi ngày ở cùng nhau còn không bằng các ca ca chỉ ngẫu nhiên gặp mặt.

không biết nên làm như thế nào với A Đoàn, không biết nên làm như thế nào để cứu vãn tình hình, không biết hai người có thể lại đi đến kết cục bi thảm giống như kiếp trước hay không…

Tuyệt đối không được!

Ngô Đồng cúi đầu, Hứa Tiêu Nhiên không nhìn rõ sắc mặt hắn, chỉ có thể thông qua chân mày đang nhíu chặt cùng hô hấp dồn dập mà phán đoán. Bây giờ cảm xúc của hắn rất không ổn định, nghi hoặc trong lòng ngày càng sâu. Đúng là tính tình A Đoàn như vậy là không tốt, cái gì cũng giấu trong lòng, ngay cả người nhà cũng không nói ra.

Cứ tiếp tục như vậy sẽ đi đến tình trạng không thể cứu vãn.

Nhưng mà bây giờ A Đoàn chỉ là một đứa nhỏ, không thể hoàn toàn giấu giếm tâm tư của mình. Nàng còn nhỏ, có thể từ từ chỉ đường cho nàng, kéo nàng trở về.

Vì sao lại khiến cho Thái Tử có phản ứng lớn như vậy?

Đưa tay đẩy nhẹ "Ngươi không sao chứ?"

Ngô Đồng đưa hai tay che mặt không nói được lời nào, phút chốc đã ngẩng đầu lên, lại khôi phục lại vẻ vân đạm phong kinh. Chút điên cuồng vừa rồi chớp mắt đã không còn. Bình tĩnh nhìn Hứa Tiêu Nhiên chân thành nói cảm ơn.

"Cảm ơn."

Hai chữ đơn giản đã làm cho Hứa Tiêu Nhiên hài lòng, không để ý nhiều, Thái Tử cũng sẽ không nói suông.

Thấy hắn đã khôi phục thái độ bình thường, cũng không dừng lại, tiếp tục đi về hướng phòng chính.

Cẩm Tú đúng lúc đi ra lấy gì đó, nhìn thấy đoàn người đi tới đây thì kinh ngạc "Đại thiếu gia sao lại trở về vào lúc này? Trước nay toàn là ở thư viện đến qua trưa, bây giờ là giữa mùa hè, cưỡi ngựa về không chừng còn có thể bị cảm nắng. Sau đó lại nhìn sang bên cạnh, hai mắt mở to, lập tức quỳ xuống "Nô tì thỉnh an Thái Tử!"

âm thanh run run, sao Thái Tử lại đến lúc này!

“Đứng lên đii.”

Hứa Tiêu Nhiên vừa đi vào trong vừa hỏi “A Đoàn đang ở cùng mẫu thân sao? Hay là nàng còn chưa dậy?”

Cẩm Tú chột dạ nhìn qua Thái Tử điện hạ, nhỏ giọng đáp.

“Tam cô nương đang ở bên trong…” Lúc này âm thanh càng run hơn, không chỉ Hứa Tiêu Nhiên nhíu mày, ngay cả ánh mắt của Ngô Đồng cũng dừng lại lên người Cẩm Tú. Vốn đã rất sợ hãi, ánh mắt không thay đổi của Thái Tử làm cho cả người Cẩm Tú run lên, ấp úng một lúc cũng không nói được lý do.

Hứa Tiêu Nhiên đã hết kiên nhẫn, Ngô Đồng đã đi trước một bước, đưa tay vén rèm bước nhanh vào.

Trần thị đang cẩn thận dùng khăn đắp lên trán A Đoàn đang mơ màng nằm trên giường, Cách tấm khăn cũng có thể nhìn thấy sưng lên một cục u thật to. Nghe thấy tiếng bước chân cũng không ngẩng đầu lên, tưởng là Cẩm Tú đến đổi khăn, giơ tay ra “Đưa cho ta.”

Vươn tay ra không chạm đến cái gì, trong mắt đột nhiên hiện ra một cánh tay quen thuộc lấy đi tấm khăn đang đắp trên trán nàng. Kinh ngạc ngẩng đầu, thấy vẻ mặt nổi giận của Ngô Đồng, đôi mắt đen nhuốm đầy tức giận.

Trần thi khiếp sợ quên cả thỉnh an, ngồi ở trên giường mở to mắt.

“Thái Tử điện hạ?!”

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 28

Editor: An Nhiên

Cái trán trắng noãn của A Đoàn phồng lên vết bầm tím thật lớn, nhìn thấy mà đau lòng. Trần thị bị vẻ mặt Ngô Đồng làm cho kinh hãi, lắp ba lắp bắp trả lời “ Đụng vào bàn.....’’

A Đoàn vốn là đang mơ hồ nằm trên tháp nhỏ, nghe được tiếng Ngô Đồng, ngạc nhiên mở mắt, trong mắt còn có một chút tơ máu, còn chưa lên tiếng, thân mình đã nhanh chóng ngồi dậy, vươn tay thẳng tắp muốn ôm “ Thái tử ca ca, sao huynh lại tới đây?’’ Phản ứng của A Đoàn thành thực làm cho sắc mặt Ngô Đồng hòa hoãn lại một chút.

Đưa tay ôm người vào trong ngực, đau lòng nhìn vết bầm sưng to “ Đau không?’’

Thành thật gật đầu “Đau’’

Lại lập tức bổ sung “ Là muội tự đụng vào, không liên quan đến người khác, thái tử ca ca tức giận mắng muội là được rồi.’’

Trước kia tự mình đụng vào chỗ này hay là đụng vào chỗ kia, Thái tử ca ca cũng sẽ không tức giận, chỉ là nô tài sẽ bị trừng phạt. Cẩm Tú tỷ tỷ đối với mình rất tốt, đối với nương cũng rất tốt, không hy vọng nàng cũng như những nô tài kia, đột nhiên không thấy tăm hơi.

Ngô Đồng nhận lấy tấm khăn mát được Cẩm Tú cẩn thận đưa qua cho A Đoàn, không nói lời nào.

A Đoàn cũng không nói gì, chỉ ngồi im trong lòng Ngô Đồng, mím môi mắt to đáng thương tội nghiệp nhìn, Ngô Đồng cũng không thèm để ý, chỉ nhìn cục sung to trên trán nàng, trên mặt là một mảng lạnh lùng. Đột nhiên vẻ mặt lại ngừng lại một lát, thẳng tắp nhìn về phía A Đoàn, A Đoàn lấy lòng nhìn Ngô Đồng, lần nữa đưa tay chọc chọc vào thịt mềm bên hông Ngô Đồng.

Sắc mặt lạnh lẽo, chân mày cũng nhíu lại, trong ánh mắt thoáng qua tia cảnh cáo.

A Đoàn lại không sợ, mắt cười cong thành hình trăng lưỡi liềm, lần nữa đưa tay ra chọc.

Thái tử ca ca sợ ngứa, chỉ có mình ta biết!

Thoáng dùng sức đem tiểu cô nương không nghe lời ôm lấy, A Đoàn vừa định giãy dụa, bên tai liền tiếng nho nhỏ không thể nghe được mấy chữ “ Lần sau không được lấy lý do này nữa.’’ Mang theo giọng run rẩy, vừa là thỏa hiệp vừa bất đắc dĩ, nhu hòa hơn một chút. A Đoàn hài lòng, mắt lại cười thành một khe hở nhỏ, đưa tay ôm thật chặt cổ Ngô Đồng, vùi vào cổ dùng sức cọ loạn.

Ngô Đồng sợ đụng vào vết thương trên đầu nàng, chỉ lùi về phía sau tránh, A Đoàn vẫn một mực tiến về trước. Hai người ngươi tránh ta đuổi, trốn tránh trốn tránh tự mình chơi, đem mọi người xung quanh không thèm để vào mắt.

Nếu Tiểu Giang công công ở đây, khẳng định đã nhìn thành thói quen, phản ứng nhiều nhất cũng chỉ là bĩu môi một cái liền cúi đầu giả chết, Trần thị cùng Hứa Tiêu Nhiên lại là lần đầu tiên nhìn thấy. Làm cho tâm tình Trần thị như nghẽn lại, cả người liền không thoải mái. thì ra tự mình cho rằng cùng tiểu nữ nhi mấy ngày nay đã đủ thân mật, không nghĩ tới Thái tử vừa đến, mình lập tức bị vứt bỏ xuống tận chân trời.

Cười vui vẻ như vậy, mặt cũng cười thành một đóa hoa.

A Đoàn cùng Thái tử thân cận là chuyện tốt, nên cao hứng! Trong lòng Trần thị không ngừng tự nói với chính mình như vậy, nhưng mà trên mặt lại tràn đầy ủy khuất, cả khuôn mặt bắt đầu rối rắm.

Hứa Tiêu Nhiên tâm tình cũng có chút vi diệu, chỉ là không để ý như Trần thị, bởi vì sự chú ý của hắn bị một chuyện khác hấp dẫn. Vừa rồi, nếu như mình không nhìn lầm, Thái tử hình như sợ ngứa? Tuy rằng động tác rất nhỏ, đúng là sau khi đâm vào bên hông thì Thái tử mới thỏa hiệp. Trong đầu bỗng bay qua một câu nói.

Nam tử có máu buồn sợ vợ?!

Thái tử sợ A Đoàn?!

Ngây ngốc nhìn A Đoàn bị để ra xa còn không ngừng vung tay ngắn muốn tới gần, lắc đầu đem ý nghĩ này ném ra sau đầu, cái này rõ rang là A Đoàn bị Thái tử ăn sạch sành sanh mới đúng.

Náo loạn một trận mới nghỉ, tránh vết sung trên trán A Đoàn, Ngô Đồng tức giận điểm lên trán của nàng, một chút cũng không để cho người khác yên tâm, A Đoàn lè lưỡi, không nói lời nào. Nghiêng đầu nhìn về phía Trần thị, Trần thị tưởng rằng Ngô Đồng muốn hỏi nguyên nhân, liền nói thẳng " Nàng ngủ quá lâu liền có chút mơ hồ, lúc đứng lên hoạt động một chút, kết quả là đụng phải.''

Nghe được lời này thế nhưng Ngô Đoàn lại cười, nghiêng đầu nhìn A Đoàn, ngủ quá lâu? Trong mắt là một mảnh sang tỏ, A Đoàn chột dạ cúi đầu, càng thêm không dám nói tiếp nữa.

Đưa tay đem con rùa nhỏ ôm đứng dậy " Ta mang nàng vào phòng nghỉ ngơi.''

Nàng ngủ đã đủ lâu! Trần thị vừa định nói lời này, Hứa Tiêu Nhiên liền ngăn lại, lắc đầu, không cần nói. A Đoàn ghé đầu lên vai Ngô Đồng, cười tủm tỉm với Trần Thị cùng Hứa Tiêu Nhiên " A nương, đại ca, ta một hồi liền trở lại, mọi người tự mình chơi đùa, không cần quá nhớ ta ~" còn cho mỗi người một cái hôn xa.

Sau đó cái mông nhỏ rắn chắc bị vỗ một cái.

A Đoàn lại cho Ngô Đồng một cái hôn thật lớn, mặt liền dính đầy nước miếng. Thấy hôn một bên không đủ, thân mình nhỏ còn muốn đem mặt còn lại dính nước miếng. Ngô Đồng vẫn giữ khuôn mặt lạnh bang, trong mắt lại tràn đầy ý cười, cũng không tránh, một tay ôm, trực tiếp đem đầu đè lại.

A Đoan vẫn không ngừng ngọ nguậy, vẫn là không nhúc nhích được chút nào.

Gian phòng của Ngô Đồng A Đoàn đã đến rất nhiều lần, ngày trước mỗi lần nàng về nhà, nếu như là thời gian dài, cách hai ngày Ngô Đồng sẽ đến thăm nàng một lần. Quen thuộc đem A Đoàn đi vào phòng nhỏ, chỉ vào nha hoàn cho đem chậu nước để xa chút liền cho mọi người rút lui, đem A Đoàn đặt xuống đất, tự tay trải chăn.

Động tác thuần thục, một chút cũng không xa lạ. A Đoàn cũng đứng bên cạnh nhìn không lên tiếng, không hề cảm thấy hành động như vậy có gì không đúng, Thái tử ca ca vẫn luôn như vậy, mọi chuyện đều chính mình có thể làm thì tuyệt đối không giao cho người ngoài. không chỉ có trải giường chiếu, ngay cả mang giày đều làm qua thật nhiều lần.

Trải xong chăn, chính mình ngồi ở mép giường, đem A Đoàn ôm ngồi trên đùi, đưa tay đem giày cùng áo khoác cởi ra, cả người nhét vào trong chăn.

" Ngủ.''

"không ngủ!" A Đoàn không chút do dự nói. " Ngủ rồi lại không thấy Thái tử ca ca." Ở trong chăn di động, đen hai cánh tay nhỏ lấy ra, quá nóng quá nóng. Trước kia chính là như vậy, tại thời điểm ngủ vẫn còn thấy, tỉnh ngủ liền tìm khắp nơi cũng không tìm được, miệng liền trề môi.

Đưa tay đem A Đoàn đang làm loạn muốn kéo chăn " Ngươi không mệt?"

" không mệt!"

Ngô Đồng không chút do dự vạch trần " không mệt mà mặt đã sưng thành như vậy?"

A Đoàn buổi tối uống bao nhiêu nước mặt cũng sẽ không sưng, chỉ có thời điểm ngủ không ngon mặt mới có thể sưng, tinh thần càng không tốt, mặt sưng phù càng lợi hại. không để ý A Đoàn chột dạ, tiếp tục vạch trần " Ngươi là muốn ngủ nhỉ, hay là chúng ta bàn bạc một chút vì cái gì tối hôm qua không ngủ? Hay là ta đem chuyện này nói cho nương cùng đại ca ngươi biết, để cho bọn họ tới hỏi?"

A Đoàn trong nháy mắt liền nhắm lại, thân thể nhỏ nằm ngay ngắn.

“ Ta ngủ.’’

Ngược lại mắt đang nhắm thật chặt, lông mi kia như thế nào lại không ngừng run? Tròng mắt còn vòng tới vòng lui, giả bộ ngủ còn không ngủ ngon, Ngô Đồng cười không ra tiếng, chỉ ngôi ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn A Đoàn. Dừng một chút, tay phải xoa chỗ trái tim, mới vừa rồi còn dị thường nóng nảy, thấy A Đoàn liền như kỳ tích mà dịu lại.

rõ rang có một đống vấn đề, cũng rất muốn ngay lập tức gặp mặt liền chất vấn. Tuy rằng nghe Hứa Tiêu Nhiên nói miễn cưỡng cũng đè lại, người khác nhìn không ra nhưng chính mình lại rất rõ rang, gấp vô cùng, gấp đến một khắc cũng nhẫn không được. Nhưng mà, chỉ nhìn thấy A Đoàn, trong đầu cái gì cũng biến mất, chỉ lo theo nàng, cái khác đều quên….

Tại sao lại như vậy chứ.

A Đoàn, ảnh hưởng của ngươi đối với ta, thế nhưng đã sâu đến tình trạng này?

Ngón tay út đột nhiên bị người cẩn thận ôm lấy, nghiêng đầu nhìn lại, thấy A Đoàn cười lấy lòng. Ôm lấy ngón tay Ngô Đồng nhẹ nhàng lay động: “ Thái tử ca ca, huynh bồi muội cùng ngủ có được không?” Ở bên ngủ, chính mình tỉnh lại, Thái tử ca ca vẫn còn ở bên đi? Có lẽ sẽ không lại vội vàng đi nơi khác?

Ngô Đồng lẳng lặng nhìn A Đoàn, qua một hồi lâu mới gật đầu.

“Được.”

Bỏ giày cùng áo khoác, cũng nằm lên giường. Vừa nằm xuống, A Đoàn liền tự động lăn vào trong ngực Ngô Đồng, người chủ động ôm lấy, đem nàng dựa vào thoải mái hơn chút. “ Ngoan, mau ngủ.’’ A Đoàn không nói lời nào chỉ gật đầu, cười nhắm mắt, vẻ mặt cười thỏa mãn. Ngô Đồng nằm nghiêng, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng A Đoàn, hi vọng nàng mau chóng đi vào giấc ngủ.

Trầm thấp thư giãn.

Miệng nhỏ vểnh lên mong đợi “ Ngủ không được, ca ca huynh kể chuyện cho muội nghe đi.”

Hứng thú tràn trề nhìn, Thái tử ca ca kể chuyện rất dễ nghe, những câu chuyện về con người bên ngoài, đặc biệt dễ nghe, hơn nữa mỗi lần đều không giống nhau. không giống Tiểu Giang công công, kể chuyện Tiểu Sơn tìm nương mấy năm, kháng nghị bao nhiêu lần cũng không có chuyện mới.

Dáng vẻ A Đoàn bây giờ thực sự đặc biệt giống một con mèo nhỏ, mắt to chớp chớp hi vọng, giống như chỉ cần thỏa mãn yêu cầu của nàng, sẽ giống như mèo nhỏ nhào lên người làm nũng. Vật trong ngực Ngô Đồng càng thêm nhu hòa,đó là nơi chỉ thuộc về A Đoàn, chỉ có nàng có thể tiến vào.

“ Được, kể chuyện.’’

Giữa hè hanh khô ve sầu kêu, bên ngoài gian phòng A Đoàn có nha đầu cầm cây gậy gỗ thật dài, đỉnh chóp ướt sung, đứng dưới gốc cây, ngẩng đầu híp mắt cẩn thận nhìn trên cây, nhìn thấy liền đem cây gậy tới gần, nhẹ nhàng vừa chạm vào, con ve sầu liền bị dính chặt chẽ trên đỉnh cây gậy.

Lấy về, lập tức có nha hoàn cầm túi vải tới đựng ve sầu.

Gian phòng bên ngoài rất nhiều nha hoàn đều cầm gậy tre thật dài, tỉ mỉ đếm ước chừng bảy tám cái. một đám nha đầu bận rộn làm việc tới lui một trận mới không thấy tiếng ve kêu nữa, nha đầu cầm túi không tiếng động lui xuống. Ra nội viện lập tức đi ra ngoài, gã sai vặt đã chờ sẵn, ve sầu này cũng là một món ăn ngon!

Những người khác đều giải tán, chỉ có bốn nha đầu ở ngoài cửa canh chừng.

Bốn người đều không nói chuyện chỉ đứng yên tại cửa, trong đó có một nha hoàn gần nhất đang cau mày, nghi hoặc nhìn ba người kia liếc mắt một cái, khom người, lỗ tai dán lên trên cửa nghe động tính bên tròn. Ba người kia nhìn thấy nàng như vậy, cũng học theo động tác của nàng, đồng loạt đem lỗ tai dán lên cửa.

Chỉ chốc lát ánh mắt bốn nha đầu đều trừng lớn, không tự chủ nghe được bên trong âm thanh trầm thấp, còn có giọng điệu kia, từ trong miệng hắn nói ra địa phương thần kỳ. Đó là nơi các cô nương có thể tự do đến mà không cần nô tỳ đi cùng, còn có thể hợp rồi ly, còn có thể tái giá, hơn nữa cùng người khác khác biệt ngôn ngữ….

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Editor: Hân Pi Sà

Beta: Hằng Lê

Giấc ngủ này A Đoàn ngủ không yên, không đến nửa canh giờ đã tỉnh lại. Mắt còn chưa mở, tay đã sờ loạn trên giường, vung tay lần mò lung tung một hồi mới chịu dừng lại, miệng nhỏ ngáp một cái, lẩm bẩm một lúc mới ngồi bật dậy khỏi giường, vẻ mặt vô cùng không vui, trên chiếc giường rộng rãi chỉ có mỗi mình nàng, chẳng thấy bóng dáng Thái Tử ca ca đâu.

Quả nhiên, không nên ngủ mà!

Ngồi xếp bằng trên giường, cúi đầu hờn dỗi.

Ngô Đồng nghe được bên này có tiếng động, đứng dậy rời khỏi bàn đọc sách đi đến bên giường của A Đoàn, chắp tay sau lưngnhìn nàng cúi đầu bĩu môi, ngồi nghịch ngón của chính mình, miệng nhỏ liên tục lẩm bẩm "Thái Tử ca ca là cái đồ siêu lừa đảo, đại bại hoại, lúc nào cũng bận rộn như vậy, sớm biết liền không nên ngủ..."

Tâm tình tốt hẳn nghiêng đầu hỏi nàng "Ta lừa nàng cái gì?"

"rõ ràng nói hôm nay sẽ không đi đâu, sẽ chờ muội ngủ dậy!"

A Đoàn trả lời một cách tự nhiên, sau đó đôi mắt trừng lớn, ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tỏa sáng "Thái Tử ca ca! Huynh không đi à?" nói xong liền trực tiếp nhảy nhót trên giường. Bộ đồ trong nhăn nhúm, mái tóc vừa dài hơn vai cong sang bên này, vểnh qua bên kia, so với tiểu phong tử chẳng khác là bao.

Tiểu phong tử này thì một chút cũng không biết, vừa nói chuyện vừa bổ nhào vào trong ngực Ngô Đồng.

Tiến đến hai bước gần giường hơn, sợ nàng từ trên giường ngã xuống, đem tiểu nha đầu ôm vào, trực tiếp chỉ về phía trang điểm "Xem nào, nha đầu điên nhà ai này?" Giọng điệu trầm nhẹ, ý cười tràn đầy. A Đoàn nhìn theo hướng mà Ngô Đồng chỉ, vừa vặn là vị trí chiếc gương, cũng thấy rõ bộ dạng mình bây giờ.

một chút cũng không cảm thấy mất mặt, thậm chí nghiêng qua nghiêng lại đung đưamột phen, phồng miệng thổi hơi lên trên làm cho tóc mái càng thêm rối..

Làm rồi liền cảm thấy hưng phấn, tiếp tục thổi, bản thân cười vô cùng vui vẻ.

Ngô Đồng đưa tay phủ lên cái đầu nhỏ, cẩn thận tránh đụng phải vết thương trên trán nàng, xoa xoa mái tóc đen trong lòng bàn tay "Còn không mau đi rửa mặt? Ngủ đủ rồi liền bắt đầu nghịch ngợm, cũng không nhìn xem bộ dạng hiện tại của mình trông như thế nào?"

Thái Tử ca ca không đi, A Đoàn liền rất cao hứng, lúc này chính là bảo gì làm đó.

"Được!"

Đặt mông ngồi lại giường mang giày rồi chạy nhanh vào trong nội thất. Nha hoàn bên ngoài nghe được động tĩnh cũng đi theo vào.

Còn mình Ngô Đồng đứng đó chỉ biết lắc đầu cười, bây giờ thì đúng là nhà đầu điên có mười phần sức sống mà. Đứng đó một hồi lại trở về bàn đọc sách, trên đó ngoài trừ bảng chữ mà A Đoàn thỉnh thoảng luyện viết và bút mực thì không còn gì, nhưng hôm nay lại có thêm một chồng sách cao.

Những thứ này đều là do Giang Vạn Lí chuyển qua từ thư viện, còn có một số công vụ cần Thái tử xử lí cũng mang đến.

Chờ đến lúc A Đoàn nhẹ nhàng thoải mái từ bên trong đi ra thì cũng là nửa canh giờ sau. Tâm tình A Đoàn vẫn tốt như trước, lanh lợi hoạt bát, híp mắt cười vui vẻ. Nhảy nhót đến bên bàn thì dừng lại, ngơ ngác nhìn Ngô Đồng đang cúi đầu đọc sách. Thời điểm Thái tử ca ca ôn nhu nhất chính là lúc hắn đọc sách, không có nghiêm túc xử lí công việc, cũng không có Tiêu Giang công công đứng một bên, cả người giống như đều tan vào trong trang sách, yên tĩnh lại nhàn hạ.

A Đoàn phồng miệng, không còn vui vẻ như lúc đầu, rón rén đi tới ghế dựa bên cạnh Ngô Đồng, tự mình trèo lên ngồi, không phát ra tiếng động nào hướng về phía bọn nô tài xung quanh "Hư!" một tiếng, lại phất tay bảo họ lui xuống.

không thể quấy rầy Thái Tử ca ca đọc sách.

Bọn nô tài nhìn động tác buồn cười Tam cô nương, nín cười không phát ra tiếng rồi lui xuống. Chờ bọn họ đi hết, A Đoàn chống hai tay lên cằm, hai cái chân nhỏ đung đưa qua lại, lẳng lặng ngồi nhìn Ngô Đồng.

Kỳ thật thời điểm A Đoàn đến thì Ngô Đồng đã biết, mấy năm nay, từ khi nàng còn bé, chỉ cần nàng xuất hiện hắn rất nhanh cảm giác được. Lúc nàng còn nhỏ, phải cẩn thận trông nom, hơi lơ là một chút không chừng liền ngã, cứ như vậy đã trở thành phản xạ có điều kiện. Chỉ là lúc này giả vờ như không biết, là muốn xem nàng sẽ làm gì.

Cảm thấy trong lòng thật mềm mại, A Đoàn chính là như vậy, rõ ràng là rất hay dính lấy hắn, nhưng nàng lại vô cùng hiểu chuyện.

Nhưng mà cũng mơ hồ đau lòng, cũng không hi vọng nàng hiểu chuyện như vậy, hi vọng nàng muốn khóc liền khóc, muốn nháo liền nháo, không cần phải băn khoăn cái gì, bao gồm chính hắn. Trong lòng thở dài, nhắc nhở chính mình, chuyện gì cũng phải thực hiện từng bước một, không thể nóng vội, nàng hiện tại đã từ từ thích ứng.

Ngẩng đầu, nhìn sang bên cạnh cười với nàng. (Ọ v Ọ)

A Đoàn vẫn luôn chú ý Ngô Đồng, thấy hắn ngẩng đầu còn cười với mình, lanh lẹ từ trên ghế nhảy xuống chạy về phía Ngô Đồng, ánh mắt sáng kinh người: "Thái tử ca ca!" Đưa tay ôm lấy cánh tay hắn, cẩn thận hỏi "Là muội ồn đến Thái tử ca ca sao?"

Kinh ngạc mừng rỡ lập tức chuyển biến thành cẩn thận, bất quá cũng chỉ trong một cái chớp mắt.

Trong đầu lần nữa chợt nghĩ đến lời nói của Hứa Tiêu Nhiên, nhạy cảm, nhát gan.

Nhắm mắt hòa hoãn một hồi, lại mở mắt vẫn là vẻ nhu hòa như cũ, xoa xoađỉnh đầu A Đoàn "Sao lại như vậy, ta đã nói rồi, chỉ cần muốn tìm ta, lúc nào cũng có thể." A Đoàn cẩn thận quan sát lần nữa, biết Ngô Đồng không nói dối, lúc này mới ngượng ngùng nói "Thái Tử ca ca quá bận rộn, có thể đến nhìn muội đã rất vui vẻ, không thể cố tình gây sự."

Dừng lại than thở một chút "Bằng không Hoàng Hậu nương nương sẽ không vui..."

Ngô Đồng không có bỏ qua một câu than thở này, trong lòng đột nhiên căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng dồn dập mấy phần, lơ đãng nhấp một ngụm trà, đem A Đoàn ôm tới ngồi trên đùi mình.

"Mẫu hậu đã nói gì với nàng, kể hết ta nghe có được không?"

Thanh âm trầm nhẹ, đôi mắt sâu ngưng trọng.

A Đoàn cũng không hề phát hiện, phất phất tay không để ý "không phải, là lần trước,muội đi tìm An Dương chơi, Hoàng Hậu nương nương đang răn dạy nàng ấy. Muội nghe được vài câu, hình như là An Dương chạy đến ngự thư phòng muốn Hoàng Thượng chơi với nàng, nháo đến ngay cả quốc sự Hoàng Thượng cũng không thể xử lí tốt."

"Hoàng Hậu nương nương nói với An Dương: đó là phụ thân của ngươi, còn là người đứng đầu một quốc gia, không thể tùy hứng như thế."

"Lúc ấy Hoàng Hậu nương nương rất tức giận, đó cũng làlần đầu tiên ta nhìn thấy hoàng hậu lạnh lùng nghiêm khắc với An Dương như thế!"

Lại có chút kiêu ngạo tự mãn "Tuy rằng Thái Tử ca ca không phải Hoàng Thượng, nhưng về sau thì cũng là như vậy, cho nên muội không thể quấy rầy ngươi, không thể chậm trễ quốc sự."

"Muội có phải rất thông minh hay không ?!"

thì ra là như vậy, thời điểm giáo huấn An Dương bị A Đoàn bắt gặp, còn tưởng rằng, bây giờ mẫu hậu đã bắt đầu chỉ bảo nàng. Ngô Đồng trong lòng buông lỏng một hơi, lại rất sợ sự tình lại phát triển như kiếp trước mà mình không biết.

"A Đoàn thông minh nhất."

"Cái kia, A Đoàn thông minh như vậy có nghĩ đến điểm này hay không, quan hệ của chúng ta không giống với quan hệ của Phụ hoàng và An Dương?"

A Đoàn nghiêng đầu, vẻ mặt hoang mang, không hiểu những gì Ngô Đồng nói .Đưa tay đem A Đoàn ôm chặt hơn một chút, cằm để trên đỉnh đầu của nàng, nhẹ nhàng cọ cọ, hiện tại thì A Đoàn vẫn nhìn không hiểu thâm tình.

"An Dương cùng Hoàng Thượng, đó là quan hệ phụ thân cùng con gái. An Dương có thể tùy hứng, có thể hồ nháo, có thể coi trời bằng vung, đó là do Phụ hoàng dung túng cho nàng. Nhưng mà bất cứ việc gì cũng đều có mức độ, không thể vượt qua. Chẳng lẽ A Đoàn hi vọng An Dương biến thành một công chúa điêu ngoa làm trò cười cho mọi người à?"

"không hi vọng, loại công chúa đóthật là xấu xí, An Dương không thể biến thành cái dáng vẻ như vậy."

Bộ dạng ghét bỏ thật đáng yêu làm cho người yêu thích. Ngô Đồng cúi đầu hôn lên trán A Đoàn: "A Đoàn thật thông minh. Mẫu hậu giáo huấn An Dương không sai, lời của mẫu hậulà đúng. Nhưng cái đó chỉ là đối với An Dương thôi, đối với nàng và ta, những lời này là không thể áp dụng, về sau có nghe qua thì cũng quên đi."

"Vì sao không thể? Những lời này chẳng lẽ không đúng? Chúng ta quan hệ thế nào? Có cái gì khác biệt?"

Ngô Đồng tựa như rơi vào trong sương mù, hiện tại A Đoàn không có năng lực để hiểu hết.

Hai tay đột nhiên dùng sức, đem A Đoàn từ trên đùi đặt lên mặt bàn trước mặt, hai ngườimắt nhìn nhau. Đột nhiên thay đổi cái vị trí, A Đoàn bất an xê dịch thân mình nhỏ, ngờ vực nhìn Ngô Đồng đột nhiên lại nghiêm túc, Thái Tử ca ca làm sao vậy? Mắt to cũng thành thực phản ánh tất cả nghi vấn.

Duỗi tay muốn xuống, Ngô Đồng lại đưa tay bắt lấycổ tay A Đoàn.

A Đoàn toàn thân đều là thịt, xương cốt lại nhỏ nhắn, cổ tay cũng không khác, Ngô Đồng chỉ cần dùng một bàn tay liền có thể nắm lấy hai cổ tay nàng, ngón tay nhẹ nhàng cọ xát trên làn da trơn bóng. hiện tại A Đoàn với bộ dáng sau này, một điểm tương tự cũng không có, ngoại trừ làn da này, vẫn luôn là trắng trẻo nõn nà, chạm vào liền cảm thấy mát lạnh.

Chúng ta là phu thê, chúng ta nương tựa vào nhau trong lúc hoạn nạn, chúng ta đồng cam cộng khổ với nhau, hết thảy đều chia sẻ với đối phương, bất luận là vui, hay buồn.

Lời như vậy, nhìn khuôn mặt ngây thơ này của A Đoàn chỉ có thể nói trong lòng.

Nàng còn ngây thơ không biết yêu là gì, ta lại dấn thân quá sâu trong đó.

Chẳng lẽ đây chính là trời cao trừng phạt hắn? Hối hận cả quãng đời còn lại vẫn chưa đủ, còn muốn hắnmột lần nữa trải nghiệm cảm giác chua xót ưu tư sao. rõ ràng biết nàng là của hắn, nhưng mà lại không thể độc chiếm, lí do lớn nhất là vì tuổi nàng càng nhỏ, lại vô cùng ngây thơ. Lí do như vậy dù có quyền thế ra sao cũng không thể thay đổi.

Ai cũng không thể sửa đổi thời gian.

Trong lòng tràn ngập xót xa, cảm giác vô lực vây hãm, bức hắn đến sắp ngạt thở.

A Đoàn, chỉ mình nàng mới có thể cứu ta nhưng ta lại không thể nói lên điều gì…

A Đoàn tò mò xít người lại gần hơn, Thái Tử ca ca lại xuất thần! Mỗi lần Thái Tử ca cacùng mình nói chuyện nói chuyện thì hai mắt vô thần, bất luận chính mình làm cái gì hắn đều không để ý, trừ phi gây ra tiếng động gì đó thật lớn. Lá gan đột nhiên lớn ra, học theo Tiểu Giang công công cười gian, vươn tay muốn bóp sống mũi cao ngất của Ngô Đồng.))

Cho ngươi xuất thần này!

Cái tay phá hoại còn chưa kịp đến gần đã bị kéo lại! Trừng mắt nhìn Ngô Đồng đang cười thấu hiểu, nhướn mày: "Đầu óc nàng bây giờ, có nói cũng không hiểu, đợi sau khinàng lớn lên tự bản thân nàng sẽ hiểu được" Mất một hồi lâu A Đoàn mới hiểu đây là trả lời vấn đề vừa rồi của mình! Lúc nãy còn nói nàng thông minh, bây giờ liền bảo ngốc?

Vừa muốn phản bác Ngô Đồng lại nói tiếp "Nàng chỉ cần nhớ rõ, lời mà mẫu hậu giáo huấn An Dương, nàng có thể không cần nghe theo. Nếu như mẫu hậu nói gì với nàng, bất kể là nói gì, nàng đều phải nói cho ta biết, những cái khác không cần quản."

A Đoàn trực tiếp quay đầu, vẻ mặt không vui, cánh mũi giựt giựt, hừ!

Còn nhỏ, mà tính khí cũng không nhỏ nhỉ! Ngô Đồng cũng không sốt ruột, buông lỏng tay A Đoàn, chậm rãi đứng dậy, ở trong phòng đi qua đi lại. A Đoàn vẫn duy trì động tácnghiêng đầu, tự cho là không ai phát hiện len lén liếc mắt nhìn Ngô Đồng, chờ khi Ngô Đồng quay lại lập tức thu lại ánh mắt, tiếp tục hừ hừ!

Mới vừa rồi còn là nha đầu điên, mà bây giờ thì thay đổi rồi, trực tiếp biến thành heo.

Ngô Đồng khoanh tay, nhẹ nhàng nói "Xem ra có một số người không muốn ra ngoài chơi."

Tai A Đoàn động một cái,mắt lại theo đó mà sáng lên, nhưng là ngay sau đó lại làm mặt lạnh, tiếp tục hừ hừ. Lừa đảo! hiện tại mặt trời độc như vậy,Hoàng Hậu nương nương không cho mìnhvà An Dương chạy ra ngoài chơi vào lúc này, Thái Tử ca ca chắc chắn cũng không cho! Lúc này lại nói mang mình đi ra ngoài chơi, định lừa hài tử ba tuổi à!

Ngô Đồng trực tiếp thở dài "Được rồi, vậy ta ra ngoài chơi một mình vậy." nói xong liền trực tiếp cất bước đi ra bên ngoài. A Đoàn khiếp sợ nhìn sang, lần này là thật sao? Đừng nha! Sốt ruột, trực tiếp từ trên bàn nhảy xuống nhanh chóng đuổi theo, một bên chạy theo một bên cam đoan "Muội biết hết, chuyện gì cũng đều cùng Thái Tử ca ca nói mà."

"Muội cũng muốn đi chơi!"

Trực tiếp xông lên ôm lấy bắp đùi hắn, ngươi không mang ta theo, ngươi cũng đừng nghĩ có thể đi chơi!

Ngô Đồng bất đắc dĩ bóp trán, đưa tay. A Đoàn hài lòng, vươn tay nhỏ bắt lấy tay của Thái Tử tay ca ca, so với hắn còn sốt ruột hơn, nhảy nhót chạy ra bên ngoài. Bóng dáng hai người ở phía sau, một lớn mộtnhỏ, không ngừng đan xen, cuối cùng trực tiếp nhập vào nhau ởmột chỗ.

Đến cửa, A Đoàn nhìn thấy một người, buông tay Ngô Đồng ra, tay chân rón rén bước đi nhẹ nhàng, đi đến phía sau người đó, hai tay vòng lại ở trên miệng, lấy hơi một cái liền hô to "Tiểu Giang công công!" Giang Vạn Lí bị âm thanh bất ngờ này hù dọa, vội vàng xoay người.

Đập vào mắt chính là A Đoàn đang tươi cười vì thực hiện được ý đồ xấu!

A Đoàn vô cùng hứng thú, Giang Vạn Lí cũng khoa trương phối hợp với nàng, dùng sức vỗ ngựcmấy cái "cô nương, trái tim của nô tài bị người dọa sợ muốn ngừng đập rồi!" A Đoàn ánh mắt không còn ý cười, còn chưa kịp cười nhạo hắn, Giang Vạn Lí lại khom người chỉ vào trán nàng "cô nương bị sao thế này, đụng trúng ở đâu, đã bôi thuốc không?"

A Đoàn lập tức trừng mắt với hắn, nhướng nhướng mày, cũng không nói lời nào, con ngươi dừng sức lay động ý bảo hắn nhìn phía sau. Nếu không có nguyên do thì sao mọi người bảo Giang Vạn Lí là tâm phúc của A Đoàn chứ, nháy mắt liền hiểu. Lập tức xoay người hành lễ với Ngô Đồng "Thái tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong, bên kia cũng đã chuẩn bị tốt, hiện tại qua đó ạ?"

Ngô Đồng giả vờ không nhìn thấy một màn tinh quái lúc nãy của A Đoàn "Ừ."

Lần này đến phiên A Đoàn vỗ ngực thở phào, may mắn Thái Tử ca ca không nhắc lại chuyện cũ!

Cái động tác nhỏ này cũng thật lấy lòng Ngô Đồng, ý cười lưu chuyển, lần nữa đem A Đoàn bế lên xe ngựa. Trong xe ngựa đã chuẩn bị chậu băng, Ngô Đồngcầm lấy cái khăn thoa nhẹ lên cục u trên trán cho A Đoàn. Đoạn đường từ trong phòng ra ra cửa khiến nàng đổ không ít mồ hôi, lại lấy cây quạt quạt cho nàng mát.

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, A Đoàn uống một chén nước đầy vào bụng, nghiêng đầu liền bị cây quạt trong tay Ngô Đồng hấp dẫn, đưa tay giành lấy: "Mặt của cái quạt này nhìn cũng có chút quen mắt…"Lại nghiêng đầu cố gắng suy nghĩ, con vịt trên cái quạt này không phải là dựa theo con vịt trong phòng mình vẽ ra sao?

Lúc ấy Thái Tử ca ca học vẽ tranh, chính mình cũng đi theo học, kết quả tranhhọa ra không đâu vào đâu, ngoại trừ chính mình có thể nhận được đó là cái gì, ngay cả An Dương cũng nhận không ra! Bị cười nhạo một trận liền tiện tay vứt bỏ, từ đó cũng không thấy bức tranh ấy nữa, thì ra là bị Thái tử ca ca thu lại làm mặt quạt!

"Ừ, đây là bức tranh nàng vẽ khi bốn tuổi."

Ngô Đồng như trước nhẹ nhàng quạt cho A Đoàn mát, nóng như vậy cũng khiến mặt nàng ửng hồng như quả táo!

A Đoàn không biết vì cái gì, chính là cảm thấy rất cao hứng, cũng không còn muốn hỏi sẽ đi đâu chơi, trực tiếp phồng má hôn lên mặt Ngô Đồng một cái thật kêu! trên cơ bản không quan tâm đến chuyện gì khác chỉ lo bổ nhào đến, Ngô Đồng vội vàng ngăn lại, tiếp tục như vậy, hai người đều sẽ biến thành một thân toàn mồ hôi, trở về về tắm rửa luôn là được!

Xe ngựa lắc lư, mành che cũng theo gió tung bay, lộ ra cảnh sắc bên ngoài mặt trời cao ngất rực rỡ chiếu nắng, vạn dặm không mây. Đùa nghịch cây quạt một hồi liền đặt xuống vị trí bên cạnh, ánh nắng vừa vặn chiếu lên.trên bức vẽ nguệch ngoạc đáng yêu, có hai chú vịt con lông vàng ươm, một lớn mộtnhỏ. Nhưng cái không khớp nhất là hàng chữ xuất hiện trên bức hoạ

Hữu lực, lưu loát.

Năm tháng lặng trôi, mong nàng đời này đều như bây giờ, khoái hoạt, vô ưu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Edit: Tống Thiên Ân

Beta: Hằng Lê

Xe ngựa trực tiếp ra khỏi cửa thành, A Đoàn vén rèm lên nhìn "Chúng ta đang đi đâu?" Lúc này đã ra ngoài thành, hai bên đều là những cây đại thụ che đi ánh mặt trời rực rỡ, so với trong thành thì mát hơn nhiều. A Đoàn đem rèm treo lên móc, ghé đầu vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Nàng thích nhìn liền để cho nàng nhìn, Ngô Đồng cũng không ngăn cản, chỉ là lại lần nữa cầm cây quạt lên, mở ra che trên đỉnh đầu của A Đoàn, có thể che được chỗ nào hay chỗ đấy.

"đi Hà Uyển."

Hà Uyển là biệt viện ở ngoại thành của Ngô Đồng, bên trong cái gì cũng không có, chỉ có một cái hồ lớn chứa đầy hoa sen. Bây giờ liền lấy nơi này là chỗ để nghỉ mát mùa hè. A Đoàn cũng biết điều này, vội vàng quay người lại xác nhận "Bây giờ chúng ta chèo thuyền nhỏ đi hái hạt sen sao? Muội còn không được hái quả bồng bồng đấy!"

Cái này A Đoàn thật sự không có trải qua.

Mặc dù trong hoàng cung cũng có hồ sen, cũng có thể chèo thuyền du ngoạn, nhưng A Đoàn tuổi còn nhỏ, hơn nữa nàng và An Dương không bao giờ ngồi yên một chỗ, đi không chừng lại ngã xuống nước. Hoàng hậu nương nương đã cấm rồi, nếu dám chạy tới mép nước chơi, cái gì cũng không nói, trực tiếp cấm túc một tháng.

Mỗi lần đến hè, hai người họ cũng chỉ dám đứng ở xa nhìn hồ sen một cách đáng thương.

Tận mắt nhìn Ngô Đồng gật đầu, A Đoàn thực cao hứng hoan hô một tiếng, sau đó cúi đầu cam đoan "Thái tử ca ca yên tâm, muội tuyệt đối sẽ không nói cho Hoàng hậu nương nương biết!" Thái tử ca ca thật tốt, Hoàng hậu nương nương còn không nói chính xác khi nào thì mang mình đi chơi, ân, trở về có thể cho An Dương đỏ mắt!

Ngô Đồng cực kì yêu thích bộ dạng xích lại gần thân mật của A Đoàn, cũng cúi đầu "Tốt."

Lúc đến nơi, A Đoàn chỉ hướng bên trong chạy, Giang công công vội vàng đuổi theo, trong miệng còn không ngừng nhắc nhở "cô nương chậm một chút, cô nương chậm một chút, cẩn thận không ngã!" A Đoàn không để ý đến Giang công công, trực tiếp chạy vào, trong này thật sự không có gì, chỗ để nghỉ ngơi cũng không có, cạnh bờ chỉ có một cái đình nhỏ.

Sau đó chỉ cần nhìn một chút là thấy hồ sen rồi.

A Đoàn trực tiếp chạy tới bên cạnh bờ, thò tay đâm vào lá sen, bọt nước bên trên lá sen tích ở lòng bàn tay, nước lạnh buốt. Lá sen và A Đoàn đều cao như nhau, liếc nhìn sang chỉ thấy một màu xanh, ở chính giữa là đóa hoa màu hồng phấn, dùng sức hít một hơi, toàn bộ là mùi lá sen thơm ngát.

Ngô Đồng đứng bên cạnh A Đoàn, cười nhìn bộ dạng hài lòng của nàng.

"Đẹp sao?"

"Đẹp!"

Chớp chớp mắt nói tiếp "Buổi tối muội muốn ăn cháo lá sen."

Được, nhìn hồ sen trước tiên nghĩ đến ăn? Ngô Đồng bật cười, Giang công công bên cạnh tiếp lời "Vậy nô tài đi phân phó người làm cho cô nương! Chẳng qua hôm nay chúng ta ở đây chơi, cô nương đợi lát nữa tự mình hái lá sen, ăn cháo lá sen chính mình hái, chẳng phải ngon hơn sao?"

A Đoàn nghe xong tự nhiên cam tâm tình nguyện, bàn tay nhỏ bé vung lên đầy hào khí "Quần áo muội đều được quấn lại rồi!" nói xong liền lôi kéo Ngô Đồng đi đến chiếc thuyền nhỏ đã được chuẩn bị nhảy lên. Thuyền rất nhỏ, vừa nhỏ vừa chật, tối đa chỉ thể chứa hai nam tử trưởng thành, A Đoàn cùng Ngô Đồng đi lên coi như cũng rộng rãi.

Hoạt động thân thể một chút rồi lại vỗ vỗ vào thân thuyền "Tiểu Giang công công mau tới!" Ngữ khí không thể chờ đợi thêm nữa.

Giang công công đứng bên cạnh bờ, phụ giúp đuôi thuyền trong nước dời thêm vài phần, Thái tử điện hạ cùng với cô nương ở một mình, sao mình có thể đi lên được? Lắc đầu "Nô tài không lên đâu, cô nương chơi vui là được!" Trong khi A Đoàn vẫn còn ngây người, Ngô Đồng đã chống mái chèo, chậm rãi tiến vào thế giới hoa sen.

A Đoàn ngồi tại ghế nhỏ trên thuyền, miệng luôn mở ra, tràn đầy mới lạ, thỉnh thoảng lại thò tay đâm lá sen này, lúc sau lại sờ sờ hoa sen kia, tính trẻ con mười phần. Ngô Đồng đứng sau A Đoàn chậm rãi chèo thuyền, nhìn động tác của nàng, yên tĩnh nói "không đứng lên xem?"

A Đoàn nghe vậy hai tay cầm lấy ghế nhỏ, không có động tĩnh.

Ngô Đồng nhướng mày, sóng mắt lưu chuyển, buông mái chèo ra, bước hai bước đến cạnh A Đoàn, không nói không rằng trực tiếp bế người nọ lên. Thân thuyền lay động, A Đoàn ôm chặt cổ Ngô Đồng, mặt chôn vào hõm cổ.

A Đoàn thế mà sợ nước? Ngô Đồng cúi đầu nhìn thì chỉ có thể thấy hai mắt tiểu cô nương nhắm chặt cùng hàng lông mi run rẩy. Điều này hoàn toàn không biết, bởi vì cho tới bây giờ nàng không có xuống nước, đời trước cũng không gặp phải tình huống như vậy, thì ra còn sợ nước. Vỗ vỗ lưng A Đoàn, nhu hòa nói "Có ta ở đây sẽ không để muội rơi xuống."

Nghe nói vậy, tuy A Đoàn đã mở mắt ra nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ là trừng mắt nhìn chỗ thêu mây chìm trên cổ áo Ngô Đồng, vẫn không kháng cự.

"An Dương dù muốn cũng không có cơ hội đến đây, A Đoàn muội thật sự không muốn nhìn sao?"

A Đoàn vẫn không nói lời nào, chỉ là chặt chẽ ôm lấy người Ngô Đồng. Ngô Đồng nghiêng đầu nhìn bên cạnh, đột nhiên dùng sức đem A Đoàn giơ lên. Cả thân thể A Đoàn đều cứng ngắc lại, nhưng là một tiếng la cũng không có. Hai mắt trừng tên đầu sỏ gây ra chuyện, gắt gao cắn môi.

Ngô Đồng đáng tiếc nói "Chuồn chuồn bay mất."

Chuồn chuồn? A Đoàn mở lớn hai mắt, khẽ đảo tìm khắp nơi, sau đó đôi mắt sáng ngời, quả nhiên có một con chuồn chuồn nhỏ mới từ bên trên hoa sen bay đi, nhịn không được đưa tay về phía trước, đáng tiếc, chưa bắt được. Miệng trề ra, Ngô Đồng sau lưng lại nói "Bên tay phải muội còn một con." A Đoàn lập tức nghiêng đầu nhìn, quả nhiên còn một con nữa!

Chuồn chuồn đậu ở trên lá sen, A Đoàn không dám lộn xộn, gắt gao nhìn chằm chằm, hô hấp dường như còn nhẹ đi mấy phần.

Ngô Đồng chậm rãi đem người thả xuống không dấu vết, A Đoàn không phát giác, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào chuồn chuồn. Sau đó một bàn tay hiện lên trước mặt, chuồn chuồn đã không thấy đâu! Liền vội ngẩng đầu lên nhìn Ngô Đồng, trong tay không phải đang cầm con chuồn chuồn kia chứ? A

Đoàn thoáng cái liền hướng người Ngô Đồng nhảy lên, vừa nhảy vừa hô "Cho muội cho muội!"

Hơi nâng tay lên, khiêu mi hỏi "không sợ?"A Đoàn động tác có chút trì trệ, cúi đầu nhìn chân mình, buồn bực nghiêng đầu nhìn hai bên nước một hồi lâu. Miệng khẽ động, nhẹ nhàng bước một bước... trên mặt xuất hiện nụ cười, lại thử bước tiếp bước thứ hai, thứ ba...

"không sợ!"

Sợ Ngô Đồng không tin, nàng còn đi đi lại lại thêm lần nữa.

Lúc này Ngô Đồng mới xác định nha đầu này không sợ nước, chỉ là lần đầu nên không dám mà thôi, một lúc sau đi từ đầu thuyền đến đuôi thuyền đều không có chút sợ hãi nào. Chìa tay đang cầm chuồn chuồn đưa tới, cánh chuồn chuồn không ngừng hoạt động, A Đoàn không có cầm lấy, chỉ là lấy tay sờ sờ lên đầu nhỏ của chuồn chuồn.

"không muốn?"

Mắt A Đoàn nhìn chằm chằm vào chuồn chuồn nhưng lại lắc đầu "không muốn. Thải tử ca ca huynh thả nó đi."

Ngô Đồng biết rõ A Đoàn rất thích những động vật nhỏ, trong nội cung chó nhỏ mèo nhỏ nàng đều đã sờ qua, nhưng cho tới bây giờ không có yêu cầu để tự mình nuôi, trước kia còn hỏi qua, muốn nuôi con chó nhỏ chơi không, nàng cũng nói không cần. Lần nữa hỏi"Muội không muốn chơi cùng nó? Ta thả tay ra nó sẽ bay đi không trở lại."

Tuy là không bỏ được nhưng vẫn kiên định như trước "không cần, thái tử ca ca huynh thả nó đi."

nói xong còn quay người chơi với lá sen, không quay lại nhìn chuồn chuồn thêm một lần nào. Ngô Đồng không khuyên nữa, buông tay, ngẩng đầu nhìn chuồn chuồn đang dần dần bay xa. Thò tay hái đài sen, bóc lấy hạt sen bên trong ra, khom người trực tiếp bỏ vào miệng A Đoàn. A Đoàn chưa phát giác ra chuyện gì, đi vào đến miệng liền bắt đầu cắn.

Cắn một chút, mặt liền nhăn lại.

"Phi phi, đắng!"

"Tại sao hạt sen mới hái xuống lại đắng vậy, ăn thực không giống với bình thường nha."

Ngô Đồng mới không thừa nhận chính mình cố ý, cười giải thích "Tim sen đắng, muội ngày thường đều ăn tim sen đấy."

Mặt A Đoàn nhăn lại thành một nắm nhỏ, miệng đắng chát, muốn uống nước lại không có nên hậm hực một lúc. Ngô Đồng một mực ngồi cạnh nhìn, nhìn đủ rồi mới khom người đi vào trong khoang nhỏ của thuyền, lát sau liền đi ra, trong tay đã có thêm một chén nước. A Đoàn thấy thế vội vàng cầm lấy, còn tưởng rằng đó là nước lạnh, cầm lấy rồi mới thấy một màu đỏ hồng.

Cái màu này đối với A Đoàn đã quá quen thuộc.

"Nước mơ ướp lạnh của muội!"

nói xong liền đem chén lên uống hết, lại thò đầu vào trong khoang nhìn thấy thùng gỗ nhỏ, liếm liếm môi, còn muốn uống thêm chén nữa, liền ngẩng đầu nhìn Ngô Đồng nịnh nọt. Ngô Đồng lại coi như không thấy, trực tiếp ngồi xuống thưởng thức cảnh đẹp xung quanh.

"Hắc hắc, Thái tử ca ca ~ "

A Đoàn mỉm cười ngồi xuống cạnh Ngô Đồng, thò tay giật giật tay áo của hắn.

Ngô Đồng nghiêng đầu, nét mặt trong trẻo lạnh lùng "Hửm?" Giống như hoàn toàn không biết A Đoàn muốn làm cái gì.

"Cái kia..." Chỉ chỉ thùng gỗ nhỏ.

Ngô Đồng giật mình "Đó là Giang công công chuẩn bị cho muội, không nhiều lắm, chỉ còn một ly, muội muốn uống bây giờ?"

Thực ra bên trong còn một thùng đầy. Mặc dù đây là đồ uống yêu thích của A Đoàn, nhưng hiện giờ đang trên thuyền, Thái tử cùng cô nương không biết ở chỗ này chơi bao lâu, ngộ nhỡ chơi đến trưa thì sao? Cho dù trong hồ thực mát mẻ nhưng cũng sẽ muốn uống nước. Giang công công tất nhiên cũng đã chuẩn bị xong đồ uống của Ngô Đồng.

"Chỉ còn một ly thôi sao?" A Đoàn tin thật rồi.

"Ừm." Tiếp tục bình tĩnh gật đầu.

không đành lòng nhìn một hồi lâu, nuốt nuốt nước miếng, cuối cùng ngẩng đầu lên"Được rồi, vậy chén còn lại Thái tử ca ca uống a!" không thể ích kỉ, hôm nay nóng như vậy, mình muốn uống nhưng Thái tử ca ca cũng muốn uống, không thể một người uống hết được.

Ngô Đồng vốn chỉ định trêu nàng, ai ngờ lại bị nàng nói cho tâm mềm nhũn ra. Thò tay kéo nàng ngồi xuống, đưa tay nhéo nhẹ cái mũi nhỏ của nàng

“Trêu muội thôi, bên trong còn rất nhiều, đủ cho muội uống đến no bụng.” A Đoàn lúc này mới biết mình bị gạt, còn chưa kịp ăn vạ thì phát hiện Thái tử ca ca đột nhiên đặc biệt nghiêm túc.

Nhìn thẳng vào mắt A Đoàn “nói cho ta biết, đột nhiên muốn về nhà, có phải thật sự nhớ mẹ và ca ca không ?”

Phản ứng của A Đoàn rất lớn, thoáng một cái liền đứng lên lui về sau hai bước.

Trong ánh mắt đều là cẩn thận cùng bất an.

Thái tử ca ca đã phát hiện ra cái gì rồi?

Ngô Đồng không biết vì sao A Đoàn lại phản ứng lớn như vậy, cũng biết lúc này ép hỏi khẳng định là không được, quay người tiếp tục ngắm sen, nói rất bình thường “thì ra A Đoàn muội không tin tưởng ta...”

Sắc mặt bình thường, nhưng giọng sao lại ai oán quá vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Editor: huyetsacthiensu

không, muội không phải không tin huynh. A Đoàn há mồm muốn nói những lời này, nhưng mà lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, bởi vì Thái Tử ca ca đến nhìn cũng không nhìn mình. Ngô Đồng quay lưng về phía A Đoàn, ưỡn thẳng lưng. A Đoàn tiến lên hai bước, đưa tay kéo tay áo Ngô Đồng.

không phản ứng, một chút phản ứng cũng không có.

Dùng sức cắn môi dưới để mình không khóc, lại lôi kéo, lại chột dạ hy vọng chút may mắn nói “Muội thậtsự là nhớ mẫu thân…” Càng nói âm thanh càng nhỏ, nhỏ đến mức chính mình cũng không tin đây là lời nói thật.

Ngô Đồng vẫn duy trì tư thế quay lưng lại với A Đoàn, thở dài một hơi, âm thanh cũng thất vọng “A Đoàn, hóa ra nàng không chỉ không tin ta còn học được nói dối ta.” Mạnh mẽ quay đầu lại, trong mắt dường như thật sự có lửa giận “Hay nàng thật sự là một người vong ân phụ nghĩa?!

Nếu như vừa rồi chỉ là giả vờ, hiện tại thật sự nổi giận.

Lúc vừa nghe được chuyện này, bản thân cũng đã nghiêm túc nghĩ lại, nhưng thật sự nghĩ không ra mình làm sai chỗ nào, tự nhận mình đã bảo vệ nàng thật tốt. Mặc dù sống ở trong cung nhưng những việc đen tối luôn để cho nàng nhìn thấy. Cho nên, có thể A Đoàn đã hiểu nhầm chuyện gì rồi.

Mặc dù mình sống lại một kiếp, rất nhiều chuyện đều vô cùng quen thuộc, phụ hoàng cũng rất hài lòng, nhưng mình không thể dừng ở những điều này. Đây là điều mình nên làm, bản thân mình cũng có nghĩa vụ làm cho đất nước trở nên phồn thịnh, không có tốt nhất chỉ có tốt hơn. hiện tại Hoàng đế là phụ hoàng không phải mình.

Vì A Đoàn làm quá nhiều việc, kể cả mình có là Thái Tử cũng không thể gạt được phụ hoàng. Bản thân chỉ có thể trở nên ưu tú, ngày càng ưu tú, ưu tú đến mức làm cho phụ hoàng không để ý đến việc mình đặt quá nhiều tâm tư lên A Đoàn.

Đối với mẫu hậu cũng phải như vậy.

nói cách khác, A Đoàn cũng không được trưởng thành.

Biết là nóng vội sẽ mệt, có đôi khi mệt đến không nhấc nổi tay, lúc trở về Đông cung thì A Đoàn đã sớm ngủ say. Nhưng dù bận rộn mệt mỏi hơn nữa, lúc trở về nhìn thấy nàng đang an ổn ngủ, nàng còn sống ở bên cạnh mình, lại cảm thấy những điều này thật đáng. Cũng thấy may mắn, cảm ơn, cảm ơn trời cao cho mình cơ hội được sống lại một lần nữa.

Cũng biết không lên để nàng còn nhỏ tuổi đã phải rời nhà, kiếp trước biết nàng có nhiều tâm sự, kiếp này nên để cho nàng tự do tự tại. Nhưng mà thật sự không làm được! Nếu A Đoàn không ở bên cạnh mình, cuộc sống như vậy làm thế nào chịu đựng được? nói là sống một ngày bằng một năm cũng không quá. Chỉ có thể ích kỉ giam nàng bên mình.

Mấy năm sẽ tốt, để ta nhìn nàng lâu một chút.

Tính tình vẫn là trẻ con, cái gì cũng không hiểu ta có thể đợi chỉ mong nàng ở bên ta nhiều hơn một chút. Để cho ta làm quen, cũng để ta tin tưởng nàng sẽ lại lần nữa đến bên ta chứ không phải là ảo cảnh. Nếu như tất cả những điều này chỉ là mơ, như vậy ta tình nguyện cả đời này không tỉnh lại.

Ta dùng hết những gì kiếp này ta có bù đắp cho nàng, không xin tha thứ, ít nhất cho ta bước vào! Để ta biết ta không phí công, cho ta bước vào một bước, một bước nhỏ, nàng không muốn bước, có thể nhưng ít nhất cho ta bước vào!

Vì sao, vì sao nàng vẫn không chịu tin tưởng ta…

Tất cả suy nghĩ bỗng nhiên bị cắt đứt, toàn thân bị một lực lớn nhào vào, thuyền nhỏ không chịu nổi nghiêng trái, phải. Vội vàng đưa tay ổn định thân thuyền, nâng mắt nhìn thấy A Đoàn nước mắt ràn rụa, thậm chí thân người cũng phát run "Muội nói, cái gì muội cũng nói, Thái Tử ca ca đừng tức giận."

Kinh ngạc nhìn A Đoàn, còn chưa hiểu vì sao nàng đột nhiên nghe lời như vậy, tay đã ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng nàng, lẩm bẩm an ủi "A Đoàn không khóc, không có sức sống, không khóc, không khóc…"

Vừa rồi A Đoàn thật sự bị dọa, lắc đầu không ngừng, nước mắt rơi trên mặt Ngô Đồng.

"Ngày đó muội nhớ ca ca, cho rằng ca ca ở thư phòng, vụng trộm chạy đến muốn cho ca ca ngạc nhiên, nhưng mà lúc đó ca ca không ở trong thư phòng. Muội nhàm chán, đi nhìn trong thư phòng một chút, kết quả lại nhìn thấy bức tranh một tỷ tỷ mặc váy đỏ, muội không phải cố ý lục lọi, là bức họa đó đặt trên bàn…"

"Bức tranh tỷ tỷ mặc váy đỏ?"

Ngô Đồng phản ứng là không thể nào.

"Đúng vậy, tỷ tỷ mặc váy đỏ giống như tân nương."

Ngô Đồng qua một lúc lâu mới nhớ tới A Đoàn nói đến cái gì, ngây người ngồi dậy, đem A Đoàn ngồi cẩn thân trên đùi mình, lấy khăn tay ra cho nàng lau mặt. Làm xong mọi thứ thì dừng lại một lúc lâu mới khàn khàn hỏi "Tỷ tỷ mặc váy đỏ thì sao, sao tự nhiên nàng lại muốn về nhà?"

thật sự không ngờ là tại bức tranh kia.

Nhưng mà A Đoàn cũng không biết đó là nàng thì là m sao nàng lại có phản ứng lớn như vậy?

Chẳng lẽ, nàng cũng nhớ tới những việc của kiếp trước?!

Thân người lập tức thẳng dậy, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, thậm chí con ngươi cũng có chút tan rã. A Đoàn lại hiểu lầm, cho rằng vẻ mặt khó chịu như vậy của Ngô Đồng là bởi vì vừa nãy mình lừa hắn, không ngừng nói tiếp "Là vì Thái Tử ca ca chưa bao giờ cho phép muội mặc quần áo màu đỏ."

"Ngay cả trâm cài đầu, túi tiền, khăn tay cũng không được có màu đỏ."

"Lúc trước muội cũng nghĩ giống những người khác, cho rằng Thái Tử ca ca chỉ đơn giản à không thích màu đỏ mà thôi."

Khóc vô cùng đáng thương, nghẹn miệng, lại có chút ủy khuất "Nhưng mà tỷ tỷ mặc váy đỏ kia vì sao tại có thể mặc đồ màu đỏ? Hơn nữa lại là Thái Tử ca ca tự tay vẽ, còn vẽ nhiều như vậy…"

Cho nên, hiện tại là A Đoàn ghen với A Đoàn trước kia? Hóa ra là nguyên nhân không biết nen khóc hay nên cười này, Ngô Đồng cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì gọi là buồn quá độ vui quá độ.

Thân mình lập tức mềm nhũn, nhìn A Đoàn ánh mắt còn hồng hồng "Vậy vì sao không hỏi ta, muốn chạy về nhà tự mình khó chịu sao?"

Nghe được những lời này A Đoàn càng ủy khuất, nước mắt lại chảy ra.

"Muội không dám."

"Là muội tự tiện xông vào thư phòng, lần trước An Dương công chúa xông vào thư phòng của Hoàng thượng đã bị Hoàng hậu nương nương dạy dỗ rất lâu."

Ngô Đồng chỉ có thể bóp trán "Ta đã nói với nàng, việc gì cũng có thể hỏi ta, đều có thể nói với ta, lời mẫu hậu nói với An Dương, nàng không cần nghe."

"Nhưng mà đấy là ca ca vừa mới nói, không phải là trước kia!" A Đoàn đúng lý hợp tình phản bác.

Vừa rồi còn khóc như vậy, bây giờ tính tình là từ đâu tới? Ngô Đồng đưa tay dịu dàng xoa loạn lên đỉnh đầu A Đoàn.

"Chỉ có nguyên nhân, còn nguyên nhân khác không?"Ngô Đồng chỉ tùy tiện hỏi, kết quả lại phát hiện ánh mắt của A Đoàn nhìn sang bốn phía, mày nhướng lên "nói mau."

A Đoàn nhắm hai mắt lại, khai báo toàn bộ "Muội cảm thấy quần áo màu đỏ rất đẹp, muội cũng muốn mặc, nhưng mà muội biết Thái Tử ca ca không thích, nên muội không dám nói."

"Hơn nữa, vì sao nàng có thể mặc, muội lại không thể mặc!"

Chân mày vặn xoắn thật chặt, hai má phồng lên cực kỳ giống chú sóc nhỏ ăn vụng.

Đúng là A Đoàn kiếp này ghen với A Đoàn kiếp trước, nhà đầu ngốc, mặc kệ như thế nào, đều là nàng, cũng chỉ có nàng, nhưng mà, mi mắt cụp xuống suy nghĩ một lúc, khóe miệng cong lên bất đắc dĩ, lại nâng mắt thỏa hiệp "thật sự rất thích màu đỏ sao? Muốn mặc quần áo màu đỏ?"

A Đoàn còn đang cúi đầu hờn dỗi, nghe vậy rầu rĩ lên tiếng.

Lại đưa tay xoa đầu A Đoàn "Nếu nàng thích thì mặc, về sau sẽ không hạn chế nàng nữa."

"thật sao?" A Đoàn ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sáng kinh người. một lần nữa nhận được câu trả lời khẳng định của Ngô Đồng, ánh mắt còn sưng vì cười mà cong lên. Vừa khóc vừa cười, thật là làm người khác vừa bất đắc dĩ vừa đau lòng. Ngô Đồng đột nhiên đưa ngón út gấp khúc, làm tư thế móc ngoéo.

A Đoàn nghiêng đầu không hiểu, cũng đưa ngón út của mình ra.

"Ta đã nói, bất kể có chuyện gì nàng cũng có thể hỏi ta. Nhìn vào sự việc tỷ tỷ mặc váy đỏ này ta thậtsự không biết nên nói như thế nào với nàng. Ta hứa với nàng, chờ nàng trưởng thành, ta nhất định đem đầu đuôi chuyện này nói cho nàng biết, bây giờ không nên vì chuyện này mà tự mình hờn dỗi được không?"

Từ trước giờ những gì Thái Tử ca ca nói được đều sẽ làm được, điều này A Đoàn tin tưởng không chút nghi ngờ. Nếu Thái Tử ca ca đã nói như vậy, sự việc tỷ tỷ váy đỏ bây giờ tạm quên đi.

Dù sao An Dương cũng nói, nàng trước sau gì cũng được mặc quần áo của tân nương tử. Hơn nữa trong bức tranh vị tỷ tỷ kia hướng vào điện đang bốc cháy mà đi, có lẽ tỷ ấy đã không còn sống nữa đúng không?

Gật đầu "Được!"

Xét thấy A Đoàn có tiền lệ, Ngô Đồng lần nữa lên tiếng "không được gạt ta, để ta phát hiện nàng lại gạt ta, ta sẽ không cho muội mặc quần áo đỏ nữa." A Đoàn giơ tay thề "Muội hứa, từ nay về sau sẽ không gạt ca ca nữa!" Lúc này Ngô Đồng mới miễn cưỡng gật đầu, miễn cưỡng tin nàng một lần nữa.

sự việc đã được giải quyết, trong đầu A Đoàn hiện lên thân ảnh của Hứa Tiêu Nhiên.

Dừng một chút, lại đem sự chú ý đặt trên lá sen mà A Đoàn kéo lại gần, nhìn ánh mắt của nàng nghiêm túc nói "Tuy rằng nàng ở trong cung, nhưng mà phụ thân nàng, mẫu thân nàng, các ca ca của nàng đều là những người thân thiết nhất của nàng, là người nhà của nàng. Người nhà với nhau, có thể cãi nhau, có thể tùy hứng nhưng mà không được giấu giếm, sẽ làm họ lo lắng."

"Lần này ta đến đây, là do các ca ca của nàng nói cho ta biết."

"Nàng cho rằng nàng giấu rất giỏi, thật ra bọn họ đều biết."

Ánh mắt A Đoàn mở to, qua một lúc lâu mới lắp bắp "Vậy…vì sạo họ không hỏi muội?"

Ngô Đồng đưa tay vuốt mặt nàng, tràn đầy yêu chiều "Nha đầu ngốc, nếu bọn họ đã nhìn ra đương nhiên sẽ không hỏi nàng. Biết rõ nàng không muốn họ lo lắng, làm sao bọn họ có thể hỏi muội chứ? Đành phải tìm ta làm cứu binh. Cho nên, về sau không nên làm vậy, người ngốc giả vờ cũng không giống."

"Về sau có việc gì không rõ hoặc gặp khó khăn, nếu không có ta bên cạnh, nàng có thể nói cho các ca ca của nàng biết, không phải sợ phiền đến họ. Bọn họ là ca ca của nàng, vì nàng giải ưu là việc bọn họ nên làm. Nàng cho bọn họ làm việc, bọn họ càng vui vẻ.

"không nên giấu trong lòng mình, được không?"

A Đoàn cúi đầu mím môi, lâu sau mới nhẹ nhàng lên tiếng trả lời "Muội biết rồi, về sau sẽ không thế nữa."

"A Đoàn nhà ta thật nghe lời." Ngô Đồng ôm A Đoàn vào ngực, mặt kề mặt.

Hai người ở trong hồ chơi một chút buổi trưa, trời chiều ngả về tây mới trở về, đuôi thuyền chở đầy lá sen và đài sen. Đó đều là do tự tay A Đoàn hái xuống, nói là mang về cho các ca ca để "Đền bù." Giang Vạn Lí vẫn chờ trên bờ, mãi mới nhìn thấy hai người trở lại, bận rộn nghênh đón.

Xuống thuyền không kịp nói lời nào với A Đoàn, cùng Ngô Đồng thì thầm vài câu.

Ngô Đồng nhướn mày, gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Đưa tay bế A Đoàn đang không rõ sự việc hướng ngoài cửa đi ra, vừa đi vừa nói "Ta còn có việc phải lập tức hồi cung, không thể cũng nàng dùng bữa tối. Ta để Tiểu Giang công công đưa nàng về nhà, nàng ở nhà ngoan ngoãn, qua hai ngày nữa ta lại đến thăm nàng được không?"

Tình huống như này A Đoàn gặp rất nhiều, thường xuyên đang chơi thì Thái Tử lại có việc phải đi. Hôm nay chơi với mình một buổi chiều, A Đoàn đã thỏa mãn rồi, dứt khoát trả lời "Được, Thái Tử ca ca trở về cẩn thận."

“thật ngoan!” Ngô Đồng cúi đầu hôn trán A Đoàn một cái.

Ôm người ngồi vào xe ngựa, dặn dò vài câu mới rời đi. Đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi “Đúng rồi, lúc xế chiều nàng vì sao khóc lợi hại như vậy, có phải tại lúc đấy ta hung dữ với nàng không?”

Vong ân phụ nghĩa? Tuy rằng lúc ấy hung dữ, nhưng mà nha đầu này cũng không cần khóc thành như vậy.

A Đoàn trừng mắt “Ca ca muốn nghe nói thật hay nói dối?

“Đương nhiên là nói thật.”

A Đoàn nhướng mày, suy nghĩ cẩn thận một lúc, nét mặt rất rối rắm “Muội cũng không biết nói thế nào, chỉ là cảm thấy nét mặt của Thái Tử ca ca lúc đó thật đáng sợ, giống như không có hồn? Toàn thân có cảm giác như muốn điên rồi, hơn nữa ánh mắt cũng đều đỏ lên…”

Hóa ra thời điểm mình mất khống chế chính là như vậy? Ngô Đồng cười nhẹ, nhận lỗi với A Đoàn “Xin lỗi, về sau sẽ không dọa nàng như vậy nữa.”

“không có, không có!” A Đoàn vội phẩy tay “Là muội không đúng, lần sau thật không dám nữa.” A Đoàn đem tất cả những gì phát sinh quy về mình.

Cứ để nàng cho là như vậy đi, việc này chờ khi nàng trưởng thành sẽ có cơ hội. Ngô Đồng cười cười, xoay người xuống khỏi xe ngựa. Đưa mắt nhìn Giang Vạn Lý hộ tống A Đoàn trở về, cho đến khi không nhìn thấy xe ngựa nữa mới xoay người lên ngựa. Kéo dây cương nhưng lại không lập tức xuất phát, chỉ là nhìn trời xuất thần.

hiện tại ánh nắng chiều đầy trời, màu ánh nắng chiều che kín bầu trời, cả một mảng màu đỏ. Ánh mắt chói một lúc Ngô Đồng mới cúi đầu, làm quen vài năm, vẫn không làm quen được với màu đỏ, luôn có một vết sẹo.

“Đúng vậy, ta điên rồi, ta đã sớm điên rồi, lúc nàng chết ta đã điên rồi…”

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Editor: Tống Thiên Ân

Beta: Hằng Lê

”không nói trước với ta đã chạy về nhà chơi, hừ hừ, ngươi không mang ta theo, ta tự mình đến là được!” An Dương xuống kiệu, hoạt bát đi vào trong. Vừa đi vừa hô “A Đoàn, A Đoàn, ta đến rồi, ta đến tìm ngươi chơi!”

Trần thị nghe được tin liền vội vàng ra đón.

”Thỉnh an An Dương công chúa.”

Vừa dứt lời An Dương đã chạy tới trước mặt tự tay nâng Trần thị lên, miệng nhỏ cũng bắt đầu hoạt động không ngừng “không cần đa lễ, không cần đa lễ, A Đoàn đâu, ta đến tìm nàng chơi!” Đôi mắt to đảo khắp bốn phía, chỉ thấy Trần thị cùng Hứa Tĩnh Ngữ, Hứa Tâm Dao, không thấy bóng dáng A Đoàn đâu.

”Chẳng lẽ A Đoàn còn đang ngủ?”

không đợi Trần thị trả lời đã đi thẳng vào bên trong.

”Ta đi gọi nàng dậy!”

”Công chúa xin dừng bước.” Trần thị liền bước lên trước đem người giữ lại. An Dương công chúa tính tình hoạt bát, thực là một tiểu cô nương sôi nổi.“Công chúa đến không đúng lúc rồi, Thái tử điện hạ mang A Đoàn ra ngoài rồi, cũng không có nói mang đi chỗ nào.”

”Chắc bữa tối sẽ trở về, hay công chúa ở lại chơi một lát?”

Mắt An Dương trừng lớn, miệng cũng mở to ra, bộ dạng không thể tin được. một hồi lâu sau mới có phản ứng, dậm chân mắng “Ca ca cái đồ trứng thối này, quá bất công rồi, chỉ biết mang một mình A Đoàn đi chơi!” Mặt tràn đầy lửa giận, cái miệng nhỏ vểnh lên. Hôm nay không tìm được A Đoàn, cũng không tìm được ca ca, còn tưởng rằng hắn bận, ai ngờ đã sớm mang A Đoàn đi chơi rồi!

Mấy năm nay Trần thị thường xuyên tiến cung, Trần thị là mẫu thân A Đoàn nên An Dương cũng rất thân với nàng, không có mất tự nhiên. Trần thị buồn cười ngồi xuống trước mặt An Dương, nhẹ nhàng kéo tay nàng trấn an "Lát nữa A Đoàn trở về ta nói cho nàng biết lần sau nhất định mang công chúa đi chơi cùng, công chúa đừng tức giận nữa có được không?"

Tình huống hôm nay đối với Trần thị đã rất quen thuộc. Lần đầu gặp phải còn lo lắng không biết An Dương và A Đoàn vì Thái tử mà có khoảng cách hay không, kết quả là An Dương chỉ nhanh mồm nhanh miệng, giận nhanh quên nhanh, chưa đầy nửa canh giờ đã chạy đi tìm A Đoàn chơi rồi.

An Dương cực kì ủy khuất, nhào vào trong ngực Trần thị không ngừng cựa quậy làm nũng.

Ca ca trứng thối, A Đoàn xấu xa!

Hứa Tâm Dao đứng ở bên cạnh một mực im lặng, ngoại trừ thời điểm hành lễ còn nói chuyện, thời gian còn lại đều đứng lẳng lặng ở bên cạnh. Quan hệ của tam muội cùng An Dương công chúa rất tốt, đó là điều mọi người đều biết. Hai người cùng nhau lớn lên, Quốc công phủ An Dương công chúa cũng đã đến rất nhiều lần.

Ghen tị sao? Thời điểm ban đầu thực sự có, nhưng càng về sau càng nhạt dần. không đúng, chính xác mà nói là đã suy nghĩ cẩn thận, ghen tị không khống chế được, nhưng cũng chỉ là ghen tị. Dù sao người sao người ta cũng là công chúa, là bảo bối trên tay Hoàng hậu nương nương, tam muội dù có lợi thế cao nhưng cũng không thể đánh đồng cùng nàng ấy được.

Nhũ mẫu nói không sai, bản thân mình không thể đoạt bất cứ thứ gì của tam muội, hơn nữa những thứ đó vốn dĩ không thuộc về mình.

Tầm mắt rũ xuống che mất suy nghĩ của Hứa Tâm Dao. Tay khẽ đưa lên vuốt ve khối ngọc bội đang đeo trên cổ, chạm vào thực ấm áp.

Hứa Tĩnh Ngữ một bên đứng nhìn bộ dạng thân mật của Trần thị cùng An Dương. Từ lúc An Dương công chúa tiến vào cũng không thèm nhìn mình một lần. Hừ, quả nhiên là lực chú ý đều dành cho tiểu hài tử, công chúa thì sao, còn không phải cũng giống như đám tiểu nhân kia sao, mắt chó coi thường người! nhỏ như vậy mà đã biết rõ những thứ này.

nhỏ như vậy mà cũng thật tinh quái!

An Dương náo loạn một hồi lâu mới dừng, Trần thị để nàng ngồi trên tháp nhỏ, chính mình lại lấy khăn tay lau mồ hôi trên mặt cho nàng. An Dương thực nhàm chán, miệng nhỏ cong lên, chân không ngừng đá qua đá lại, bộ dạng nhàm chán đến cực độ. một lát lại nhìn ra bên ngoài, một lát lại nhìn ra bên ngoài. Mặt trời đã tắt nắng rồi mà sao A Đoàn vẫn chưa có trở lại...

Miệng nhếch lên, muốn khóc rồi.

Hứa Tĩnh Ngữ lúc này tiến lên một bước, cười ôn nhu hỏi "Công chúa thích cưỡi ngựa?"

An Dương hôm nay không có mặc kỵ trang, chỉ là bên hông có đeo một cái roi ngựa nhỏ, xem như thắt lưng. An Dương có nhiều nhất là roi ngựa, dường như tất cả quần áo đều có một cái roi ngựa để phối cùng. An Dương nâng mí mắt lên liếc Hứa Tĩnh Ngữ một cái, không vì nàng ta nịnh nọt mà cao hứng.

Chẳng qua là giọng nói có chút miễn cưỡng "Ừm."

Thanh âm yếu ớt vô lực, rõ ràng là trả lời qua loa.

Hứa Tĩnh Ngữ làm như không biết, nét mặt lại càng nhu hòa, tiếp tục tiến lên thêm một bước, sóng mắt như nước "Thần nữ cũng thích cưỡi ngựa lâu rồi, công chúa lớn chút nữa có thể đi thư viện, ở đó có rất nhiều tỷ muội yêu thích cưỡi ngựa, đến lúc đó đi cưỡi cùng công chúa, nhiều người mới náo nhiệt."

An Dương bình tĩnh nghiêng đầu nhìn Hứa Tĩnh Ngữ, nhìn không ra hỉ nộ.

Đột nhiên nở nụ cười, hào khí nói "Đó là đương nhiên, nữ nhân cũng có thể tự tại, ai nói chỉ có nam nhân mới có thể thoải mái tự tại?"

Hứa Tĩnh Ngữ lập tức phụ họa "Đó là đương nhiên, công chúa thân phận tôn quý, nam nhân trần tục có thể so sánh với Người sao."

Trong mắt hiện lên sự đắc ý, chỉ là một tiểu nha đầu, cho dù cảnh giác đến đâu thì chỉ cần hơi tán dương liền tự cắn câu rồi. Đột nhiên cả người rùng mình, ngẩng đầu lên thì thấy Trần thị đang lạnh lùng nhìn mình. Trong lòng bỗng nhiên rất kì lạ, vừa sợ hãi lại vừa hưng phấn. Sợ, sợ ta đoạt tỷ muội tốt của con gái ngươi sao?

Trần thị nhìn thấy trong mắt Hứa Tĩnh Ngữ tràn đầy khiêu khích cũng không để trong lòng. Nàng ta thích thế nào thì kệ nàng ta đi, dù sao mình cũng là một mẹ cả có trách nhiệm, nàng ta không biết quý trọng thì cũng đừng trách mình. Dù sao nàng cũng không gây ra phiền phức gì, quan trọng nhất lại đang nằm trong tay mình.

Cũng cảm thấy hơi đáng tiếc, dù sao cũng là huyết mạch của Hứa gia, dù là thứ nữ cũng là con của lão gia, không thể coi nàng như Trương thị mà đối phó được, lão gia biết sẽ rất thất vọng.

Chẳng qua cũng không sao, đợi ngày nàng tự tìm đường chết là được.

Nuôi nàng ta như phế nhân? A, còn cần mình động thủ sao, tự nàng ta đã sớm làm mình trở thành phế vật rồi.

Trần thị không để ý đến Hứa Tĩnh Ngữ, ngược lại lại kéo Hứa Tâm Dao ngồi xuống, cùng nàng nói chuyện, hoàn toàn đem Hứa Tĩnh Ngữ vứt ra sau đầu. Hứa Tĩnh Ngữ thấy Trần thị không nói gì liền cho rằng nàng đang né tránh, đắc ý trào dâng nhưng cũng cố gắng nhịn xuống, vẫn duy trì bộ mặt nịnh nọt An Dương.

”Ở chỗ này thực không có gì thú vị. Nhà của thần nữ cũng có hồ, tuy bây giờ nắng có chút hại cho sức khỏe nhưng hai bên bờ liễu rủ xuống có thể che nắng, ở hồ còn có gió thổi, là nơi tốt để hóng mát.”

”Thần nữ mang công chúa ra đó hóng mát nhé?”

An Dương vẫn nghiêng đầu nhìn Hứa Tĩnh Ngữ, tuy lúc này vẫn cũng nhau cười nói bình thường nhưng lần này lời nói ra lại làm cho Hứa Tĩnh Ngữ trở tay không kịp.

”Chỉ bằng ngươi?”

”Ngươi có tư cách gì mang Bổn công chúa đi chơi?”

”Nếu không phải nể mặt A Đoàn, ngươi cho rằng Bổn công chúa sẽ nói chuyện với loại người như ngươi?”

Ngay cả A Đoàn chỉ qua chỗ Hoàng hậu lúc ban ngày cũng biết những nữ nhân càng ôn nhu càng không thể tin, huống hồ An Dương ngày đêm ở cùng Hoàng hậu, đối với loại nữ nhân này càng thêm chán ghét, đặc biệt khi phải chứng kiến mẫu hậu ngày đêm chờ đợi phụ hoàng, An Dương vừa nhìn thấy loại nữ nhân liền hận không thể hung hăng cho một tát.

Nể mặt mũi A Đoàn nên mới không cùng nàng ta so đo, nếu không giờ này đến mặt mũi của nàng ta cũng không còn!

Mặt Hứa Tĩnh Ngữ thoáng cái liền chuyển sang màu trắng, khiếp sợ lùi về sau mấy bước, biểu tình không thể tin nhìn An Dương, hoảng sợ không nói nên lời. Nàng ta nhanh chóng quỳ xuống, thân thể cũng bắt đầu run run “Thần nữ tự biết thân phận hèn mọn, thực sự không nên hy vọng có được sự chú ý của công chúa, nhưng thần nữ chỉ muốn thấy công chúa vui vẻ.”

Bộ dạng khóc lê hoa đái vũ, rất đáng thương.

”Nếu như vậy làm công chúa tức giận, mong công chúa trách phạt...”

Trần thị ở bên cạnh xem diễn, lấy lùi làm tiến thật không sai, có thể thể hiện lòng trung thành của mình. Gật đầu, cũng không tệ lắm, đáng tiếc áp dụng lên sai đối tượng rồi. An Dương đi tới trước mặt Hứa Tĩnh Ngữ thì dừng lại, tuổi tuy còn nhỏ nhưng vẫn rất bình tĩnh.

”Tốt, ngươi đã muốn trách phạt, vậy thì Bổn công chúa thanh toàn cho ngươi.”

A Đoàn cầm trên tay một cái lá sen to từ trên xe ngựa nhảy xuống, cười híp mắt hướng Giang Vạn Lí nói “Ta đã về đến nhà, Tiểu Giang công công ngươi cũng mau trở về đi, Thái tử ca ca chờ ngươi lâu rồi, không cần đưa ta vào tận nhà đâu!” Thái tử ca ca bận rộn, Tiểu Giang công công chắc chắn cũng muốn đi theo, đối với A Đoàn đã thành thói quen.

Giang Vạn Lí cũng không từ chối, dù sao cũng đã đưa đến cửa nhà rồi, chuyện gì còn có thể xảy ra chứ. Phân phó người mang đài sen cùng lá sen vào, sau đó tạm biệt A Đoàn “Nô tài phải đi trước, cô nương ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, lúc nào muốn hồi công thì phái người đến nói một trước một tiếng, nô tài đến đón ngài!”

”Ta đã biết.”

A Đoàn cầm lá sen, tựa như đang cầm vật quý giá chạy nhanh vào đại sảnh, người chưa đến đã nghe thấy tiếng.

”Mẫu thân, người xem con mang cái gì về này!”

Trước cửa không có nha hoàn, A Đoàn mềm mại chạy vào, khuôn mặt tươi cười như bông hoa nhỏ. Chỉ là vừa vào đến đại sảnh liền ngây người. “anh Dương sao ngươi lại tới đây?” Hỏi xong mới cảm thấy không khí có chút kì lạ, người đang quỳ là ai? đi thêm hai bước nữa mới nhìn rõ là Hứa Tĩnh Ngữ.

trên mặt đều là nước mắt.

Thấy A Đoàn về cũng không nói chuyện, ngược lại càng khóc dữ dội hơn, thân mình giật giật, lộ liễu đem mấy vết roi trên tay ra.

Da Hứa Tĩnh Ngữ vốn trắng nõn, mấy vết roi sưng đỏ trên cánh tay càng thêm rõ ràng, nhìn mà giật mình.

”đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt An Dương có chút đỏ, ném roi trong tay đi, trực tiếp bất mãn “Ta chờ ngươi lâu như vậy, sao giờ ngươi mới về!” Đôi mắt mở lớn, trên mặt hiện rõ nét không vui. A Đoàn không hiểu, trực tiếp đáp lại “Ngươi không có nói hôm nay ngươi muốn đến đây, ngươi cũng không có phái người đến nói trước một tiếng a!”

Sau đó không để ý đến sự bất mãn của An Dương, đưa tay ra chỉ vào Hứa Tĩnh Ngữ đang quỳ trên mặt đất.

”Đây là ngươi đánh?”

An Dương khoanh tay trước ngực quay đầu đi, không thèm nhìn A Đoàn.

Hừ!

Hứa Tĩnh Ngữ đang nằm rạp trên mặt đất đột nhiên động đậy, thò tay bắt lấy cổ chân A Đoàn. Thanh âm yếu ớt vô lực, còn miễn cưỡng cười “không sao, chỉ tại tỷ không có quy củ, tam muội không nên trách công chúa, đều là lỗi của tỷ, đừng vì tỷ mà hiểu lầm công chúa.”

Vừa nói vừa run, giống như hành động ban nãy đã làm hao hết khí lực của nàng ta vậy, không cẩn thận lại động tới vết thương, không bắt được cổ chân A Đoàn nữa, chỉ nằm rạp trên mặt đất.

A Đoàn chớp chớp mắt nhìn, ngẩng đầu lên nhìn An Dương đang mở to mắt, là không phục, là ủy khuất, còn viết rõ ràng trên đó là nếu không tin nàng, nàng liền không bao giờ chơi cùng ngươi nữa! Trực tiếp cầm lá sen đưa tới, An Dương không hiểu nàng có ý gì nhưng vẫn cầm lấy.

Mắt A Đoàn hơi cong lên, khẽ cười nói “Tự tay ta hái đấy! Còn mang về rất nhiều đài sen cho ngươi ăn nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Editor: An Nhiên

An Dương lập tức liền vui vẻ, xem như là người thức thời, lại không nghĩ tới A Đoàn sẽ như vậy, thần sắc lạnh lẽo, biểu tình rất phức tạp, lúc trầm ngâm lúc lại cười, thỉnh thoảng lại liếc nhìn A Đoàn, còn không mau đến dỗ ta! Từ trước đến nay A Đoàn đều không chiều theo tính tình của An Dương, thấy nàng như vậy, trực tiếp quay đầu nhìn Trần thị cười nói: “ A nương, ăn đài sen!”

“ Còn có ở phòng bếp, lá sen đã được đưa qua, chúng ta ăn cháo sen!”

“ Được, tối nay chúng ta ăn cháo sen, ăn thật nhiều nha!”

Chỉ cần cùng A Đoàn nói chuyện, Trần Thị sẽ 100% đáp ứng, A Đoàn hiểu lòng Trần thị, ánh mắt nhìn nhau cười như có như không.

Thấy A Đoàn không để ý tới mình, An Dương nhướng mày, nghĩ cũng không nghĩ trực tiếp đem lá sen trong tay vứt xuống đất.

“ Hừ!”

A Đoàn cúi đầu nhìn thoáng qua lá sen bị ném xuống đất, mặt không chút thay đổi ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn An Dương, một phản ứng cũng không có, thậm chí ánh mắt còn không chớp một cái. Ngược lại với An Dương, kiên trì một hồi nhìn lung tung về bốn phía, cuối cùng lại yên lặng ngồi xổm đem lá sen nhặt lên.

“ Trượt tay…”

Hơi hơi bĩu môi, vừa ủy khuất vừa không biết phải làm sao.

Những người khác đã buồn cười không nhịn được, ngại An Dương là công chúa, không ai dám ở trước mặt nàng cười, chỉ là bả vai đều có chút run run, ngay cả Trần thị môi cũng mím thành một đường thẳng tắp. Tất cả mọi người đều nhìn nét mặt không thay đổi của A Đoàn, không biết nàng sẽ phản ứng thế nào.

Ai biết được A Đoàn lại gật đầu, chững chạc.

“ Trời nóng, lòng bàn tay thường ra mồ hôi, trượt tay cũng là chuyện bình thường.”

Tiểu Béo cầm ngón tay người bên cạnh mình cười trộm “ Cẩm Tú tỷ tỷ, mang công chúa đi rửa tay.’’

“ Ha Ha.” Cẩm Tú thật sự không nhịn được nữa, đặc biệt nhìn An Dương công chúa tủi thân sắp khóc đến nơi. A Đoàn lẳng lặng nhìn qua, mắt đen không nhìn ra cảm xúc gì. Cẩm Tú điều chỉnh thân mình nghiêm túc lại, cố gắng khống chế vẻ mặt của mình hướng về phía An Dương “ Mời công chúa theo nô tỳ.”

An Dương liếc mắt nhìn Hứa Tĩnh Ngữ còn đang nằm sấp dưới đất, bĩu môi theo Cẩm Tú rời đi.

nói thật, Hứa Tâm Dao thật sự không nghĩ đỡ Hứa Tĩnh Ngữ đứng lên, nàng ta thật phiền phức. Vừa rồi lúc An Dương công chúa vung roi, ý nghĩ cầu tình, đại bá mẫu ra lệnh liền không quản, cũng coi như là cho nàng bậc thang đi xuống. Nhưng hiện tại công chúa không có ở đây, tốt xấu gì mình cùng nàng ta cũng ở dưới một mái nhà, nên giữ cho nàng ta mặt mũi một chút.

Trong lòng thở dài, cất bước tới chỗ Hứa Tĩnh Ngữ.

Vừa đi đến bên cạnh A Đoàn liền dời tầm mắt lên người Hứa Tâm Dao, lúc ánh mắt Hứa Tâm Dao đang khó hiểu, tiến lên lôi kéo tay nàng ta " Nhị tỷ, tỷ chắc cũng đã mệt, hay bảo nha hoàn đưa người về phòng đi.'' Nghiêng đầu nói dáng vẻ thật đúng là đáng yêu. Hứa Tâm Dao nghĩ A Đoàn có phải hay không nhắm đúng lúc nàng muốn đỡ Hứa Tĩnh Ngữ, dừng động tác khom người lại, cũng cùng A Đoàn bắt đầu nói chuyện.

A Đoàn vừa nói chuyện vừa lôi kéo Hứa Tâm Dao đi về phía trước, dừng một chút, chân phải không động đậy được.

Cúi đầu nhìn, là Hứa Tĩnh Ngữ đang giữ lấy cổ chân của mình.

Hướng mặt Hứa Tĩnh Ngữ nhìn, không hề bỏ qua nét mặt oán hận nàng ta vừa mới thu hồi, rũ mi mắt, ngây ngô hỏi " Đại tỷ tỷ muốn làm gì?" Hứa Tĩnh Ngữ không thể tin nhìn bộ dạng ngây thơ của A Đoàn " Tam, tam muội muội, ngươi thế nhưng thật nhẫn tâm! Cho dù thân phận của ta hèn mọn, nhưng ta cũng là tỷ tỷ của ngươi!''

" Đối với huyết mạch tương thân thế nhưng lại mặc kệ không màng!''

một tay Hứa Tĩnh Ngữ túm lấy cổ chân A Đoàn, một tay chống xuống đất, căm tức nhìn A Đoàn.

A Đoàn đưa tay xoa xoa đầu của mình " Là ta nhớ sai?'' Nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ một hồi cuối cùng như trước xác định " Là đại tỷ tỷ người nói, không liên quan đến An Dương công chúa. Nếu không liên quan đến nàng ấy, vậy là người sai, vậy còn muốn ta làm cái gì? Ta nhớ lầm, đại tỷ tỷ không có nói như vậy?''

Hứa Tĩnh Ngữ trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới A Đoàn dùng những lời này đổ lỗi cho mình, nhất thời sửng sốt, không biết nên đáp lại như thế nào.

" Được, nhưng mà ngươi cũng không thể một câu cũng không hỏi a!"

Qua hồi lâu, Hứa Tĩnh Ngữ mới trông mong nói ra một câu không đau không nhột.

" Ta vì cái gì phải hỏi?"

Chân A Đoàn vừa dùng sức tránh khỏi tay Hứa Tĩnh Ngữ.

Khóe miệng nhếch lên, trong mắt bình tĩnh " Thái tử ca ca đã nói qua, gặp được người thế mạnh hơn ngươi, không quản sự tình nguyên nhân, quá trình, kết quả là vì cái gì, đều là lỗi của ngươi. không cần biết là ngươi đúng, gặp tình huống này cũng tuyệt đối không thể cãi, đều là ngươi sai.''

" Lúc trước đại tỷ tỷ đã nói chính mình sai, ta còn tưởng đại tỷ tỷ đã biết những lời này, hiện tại xem ra là ta nghĩ sai rồi."

Ngồi xổm xuống bình tĩnh đối diện với ánh mắt Hứa Tĩnh Ngữ.

" hiện tại, đại tỷ tỷ cảm thấy chính mình không sai, là An Dương công chúa sai?''

hiện tại Hứa Tĩnh Ngữ thật sự kinh hãi, tay chống lui về sau hai bước, khuôn mặt hoảng sợ, giống như A Đoàn là hồng thủy cùng thú dữ. Tuy rằng chỉ gặp mặt A Đoàn vài lần, mỗi lần đều có Trần thị ở cùng. A Đoàn đều biểu hiện ra ngoài một mặt ngây thơ đáng yêu, lúc ở cùng Trần thị, cười đều rất vui vẻ.

một điểm phiền não cũng không có, giống như, một chút tâm tư dư thừa đều không có.

Lúc cùng An Dương đụng vách tường, vốn cho là lúc A Đoàn trở về, có thể châm ngòi ly gián thì quá tốt. không nghĩ tới, thật không nghĩ tới từ nhỏ sinh hoạt trong cung, tam muội muội chẳng sợ cái gì quy củ còn chưa bắt đầu học, thế nhưng cũng tinh khôn. Còn nhỏ như vậy, đã biết từng bước ép người.Hết lần này lần khác đều là bộ dạng của tiểu hài tử!

Ngây thơ, khờ dại.

Hứa Tĩnh Ngữ thầm hận, cúi thấp đầu không nói câu nào. một lúc sau, bên tai truyền đến âm thanh của A Đoàn có chút đáng thương " Đại tỷ tỷ nhanh trả lời!"

Ngẩng đầu nhìn thấy A Đoàn đang đấm đấm cẳng chân, môi vểnh lên " Chân ngồi đến tê rần" Mắt to bình tĩnh nhìn, chờ Hứa Tĩnh Ngữ nhận sai.

" Khụ, khụ khụ….''

Hứa Tĩnh Ngữ thở hổn hển không được, rõ ràng là mình bị ép, ngươi ủy khuất cái gì cơ chứ!

Cuối cùng đều bị Trần thị cùng Hứa Tâm Dao coi thường, xung quanh nha hoàn đều có bộ dạng xem kịch vui, qua hồi lâu, Hứa Tĩnh Ngữ mới cúi đầu nói nhỏ một câu không thể nghe được " Là ta sai…!" Tay trong áo hung hăng nắm chặt, gân xanh đều nổi lên.

A Đoàn lúc này mới vui vẻ, mắt lại thành hình trăng lưỡi liềm, khuôn mặt nhỏ nhắn thỏa mãn, đưa tay vỗ vỗ bả vai Hứa Tĩnh Ngữ nghiêm túc nói " Thái tử ca ca cũng nói, biết sai mà sửa chính là đứa bé ngoan, đại tỷ tỷ biết sai, về sau sẽ không tái phạm."

Thế nhưng lại bị con nhóc năm tuổi giáo huấn!

Hứa Tĩnh Ngữ hít một hơi thật sâu còn chưa kịp đáp lời, đã nghe thấy thanh âm A Đoàn hít khí, sau đó liền nhìn Tiểu Béo ngón tay chỉ cổ tay của mình " Đại tỷ tỷ bị thương đã sưng thành thế này, a nương mau gọi đại phu đến!"

Qua một thời gian vết thương trên cổ tay bầm tím càng rõ ràng hơn, tay như người già, liếc mắt một cái có thể nhìn ra.

Trần thị xem kịch đã đủ, A Đoàn cũng cảm thấy đại cô nương đã nhận sai, lúc này nghe được A Đoàn nói như vậy, cũng liền vội vàng hùa ý nhìn một chút, cũng kinh hô " đã thành như vậy, bọn nha hoàn đang làm cái gì, còn không mau đỡ đại cô nương trở về phòng nghỉ tạm đi!''

Lại dặn Hứa Tĩnh Ngữ " Ở trong phòng dưỡng thương thật tốt, thân thể tốt liền trở ra.''

Cho dù là bị roi làm bị thương, dù An Dương dùng sức đánh, cũng không nặng cho lắm, nhiều nhất chỉ là nhìn có chút dọa người mà thôi. Nếu đã khiến Hứa Tĩnh Ngữ thảm như vậy, Trần thị cũng liền thành toàn cho nàng ta.

Vậy thì cứ ở trong phòng nuôi thật tốt, không có việc gì thì tốt nhất đừng đi ra.

Bị A Đoàn chèn ép lại bị Trần thị cấm túc, Hứa Tĩnh Ngữ sắc mặt đỏ lên, gắt gao cắn môi không nói một lời mặc cho nha hoàn đem mình đỡ đi ra ngoài.

Chờ Hứa Tĩnh Ngữ rời đi, Trần thị liền trực tiếp đem A Đoàn dùng sức ôm vào trong ngực " Con này, tiểu yêu, như thế nào lại thông minh như vậy! Những lời này thật sự là Thái tử điện hạ dạy con?''

Trần thị nhắc đến Thái tử, Hứa Tâm Dao cũng tập trung nhìn A Đoàn, bình tĩnh nhìn, không bỏ qua một chút gì.

Trong ngực Trần thị A Đoàn không ngừng vặn vẹo, đấu tranh một hồi lâu liền phát hiện không nhúc nhích được gì, trực tiếp ghé vào trong ngực Trần thị phồng miệng " không phải, là Thái tử ca ca nói cho Tiểu Giang công công nghe, con ở bên cạnh nghe được vài câu."

Nghiêng đầu nghĩ lại một phen.

" Thái tử ca ca còn nói, nếu mình trong thế yếu, giữ lấy mạng là quan trọng nhất, mặc kệ như thế nào, sống sót mới có thể được việc. Tham sống sợ chết cũng tốt, nằm gai nếm mật cũng tốt, chỉ cần sống sót mới có thể tăng cường lực lượng của mình.''

" Chờ khi sở hữu tất cả rồi chuẩn bị tốt, xác nhận không có sơ hở, đến lúc đó tìm đến người đã từng lăng nhục mình.''

A Đoàn đem lời nói hoàn chỉnh của Ngô Đồng thuật lại, sau đó liền phát hiện nương cùng nhỉ tỷ tỷ đều ngây người. Bĩu môi, dùng sức vặn vẹo từ trong ngực Trần thị thoát ra.

Trực tiếp giương giọng nói về phía sau kêu " An Dương ngươi còn không ra, muốn trốn đến khi nào!''

Trần thị cùng Hứa Tâm Dao hoàn hồn, theo A Đoàn nhìn về hướng sau, quả nhiên An Dương công chúa từ sau tấm bình phong từ từ đi ra, một mặt di chuyển một mặt không vui " không phải ngươi bảo ta đi sao, ta phối hợp với ngươi như thế không tốt sao!''

nói xong cũng không chờ A Đoàn trả lời, đột nhiên hăng hái chạy vài bước đến bên cạnh A Đoàn, mặt mày hớn hở " Tuy rằng ta ở sau tấm bình phong nhìn không quá rõ ràng, nhưng mà nghe rất rõ!"

Lần đầu tiên thấy A Đoàn ngươi ép người, cảm giác cũng không tệ, ta còn tưởng rằng ngươi chưa bao giờ trách phạt ai!''

Đừng nói trách phạt, An Dương cùng A Đoàn cùng nhau lớn lên, chưa bao giờ thấy nàng ấy đối với nô tài tức giận.

không để ý tới An Dương đang trêu đùa, A Đoàn đanh mặt lại " Ta muốn đem chuyện ngày hôm nay nói với Hoàng hậu nương nương!''

" Tại sao?"

Ánh mắt A Đoàn nheo lại " không cho Hoàng hậu giáo huấn ngươi, ngươi nhất định biến thành hình tượng công chúa điêu ngoa! Nhất định phải nói cho Hoàng hậu nương nương, ta tuyệt đối không muốn ngươi biến thành cái dáng vẻ ấy, rất xấu!''

rõ ràng chính là Hứa Tĩnh Ngữ trêu chọc mình trước, mình vì mặt mũi A Đoàn nên đã rất nhường nhịn, là bản thân nàng ta lòng tham không đáy! Hơn nữa khi A Đoàn trở về mình liền thu tay, còn biết ý tứ của nàng, tốt khoe xấu che, trực tiếp đi theo nha hoàn tránh đi.

Thế nhưng còn muốn nói cho mẫu hậu biết!

So với Đậu Nga còn oan hơn!

Bộ ngực nhỏ của An Dương dồn dập co rút, gắt gao trừng A Đoàn. A Đoàn cũng không nhượng bộ, vẫn đanh khuôn mặt nhỏ lại, rõ ràng trên mặt hiện

chữ nói là làm được. An Dương vểnh cái môi, trực tiếp đặt mông xuống đất bắt đầu khóc lóc om sòm.

Cả người không ngừng vung loạn, một chút hình tượng của công chúa cũng không có, một bên lăn loạn một bên khóc than còn một bên gào khan cổ " A Đoàn là đại bại hoại, ta sẽ không bao giờ ….chơi với ngươi nữa''

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Editor: Hân Pi Sà

An Dương ngồi dưới đất khóc lóc om sòm, A Đoàn không lên tiếng nàng sẽ không ngừng lại. Trần thị vốn đứng một bên xem kịch vui, chỉ được một lúc liền không chịu được, rốt cuộc là công chúa gì chứ. Bước đên muốn đỡ An Dương đứng lên. Còn chưa kịp ngồi xuống tay đã bị kéo lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của A Đoàn hết sức bình tĩnh.

Trực tiếp lên tiếng gọi nô tì đỡ lấy Trận thị.

"Mẫu thân à, người không cần phải để ý."

A Đoàn nói nhanh, giọng nói nghe có chút tức giận? Trần thị kinh ngạc ngồi thẳng dậy mơ hồ nhìn A Đoàn. Công chúa như vậy thật không có chút hình tượng nào, cái này cũng do nàng ấy, không phải vừa rồi còn cười đùa rất vui vẻ sao, như thế nào nói giận liền giận? Chẳng qua chỉ đùa nghịch một chút cũng không phải làthật.

A Đoàn cũng không giải thích nghi vấn của Trần thị, nhíu mày nhìn An Dương một lúc rồi cũng đặt mông ngồi luôn trên đất.

Cái này là sao đây?

Chẳng lẽ tam cô nương A Đoàn cũng muốn khóc lóc om sòm? Mọi người bao gồm cả An Dương đềunghĩ như vậy.

An Dương cũng thôi không khóc nữa, trong mắt một giọt lệ cũng không có, nghiêng đầu nhìn chằm chằm A Đoàn đang ngồi kế bên, ngươi muốn làm gì? A Đoàn ngồi xếp bằng trên đất, đưa tay sửa sang lại quần áo bị An Dương làm loạn,sau đó ngồi ngay ngắn, lưng thẳng tắp, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Ta sai rồi."

"Gì chứ?" An Dương thật sự không biết A Đoàn định làm gì, cũng quên mất chuyện vừa rồi, một đường ngồi thẳng dậy học theo tư thế A Đoàn ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Đoàn vẫn sa sầm như cũ, nghiêm túc nhìn An Dương.

"Chuyện ngày hôm nay ta không biết sự tình như thế nào, nhưng mà ta cùng Thái Tử ca ca một mìnhra ngoài chơi không nói với ngươi là sự thật không thể chối cãi, cho nên ta nhận sai, ngươi đừng tức giận nữa."

An Dương còn chưa kịp vênh váo, đã bị câu nói tiếp theo của A Đoàn làm cho bí lời.

"Tuy rằng ta cũng cho là nếu ngươi mang chuyện này đi tìm Thái tử ca ca thì cũng chẳng được bồi thường gì cả."

Được rồi, nói như vậy cũng đúng thôi, ca ca nhà mình chỉ ôn nhu với mỗi A Đoàn, đối với mình thì lại vô cùng lãnh đạm, có chuyện gì mà đem đi tìm hắn thì cũng vô dụng. An Dương đã nếm thử rất nhiều lần, càng đánh càng thua. Nhưng mà đã là công chúa thì phải bao dung độ lượng, không so đo với người khác, hừ hừ. An Dương gật đầu một cái, miễng cưỡng nói.

"Được rồi, không có lần sau."

Đảo mắt nhìn một vòng, giảo hoạt nói "Nếu như ngươi không đem chuyện này nói cho mẫu hậu ta biết, ta sẽtha thứ cho ngươi. Chuyện ngươi lén ra ngoài chơi ta cũng không để trong lòng, tất cả đều quên hết!"

An Dương nói như đó là một chuyện dĩ nhiên, A Đoàn đã nhận sai trước, chắc chắn sẽ không nói lại với mẫu hậu! Chỉ cần không nói cho mẫu hậu biết, cái gì đều dễ thương lượng! An Dương đã sớm không còn khóc lóc om sòm như vừa rồi nữa, thậm chí còn dịch mông ngồi gần A Đoàn một chút, kéo cánh tayA Đoàn, thái độ thân thiết như trước.

Trần thị cũng nhìn thấy, cười một tiếng, vừa muốn nhắc nhở dưới đất rất lạnh, đừng ngồi nữa, mau đứng dậy. Kết quả vừa cúi người liền nhìn thấy ắc mặt con gái nhà mình, trong lòng lộp bộp, việc này khẳng định chưa xong. A Đoàn vẫn đanh mặt, ngay cả An Dương đang cố gắng lấy lòng nàng cũng không cười tiếng nào.

Trần thị im lặng, quyết định không nói.

A Đoàn lẳng lặng quay đầu nhìn hàng mi cong của An Dương, không do dự nói.

”không được, việc này nhất định phải nói cho Hoàng Hậu nương nương.”

”Vì sao chứ!” An Dương vỗ tay xuống đất, thiếu chút nữa nhảy lên.

”Chuyện ngày hôm nay cũng chẳng phải ta sai, là nàng ta trêu chọc ta trước, chẳng lẽ takhông thể trách phạt nàng sao! Là bản thân nàng ta gấp gáp muốn chạy lên, tiếng người cũng nghe không hiểu, Tiểu Hồng còn ngoan ngoãn hơn nàng ta!” nói xong thì thở hổn hển, cứng đầu không phục, nhất định muốn A Đoàn cho mình một lí do.

Hứa Tĩnh Ngữ đáng ghét này thật không bằng một con ngựa mà.

Đối với cách so sánh của An Dương, A Đoàn cũng không nói gì. Đưa tay ấn lên bả vai nàng làm cho nàng im lặng một chút “Bộ dạng hiện tại của ngươi còn giống một công chúa nữa sao?”

”Ta không hề nói ngươi không thể trách phạt nàng ta, ta tin tưởng ngươi nên mới không hỏi chuyện gì đã xảy ra.”

Những lời này khiến cho An Dương an tĩnh lại một chút, nhưng vẫn bướng bỉnh cứng đầu như cũ.

”Ta muốn nghe lý do.”

Mặt An Dương đỏ ửng, nàng thật sự rất tức giận, A Đoàn cũng không sốt ruột, đưa tay lấy cái roi ngựa bị An Dương tiện tay vứt bỏ lúc nãy. Chiếc roi ngựa màu lam nhạt dính một vệt máu mờ mờ, nhìn cũng không quárõ ràng nhưng khiến A Đoàn cảm thấy vô cùng chói mắt. Nàng chỉ vào roi ngựa nói “Cái này là roi ngựa mà Hoàng Hậu nương nương nhượng bộ nghĩ ngươi bây giờ không thể thoải mái cưỡi ngựa, nên mới ban quần áo và roi này cho ngươi”

”Là để cho ngươi đem ra đánh người sao?”

An Dương lập tức từ mặt đất đứng lên, mắt ngấn lệ trừng lớn.

”nói cho cùng ngươi vẫn là trách ta đánh tỷ tỷ của ngươi đúng không!?”

”Ta không có.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Dương cứng nhắc, từ mặt đất đứng lên trừng lại An Dương,không ai nhường ai.

”Ngươi ngày đêm ở bên cạnh Hoàng hậu nương nương, có lúc nào nhìn thấy nương nương tự mình động thủ trách phạt phi tần và nô tài không?”

Đương kim Hoàng Hậu là một chủ tử nhân từ ai cũng biết, nhưng mà nhân từ không có nghĩa là không bao giờ nổi giận, huống chi Hoàng hậu là người đứng đầu hậu cung. Nhưng cho dù là Hoàng Hậu tức giận cũng sẽkhông tự mình động thủ đánh nô tài, nhiều nhất chính là phân phó người khác ra tay, đa số đều là cấm túc, lần tràng hạt, chép kinh thư. Tất nhiên số kinh thư bọn họ chép không thể nào ít như An Dương thường chép.

An Dương ngây người, A Đoàn lại không buông tha nàng, đưa tay chỉ vào một tên nô tài đứng cung kính bên cạnh, tất cả bọn họ đều do An Dương mang tới.

”Cho dù ngươi có tức giận như thế nào cũng không nên tự mình động thủ, bọn họ đều là người của ngươi chẳng lẽ dám không nghe lệnh ngươi sao. Còn nơi này là nhà ta, chung quanh tất cả đều là người của chúng ta, đương nhiên sẽ không có kẻ nào dám lộn xộn. Nhưng nếu hôm nay ngươi làm như vậy, sau này khi ngươi đến đây cũng sẽ giống thế không còn cố kỵ điều gì.”

”Ngươi thật sự muốn Hoàng Hậu nương nương nghe được người khác nói An Dương công chúa là một kẻ độc ác khát máu người sao!”

An Dương ngơ ngác nhìn A Đoàn, đôi mắt A Đoàn rất xinh đẹp, đồng tử đen nhánh sâu thẳm trong đó ánh lên sắc xanh, thường ngày đều mang dáng vẻ cười hì hì, giống như bồ đào thượng hạng lúc nào cũng khiến người ta yêu thích. Nhưng hôm nay lại không giống vậy, cũng không biết nói thế nào, chỉ cảm thấy nàng thật sự rất tức giận. Thậm chí còn mơ hồ cảm thấy giống như ca ca đang giáo huấn mìnhvậy.

Khí thế bất giác yếu đi, nhưng vẫn không chịu thừa nhận.

”Ta sẽ không như vậy, là mẫu hậu không có hứng thú thôi...”

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng gần như nghe không rõ …

Thấy An Dương có chết cũng không thừa nhận, A Đoàn dậm dậm chân, đưa tay kéo An Dương đến gần mình, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ, vừa nghĩ vừa thấy sợ “Ngươi đã quên Liễu phi nương nương rồi sao?” Lúc An Dương nghe đến cái tên này còn chưa kịp phản ứng, nhìn A Đoàn một hồi mới nhớ ra, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Lần đầu tiên A Đoàn và An Dương nhìn thấy thi thể người chết chính là Liễu phi.

An Dương và A Đoàn thích nơi nào liền chạy đến chỗ đó chơi, cung của các phi tử nơi nào các nàng cũng biết. Lần đầu tiên gặp Liễu phi, khi đó nàng đang thịnh sủng, đi đến đâu cũng vênh váo tự đắc. Đôi khi gặp nàng trên đường, tuy rằng không làm gì thất lễ đối với An Dương và A Đoàn, nhưng mà thái độ cũng khôngtốt chút nào..

An Dương nhớ rõ ràng nàng ta hất càm đưa tay che miệng cười. Ở phía sau tên nô tài bị đánh thê thảm.

Lúc ấy bản thân cùng với A Đoàn còn oán thầm trong bụng, cáo mượn oai hùm.

Sau này gặp lại nàng cũng đã là hai tháng sau, nhưng lần này là tại lãnh cung.

không biết nàng phạm tội gì, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ đi hỏi, vốn là có chút chán ghét nàng, nhìn thấy nàng như vậy, chỉ hận không thể dốc sức đánh chó rơi xuống nước. Khi đó nàng mới vào lãnh cung không lâu, khuôn mặt tuy rằng có chút tiều tụy nhưng mà vẫn còn có thể nhìn thấy một chút sức sống và hi vọng, vẫn còn tâm tình để trang điểm, vẫn si ngốc ngồi ở cửa chờ đợi.

Lúc ấy bản thân chỉ cảm thấy thật hả giận, cũng chính tại vì nàng mà thời gian qua mẫu hậu cơm cũng ănkhông ngon.

Cho nên thường xuyên lôi kéo A Đoàn đến lãnh cung bắt nạt nàng.

Sau đó chứng kiến nàng từng ngày từng ngày càng trở nên uể oải, cuối cùng tiều tụy hẳn đi. Từ một đại mĩ nhân biến thành một kẻ điên, thời gian không đến nửa tháng.

Lần cuối cùng An Dương và A Đoàn đi ngang qua đó nhìn thấy thái giám tùy ý kéo thi thể của nàng đặt trênchiếc xe đẩy, lúc ném lên xe vừa vặn mặt nàng đối diện với mình và A Đoàn. Hai mắt gắt gao mở to, khuôn mặt trắng bệch tản ra hơi thở chết chóc…

A Đoàn nhìn thần sắc của An Dương liền biết nàng đã nhớ ra, dùng sức nắm chặt lấy tay nàng, nhỏ giọng nghiêm túc nói "Ngươi hãy hứa với ta, sẽ không như vậy, ta không muốn ngươi trở nên như thế!"

A Đoàn thật sự rất sợ, tuy rằng thân phận của An Dương không giống với Liễu phi, nàng là công chúa, Hoàng Thượng là cha nàng, Hoàng Thượng sẽ không đối xử với nàng như vậy. Nhưng mà A Đoàn không khống chế được, tuy rằng không tận mắt nhìn thấy, nhưng mà nghĩ cũng biết, lúc An Dương đánh đại tỷ, trên mặt thích thú đến mức nào?

Đó không phải giống như Liễu phi ngày trước sao!

Kết cục của Liễu phi thê thảm biết mấy, đến chết cũng không được khoan thứ, giống như con búp bê rách mặc cho thái giám kéo ra khỏi cung, tùy tiện tìm một bãi tha ma nào đó ném đi, ngay cả một tấm vải trắng để quấn thân thể cũng không có.

An Dương chìm đắm trong hồi ức đáng sợ ấy, trên tay đột nhiên truyền đến một trận đau đớn làm nàng thức tỉnh lại, ngơ ngác nhìn A Đoàn đang túm lấy tay mình. A Đoàn dùng sức rất lớn, đầu ngón tay đều đỏ lên. Qua một hồi lâu mới nhỏ giọng đáp lại "Ta biết, ta sẽ không biến thành như vậy, tuyệt đối sẽ không, ta biết sai rồi, về sau sẽ không như thế nữa."

Thanh âm có chút suy yếu, trong đầu vẫn còn tồn tại gương mặt Liễu phi, từ dung mạo xinh đẹp đến trắng bệch đầy hơi thở chết chóc.

Nhìn thần sắc hoảng hốt của An Dương, A Đoàn liền biết nàng còn chưa lấy lại tinh thần, mím môi khôi phục giọng nói thường ngày "Nhận sai cũng vô dụng, chuyện này ta nhất định sẽ nói cho Hoàng Hậu nương nương."

Gì chứ? Còn muốn nói cho mẫu hậu! Tâm tư An Dương liền bị lời nói của A Đoàn thu hút, trong nháy mắt Liễu phi bị vứt ra sau đầu. Lôi kéo cánh tay A Đoàn cầu xin tha thứ"A Đoàn tốt, ta thật sự biết sai rồi, khôngcần nói với mẫu hậu được không ?~ "

"Lần trước mẫu hậu phạt ta chép sách tay ta đến nay vẫn còn đau! Mẫu hậu nói , lần tới ta còn gây chuyện, sẽphạt gấp bội."

A Đoàn không nhúc nhích "không được, ta không tin ngươi." Dừng một chút lại bổ sung "Ta không phải vẫn giúp ngươi sao, yên tâm."

A Đoàn giúp mình chép một nửa, chẳng phải vẫn còn nhiều như trước kia sao? An Dương cẩn thận tính toánmột hồi lâu, cuối cùng buông lỏng bả vai, bĩu môi đáng thương nói.

"Được rồi, ngươi nói với mẫu hậu đi."

Lần này A Đoàn mới cảm thấy hài lòng, đang muốn kéo An Dương về phòng của mình thay đổi xiêm y, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng cười thanh lãnh của nam nhân "Hòa thuận lại rồi à, ta còn tưởng rằng muốn ta đến giúp các muội giảng hòa." A Đoàn ngạc nhiên xoay người "Đại ca, ca trở về rồi!" Thanh âm còn chưa truyền đến, người đã nhào tới.

Đây chính là đại ca của A Đoàn? An Dương nghiêng đầu nhìn, vẫn là lần đầu tiên thấy.

Dáng người xấp xỉ Thái tử ca ca, toàn thân bạch y, phía trên thêu hàng trúc xanh bóng bẩy, cả người mang đến cho người khác cảm giác thư thái nhàn nhạt.Dáng dấp cũng tốt, chỉ là không được ưa nhìn như ca ca nhà mình. Nhưng mà hắn rất ôn nhu với A Đoàn, cúi đầu nhìn A Đoàn, ánh mắt dịu dàng sắp chảy ra nước.

Nhưng ánh mắt ấy rất khác so với Thái tử ca ca, là tuyệt đối bao dung, không hề lẫn chút tạp chất nào.

Mím môi, có chút hâm mộ cùng ghen tị, bản thân cũng muốn có một ca ca như vậy. Thậm chí mơ hồ trong lòng xuất hiện ý niệm: vì sao hắn không phải ca ca ta chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Editor: Tống Thiên Ân

A Đoàn cùng Hứa Tiêu Nhiên nói vài câu, trọng tâm câu chuyện đương nhiên là xoay quay việc nàng tự tay hái đài sen về. Tranh công xong quay người lại thì thấy An Dương đang ngây người nhìn về phía này, hai mắt mở lớn, lúc này mới nhớ ra đây là lần đầu tiên An Dương nhìn thấy đại ca nhà mình? Đôi mắt cong cong kéo Hứa Tiêu Nhiên đi về phía An Dương.

"Đây là đại ca của ta, Hứa Tiêu Nhiên."

Hứa Tiêu Nhiên quan sát kĩ vị An Dương công chúa nghe đồn là kì lạ này.

Chính mình đến quá sớm, từ lúc An Dương công chúa khóc lóc om sòm trên đất đã đến. không lên tiếng là bởi vì không biết tính tình vị công chúa, cũng muốn biết A Đoàn sẽ an bài ra sao, càng muốn biết các nàng bình thường sống chung với nhau như thế nào. Có phải thật sự thân thiết như lão Nhị và lão Tam nói hay không.

Kết quả là rất hài lòng. A Đoàn tuy còn nhỏ nhưng an bài cũng không tệ lắm, quan hệ của hai người thậtsự rất tốt.

Có lẽ bởi vì nàng cùng A Đoàn lớn lên cùng nhay nên dung mạo hai người có chút giống nhau, chỉ là hiện tại cái gì cũng không nhìn ra, có thể nói được chăm sóc rất tốt. Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn cỡ bàn tay, hai mắt to tròn, da trắng như bạch ngọc, hai má phúng phính giống A Đoàn. Điểm duy nhất khác nhau có thể nhìn thấy được chính là một người thì hoạt bát, một người lại trầm tĩnh.

Hơi nâng khóe mắt lên, cúi người thỉnh an.

"Thỉnh an An Dương công chúa."

Hành lễ không một chút sai sót, nhưng An Dương lại cảm thấy có chút buồn bực. hắn rõ ràng vừa rồi còn cười ôn nhu với A Đoàn, vì sao gặp mình liền thành khách khí? không vui mím môi.

"Đứng lên đi."

Hứa Tiêu Nhiên đứng thẳng người, không dấu vết nhìn thoáng qua An Dương, mình đắc tội nàng khi nào vậy? Vì Thái tử đã nói cách xa An Dương công chúa một chút, những năm nay cũng chưa có tiến cung gặp A Đoàn, nàng về nhà An Dương cũng theo về, mình cũng đã cố ý tránh đi. Hôm nay là không may đụng phải, bản thân mình cũng không làm sai cái gì, không có gì phải chột dạ.

Gặp cũng đã gặp rồi, có thể làm gì được nữa?

Hứa Tiêu Nhiên chắp tay đứng ở một bên không nói lời nào, mặt vẫn cười như trước. An Dương thấy vậy càng bực hơn, cúi đầu chán nản cầm lấy váy mình. A Đoàn ngay lập tức liền nhìn ra điểm bất thường, hết nhìn An Dương rồi lại quay qua nhìn đại ca nhà mình, chuyện gì đang diễn ra vậy?

"An Dương ngươi sao vậy?"

Trực tiếp lên tiếng hỏi.

An Dương đột nhiên ngẩng đầu, phát hiện mọi người đang nhìn mình, Hứa Tiêu Nhiên cũng nhìn. Lại lần nữa cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Mông lung trả lời "không có gì, chỉ là xiêm y bẩn nên không thoải mái." Để chứng minh mình nói thật còn lấy tay kéo chỗ váy bị bẩn do lúc nãy lăn lộn trên mặt đất.

Lớn lên với nhau từ nhỏ nên trực giác nói cho A Đoàn biết An Dương đang nói dối. Nàng nghi ngờ nhìn An Dương một hồi lâu, càng nhìn càng thấy khó hiểu, An Dương đỏ mặt?!! An Dương bị A Đoàn nhìn nên có chút không được tự nhiên, nàng quay người hướng Trần thị làm nũng "Phu nhân, ta muốn tắm rửa ~"

Trần thị tất nhiên là đáp ứng yêu cần của nàng, tay trái dắt A Đoàn, tay phải dắt An Dương tiến vào trong.

"Nước ấm và quần áo đều đã chuẩn bị xong."

”Hai người các ngươi tắm rửa sạch sẽ rồi ra dùng cơm tối.”

Trần thị đem hai người vào bên trong, sau đó phân phó nha hoàn hầu hạ cho tốt mới đi ra ngoài. A Đoàn cùng An Dương từ nhỏ đã cùng nhau ở chung một chỗ, đã sớm cùng nhau tắm nhiều lần. Lúc này hai người ngâm mình trong thùng gỗ cũng không cần gì, A Đoàn phất tay để cho nha hoàn lui xuống, khi nào cần mới gọi.

Hành động này của A Đoàn làm An Dương càng thêm chột dạ, nàng thậm chí còn không dám nhìn A Đoàn, xoay người vào bên trong thùng gỗ.

Nha hoàn vừa lui xuống, A Đoàn không hề khách khí trực tiếp túm lấy bả vai An Dương xoay lại hỏi“Ngươi mới vừa rồi làm sao vậy? Ngươi cùng đại ca ta hôm nay là lần đầu gặp mặt, trước kia hắn có đắc tội với ngươi sao? Vì sao lúc nãy lại bực bội?”

Ngoại trừ hôm nay là lần đầu gặp đại ca, An Dương đã gặp qua nhị ca và tam ca rất nhiều lần, mặc dù lúc gặp mặt có hơi lạnh nhạt nhưng An Dương lúc đó còn cười, hiện tại mặt nhăn thành một nắm nhỏ rồi. Vì sao gặp đại ca lại có bộ dạng không giống như trước? không phải A Đoàn thiên vị, mà thực sự đại ca còn tốt hơn nhiều so với nhị ca và tam ca.

Đắc tội? Tại sao tự nhiên lại nghĩ đến cái này?

An Dương không hiểu gì, vội vàng phủ nhận “Lần đầu gặp mặt sao hắn có thể đắc tội ta được.”

”Vậy ngươi trả lời vấn đề vừa rồi cho ta.” A Đoàn túm tay An Dương không buông.

Nhìn nét mặt A Đoàn An Dương liền biết rõ nếu hôm nay không nói thì A Đoàn tuyệt đối sẽ không buông tha cho mình.

”Được rồi, được rồi, ta nói, ta nói, người đừng túm nữa.”

Thò tay lôi móng vuốt của A Đoàn xuống, tùy ý cầm lấy một cánh hoa trên mặt nước, rất lâu sau mới nhăn nhăn nhó nhó mở miệng “Ta, ta chỉ cảm thấy đại ca ngươi thật ôn nhu, hoàn toàn khác nhị ca và tam ca của ngươi.”

Nhị ca không thích nói chuyện, tam ca thì nghịch ngợm, so với mình có khi còn nghịch hơn. Lúc đầu còn chưa gặp đại ca của A Đoàn nhưng lại gặp qua hai người kia nên nàng còn tưởng rằng đại ca A Đoàn ít nhiều gì cũng sẽ giống thế, ai ngời lại khác nhau như vậy, giống như không cùng một mẹ sinh ra vậy, trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt tuấn tú của Hứa Tiêu Nhiên.

Được rồi, kỳ thật rất giống ca ca nhà mình.

Nghe An Dương khen ngợi đại ca mình, A Đoàn không khách khí vênh mặt “Tất nhiên rồi, đại ca ta là tốt nhất!”

Đột nhiên dừng lại “Ngươi vẫn chưa nói cho ta vì sao lúc nãy ngươi tức giận a!”

Mới vừa rồi còn nghiêm túc giáo huấn mình, giờ lại ngốc đột xuất sao? An Dương hất nước lên mặt A Đoàn để trút giận.

”không phải tức giận, mà là xấu hổ!”

A Đoàn “...”

Lúc này đã nói rõ, An Dương cảm thấy câu tiếp theo cũng không khó nói như trước “Ngươi cũng biết nha, ca ca ta tính tình lạnh lùng, đối với ta hay mẫu hậu tuy chu đáo nhưng ngoại trừ hay cười với ngươi ra thì gặp ai cũng làm mặt lạnh cả, ta lại gặp nhị ca và tam ca của ngươi nữa nên nghĩ rằng ca ca nào cũng như vậy.”

”không nghĩ tới đại ca của ngươi lại tốt như vậy, ôn nhu như vậy.”

A Đoàn thật sự không nghĩ tới điều đó, An Dương nói cũng đúng, đúng thực Thái tử ca ca lạnh lùng, hắn đối với An Dương rất tốt, chuyện gì cũng để ý, nhưng thực sự không có hay cười. một hồi lâu sau mới ấp úng mở miệng “Tính ca ca ngươi lại ôn nhu như vậy nên ta cũng muốn ca ca ta ôn nhu một chút.”

A Đoàn nhạy cảm phát hiện ra An Dương hẳn còn có tâm tư khác nhưng lại không nghĩ ra được là cái gì, suy nghĩ mờ mịt không rõ. A Đoàn dù không nói nhưng An Dương cũng đoán được, lại gần cười nịnh nọt, kéo kéo tay nàng “Chúng ta thương lượng một chút?”

”Thương lượng cái gì?” Lông mày nhướng cao, trực giác cho rằng lời tiếp theo không phải điều tốt.

”Cái kia, ca ca ta đã tặng ngươi rồi, giờ ngươi tặng ca ca lại cho ta nhé?”

A Đoàn “...”

Lúc này Trần thị cũng đang cùng Hứa Tiêu Nhiên ở trong phòng nói chuyện. Như thường lệ hỏi việc học ở thư viện, Hứa Tiêu Nhiên trả lời như mọi ngày, không có gì quan trọng, không cần lo lắng. Cùng Trần thị nói chuyện một lúc lâu, ánh mắt Hứa Tiêu Nhiên mới chuyển sang chỗ Hứa Tâm Dao nãy giờ đang im lặng ngồi. Dừng lại một chút rồi cười hỏi“Lâu rồi không gặp qua nhị muội, gần đây vẫn khỏe chứ?”

không phải nhị cô nương chưa bao giờ ở đại sảnh quá lâu sao?

Hứa Tâm Dao đang ngồi im lặng đột nhiên bị hỏi liền nhanh chóng ngẩng đầu, thấy ánh mắt Hứa Tiêu Nhiên nhìn mình nên có chút chột dạ. Miễn cưỡng cười "Mỗi ngày đều đọc sách, tuy ở cùng một chỗ nhưng ngoại trừ thỉnh an ra thì đúng là không hay cùng Đại bá mẫu trò chuyện nên hôm nay muội đến bồi Đại bá mẫu nói chuyện."

Có cảm giác rằng Hứa Tiêu Nhiên đã biết chuyện gì đó.

Hứa Tiêu Nhiên cười cười, vẫn nhìn Hứa Tâm Dao khiến nàng ta càng thêm chột dạ.

Mình cũng có chút sơ suất rồi, sống cùng nhau lâu như vậy mà chưa bao giờ chủ động nán lại đại sảnh lâu như vậy. Cũng tại mình không có thói quen nhìn Đại bá mẫu cùng người khác thân mật, cảm giác như mình là người ngoài vậy, ngay cả dùng bữa cũng là một mình mình ngồi trong phòng.

Cắn cắn môi, mà thôi, dù sao người kia cũng sẽ không phát hiện chuyện gì đã xảy ra...

Đứng lên nhìn Trần thị áy náy "Con đột nhiên nhớ ra có mấy bông hoa chưa thêu xong. Hôm nay đã quấy rầy Đại bá mẫu đến trưa rồi, con xin phép về trước." Vẫn nhìn Trần thị, không có nhìn Hứa Tiêu Nhiên đang ngồi bên cạnh.

Trần thị cũng không có để ý, lúc đầu cũng đã giữ lại mấy lần, lại phát hiện ra Hứa Tâm Dao không thích dùng bữa cùng mình, nghĩ lại rồi cũng mặc kệ. Bữa tối chuẩn bị được dọn lên, nàng trở về cũng là điều bình thường. Cười đáp ứng, lại như thường lệ dặn dò mấy câu rồi cho nàng lui xuống.

Hứa Tiêu Nhiên nhìn bóng lưng Hứa Tâm Dao ngày càng xa có chút đăm chiêu.

Sao lại có cảm giác như nàng đang cố gắng trốn đi vậy?

Cho đến khi rời khỏi đại sảnh Hứa Tâm Dao mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, có lẽ đó chỉ là do tâm lý bị ảnh hưởng nên mới cảm thấy sau lưng có người nhìn mình chằm chằm. Thở dài, lần nữa nắm chặt ngọc bội trên cổ, cất bước đi nhanh vào sân nơi mình ở. Vừa đi vào phòng thì thấy có một cái khay được đặt trên bàn, là hạt sen mới hái.

Cười đi lên phía trước "Là tam muội đưa tới sao?"

Nha hoàn gật đầu, còn chưa kịp đáp lại lời Hứa Tâm Dao thì đột nhiên kinh ngạc nhìn về phía cửa sau lưng Hứa Tâm Dao, sau đó nhanh chóng khom người thỉnh an "Thỉnh an Đại tiểu thư."

Nụ cười trên mặt Hứa Tâm Dao nhanh chóng biến mất, nét mặt biểu lộ rõ sự chán ghét. Nàng nháo loạn đại sảnh còn chưa đủ sao, mình mới về đến đây lại tới nữa! đã nói rõ ràng đừng quấn lấy mình rồi! Lạnh lùng quay người lại "Đại bá mẫu không phải đã nói ngươi ở trong phòng dưỡng thương cho tốt sao?" Chạy tới đây làm cái gì!

Hứa Tĩnh Ngữ dựa người vào cửa, lưng đang phải hơi cong nên không thấy rõ nét mặt của nàng ta. Nàng ta cũng không trả lời Hứa Tâm Dao, chỉ đưa mắt nhìn ngọc bội đang đeo trên cổ nàng.

"Ngọc bội kia thật đẹp, thảo nào muội muội muốn lấy bằng được."

Mày Hứa Tâm Dao nhíu càng chặt, còn chưa kịp suy nghĩ xem ý của Hứa Tĩnh Ngữ là gì thì tay đã nhanh đưa lên che ngọc bội trên cổ. Bộ dạng vội vàng này thật sự làm Hứa Tĩnh Ngữ hài lòng, một lúc lâu sau mới cười nói "Nhị muội không cần khẩn trương như vậy, ta không có ý lấy ngọc bội của ngươi."

"Mặc dù đây là ngọc bội làm cho tam muội mà ngươi đoạt được nhưng ta sẽ không đoạt lại từ ngươi, yên tâm."

Chuyện này là chuyện duy nhất Hứa Tâm Dao cảm thấy có lỗi với A Đoàn, nay lại bị Hứa Tĩnh Ngữ nói ra nên sắc mặt càng lạnh. Bước một bước đến trước mặt Hứa Tĩnh Ngữ, hai tay đặt trên cửa "Đại bá mẫu đã ra lệnh cho ngươi ở trong phòng tĩnh dưỡng cho tốt nên ngươi tốt nhất vẫn ở trong phòng đi."

nói xong muốn đóng cửa tiễn khách.

Hứa Tĩnh Ngữ cũng không vội, chậm rãi nói "Đợi đến trưa cũng không thấy được mặt người ta, cảm thấy như thế nào?"

Động tác đóng cửa đột nhiên dừng lại, hai mắt Hứa Tâm Dao trừng lớn nhìn Hứa Tĩnh Ngữ, sắc mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Editor: huyetssacthiensu

Động tác đóng cửa dừng lại, người cũng sững sờ, Hứa Tĩnh Ngữ định liệu trước đẩy cửa muốn đi vào, ai biết dùng sức đẩy không ra. Hai tay Hứa Tâm Dao vẫn túm chặt lấy cửa, trong chốc lát hồi thần, bộ ngực phập phồng, khí tức có chút bất ổn, cố gắng trấn định trả lời "Ta không hiểu ngươi nói cái gì, trời tối rồi, ta muốn nghỉ ngơi, trên người ngươi đang bị thương, mau trở về dưỡng thương cho tốt đi."

Hơi rũ mặt không cho Hứa Tĩnh Ngữ nhìn thấy nét mặt của mình, tay dùng sức muốn đóng cửa.

Bộ dáng rùa rụt cổ này lại làm cho Hứa Tĩnh Ngữ đang miễn cưỡng nín nhịn phải bạo phát, vô cùng tức giận cười lạnh "Cũng được, ngươi không cho ta vào, ta sẽ ở trong sân nói, để xem là ngươi chột dạ hay ta đây."

Vừa dứt lời người đã bị Hứa Tâm Dao kéo vào phòng, đồng thời đuổi bọn nha hoàn ra khỏi phòng.

Lúc này mặt trời đã lặn, bên ngoài chỉ còn chút ánh sáng le lói, trong phòng đã đốt nến. Hứa Tâm Dao đóng kỹ cửa lại, đi đến bên ghế ngồi xuống, không thèm liếc mắt nhìn Hứa Tĩnh Ngữ. Hứa Tĩnh Ngữ tất nhiên là rất đắc ý, cho rằng nàng như vậy là đã thỏa hiệp, cũng ngồi xuống ghế.

Chỉ là vừa ngồi xuống nét mặt ngừng lại, cau mày đứng lên không lên tiếng.

"Ha ha."

Hứa Tâm Dao liếc mắt nhìn nàng cười, vừa rồi bị An Dương công chúa đánh nên bây giờ không thể ngồi.

"Có gì đáng cười!"

"Còn nhỏ mà tâm tư đã ác độc như vậy, lớn lên còn như thế nào nữa!"

không chỉ mặt gọi tên nhưng Hứa Tâm Dao biết nàng ta nói tới ai, chỉ nghe không lên tiếng, nhìn chén trà trong tay đến xuất thần. Hứa Tĩnh Ngữ thầm mắng hồi lâu nhưng không thấy có tiếng phụ họa, đẩy tay Hứa Tâm Dao, cực kỳ bất mãn "Chẳng lẽ ngươi không cho rằng nàng ta rất quá đáng sao!" Coi Hứa Tâm Dao đương nhiên là người của mình.

Hứa Tâm Dao ngẩng đầu nhìn Hứa Tĩnh Ngữ, nhìn nàng dung mạo đẹp đẽ bởi vì oán hận mà thay đổi vặn vẹo, không thể nhìn ra được là tiểu thư của Quốc công phủ. Quả thật như là người đàn bà chanh chua ngoài phố, khí chất cùng độ lượng nên có đều không có. Khóe miệng nhếch lên bình tĩnh nói "Ngươi muốn lấy lòng công chúa, lại muốn châm ngòi ly gián nàng ta với tam muội, công chúa thông minh không mắc mưu, hơn nữa lại là chính ngươi xin chịu phạt, trách ai bây giờ?"

"Chỉ trách chính ngươi thôi."

"Ta chỉ nghe nói nàng cùng tam muội không hiểu chuyện lại chưa được dạy quy củ, cho nên có chút coi thường!"

Hứa Tâm Dao trả lời Hứa Tâm Dao, nói xong mới thấy không đúng, dừng một chút lại thấy tức giận, một lần nữa đẩy bả vai Hứa Tâm Dao "Ngươi có ý gì! Ta đến tìm ngươi là để ngươi nghĩ biện pháp cho ta, không phải để ngươi cười nhạo ta, ngữ khí bỏ đá xuống giếng của ngươi như này là sao đây?"

"Nếu không phải thấy hai ta ở chung một mái nhà, ta sẽ không tìm ngươi đâu!"

Trừ ta ra ngươi còn có thể tìm ai? Những lời này Hứa Tâm Dao cũng lười nói ra. Buông cái chén ngọc trên tay xuống đứng lên, đi thong thả trong phòng vài bước, cuối cùng đứng dựa vào cửa, cách vài bước nhìn Hứa Tĩnh Ngữ lửa giận không giảm, nghiêng đầu cười nhạo "Tam muội lớn lên cùng công chúa trong cung."

"Cho dù các nàng cái gì cũng chưa hiểu, nhưng các nàng có nhiều hơn một loại bản năng so với chúng ta."

"Cái đó chúng ta không học được."

Đó là bản năng sinh tồn trong cung. Có thể ở trong cung hỗn loạn làm cho người ở trên cao sủng ái các nàng, lại không làm cho các nô tài oán hận chủ tử không tốt là loại bản lĩnh tốt nhất. sự thương xót trong cung cũng có thể thành thạo, làm sao chỉ một câu nói của ngươi có thể châm ngòi ly gián được?

Những lời này lại làm cho Hứa Tĩnh Ngữ khinh thường.

"Ngươi nghĩ hơi quá về các nàng rồi, chẳng qua là ỷ vào sự yêu chiều của Hoàng Hậu cùng Thái Tử mà thôi!" Tràn đầy khinh thường.

"Hôm nay là do ta khinh địch, về sau hai chúng ta liên thủ, ta có thể đạt được điều ta mong muốn, ngươi cũng có thể đạt được điều ngươi mong muốn, ngươi thấy sao?"

Hứa Tâm Dao không trả lời câu hỏi của Hứa Tĩnh Ngữ, sắc mặt bình tĩnh.

"Ngươi muốn cái gì?"

"Thân là thứ nữ, phần của ngươi kém đích nữ là đương nhiên; Đại bá phụ tuy không thương ngươi như thương tam muội, nhưng vẫn là câu nói kia, thân là thứ nữ, ngươi được như vậy cũng đã nhiều; tuy rằng Đại bá mẫu không thân thiết với ngươi, nhưng gì mẹ cả nên làm người cũng đã làm, là do ngươi

lòng tham không đáy.”

“không cắt xén của ngươi, không cấm ngươi đi lại với di nương đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ ngươi.”

“Ngươi còn muốn cái gì!”

một câu lại một câu, từng bước tới gần, lui đến khi trong con người chỉ còn đọng lại bất mãn cùng chất vấn.

Tại sao ngươi phải bám lấy ta!

“Hạ nhân vô lễ với ngươi, thậm chí nha hoàn trong phòng cũng nghe theo sự sai khiến của ngươi, đó cũng là do ngươi không phải là chủ! Luôn luôn nghĩ mình là do di nương sinh ra, luôn oán hận người khác vì sao tốt hơn ngươi! Ai sinh ra có thể lựa chọn? Muốn trách thì chỉ trách ngươi không phải do phu nhân sinh ra!”

“Ngươi chỉ có thể nhìn thấy bây giờ tam muội rất vui vẻ, có Thái Tử che chở nàng. Vậy ngươi có nghĩ tới lúc nàng còn chưa cai sữa đã phải rời khỏi mẫu thân hay không? Lúc còn nhỏ nàng đã phải rời khỏi nhà, hơn nữa lúc đó còn không thể xác định được tương lai. Tất cả những gì nàng có bây giờ là bản thân nàng nên được, không liên gì đến ta và ngươi!”

“Ngươi muốn oán, muốn hận, đó đều là việc của ngươi, đừng lôi vào người ta!”

Hứa Tĩnh Ngữ nắm chặt cạnh bàn, Hứa Tâm Dao nói một câu trên tay nắm chặt thêm một chụt, cuối cùng thậm chí móng tay còn cào lên bàn, không ngừng thở hổn hển, mặt lại vặn vẹo nghiến răng nghiến lợi “Ngươi đừng nói với ta có hay không cũng được, chẳng qua là ngươi muốn lấy lòng mẫu thân!”

“Ngươi đương nhiên phải nghe lời, đươnh nhiên phải làm cho tam muội, nếu không thì cuộc sống an nhàn của ngươi cũng không còn.”

Hứa Tâm Dao cũng nổi giận, hôm nay phải nói hết cho rõ ràng, nếu không người này sẽ bức điên mình!

“Nghe lời Đại bá mẫu là đương nhiên, nàng là trưởng bối của ta, là bá mẫu của ta. Làm cho tam muội cũng là đương nhiên, nàng là muội muội, ta là tỷ tỷ! Hơn nữa tam muội cần ta làm cái gì? Nàng không thiếu cái gì, cũng không cần ta làm cái gì. Ngươi đừng ly gián, ta sẽ không nghe!”

Nghe được những lời này, Hứa Tĩnh Ngữ bình tĩnh trở lại, quỷ dị nhìn Hứa Tâm Dao cười.

“nói cách khác, ngươi sẽ không giúp ta đúng không?”

“Đúng, ta còn mong ngươi cách xa ta ra một chút, tốt nhất là không gặp mặt.”

Hứa Tâm Dao thật sự chịu đủ rồi, lúc nào cũng bất âm bất dương lại bỏ không được, không chú ý một chút là lại dính tới. Làm gì có đạo lý ngàn ngày phòng trộm! Tốt nhất là giải quyết một lần cho xong.

Đăm chiêu gật đầu, khôi phục bình tĩnh, thậm chí còn có tâm trạng châm trà cho mình, chậm rãi thưởng thức.

Cười khen “Trà của nhi muội quả nhiên còn thơm hơn so với của ta.”

Hứa Tâm Dao không nói lời nào, chỉ phòng bị nhìn chằm chằm Hứa Tĩnh Ngữ, không biết nàng ta lại muốn làm cái gì.

Quả nhiên, Hứa Tĩnh Ngữ cũng không cần Hứa Tâm Dao trả lời, nhướn mày nói “Ngươi nói xem, nếu ta đem việc hôm nay nói cho mẫu thân, nàng cũng sẽ cho ta trà ngon như vậy chứ? Để ta nghĩ lại, nên nói như thế nào đây? nói ngươi hôm nay đi phòng trên thật ra là vì muốn gặp Thái Tử một lần được không?”

không để ý Hứa Tâm Dao lại trắng bệnh mặt mà nói tiếp.

“Hay trực tiếp nói là ngươi vẫn luôn tâm niệm muốn Thái Tử ca ca của tam muội đây?”

Hứa Tĩnh Ngữ có lòng riêng, Hứa Tâm Dao cũng có, khúc mắc của nàng chính là Thái Tử điện hạ. Hứa Tâm Dao cũng không biết vì sao, chỉ là ngày bé gặp một lần, người nọ còn không cho mình sắc mặt tốt, vậy mà mình lại quan tâm! đã mấy năm qua, nhưng chưa từng biến mất.

Bản thân mình cũng như quỷ thần xui khiến chủ động xin tam muội khối ngọc bội kia.

Cố gắng đọc sách, cố gắng khiến cho mình tài giỏi hơn. Mặc dù nam nữ học cùng trong một cái cổng nhưng mà lại cách một bức tường thật cao, cho dù mình không muốn nghe, cũng luôn có thể nghe từ những người bên đó nói Thái Tử tài giỏi bao nhiêu, hôm nay lại thi cái gì, ngày mai lại có giải thích gì độc đáo, thậm chí phu tử cũng á khẩu không nói gì.

Cố gắng đọc sách là vì câu nói kia của hắn “Ngươi không xứng”, nhưng mà hắn lại dẫm lên tâm ý của mình.

Hứa Tâm Dao rơi vào hồi ức không lên tiếng, Hứa Tĩnh Ngữ đắc ý nhướn mày, vỗ vỗ bả vai nàng “Ngươi hãy suy nghĩ kỹ, ngày mai ta đợi câu trả lời thuyết phục của ngươi, ta đi về trước.” Rất tự mãn, bắt được thóp của ngươi, ngươi tất nhiên phải nghe lời ta! Vừa quay người cánh tay đã bị bắt lấy.

“không cần.”

“Cái gì?” Hứa Tĩnh Ngữ không hiểu quay đầu.

Hứa Tâm Dao ngẩng đầu, thản nhiên nói “Ngươi có thể nói cho Đại bá mẫu, dù sao ta cũng chỉ nghĩ trong đầu, ngươi cũng không có chứng cứ. Đại bá mẫu tức giận cũng được, trách mắng ta cũng được, ta đều nhận. Nhưng mà ta tuyệt đối sẽ không cùng ngươi thông đồng làm bậy, ta không muốn biến thành người như ngươi.”

Nhìn Hứa Tĩnh Ngữ chán ghét nói.

“Ích kỷ, xấu xa, không phân biệt tốt xấu, luôn luôn chỉ nghĩ cho mình, ta không muốn biến thành người như ngươi, tuyệt đối không muốn. Ta không nhìn thấy trên ngươi có nửa điểm tốt đẹp, một chút cũng không nhìn thấy.”

Nếu như mình biến thành người như vậy thì thật sự sẽ biến thành người “không xứng” như hắn nói.

Đây là lời khó nghe nhất Hứa Tâm Dao có thể nghĩ tới, cũng là lần đầu tiên Hứa Tĩnh Ngữ nghe được từ miệng Hứa Tâm Dao nói ra. Hứa Tâm Dao thật sự không muốn cùng mình có liên quan.

“Tùy ngươi nói như thế nào, ta không quan tâm! Vài ngày nữa ta sẽ chuyển về nhị phòng, hai chúng ta có gặp nhau ở thư viện cũng chỉ coi như không quen biết!’

“Người đâu!” Cất giọng gọi người.

Bọn nha hoàn vẫn canh giữ ở cửa, nghe được lời Hứa Tâm Dao thì đẩy cửa tiến vào.

“cô nương?”

không hiểu nhìn hai người, từ trước đến giờ toàn là đại cô nương làm cho tam cô nương nói không nên lời, hôm nay làm sao đại cô nương lại phải sững người đây? Hứa Tĩnh Ngữ còn chưa từ thái độ thờ ơ của Hứa Tâm Dao phản ứng lại, lại bị câu nàng muốn chuyển về nhị phòng làm hoàn toàn chết sững, nàng ấy muốn trở về nhị phòng?

Hứa Tĩnh Ngữ buông tay, phân phó nha hoàn “Đại cô nương không khỏe, các ngươi đỡ nàng trở về phòng đi.”

Chữ đỡ nàng nhấn mạnh thêm mấy phần. Mấy nha hoàn hiểu rõ gật đầu, đưa tay kéo Hứa Tĩnh Ngữ còn đang sững sờ, vài người cùng nhau dùng sức, gần như là khiêng Hứa Tĩnh Ngữ ra khỏi phòng.

Đêm khuya vắng người một mình Hứa Tâm Dao nằm trên giường, kinh ngạc nhìn nóc giường, thấp giọng tự quyết định.

“Ngươi chỉ có thể nhìn thấy bây giờ tam muội rất vui vẻ, có Thái Tử che chở nàng. Vậy ngươi có nghĩ tới lúc nàng còn chưa cai sữa đã phải rời khỏi mẫu thân hay không? Lúc còn nhỏ nàng đã phải rời khỏi nhà, hơn nữa lúc đó còn không thể xác định được tiền đồ. Tất cả những gì nàng có bây giờ là bản thân nàng nên được, không có quan hệ với ta và ngươi!”

Vẫn không ngừng lặp lại đoạn đối thoại với Hứa Tĩnh Ngữ.

Lặp lại không biết bao nhiê lần, mãi đến lúc miệng lưỡi khô khốc. Qua một lúc lâu sau xoay người, cuộn người trong chăn mềm mại, mặt cũng vùi sâu vào chăn, cánh tay gấp khúc, nắm chặt miếng ngọc bội.

Nước mặt từ trên mặt rơi xuống, làm ướt chăn mỏng, sau đó, biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 37

Editor: An Nhiên

A Đoàn ôm con rối có chút kỳ quái ngủ say sưa, con rối màu hồng nhạt, chỉ bằng một nửa người A Đoàn, vừa vặn ôm trong lòng, thoạt nhìn vừa giống con trâu vừa giống con cừu, đường may cũng không tốt, cách xa cũng có thể nhìn ra. Nếu so sánh với các loại đồ vật tinh xảo trên giường, nhìn có chút mộc mạc.

A Đoàn ôm thật chặt trong ngực, khi ngủ thỉnh thoảng lại lấy mũi cọ cọ.

Ngô Đồng mở cửa không có tiếng động đi vào, đưa tay đem hai bên màn vén qua, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của A Đoàn, cúi người đem chăn có chút loạn của nàng sắp xếp ổn thỏa, đến gần lại phát hiện miệng nhỏ của nha đầu kia khẽ nhếch, có tia nước miếng chảy ra. Buồn cười lắc đầu,

xoay người đem cửa sổ mở ra.

Gió mát từ cửa sổ thổi vào, làm cho đầu óc có chút chậm chạp của Ngô Đồng lập tức tỉnh táo.

nói thật, mặc dù mình tên Ngô Đồng, A Đoàn lại sinh vào Trung thu, nhưng mình thật sự không thích mùa thu, cho dù cả hai người đều có chút liên quan đến mùa thu. Trước cửa sổ chính là cây ngô đồng to lớn, hiện tại gió thu còn chưa có mà đã có chút vắng lặng, lá cây đã rơi đầy mặt đất.

Thế mà mẫu hậu, A Đoàn đều thích cây ngô đồng, không có hoa cỏ cây cối gì, hận không thể trồng cây ngô đồng ở khắp mọi nơi. Làm mình vừa chán ghét vừa vui mừng, vui vì chính mình cũng là Ngô Đồng, chán ghét là …..

Đẹp đến bao nhiêu, cũng sẽ rụng xuống.

đang suy nghĩ miên man đột nhiên giật mình, cúi đầu nhìn hóa ra là A Đoàn. Tiểu nha đầu từ dưới đất đang lôi kéo giày chạy tới ôm đùi Ngô Đồng, mắt còn chưa mở, đầu vô lực tựa vào đùi Ngô Đồng, than thở không vui " Thái tử ca ca tới mà cũng không thèm gọi ta…''

Mặt vô ý thức cọ loạn, đem một bên nước miếng toàn bộ cọ vào quần Ngô Đồng.

Ngô Đồng " …..''

không biết làm sao nghĩ bản thân còn vừa mới thay quần, đem nha đầu đang mơ hồ bế lên. Tiểu nha đầu chỉ mặc áo lót trong, tuy rằng hiện tại chưa lạnh, nhưng cũng không nên vừa dậy liền ra đứng bên cửa sổ vào sáng sớm đang có gió lạnh. Ôm nàng đi trở về, vừa đi vừa trả lời nàng " Vừa rồi vào cửa nhìn thấy một con dê cùng một con heo ngủ cùng thật vui vẻ, không đành lòng gọi nàng dậy''

Dê là chỉ con rối, còn heo, đương nhiên là A Đoàn.

Mắt A Đoàn vẫn không mở, trực tiếp phản bác "Đó không phải là dê, đó là Phấn Đô Đô, là An Dương tự tay làm quà sinh nhật cho muội, nhất định phải giữ cẩn thận!'' nói xong liền dùng sức, trực tiếp giãy dụa " Phấn Đô Đô của muội, Phấn Đô Đô của muội.''

Đúng lúc đi tới bên giường, Ngô Đồng duỗi tay đem Phấn Đô Đô đặt vào tay A Đoàn.

Cầm Phấn Đô Đô trong tay A Đoàn liền không ầm ĩ, ngôi bên cạnh giường ôm Phấn Đô Đô, hai mắt vô thần bắt đầu ngẩn người.

Đây là thói quen của A Đoàn, chuyện đầu tiên sau khi rời giường chính là ngẩn người, lúc này gọi nàng làm cái gì cũng không được. Hơn nữa thói quen này lại thật thần kỳ chỉ đối với Ngô Đồng, lúc những người khác gọi nàng rời giường nàng đều đặc biệt ngoan ngoãn, càu nhàu một tiếng liền đứng lên đi rửa mặt, cố tình khi Ngô Đồng đến lại biến thành bộ dạng của tiểu ngốc.

Ngô Đồng đã sớm thành thói quen, nhận mệnh bắt đầu hầu hạ nàng mặc đồ, sửa sang lại chăn.

Đem người chuẩn bị thật tốt, A Đoàn cũng hoàn toàn tỉnh tảo. Đầu tiên không phải là đứng bên cạnh Ngô Đồng nói chuyện, mà là chạy đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài cười " Ta dậy rồi, các ngươi đã dậy chưa!'' Ngoài cửa sổ đến một người cũng không có, A Đoàn là cùng cây ngô đồng chào hỏi. Trùng hợp một trận gió thổi qua, lá cây ào ào rung động, giống như đáp lại lời A Đoàn nói.

Mặt A Đoàn còn có chút hơi sưng, mắt cười nhìn không thấy, quay đầu cười nói với Ngô Đồng " Thái tử ca ca, cây ngô đồng cùng muội chào hỏi kìa, chúng nó cũng dậy rội.''

A Đoàn thích nhất là cây ngô đồng, lúc Thái tử ca ca cùng An Dương không chơi cùng, thích nhất là ngồi nói chuyện với cây ngô đồng, chúng nó là cùng tên với Thái tử ca ca nha!

Ở cùng chúng nó, chính Thái tử ca ca cũng bị quăng qua một bên.

Bị A Đoàn lây nhiễm tâm tình, Ngô Đồng cũng gật đầu cười nhẹ.

Tiểu nha đầu hôm nay mặc một bộ váy tiểu nho xanh nhạt. Nha đầu có làn da trắng, mặc màu gì cũng thật ưa nhìn. Lúc này đứng bên cạnh cửa sổ ngẩng mặt cười vui vẻ, đối lập với mặt sau vườn đầy lá rụng, cho người ta cảm giác sức sống dâng trào. rõ ràng là hiu quạnh, vì cái gì lại có cảm giác ngược lại?

Lần đầu tiên, cảm thấy cây ngô đồng này cũng có chút đáng yêu.

Như thường lệ chuẩn bị xong liền hướng đến bên người Ngô Đồng chạy, sau đó lập tức chạy qua không dừng lại. Vừa chạy vừa nói " Ta đi rửa mặt, Thái tử ca ca tự mình chơi nha!''

Hôm nay A Đoàn một chút cũng không lo lắng Thái tử ca ca sẽ đi, bởi vì mọi năm vào ngày sinh nhật Thái tử ca ca sẽ chơi với mình cả ngày!

Đem bản thân vệ sinh sạch sẽ A Đoàn cũng không lập tức trở về phòng, trực tiếp đi qua hành lang hướng tới nhà ăn.Dọc đường đi gặp phải thái giám cùng cung nữ đều cùng A Đoàn nói chuyện.

" cô nương sinh thần vui vẻ, nô tài tại đây cho ngài một cái hà bao!''

" cô nương hôm nay lại lớn hơn một tuổi, đã là một đại cô nương!''

Rất nhiều người chúc mừng A Đoàn, A Đoàn bận rộn không ngừng, dừng lại nói chuyện với bọn họ, từ đầu đến cuối vẫn cười, bộ dạng vui vẻ. Giang Vạn Lí từ xa nhìn thấy một nhóm người đang vây quanh người nào đó, không cần nghĩ cũng biết là ai, cũng tiến lên cười mắng " Đều tản ra tản ra! Có các ngươi như vậy chúc mừng, người được chúc đỉnh đầu các người còn chưa nhìn tới kìa!"

không phải a, A Đoàn nho nhỏ như vậy bị vây bởi một dống đại cung nữ cùng đại thái giám, ngay cả tóc của họ còn nhìn không tới!

Bị mắng nhưng các nô tài cũng không sợ, hôm nay là ngay tốt nha! Tất cả trên dưới Đông cung mọi người đều biết, hôm nay chỉ cần không phạm tội gì lớn, Thái Tử nhất định sẽ bỏ qua! Căn bản không để ý đến Giang Vạn Lí cười mắng, chỉ bận vây quanh A Đoàn, lời chúc cùng hồng bao không ngừng đưa ra.

A Đoàn thích thú đến, che cằm một cách tinh quái nghe thấy tất cả âm thanh của mọi người đang độc thoai.

" A, ai nói lời thật dễ nghe liền cho người đó hà bao thật lớn.''

Hà bao chính là tiền thưởng, ở Đông cung hà bao luôn luôn hào phóng, không nói đến Hứa cô nương càng hào phóng hơn, Thái tử sẽ trực tiếp tăng gấp đôi. Vừa nói xong, các nô tài càng thêm thân thiện, tất ca vây quanh A Đoàn không ngừng nói lời hay, Giang Vạn Lí thực sự vất vả chen vào, lúc này lại bị đẩy ra, chỉ có thể ở bên ngoài đứng nhìn!

Giang Vạn Lí liền ở bên ngoài ôm ngực chờ, chờ một hồi mới đưa hai tay lên gần miệng, dùng sức hô to.

" Mì trường thọ trương hết rồi!"

Sau đó liền chờ A Đoàn tự chui ra ngoài.

Quả nhiên, bên trong đột nhiên yên tĩnh, sau đó nghe thấy tiếng A Đoàn vội vàng phân phân phó " Tất cả mọi người đều thưởng ba tháng quan tiền!'' Thưởng liền ba tháng chính là bằng nửa năm tiền công nha. A Đoàn ngay cả Giang Vạn Lí cũng bỏ qua, thẳng tắp hướng về phía trước, quẹo một cái liền không thấy đâu. Giang Vạn Lí bật cười, cũng chạy chậm đuổi theo.

Lúc tới nhà ăn Ngô Đồng đã ngồi chờ, trên bàn cái gì cũng không có, chỉ có một cái bát nhỏ.

A Đoàn bò lên ghế, nhìn chằm chằm bát nhỏ trước mặt. Bình thường vô cùng, toàn là mì, tiếp đó là mặt trên điểm chút hành thái. So với trước kia, ngay cả bát tương còn không có. A Đoàn nhíu chân mày, gắt gao nhìn chằm chằm, giống như đang nhìn cừu nhân giết cha mình không bằng.

Ngô Đồng bị nàng làm cho buồn cười.

" Lần này có thể một lần ăn hết không?"

Mì trường thọ chính là một sợi mì dài không thấy đuôi, A Đoàn còn nhỏ, căn bản ăn không hết, chẳng sợ quan tâm ăn là sở trường của nàng chỉ làm một bát nhỏ.

Lời này rõ ràng là coi thường mình, đã lớn hơn một tuổi, đương nhiên có thể ăn! A Đoàn hung hăng trợn mắt Ngô Đồng đang ngồi xem kịch vui, không nói tiếng nào cầm lấy chiếc đũa liền mở miệng ăn. Từ đầu tới cuối mắt đều tập trung nhìn bát nhỏ trước mắt, miệng không ngừng hút sợi mì, càng này càng ít, càng ngày càng ngắn.

Ngô Đồng bật cười, buổi sáng nói nàng là heo, dùng sức hút sợi mì hì hục như vậy…..

Còn không phải là heo sao!.

Nghẹn không cười ra tiếng, không thể quấy rầy nàng.

Chỉ còn một chút ít! Mắt A Đoàn tỏa sáng, hai gò má phồng lớn, dùng sức hút một cái, ăn xong rồi! Ánh mắt tỏa sáng nhìn về phía Ngô Đồng, phấn khích đến nỗi thiếu chút nữa đem mì phun ra ngoài. Ngô Đồng vội vàng gật đầu. "A Đoàn thật lợi hại! Trước tiên ăn xong rồi mới nói chuyện."

Nhai qua loa vài cái rồi nuốt xuống, lại đem nước lèo uống ừng ực, sạch sẽ không thừa một giọt.

Sau đó bổ nhào lên người Ngô Đồng, vừa nhào đến vừa nhảy nhót "Thái tử ca ca, muội cuối cùng cũng đem sợi mì ăn hết!"

Trách không được A Đoàn vui vẻ như thế, cái này mỗi lần ăn đều không hết, năm nay rốt cuộc cũng chiến thắng nó! Đây là mì Thái tử ca ca tự mình làm, ngay cả An Dương cũng phải ghen tỵ, ai cũng không có đãi ngộ này! Năm trước chưa ăn hết nên có chút buồn, Thái tử ca ca làm cho mình như thế, vậy mà cũng không ăn hết!

Năm nay rốt cuộc ăn hết rồi!

Bị A Đoàn làm cho vui vẻ lây, hôm nay Ngô Đồng vẫn giương khóe miệng nay càng thêm rõ rệt, đương nhiên ca ngợi " A, rốt cuộc ăn hết rồi, về sau hàng năm cũng đều ăn hết, A Đoàn của chúng ta thật lợi hại."

A Đoàn kiêu ngạo ngửa đầu.

“ Đó là, chỉ cần Thái tử ca ca làm, muội nhất định sẽ ăn hết!’’

Cái bộ dạng kiêu ngạo này, Ngô Đồng có ý xấu trêu chọc “ Năm trước cái kia là ai không ăn hết? Năm kia là ai âm ĩ bảo không thích ăn mì?” A Đoàn ngẩn ngơ, sau dậm chân, tiếp tục nhảy, vươn tay muốn che miệng Ngô Đồng “ không đúng nói không đúng! Chuyện lúc trước không nên nói đến, đây chính là lời Thái tử ca ca nói!”

“ không cần nói ra!”

Vừa mới ăn xong không thể ầm ĩ như vậy, Ngô Đồng vội vàng đem người đứng yên. Ôm ngồi lên đùi, trán kề trán “Hôm nay là sinh thần trưởng thành của muội, muội muốn làm gì ta cũng sẽ chơi với muội được không?” A Đoàn cũng cúi đầu, trực tiếp lấy trán dùng sức cọ vào trán Ngô Đồng, cọ cọ, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa, căn bản không nghe Ngô Đồng nói cái gì, tự mình chơi đùa vui vẻ!

Nha đầu ngốc này!

Ngô Đồng trực tiếp vòng tay đưa người trong lòng ôm trọn.

Náo loạn một trận, khuôn mặt nhỏ nhắn của A Đoàn đỏ bừng, như trước ngồi trên đùi Ngô Đồng, ôm cái cốc uống nước. Chờ nàng uống xong, cầm lấy khăn tay chùi miệng cho nàng, sau khi làm xong mới nói “ Hôm nay mang nàng ra ngoài cung chơi”

A Đoàn chớp chớp mắt nghĩ tới một việc.

“ không phải muốn đi bãi tập ngựa sao?”

Thấy nàng bộ dạng ngây ngốc, Ngô Đồng lần nữa cúi đầu hôn lên mặt nàng rồi nói “ không phải muốn có cả một ngày để cưỡi ngựa sao? Dẫn nàng đi, ngựa cũng sẽ mệt chết.” Hơn nữa lần đầu cưỡi ngựa không thể quá mức, A Đoàn lại nhỏ như vậy, Ngô Đồng sẽ chỉ cho nàng đi bộ hai vòng rồi xuống, đi nhiều ngày mai sẽ không dậy nổi.

“ Chúng ta buổi ra bên ngoài cung chơi, giữa trưa về cung ăn cơm, buổi chiều lại đi đến bãi tập ngựa, buổi tối…”

“ Buổi tối liền hồi cung tham gia lễ hội Trung thu!’’ Ngô Đồng còn chưa nói hết A Đoàn đã trực tiếp tiếp lời.

Hàng năm đều như vậy, trước ngày sinh nhật sẽ cùng An Dương chơi, hôm sinh nhật cùng Thái tử ca ca và mọi người trong nhà tụ họp, buổi tối sinh nhật sẽ hồi cung, tham gia hội Trung thu là bắt buộc. A Đoàn đều trải qua nhiều lần, duuù việc phía trước không nhớ, đối với việc này cũng có chút ký ức.

“A Đoàn thật thông minh” Ngô Đồng lần nữa lại thơm lên mặt A Đoàn một cái.

A Đoàn cười tươi híp cả mắt, trực tiếp từ trên người Ngô Đồng trượt xuống, lôi kéo Ngô Đồng đi ra bên ngoài.

“ đi ra ngoài chơi a!”

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Editor: Tống Thiên Ân

Mứt quả phía nam, đồ chơi làm bằng đường ở phố tây, cá chép chiên ở bắc uyển, A Đoàn thực muốn ăn hết tất cả đồ ăn vặt trong hôm nay! Bởi vì hôm nay Thái tử ca ca sẽ không quản nàng. Giang Vạn Lí theo sau trên người treo đầy đồ, ngay cả trong tay Ngô Đồng cũng có vài món.

A Đoàn bừng bừng hào hứng đi ở phía trước, tay cầm chong chóng, thỉnh thoảng đưa lên miệng phồng má thổi.

Ngô Đồng mắt không rời A Đoàn nửa bước, cẩn thận cầm tay nàng trong đám người dắt về phía trước. Hôm nay trời rất đẹp, gió thu nhẹ thổi, là thời điểm tốt để đi chơi. Nhưng bây giờ đã là trưa, Ngô Đồng đã có chút mệt mỏi mà A Đoàn vẫn còn hào hứng nhìn xung quanh.

Chẳng nhẽ tâm già rồi nên thân thể cũng già theo?

Ngô Đồng lặng lẽ quyết định khi trở về nhất định phải tăng cường rèn luyện thân thể.

Đem đồ trong tay ném cho Giang Vạn Lí đang đi đằng sau, làm như không thấy bộ dạng luống cuống tay chân của hắn, bước lên mấy bước ôm lấy A Đoàn đang đứng trước một sạp hàng. không dấu vết hướng nàng đi chỗ khác, vừa đi vừa hỏi “A Đoàn hôm nay chơi có vui hay không?”

”Vui!” A Đoàn còn đang mải nhìn sạp hàng trước mặt, không ngẩng đầu lên nhìn Ngô Đồng.

Ngô Đồng nhìn theo hướng A Đoàn đang nhìn, thì ra là một sạp bán kẹo đường được vẽ rất tinh tế, bên trên đã cắm rất nhiều hoa và những con vật dễ thương, xung quanh là một đám tiểu hài tử.

”Nàng muốn hình gì?”

Mặc dù mệt nhưng chỉ cần là yêu cầu của A Đoàn thì sẽ không từ chối, nên lại xoay người bước về sạp kẹo.

”Đợi chút!” Ai ngờ A Đoàn lại gọi lại.

”Chúng ta đứng ở đây nhìn là được rồi, không cần đi qua đó mua.” Chu môi nói có chút không cam tâm.

Vì sao lại như vậy? Chỉ là một cái kẹo đường thôi mà, muốn mua là được. Ngô Đồng nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng “Hôm nay là sinh nhật nàng, tất cả đều nghe theo nàng, muốn ăn hay chơi thế nào cũng được.” Ngô Đồng còn nghĩ rằng nàng sợ mình không đồng ý nên không dám ăn nhiều. Chẳng qua là hôm nay bản thân sẽ không phản đối.

”không phải thế.”

A Đoàn đáng thương nhìn Ngô Đồng nói.

”Lát nữa còn phải về nh ăn cơm mà trưa nay muội đã ăn quá nhiều đồ ăn vặt rồi, hiện tại bụng đã hơi no, lại ăn tiếp sẽ không ngon. Nếu ăn ít cơm mẫu thân sẽ lo lắng, nàng sẽ hỏi ta trưa đã ăn những gì, vì sao lại không ăn cơm!”

Tựa như nhớ đến kinh nghiệm bi thương của mình, mặt A Đoàn trực tiếp nhăn lại thành một nắm nhỏ.

Được rồi, hóa ra không phải sợ mình không đồng ý, mà là vì chuyện đó. Ngô Đồng nhướng mày, quay đầu nhìn Giang Vạn Lí đang cầm rất nhiều đồ“không sao, chúng ta mua một cái nhỏ ăn cho đỡ thèm, ăn hai miếng rồi để lại cho Tiểu Giang công công được không?” Hướng về phía Giang Vạn Lí mặt đang đỏ bừng bừng “Tiểu Giang công công đã vất vả đến trưa rồi, A Đoàn khao hắn có được không?”

Trong lòng Giang Vạn Lí thầm run lên, sao giọng Thái tử điện hạ nghe có vẻ chua vậy?

Mình là ai? Là thái giám đứng đầu Đông cung, tương lai lại là đại thái giám của Thái tử phi! Làm sao có thể muốn ăn cái này! Hơn nữa cho dù muốn ăn cũng không dám ăn đồ ăn của cô nương a...

A Đoàn nhìn theo ánh mắt của Ngô Đồng, đúng là Tiểu Giang công công phải cầm rất nhiều đồ, nhìn có chút chật vật. Xấu hổ lè lưỡi “Tiểu Giang công công ngươi đói bụng sao?” Vừa nói vừa thò tay ra “Để ta cầm giúp ngươi ít đồ, thật sự mua quá nhiều đồ rồi.”

Những thứ này đều là những thứ A Đoàn mua cho các ca ca, Ngô Đồng đương nhiên sẽ không cầm, vậy nên tất cả đều đưa hết cho Giang Vạn Lí.

Giang Vạn Lí mở to mắt nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn trước mặt mình, ngón tay nhỏ nhắn trắng mềm, nhìn là biết được cưng chiều từ nhỏ. Sau đó liền nhận thấy được một ánh mắt lạnh lùng như vây chặt lấy mình, vội vàng run rẩy lắc đầu, thậm chí còn bước một bước về phía sau.

”Nô tài không sao, cũng chỉ là ít đồ lặt vặt thôi mà, không cần cô nương phải bận tâm!”

”thật sự không cần ta cầm giúp sao?” Tay A Đoàn vẫn vươn về phía trước không rút lại.

cô nương van xin ngài đừng hỏi nữa, Thái tử thật sự muốn làm thịt ta rồi! Giang Vạn Lí nở nụ cười còn khó coi hơn khóc “Nô tài thật sự không sao! Nô tài đói bụng, muốn ăn kẹo đường, cô nương chọn giúp nô tài một cái đi!”

Đói đến mức sắp khóc rồi sao? A Đoàn không hỏi nữa, quay người qua vỗ vai Ngô Đồng “đi, chúng ta đi chọn một cái!” Lúc này Ngô Đồng mới thu hồi ánh mắt đang đặt trên người Giang Vạn Lí, theo A Đoàn đi về phía sạp kẹo. Hai người vừa xoay người đi chỗ khác Giang Vạn Lí đặc biệt thở ra một hơi dài đầy nhẹ nhõm. Quá dọa người rồi, vừa rồi ngay đến hô hấp cũng không dám!

So với bị Thái tử nhìn thì cầm đồ còn tốt hơn!

Hôm nay Quốc công phủ trang trí dùng một câu khoa trương cũng không miêu tả hết, việc đầu tiên làm buổi sáng là treo một cái đèn lồng to trước cửa lớn. Trung thu vốn là ngày đoàn viên, nơi đâu cũng tràn ngập niềm vui, đây là lần đầu tiên sau mấy năm, cửa lớn của phủ Quốc công treo đèn lồng đỏ.

Trần thị biết rõ Thái tử không thích màu đỏ, Trung thu lại là sinh nhật A Đoàn, Thái tử hàng năm đều cùng A Đoàn trở về cho nên mấy năm trước không có vui như vậy. Năm nay không giống như những năm trước, A Đoàn cũng đã mặc y phục đỏ nên cũng không cần nghĩ nhiều như trước, sao không vui cho được!

Đợi đến khi A Đoàn chơi chán mới về nhà thì mắt mở to nhìn khắp nơi, bên này treo dây lụa, bên kia treo hoa giấy, lần đầu tiên thấy nhà mình đẹp như vậy, còn tưởng đi nhầm chỗ! Mắt tròn nhìn ngang dọc, ghé đầu vào trong ngực Ngô Đồng quay qua quay lại một lúc.

Ngô Đồng vẫn nhìn thẳng về phía trước, đối với trang trí bên cạnh làm như không nhìn thấy, môi khẽ mím lại, mặt không cảm xúc.

Đến đại sảnh liền thấy mọi người, thậm chí cả Nhị lão gia đã lâu không gặp, ngoài Nhị phu nhân mới cưới còn có thêm một nữ nhi đang ở cữ cũng đã có mặt. Tình cảnh của Nhị lão gia vẫn bi thảm như trước, rõ ràng là nhi tử, tại sao lại sinh ra một nữ nhi!Đại lão gia trừng mắt nhìn hắn một cái hắn mới miễn cưỡng thu liễm đi một chút, cùng mọi người đến trước Ngô Đồng thỉnh an.

Ngô Đồng vừa nói vừa đặt A Đoàn xuống ghế. A Đoàn quay qua nhìn Trần thị cười, sau đó phất tay với Ngô Đồng "Thái tử ca ca huynh cùng phụ thân nói chuyện nha!" Hàng năm đều như vậy, mình cùng mẫu thân và ca ca chơi đùa, còn Thái tử ca ca thì cùng phụ thân nói chuyện.

Nha đầu kia vừa về đến nhà liền không để ý đến mình?

Ngô Đồng thầm bực bội, trực tiếp nhéo cái mũi nhỏ của nàng cho đến khi tiểu nha đầu la oai oái mới bỏ ra, sau đó đi theo Đại lão gia cùng Nhị lão gia đến một cái bàn khác ngồi xuống. Từ đầu đều không nhìn đến Hứa Tâm Dao và Hứa Tĩnh Ngữ trang điểm ăn mặc tỉ mỉ. Vốn là muốn mở thêm một bàn tiệc nữa nhưng Ngô Đồng là vì A Đoàn mới đến, nếu không thấy A Đoàn thì cần gì phải đến đây?

Cũng may nhà ít người, thân thích cũng không nhiều, hôm nay lại là Trung thu nên mọi người đều đón ở nhà mình trước, tối mới đến đại sảnh.

đã ngồi cùng một bàn với nhau rồi nên cũng không cần chú ý nhiều như mọi ngày.

Giang Vạn Lí đưa đồ trong tay cho A Đoàn, A Đoàn vui vẻ cười, đây là quà cho mẫu thân, quà cho ca ca, quà cho đại tỷ, quà cho Cẩm Tú. Tất cả mọi người đều có quà, ngay cả bọn nha hoàn cũng có. Trần thị mở quà ra thì thấy một chiếc khăn tay được thêu rất tinh xảo.

Chỉ cần là A Đoàn tặng thì Trần thị tất nhiên rất thích, không xem kĩ mà đã đưa qua cho Cẩm Tú, còn dặn nàng tìm một bộ quần áo hợp với khăn tay. Sau đó vui vẻ ôm A Đoàn vào ngực "Hôm nay là sinh nhật con, làm sao lại mua quà cho người khác? Phải là chúng con tặng con quà mới đúng! A Đoàn nhà chúng ta lại lớn hơn một tuổi rồi!"

A Đoàn chưa kịp trả lời đã bị một đám người vây quanh.

Hứa Tiêu Nhiên dẫn đầu, sau đó là Hứa Thanh Viễn, Hứa Triệt Minh, Hứa Tĩnh Ngữ, Hứa Tâm Dao, mỗi người đều cầm một món quà tặng A Đoàn. A Đoàn luôn tay luôn chân nhận quà, miệng cũng nói lời cảm ơn không ngừng. Mọi người thân mật nói chuyện một hồi lâu, đột nhiên A Đoàn nhăn nhăn mũi"Mùi gì thơm quá vậy?"

Giống như con chó nhỏ đi theo nơi có mùi thơm. Trần thị nhìn cái mũi nhỏ của nàng đang nhăn nhăn liền vui vẻ cười thành tiếng.

Đều nói tháng tám là tháng hoa quế, nữ nhi luôn phải ở trong khuê phòng, thời gian rảnh cũng chỉ có thể chăm sóc hoa. Tuy Trần thị đã là mẫu thân của bốn hài tử nhưng thú vui tao nhã chốn khuê phòng thì vẫn còn, cả vườn hoa quế đều được Trần thị chăm sóc tỉ mỉ, sau đó đem nhưỡng thành rượu chuyên cho nữ tử uống.

Hôm nay đem lên hâm nóng liền bị A Đoàn ngửi được.

Cười A Đoàn đến độ gập cả bụng lại.

"Cái con mèo ham ăn này, đây chính là rượu, con bây giờ chưa uống được, lớn thêm chút mẫu thân sẽ cho con uống nha!"

A Đoàn không để ý, mắt chăm chăm nhìn vào bầu rượu xinh xắn trên bàn, miệng chép chép, sau đó quay người về phía Trần thị làm nũng "Mẫu thân con muốn uống, cho con uống một ngụm nhỏ thôi, một ngụm thôi, một ngụm thôi ~" Trần thị chỉ im lặng nhìn A Đoàn làm nũng, không đáp ứng cũng không phản đối.

Hứa Minh Triệt là người chỉ sợ không đủ náo nhiệt, bắt đầu ngồi cạnh phụ họa "Mẫu thân người để cho muội muội thử một chút đi! Lúc con bằng muội muội không phải cũng đã uống thử mấy ngụm rượu mạnh của phụ thân rồi sao? Huống hồ hoa quế nhưỡng cũng không phải rượu, uống cũng như uống nước, người cho muội muội uống thử một chút cũng không sao!"

Hoa quế nhưỡng quả thực không có mùi rượu, uống vào cũng không sao.

Mọi người đều nói giúp cho A Đoàn, Trần thị cũng không giả vờ nữa, thực ra nàng chỉ muốn nhìn A Đoàn làm nũng thôi! Hưởng thụ đủ rồi liền phân phó Cẩm Tú đổ một ít ra chén, cùng mọi người nhìn biểu cảm của A Đoàn lần đầu uống rượu! Ngô Đồng luôn chú ý đến A Đoàn đương nhiên cũng đưa mắt nhìn sang.

Hướng Đại lão gia gật nhẹ đầu rồi đứng dậy đi qua bàn A Đoàn đang ngồi.

Hứa Tâm Dao đang cùng mọi người nhìn A Đoàn đột nhiên cảm thấy có chút không đúng liền nghiêng đầu, sau đó nhanh chóng mở lớn mắt nhưng cũng nhanh chóng cúi đầu, trái tim đập mãnh liệt, hô hấp cũng nhanh dần.

Thái tử, Thái tử cách mình không xa!

không thể kiềm chế kiểm tra y phục của mình, còn đưa tay lên sờ sờ mặt, xác định không có gì bất ổn, Hứa Tâm Dao không ngừng nhắc bản thân mình phải tỉnh táo, phải tỉnh táo! Rất lâu sau mới cảm thấy hô hấp dần ổn định, liền quay đầu lại nhìn Ngô Đồng.

hắn so với khi còn bé đã xuất sắc hơn rất nhiều, khi còn bé là bộ dạng tiểu đại nhân, hắn hiện tại càng ổn định hơn, đồng thời cũng lạnh lùng hơn rất nhiều... Mặt lúc nào cũng lạnh lùng làm mọi người không dám lại gần, ngay cả đối với Đại bá mẫu cũng vậy. hắn chỉ ôn nhu với duy nhất Tam muội.

Giống như hiện tại, mặc dù đang làm mặt lạnh, nhưng nếu nhìn kĩ thì có thể thấy được ánh mắt ôn nhu của hắn dành cho Tam muội.

Tâm không khống chế được mà khẽ đau, từ khi hắn vào cửa đến giờ chưa hề nhìn mình.

Nhìn Ngô Đồng đã thành bản năng của Hứa Tâm Dao, lần đầu tiên Hứa Tâm Dao nhìn Ngô Đồng cũng đã cảm nhận được, hơi cau mày có chút không vui. Dù sao cũng là người nhà của A Đoàn nên không khiển trách, nhìn xem, hết lần này đến lần khác không có chừng mực! Mặt không cảm xúc nhìn sang, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt Hứa Tâm Dao.

Hứa Tâm Dao vừa vội vàng quay đầu lại vừa đè nén tâm trạng kích động của mình, hắn đang nhìn mình! Mặt liền nhanh chóng đỏ lên, người cũng không dám động đậy, đầu trống rỗng, không biết bản thân muốn làm gì và nên làm gì. Trong tầm mắt đang hướng xuống đất nhanh chóng xuất hiện một đôi giày màu đen.

Lần nữa cứng ngắc ngẩng đầu lên, là Thái tử đang đứng trước mặt mình. Chưa kịp vui mừng đã bị bộ mặt thâm trầm giận dữ của Ngô Đồng làm cho giật mình lui về sau một bước.

”Thái, Thái tử điện hạ?”

Hứa Tâm Dao run rẩy lên tiếng nhanh chóng thu hút tầm mắt của mọi người, tuy chưa hiểu rõ chuyện gì nhưng cũng đi qua bên đó. Nhìn thấy Hứa Tâm Dao đang sợ hãi còn Ngô Đồng lại tức giận.

Chuyện gì vừa xảy ra?

Ngay cả A Đoàn cũng bị dọa sợ, nhanh chóng để chén rượu trong tay xuống rồi chạy tới cạnh Ngô Đồng, tay nhẹ kéo ống tay áo của hắn hỏi “Thái tử ca ca huynh sao vậy?” Ngô Đồng không trả lời câu hỏi của A Đoàn, tay phải nắm lấy tay nàng, mắt không rời khỏi khối ngọc bội màu đỏ trên cổ Hứa Tâm Dao.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Editor: huyetsacthiensu

Muốn miếng ngọc bội này là bởi vì muốn cùng hắn có một chút liên quan, bây giờ lại bị người mình luôn nhớ nhung lạnh nhạt đòi lại. Hứa Tâm Dao không biết miêu tả tâm trạng của mình thế nào, toàn thân như tiến vào hầm băng, rét lạnh thấu xương, cả người cứng ngắc.

Trong nhất thời không có bất kỳ động tác nào.

Trần thi cũng ngây ngốc, không biết vì sao mọi chuyện lại trở thành như thế này? Miếng ngọc bội này tuy rằng trước đây được tìm cho A Đoàn, nhưng mà nàng không đeo, hơn nữa nàng cũng có miếng tốt hơn. Thân là mẹ ruột, tất nhiên có quyền xử lý đồ vật của A Đoàn, chỉ là một miếng ngọc bội không cần nữa, vì sao Thái Tử lại tức giận lớn như vậy?

Nhìn về phía A Đoàn, A Đoàn túm lấy tay Thái Tử, cúi đầu, làm như không thấy những chuyện đang xảy ra…

Cho dù A Đoàn cùng mình thời gian ở chung không dài, nhưng mà đây là con gái của mình, Trần thị tin rằng A Đoàn không phải là người thờ ơ đối với người nhà đang gặp chuyện không may, tất nhiên phải có nguyên nhân gì đấy mà mình không biết. Nhưng mà nhìn Hứa Tâm Dao bộ dáng đáng thương, dù sao cũng là mình cho nàng.

Lên tiếng, ăn ngay nói thật,

“Ngọc bội kia là ta cho nàng.”

nói xong nghi ngờ nhìn về phía Ngô Đồng, ba huynh đệ cũng không biết vì sao hắn lại tức giận. Ngược lại, hôm nay Hứa Tĩnh Ngữ lại thành thật đứng ở một bên không làm cái gì nhiễu loạn. Rất vất vả mới được bỏ cấm túc nên sống yên ổn vài ngày, hơn nữa, hôm nay bản thân không cần làm cái gì, đồ ngốc Hứa Tâm Dao có thể tự tìm chết.

Chỉ cần chờ xem kịch vui là được.

Ngô Đồng mặt vẫn không chút thay đổi nhìn Hứa Tâm Dao, tay cũng không rút về. Lúc này nghe được lời của Trần thị, thu tay xoay người lại, vừa muốn lên tiếng lại bị A Đoàn cướp lời.

“Là ta!”

“Bởi vì lần trước ta thấy miếng ngọc bội thật đẹp, trở về nói với Thái Tử ca ca vài câu.”

A Đoàn nắm chặt tay Ngô Đồng, lớn tiếng nói. Cắn cắn môi, hô hấp cũng trở nên dồn dập, nhìn về phía Hứa Tâm Dao. “Nhị tỷ, là ta không tốt, chỉ tại ta cảm thấy ngọc bội quá đẹp, mẫu thân không nói với ta đã cho ngươi, tâm trạng có chút không tốt, oán trách vài câu, tỷ không nên tức giân được không?”

Ngô Đồng cúi đầu, tay của mình cũng bị A Đoàn nắm đỏ.

Cúi người ôm người lên úp mặt vào trước ngực, đưa tay đè cái đầu không nghe lời lại, không muốn nàng nhìn những chuyện đang xảy ra. Đối với nghi ngờ của mọi người, từng câu từng từ nói rõ ràng “Đồ vật của A Đoàn, cho dù không cần nữa, cũng không phải ai cũng có thể lấy, phu nhân hãy nhớ rõ điều này.”

nói xong không nhìn mọi người đang có vẻ mặt khác nhau, quay đầu nhìn về phía Giang Vạn Lí. Giang Vạn Lí ngầm hiểu, tiến lên đi tới trước mặt Hứa Tâm Dao, cũng không nói lời nào, chỉ lấy khăn tay ra để trên tay, sau đó hai tay hướng lên trước, chờ Hứa Tâm Dao tự mình tháo ngọc bội xuống.

Hứa Tâm Dao tò mò nhìn vào cổ mình, vẫn không tha. Dù vậy, vẫn không nghĩ ra nên làm như thế nào? Nhìn về phía đại bá mẫu vừa lên tiếng cầu cứu, nhưng mà Trần thi đã cúi đầu.

Vừa rồi lên tiếng, chỉ vì thấy miếng ngọc bội kia đúng là do mình cho. Chỉ để chứng minh điều này, những cái khác Trần thị sẽ không nhúng tay vào. Ba huynh đệ ở bên cạnh, thậm chí Đại bá phụ, phụ thân mình, tất cả đều bàng quang, rũ mắt không nhìn mình.

Ngoại trừ Hứa Tĩnh Ngữ.

Hứa Tâm Dao không cần nghĩ cũng biết, ánh mắt của nàng ta có gì tốt chứ?

Đương nhiên là xem kịch vui.

Cắn chặt môi dưới để nước mắt không chảy ra, chậm rãi tháo ngọc bội đặt lên phía trên khăn gấm. Giang Vạn Lí cẩn thận bọc kỹ lại, hai tay dâng lên cho Ngô Đồng. Ngô Đồng không nhận lấy, cúi đầu nhìn A Đoàn, A Đoàn đã không đấu tranh nữa, ghé vào trên người hắn không nói, mắt trừng to không biết đang nghĩ cái gì.

Ngẩng đầu nhìn mọi người còn đang im lặng.

Ôm A Đoàn cong người xuống.

“Hôm nay là ta không đúng, quấy rầy cả nhà đang vui vẻ, phu nhân không nên để ở trong lòng.

Thái Tử đang giải thích? Thậm chí còn khom người sao?! Nhận thức được điều này, Trần thị ngây ngốc tại chỗ. Ngoại trừ Hoàng thượng, Hoàng hậu, sợ là không có mấy người được hưởng thụ sự đối xử như này đâu. Bận rộn muốn đứng lên nói không cần, Ngô Đồng lại lui về sau một bước nhỏ, cúi đầu nhìn A Đoàn trong ngực.

“Ta đưa nàng về phòng trò chuyện, đến lúc ăn cơm thì đi ra.”

nói xong thì xoay người rời đi, Giang Vạn Lí vội vàng đuổi theo, để lại mọi người với những sắc mặt khác nhau.

Cả đường không nói chuyện đi tới phòng của A Đoàn, Giang Vạn Lí chờ hai người vào phòng thì lập tức lui ra đóng cửa phòng, đứng canh ở cửa.

Đặt A Đoàn ngồi ở trên ghế, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

“Nàng vì sao lại nói dối?”

“Ca ca vì sao lại xin lỗi?”

Hai người cùng lúc đặt câu hỏi.

Nếu là trước đây, mỗi lần Ngô Đồng lẳng lặng nhìn A Đoàn, không cần tức giận, nàng cũng sẽ rất nhanh khai báo ra. Lần này lại khác, A Đoàn trừng mắt nhìn Ngô Đồng ngồi đối diện, khuôn mặt nhỏ nhắn không chịu khuất phục. Vậy mà lần này lại là Ngô Đồng đầu hàng trước, ngồi xổm xuống trước mặt A Đoàn, hơi ngửa đầu nhìn nàng,

Đưa tay sửa sang tóc trước trán nàng.

”Bọn họ là người nhà của nàng, ta đương nhiên phải tôn trọng, là do ta không đúng trước, nhận sai thì sao chứ?”A Đoàn không ngốc, làm sao có thể không đoán ra nguyên nhân này chứ.

“Nhưng mà rõ ràng muội đã nói, là lỗi của muội, vì sao huynh còn muốn thừa nhận chứ?”

Chính là vì ấn tượng đối với miếng ngọc bội này rất sâu, nên A Đoàn biết miếng ngọc bội này quan trọng với Thái Tử ca ca như thế nào, lại được đeo ở

trên người nhị tỷ! Khi đó muốn trở về, hoặc là do tư tâm hoặc là bởi vì tỷ tỷ xinh đẹp trên bức tranh kia, dù sao cũng thật sự muốn trở về.

Nhưng mà mẫu thân đã nói, là nàng cho.

Muốn hỏi nhưng không dám hỏi, lại sợ Thái Tử ca ca biết miếng ngọc bội kia ở trong tay nhi tỷ. Trong lòng cũng cầu mong may mắn, mình về nhà cũng không gặp được nàng, cho dù Thái Tử ca ca đến chơi cùng mình, chắc một lần cũng sẽ không gặp đâu. Sinh nhật năm trước của mình, nhị tỷ cũng không tới.

Thầm mong may mắn như vậy, nhưng lại quên mất!

Thầm oán mình mỗi ngày chỉ lo chơi, sự việc quan trọng như vậy cũng có thể quên!

"Cho nên vẫn là câu hỏi kia, vì sao nàng lại nói dối?"

Ngay lúc đó, trừ lúc ban đầu Ngô Đồng tức giận về sau mặt vẫn không thay đổi, ai cũng biết hắn không vui nhưng cũng không nghĩ đến cái khác. Nhưng mà A Đoàn không như vậy, lúc ấy A Đoàn vẫn lôi kéo tay Ngô Đồng, biết rõ cảm xúc của Ngô Đồng thay đổi lớn như thế nào.

Khóc nức nở "Lúc ấy Thái Tử ca ca đang run, muội cầm lấy tay huynh, huynh vẫn run."

"Là muội không đúng, nê nói cho huynh ngay từ đầu, muội cũng biết nhị tỷ không phải vị tỷ tỷ xinh đẹp trên bức tranh, nhưng mà miếng ngọc bội kia là do phụ thân làm cho muội, muội cũng không biết vì sao Thái Tử ca ca lại vẽ lên bức tranh, muội còn nghĩ có phải là hai miếng ngọc bội giống nhau như đúc không."

Vừa nói vừa khóc.

"Tuy rằng nói dối nhưng là muội không đúng, nếu như muội với huynh sớm một chút, chuyện ngày hôm nay sẽ không xảy ra."

"Mẫu thân sẽ không tức giận, các ca ca sẽ không hiểu lầm huynh, đều là lỗi của muội."

"không khóc." Ngô Đồng đứng dậy ôm A Đoàn vào trong ngực mình.

Tiểu nha đầu ghé vào ngực mình, thở không ra hơi, rất ủy khuất, làm Ngô Đồng đau lòng lại bất đắc dĩ. Đau lòng vì nàng hiểu chuyện, bất đắc dĩ vì còn nhỏ như vậy mà luôn ôm mọi chuyện vào người mình.

"Hôm nay nàng là Tiểu Thọ tinh, khóc như con mèo như vậy, người bên ngoài sẽ cười nàng."

A Đoàn không để ý tới, vẫn không ngừng khóc.

nhẹ nhàng vỗ lưng A Đoàn, hi vọng nàng dễ chịu một chút.

"Hôm nay nàng nói như vậy, nếu mẫu thân nàng tưởng thật thì làm sao? Nhỡ người tức giận cho rằng nàng không hiểu chuyện, các ca ca của nàng cũng vậy thì nàng sẽ làm như thế nào?"

"Còn có nhị tỷ nàng, về sau nàng làm sao đối mặt được với nàng ta đây?"

"Mẫu thân sẽ không trách muội, các ca ca cũng sẽ không!" A Đoàn ngẩng mạnh đầu, không chút do dự nói.

Ngô Đồng tất nhiên biết điều này, chỉ muốn chuyển dời sự chú ý của nàng mà thôi. Thấy nàng quả nhiên mắc câu, đưa tay lau nước mắt trên mặt nàng đi. "Vậy còn nhị tỷ của nàng? Chuyện hôm nay ủy khuất nhất là nhị tỷ nàng, nàng còn nói nguyên nhân là do nàng, vậy về sau nàng làm sao đối mặt được với nàng ta?"

trên lông mi A Đoàn còn vương giọt nước mắt, nghe được lời này cả khuôn mặt đều nhăn lại. Suy nghĩ thật lâu mới ủy khuất nói "không biết…" Lúc ấy đầu óc nóng lên, không muốn mẫu thân hiểu lầm Thái Tử ca ca, không nghĩ tới chuyện này!

Tuy chuyện ngày hôm nay cảm thấy có chút áy náy với Trần thị và những người khác, quấy rầy bọn họ vui vẻ, nhưng mà đối với Hứa Tâm Dao thì một chút cũng không. Ngô Đồng nghiêng đầu suy nghĩ một chút cười nói "Ta cũng không biết làm như thế nào đâu. Nhưng ta biết một câu, không nghĩ ra được cách giải quyết việc gì, hãy để thời gian giải quyết đi."

"Nếu nàng không biết làm thế nào đối mặt với nhị tỷ nàng, vậy thì trước hết không cần nhìn thấy nàng ta là được."

"Dù sao nàng cũng thường nói, nhị tỷ nàng không nhìn đến nàng, chắc nàng ta cũng không muốn gặp nàng."

"Nếu đã như vậy, thì chỉ cần không lui tới là được."

Thân mật với Hứa Tâm Dao cũng không phải chuyện tốt.

Nghe thấy những lời này, A Đoàn cúi đầu suy nghĩ. Mặc dù nhị tỷ tốt hơn đại tỷ nhiều, nhưng mà A Đoàn lại cảm thấy khách khí nhiều hơn. Đúng vậy, rất khách khí, không giống người thân chút nào, thậm chí còn không bằng Hoàng hậu nương nương thân mật với những tỷ muội khác trong cung. A Đoàn

cũng từng nghĩ đến, có phải nhị tỷ ghét mình hay không?

Hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, nếu đung là nhị tỷ ghét mình thì sẽ càng ghét hơn.

Vô cùng khổ não thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói "Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy…"

Ngô Đồng rất hài lòng với kết quả này, A Đoàn là đứa bé ngoan nói được làm được, nếu nàng đã nóikhông gặp, về sau nhất định sẽ không chủ động gặp mặt. không sợ nàng về nhà sẽ thân mật với Hứa Tâm Dao như kiếp trước. Vừa định khen nàng hai câu, nhưng mà nhìn hốc mắt nàng vẫn còn phiếm hồng nghĩ đến một việc.

Dừng một chút, giả vờ như không để ý hỏi.

"Miếng ngọc bội kia để ở chỗ nàng hay để ta giữ?"

Môi mím thành một đường, bình tĩnh nhìn ánh mắt A Đoàn, tay phải lặng lẽ đưa ra sau lưng A Đoàn, nắm thành quyền.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 40

" Ngọc bội?" A Đoàn ngây cả người, trực tiếp hỏi lại " Vì sao lại muốn đưa lại cho muội ngọc bội này?" Tuy rằng a nương nói khối ngọc bội kia đã từng là của mình, nhưng mà hiện tại chủ nhân cũng không phải mình nha. Đôi mắt to đen lung liếng nhìn qua, ánh mắt trong veo.

Ngô Đồng rủ mi mắt xuống, khụ một tiếng, có chút khô khốc, sau lưng tay nắm chặt chưa từng buông lỏng.

" không phải muội nói, muội cũng rất thích khối ngọc bội kia sao...."

Trong thâm tâm, Ngô Đồng cũng không hi vọng A Đoàn đem ngọc bội lấy lại. Khối ngọc bội này đối với Ngô Đồng mà nói, phía sau ẩn chứa ý nghĩa quá tàn khốc, tàn khốc đến nỗi nghĩ đến thôi cũng phí công. Chỉ là chủ nhân của ngọc bội kia là A Đoàn, tuy rằng bản thân nàng không cho là vậy. sẽ không đem ý nguyện của mình đặt lên người A Đoàn, nếu nàng vẫn thích như trong lời nói.....

A Đoàn cùng Ngô Đồng chung sống mấy năm nay, có lúc theo trực giác sẽ có thể biết hắn vui hay không vui.

Giống như hiện tại, sắc mặt Thái tử ca ca nhu hòa mặt mày như họa, nhưng mà A Đoạn lại cảm giác được hắn không muốn.

Đúng vậy, không muốn.

Miệng vểnh lên, lại hỏi " Chẳng lẽ Thái tử ca ca muốn đem ngọc bội giữ lại cho tỷ tỷ xinh đẹp kia?" Vừa ngừng lại nước mắt như viên ngọc nhỏ muốn tuôn ra tới nơi, chỉ cần Ngô Đồng dám không trả lời, sẽ lập tức khóc.

Bất đắc dĩ cười nhẹ, nắm đấm căng thẳng liền thả lỏng. Chính mình một lòng một dạ rối rắm như là chờ phán quyết, kết quả đổi lấy là không biết nên khóc hay cười. Mềm lòng nhéo nhẹ lên chóp mũi nhỏ của A Đoàn, tiểu nha đầu ghen tị, ăn dấm với "" chính mình"".

A Đoàn đang không vui, làm gì còn tâm tư chơi đùa! Cho dù Thái tử ca ca đang cười rất đẹp cũng không được!

Khuôn mặt nhỏ nhắn làm bộ mặt hung dữ "" Chính huynh nói, muốn hỏi gì liền hỏi, hiện tại ma trả lời, không được cười!""

Lắc đầu, vẫn không nhịn được cười "" không phải giữ lại cho tỷ tỷ xinh đẹp""

Lại không nói ngọc bội kia rốt cuộc lấy lại để làm gì, tuy vậy A Đoàn rất hài lòng. Bởi vì trước giờ Thái tử ca ca đều nói chuyện giữ lời, hắn sẽ không nói dối. Về phần nguyên nhân đến cùng vì sao, đã ném qua bỏ đi, sẽ chờ khi trưởng thành rồi biết, nước mắt muốn chảy ra lập tức đã thu trở về.

Vừa định vênh váo nói vài câu, kết quả bụng đột nhiên phát ra âm thanh.

A Đoàn nhướn mày, trực tiếp ấn bụng nhỏ của mình.

" Muội đói bụng....."

" Ha ha ha." Ngô Đồng không thể kìm nén cười ra tiếng, kéo A Đoàn vào trong ngực xoa nắn giày vò.

Nha đầu ngoan như vậy, sao có thể buông tay được.

Hai người trở lại chính sảnh thì một mặt cười tươi như hoa, một mặt nhu hòa sủng nịnh, liếc mắt một cái liền biết bầu không khí rất tốt. Điều này làm cho tâm tình chờ đợi của Trần thị cùng ba huynh đệ buông lỏng xuống. Tuy rằng A Đoàn tự nói nguyên nhân nhưng bọn họ không tin, khẳng định là Thái tử có nguyên do khác.

Lại không dám hỏi trực tiếp, hiện tại nhìn thấy bọn họ hòa hợp, cũng buông lỏng tâm tình. Trần thị sửa sang xong tâm trạng, tiến lên cười tiếp đón hai người ngồi vào vị trí dùng cơm, A Đoàn đi theo Trần thị về lại bàn tiệc, không nhìn đến nhị tỷ tỷ, ngay cả đại tỷ tỷ cũng không quan tâm. Hứa Tiêu Nhiên vẫn chú ý động tĩnh của A Đoàn, cứ tưởng rằng nàng sẽ hỏi, ngay cả cách viện cớ cũng đã nghĩ xong.

Nhưng mà A Đoàn nhìn một cái rồi tiếp tục cùng nương nói chuyện, căn bản không có ý muốn hỏi.

Thấy thế, cũng không để ý nữa, xoay người đi đến bên cạnh đại lão gia ở bên kia bàn tiệc.

A Đoàn còn nhỏ không thể uống rượu, các nô tài tâm phúc đều biết. Lấy nước thay rượu, xếp thành hàng đi tới chúc mừng A Đoàn, bắt đầu từ lão gia nô, nói ra lai lịch tuổi tác với A Đoàn, cứ như vậy thẳng một đường tới cuối, mất nửa canh giờ.

trên vũ đài đã bắt đầu khởi xướng hát hò, là thời điểm A Đoàn đại náo thiên cung, khắp nơi đều náo nhiệt bầu không khí, Ngô Đồng như có như không liếc mắt nhìn A Đoàn bên kia một cái, thấy nàng cười vui vẻ, nhớ tới nàng vừa rồi ní đói bụng, nhướn mày muốn đứng dậy lị bị Hứa Tiêu Nhiên ở bên cạnh đè xuống bả vai.

” Thái tử không cần lo lắng, nương đã cho nàng ấy ăn rất nhiều thức ăn, sẽ không làm A Đoàn đói bụng.’”

không chỉ mỗi Ngô Đồng để ý A Đoàn, bên này thời điểm ấy Hứa Tiêu Nhiên cũng chú ý đến động tĩnh của A Đoàn. Ngô Đồng gật đầu, nhìn thoáng qua nụ cười nhạt của Hứa Tiêu Nhiên, vẻ mặt ảm đạm không rõ.

Dùng qua bữa cơm chờ A Đoàn cùng Trần thị nói đủ lâu, Ngô Đồng mới dẫn nàng đi bãi tập ngựa.

Bãi tập ngựa này từng là biệt uyển của tiền triều hoàng gia trước, chỉ có người của hoàng tộc mới được đến nhưng là đến săn bắn. Khi hoàng thượng chấp chính nơi này liền mở rộng, mọi người ai cũng có thể đến. Hôm nay Thái tử muốn tới đây nên sớm đã biết tin tức, thật sớm đem người ngoài dọn sạch, làm tâm trạng Thái tử có thể thả lỏng.

Xuống xe ngựa, Ngô Đồng cùng người quản lý bãi tập nói chuyện, A Đoàn hoan hô vỗ tay một cái rồi chạy vội ra bên ngoài.

thật lớn!

hiện tại đã là giữa thu, dưới đất đều là lá cây khô vàng, liếc mắt nhìn nhìn đồng cỏ, có vẻ trống trải mênh mông. Nhưng mà A Đoàn lần đầu tiên nhìn thấy cảnh sắc như vậy, ở tong cung quen nhìn cảnh sắc phồn hoa, đột nhiên nhìn thấy loại không khí thê lương, cảm thấy lạ.

Chỗ này chạy đến chỗ kia sờ, sờ đến khi tiếng cười như chuông bạc cất lên.

Gió thu nhẹ nhàng, thổi loạn vạt áo Ngô Đồng, tóc A Đoàn cũng bị thổi rối bời, vậy mà nàng còn cười vui vẻ, chơi hăng say, thoạt nhìn giống nha đầu bị ngốc. Phất tay đáp lời cho hạ nhân đi xuống, khoanh tay lẳng lặng nhìn A Đoàn, nhìn nàng cười, nhìn mặt nàng, đột nhiên nghĩ tới bộ dạng nàng khi lớn lên.

Nghĩ tới đại hôn khi vừa vén khăn voan đỏ, khi ngượng ngùng cười.

Đều nói tân nương tử là lả thời khắc đẹp nhất cả đời của nữ tử. A Đoàn cũng vậy. Tân hôn là lúc A Đoàn, là nàng khi lớn lên khi sống trong thời kỳ vừa tối vừa sáng, dù cho đã đi theo mẫu hậu học nhiều năm như vậy, vẫn còn giữ nét khờ dại tươi sáng. Chỉ là khi đó mình là thiếu niên tự cao, Hoàng Hậu ngưỡng mộ trong lòng mình cho rằng đấy là điều đương nhiên.

Cũng không phải không quý trọng, chỉ là không đáp lại nàng thật nhiều, chỉ cảm thấy, nên như thế.

Khi động phòng uyển chuyển hầu hạ, phòng Hồng Tụ thêm hương, đem tĩnh lặng triền miên tràn đầy yêu thương, tình cảnh này cũng chưa bao giờ quên, khắc cốt ghi tâm. Đó là hồi ức nửa đời sau nhớ lại, A Đoàn đã đi rồi, bản thân lại cảm thấy nàng vẫn còn bên cạnh, càng nghĩ, chỉ có ký ức tốt đẹp nhất, đau lòng đến động lòng người.

không nghĩ tới, chính mình sai rồi. Trong trí nhớ nụ cười yếu ớt kia, cũng không phải thời điểm nàng thoải mái nhất. Vừa vén khăn voan, ngoại trừ nàng ngượng ngùng, đáy mắt còn có chờ đợi, bất an, run nhè nhẹ.

A Đoàn, cũng có lúc cười to vui vẻ, chỉ là mình bỏ lỡ, kiếp này mới có thể nhìn thấy.

A Đoàn giống như ngựa non thoát cương điên một trận mới dừng lại, sau đó trực tiếp đặt mông ngồi trên mặt đất, không ngừng thở dốc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, còn đang không ngừng cười. Nghỉ một hồi chớp chớp mắt, Thái tử ca ca đâu? Suy nghĩ đến đây, tay đã chống dưới đất muốn đứng dậy.

Kết quả vừa động một chút, kinh ngạc nhìn đột nhiên vó ngựa màu đen xuất hiện. Khẽ nhếch miệng chậm rãi ngẩng đầu, là một tuấn mã toàn thân ngăm đen, thấy A Đoàn nhìn nó, ngửa đầu phát ra tiếng phì phì trong mũi, vó ngựa cũng nâng lên. A Đoàn ngây khuôn mặt nhỏ, từ từ chuyển mông mình về phía sau...

” Ha.’” Phía trên truyền đến tiếng cười khẽ.

”Thái Tử ca ca!” Bĩu môi một cái dáng vẻ tủi thân, con ngựa này thật lớn thật là dọa người, so sánh với An Dương Tiểu Hồng một chút cũng không giống!

Tiểu Hồng vừa xinh xắn vừa ngoan, lấy can đảm đi sờ đầu nó lúc thì nó có thể thẹn thùng, còn có thể trốn sau người khác. Dáng vẻ không giống như con ngựa này, nhìn một cái có thể thấy cơ bắp mạnh mẽ, nếu con ngựa này đạp người mình, nhất định sẽ đạp thành bánh thịt. Nghĩ tới điều này, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn như trước, chỉ là yên lặng tăng nhanh tốc độ lùi về sau.

Ngô Đồng nhìn A Đoàn sợ thành như vậy còn cố giả vờ bình tĩnh, hoàn toàn bị lấy lòng, ở trên ngựa cười to. Kéo dây cương, một cái xoay người liền từ trên ngựa nhảy xuống, vỗ vỗ đầu ngựa đi tới chỗ A Đoàn đang ở thật xa, đưa tay bóp bóp mặt nàng.

” Muốn cưỡi không?”

Tầm mắt A Đoàn thủy chung không rời khỏi tuấn mã, nghe vậy thành thật lắc đầu “ không dám.”

không phải không muốn cưỡi, mà là không dám cưỡi. Nếu đã không phải không muốn, vậy thì tốt rồi.

Chống đầu gối đứng dậy, cũng đem A Đoàn từ mặt đất kéo dậy, A Đoàn đứng lên nháy mắt liền trốn sau lưng Ngô Đồng. Ngô Đồng đưa tay xoa xoa đầu nàng, thoáng dùng sức lôi kéo nàng đi tới tuấn mã bên cạnh. Sờ đầu ngựa cúi đầu nhìn A Đoàn giới thiệu “ Đây là A Mặc, là bạn của ta, khi 8 tuổi phụ hoàng đã đưa cho ta”

Nghe được Ngô Đồng gọi tên nó, đầu ngựa ngửa lên, lại một lần phát ra tiếng phì phì trong mũi, sau đó cúi đầu, cọ và lòng bàn tay Ngô Đồng.

A Đoàn cẩn thận thăm dò, nhìn A Mặc khai hỏa mũi lại muốn trốn về, nhưng nhìn thấy bộ dạng nó cọ vào tay Ngô Đồng, vừa mới còn hung dữ, lúc này lại thây đổi ngoan ngoãn như vậy.

” Bạn?”

” Đúng vậy, lúc đến bên cạnh ta nó vẫn là ngựa non, chưa thành niên lại dã tính khó thuần, ta hao tốn thật nhiều thời gian mới thuần được nó. Nó ở bên ta lớn lên, mấy năm nay mỗi khi săn bắn, đều là nó ở bên ta.’”

Toàn thân A Mặc tối đen lại là bảo mã tốt nhất (BMW), phụ thân nó là Mã Vương trên thảo nguyên xa xôi. Tuy rằng lúc đưa đến bên cạnh Ngô Đồng nó còn là ngựa non, lại so với ngựa non bình thường hung dữ hơn nhiều. Lúc ấy Ngô Đồng tuổi cũng nhỏ, quả thật hao tốn nhiều thời gian mới chiếm được lòng tin của nó.

nói xong cũng mặc kệ A Đoàn ngây người, hai tay ôm lấy, trực tiếp dùng sức, đem A Đoàn ôm lên lưng ngựa.

A Đoàn chợt bị ôm lên ngựa, hoảng hốt sợ hãi, đúng lúc A Mặc tung vó, khí lực rất lớn, A Mặc không thoải mái lắc đầu, thân mình cũng run run, tưởng rằng đem A Đoàn hẩy xuống. A Đoàn còn không kịp kinh hãi, Ngô Đồng vỗ vỗ thân A Mặc liền an tĩnh lại, tuy rằng vẫn không thoải mái lắc đầu.

Xoay người lên ngựa.

Hai tay giữ chặt dây cương đem A Đoàn ôm vào trong ngực. Khom người cằm dựa vào bả vai A Đoàn, cảm thấy nàng hơi run, thấp giọng trấn an “ không phải sợ, có ta ở đây.’” Ôn hòa hô hấp bên tai, A Đoàn nghiêng đầu nhìn ánh mắt Ngô Đồng, bình tĩnh nhìn một hồi lâu, chậm rãi buông lỏng tay ra.

” thật ngoan” Cúi đầu hôn hai má A Đoàn.

Lại ngẩng đầu hăng hái, híp đôi mắt ngẩng đầu nhìn về phía xa.

” Ngồi yên.’”

Hai chân thúc vào bụng ngựa, roi giương lên, A Mặc chi nâng cao người mình một cái, sau đó nhanh chóng chạy.

Hai bên cảnh sắc không ngừng lui về phía sau, tầm mắt A Đoàn có chút trôi nổi nhìn không rõ, A Mặc chạy thật nhanh. Mỗi khi xóc nảy đều làm cho A Đoàn tưởng mình sẽ rơi xuống, nhưng mà lúc ấy hai bên cánh tay cùng lồng ngực sau lưng sẽ đem nàng che chở chặt chẽ.

không phải sợ, có ta ở đây.

A Đoàn hơi hơi ngửa đầu nhìn giống như mặt trời ngày càng gần, đột nhiên bay qua một đám chim nhạn. A Mặc giống như càng thêm hưng phấn, không cần Ngô Đồng vung roi liền tự mình đẩy nhanh tốc độ, giống như muốn vượt qua chim nhạn vậy. Từ đầu A Đoàn lên ngựa vẫn mím chặt môi giờ chậm rãi buông lỏng ra, thậm chí nhắm mắt cảm nhận tốc độ của gió.

An Dương, ta cũng thích cưỡi ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Editor: Tống Thiên Ân

Hôm nay A Đoàn vừa vui vừa không vui.

Vui vì được chơi cả ngày cùng Thái tử ca ca, còn được tặng Tiểu Bạch đẹp hơn nhiều so với Tiểu Hồng. không vui chính là mông có chút đau...

không biết có phải vì lí do đó hay không mà buổi tối khi tham gia Trung thu yến trong cung, A Đoàn không ngừng uốn qua uốn lại, ngồi kiểu gì cũng không thoải mái, thậm chí còn bị Hoàng hậu nương nương nhìn mấy lần. Mọi lần tham gia yến hội đều ngồi cùng một chỗ với An Dương nên Hoàng hậu nương nương cũng thường xuyên nhìn về phía này.

Nhưng tại sao hôm nay lại cảm thấy có gì đó không đúng, không phải nhìn An Dương mà là nhìn mình sao?

Lúc An Dương kéo A Đoàn lại, không hề do dự mà đánh lên mông A Đoàn một cái. A Đoàn mở to hai mắt, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, đánh một cái lên móng vuốt của An Dương "Ngươi làm gì vậy!"

An Dương kinh ngạc nhướng mày, khom người xuống nhìn mông A Đoàn.

"Ta đã sớm muốn hỏi ngươi, ngươi làm sao vậy? Hôm nay ngươi cứ cựa quậy mãi, như có rận trên người vậy, mẫu hậu cũng đã nhìn ngươi rất nhiều lần." không chỉ A Đoàn phát hiện mà ngay cả An Dương cũng biết rồi. A Đoàn chưa kịp trả lời thì An Dương lại nói tiếp "không lẽ ca ca đánh ngươi sao?"

"Lúc nãy ta nhìn thấy ca ca đang cười!"

hắn đương nhiên là cười rồi! Là mình năn nỉ cưỡi ngựa vòng quanh nhiều vòng, Thái tử ca ca nói cưỡi nhiều người sẽ đau nhức, hắn tất nhiên là muốn chế giễu! Nhưng những lời này không dám nói cho An Dương nghe. An Dương biết rõ hàng năm sinh nhật Thái tử ca ca đều mang mình ra ngoài chơi nhưng không biết hôm nay đi cưỡi ngựa nha!

Liếc nhìn An Dương vẫn mặc kị trang như trước, A Đoàn lặng lẽ chôn bí mật này vào lòng.

Thấy A Đoàn nãy giờ không nói gì, An Dương sốt ruột, mày liễu nhíu chặt"Wow, ca ca đánh nữ nhân? Hơn nữa còn là đánh ngươi?!! Ta đi tìm hắn nói chuyện!" Lời còn chưa nói hết người đã xoay lại muốn đuổi theo Ngô Đồng. A Đoàn vội vàng nhào đến chỗ An Dương, trực tiếp ôm ngang hông An Dương không cho đi.

"Buông ra, hôm nay ta muốn cho hắn một bài học!"

"hắn nghĩ hắn là nam nhân nên có thể đánh ngươi sao?"

Lúc này mọi người đều đã về, An Dương với A Đoàn lại đi cuối nói chuyện, xung quanh toàn là cung nữ thái giám, nghe được lời An Dương nói chỉ dám cúi đầu không lên tiếng. A Đoàn vừa vui vừa chột dạ, vui vì An Dương thực sự coi mình là bạn tốt, chột dạ vì mình vẫn không dám nói cho nàng chuyện hôm nay.

Ghé vào tai An Dương nói nhỏ "không phải đâu, hôm nay ta mới bị ngã..."

An Dương ta sai rồi, sau này ta sẽ đối xử với ngươi thật tốt!

"thật sao?" An Dương nghi ngờ hỏi.

"thật!" không ngừng gật đầu.

Nhìn A Đoàn một lúc mới miễn cưỡng tin nàng đang nói thật.

"Được rồi, ta cũng biết ca ca không có khả năng đánh ngươi, hắn đối với ngươi tốt như vậy, hận không thể hái trăng hái sao xuống cho ngươi, làm sao có thể đánh ngươi được."

"Vậy ngươi nhanh trở về nghỉ ngơi đi, ta cũng về đây, mấy hôm nay đều ngủ không ngon."

nói xong cũng không đợi A Đoàn trả lời đã phất tay đi ra ngoài, vừa đi vừa ngáp. Nếu hôm nay không phải là Trung thu yến nàng đã không đến đây rồi, không có gì thú vị, chỉ nhìn một đống người ăn cơm sau đó ngắm trăng, còn không bằng đi ngủ. Mấy ngày nay vì làm Phấn Đô Đô cho A Đoàn mà đã rất lâu không được ngủ một giấc ngon rồi.

A Đoàn nhìn bóng lưng An Dương ngày càng đi xa, trong lòng cực kì áy náy.

Lúc A Đoàn đi ra ngoài, ngoại trừ nô tài thì những người khác đã đến nơi rồi, dẫn người đi ra thì thấy trước cửa ra vào có một người đang đứng chắp tay, đầu hơi ngửa lên ngắm trăng. A Đoàn không cần nhìn cũng biết đó là ai, nhất định là Thái tử ca ca! Muốn chạy tới nhưng mông truyền đến từng trận đau đớn...

Chậm rãi đi từng bước một.

Ngô Đồng quay lại, thấy mặt A Đoàn nhăn lại thành một nắm nhỏ thì nở nụ cười, bước lên hai bước đem người đang đi đến bế lên, thấp giọng hỏi"Còn rất đau?" A Đoàn đáng thương vâng một tiếng, sau đó khong được tự nhiên mà vặn vẹo thân thể nhỏ nhắn "Thái tử ca ca huynh thả muội xuống, muội có thể tự đi được."

A Đoàn được Ngô Đồng ôm đã thành thói quen, nhưng chỉ được ôm tại Đông cung hoặc nhà của A Đoàn. Như hôm nay trực tiếp ôm về đến nhà rất ít khi xảy ra. Hoàng hậu nương nương nói trước kia lúc 3 tuổi thì có thể làm như vậy, nhưng từ khi A Đoàn biết đi thì không thể ôm trước mặt người ngoài nữa.

Ngô Đồng trực tiếp vỗ vào mông A Đoàn một cái, tiểu nha đầu lập tức ngừng giãy dụa, nằm sấp không nhúc nhích. Lại nghiêng đầu nhìn, cái miệng nhỏ đã trề ra rồi. Ngô Đồng vừa đi vừa khẽ ngẩng đầu, đêm nay ánh trăng không sáng, đã bị mây che gần hết, chỉ có thể nhìn thấy hình tròn như ẩn như hiện.

"Hôm nay rất vui sao?"

Có lẽ do đêm quá yên tĩnh hoặc do ánh trăng làm lòng người cảm thấy dễ chịu hơn mà giọng của Ngô Đồng cũng nhuốm vẻ mờ ảo.

"Vui!" A Đoàn không chút do dự trả lời. Dừng lại một chút rồi nói "Chỉ là cảm thấy thật có lỗi với An Dương, biết rõ là An Dương thích cưỡi ngựa như vậy mà vẫn chưa nói cho nàng biết."

Giọng tiểu nha đầu có chút buồn bã, mắt Ngô Đồng vẫn nhìn về phía trước, tay thì đưa lên vỗ nhẹ vào đầu A Đoàn.

"không sao, lần sau lại cho nàng và An Dương đi."Là cho đi, không phải dẫn đi.

"thật sao?" A Đoàn chống hai tay lên bả vai Ngô Đồng, nhìn mặt Ngô Đồng vui vẻ hỏi, dưới ánh trăng, đôi mắt to tròn tỏa sáng lấp lánh. Ngô Đồng gật đầu, trong đêm tối nên nhìn không rõ nét mặt. A Đoàn cũng không phát hiện, vui vẻ thơm một cái lên mặt Ngô Đồng.

"Thái tử ca ca là tốt nhất!"

Hôm nay là Trung thu nên trong cung đương nhiên đã được trang trí đẹp đẽ, chỉ cần hơi liếc mắt là đã có thể thấy được cái đèn lồng to màu đỏ treo hai bên đường, phía dưới lại có đủ loại hoa cúc đầy màu sắc. A Đoàn ghé vào vai Ngô Đồng nhìn những cây hoa cúc, không đẹp như ban ngày, ban đêm từ trên nhìn xuống có cảm giác lạnh lẽo.

Người bất giác run rẩy.

Ngô Đồng tưởng nàng lạnh liền đem suy nghĩ trong đầu ném qua một bên, đưa tay kéo áo choàng trên người A Đoàn kéo lại, nhanh chóng đi về phía Đông cung. Chỉ khoảng nửa khắc, đoàn người đã đến Đông cung, A Đoàn cho rằng Ngô Đồng sẽ như những lần trước được đưa về phòng ngủ của mình sau đó dỗ mình ngủ.

Hôm nay sao lại đi về tẩm cung của Thái tử ca ca? A Đoàn không hiểu gì ngồi trên giường của Ngô Đồng, không được tự nhiên cựa quậy. không phải vì mông đau, mà là không quen đến tẩm cung của Thái tử ca ca. Thái tử ca ca hình như rất thích màu đen, ngay cả chăn đệm cũng là màu đen.

Cúi đầu nhìn cái váy màu xanh nhạt trên người mình, lại quay qua nhìn màn che màu đen.

Cảm giác có chút không hợp nhau...

Ngô Đồng ngồi xổm trước mặt A Đoàn giúp nàng cởi giày. Ngẩng đầu nhìn A Đoàn có chút không tự nhiên, yếu ớt cười.

"Hôm nay ngủ cùng Thái tử ca ca được không?"

Ngủ cùng với Thái tử ca ca rất bình thường, phần lớn đều là Thái tử ca ca ngủ cùng mình, hắn dỗ mình ngủ xong mới quay về tẩm cung của mình, ngủ lại tẩm cung của Thái tử ca ca, hôm nay là lần đầu tiên. A Đoàn không biết vì sao, có cảm giác hôm nay Thái tử ca ca rất lạ, đặc biệt sau khi Thái tử ca ca một mình nói chuyện với Hoàng hậu nương nương gần nửa canh giờ.

Vốn muốn hỏi nhưng lại lập tức bị mang đi yến hội.

Hai tay chống bên giường, chân đung đưa.

"Thái tử ca ca kể chuyện hải ngoại cho muội nghe đi!"

"Ở đó nữ nhân có thể tự mình đưa hưu thư, còn có thể ra ngoài làm việc nữa."

Ngô Đồng thích đọc sách, cả hai đời đều thích. Nước ngoài, hải ngoại, những chuyện kì lạ cũng thích xem. Ngô Đồng cũng không tự mãn cho rằng quốc gia của mình là mạnh nhất nên thường xuyên sưu tầm những điều có ích từ các nước khác, cũng thường xuyên thỉnh giáo các giáo sĩ từ ngoài. Sở thích

đọc sách của Ngô Đồng và A Đoàn không giống nhau. Ngô Đồng thích đọc các loại sách thiên văn, các câu chuyện kể cho A Đoàn nghe thực ra không phải vì thích mà đọc.

Khi tẩm cung của A Đoàn bị thiêu hủy, lửa lan ra rất nhanh, tẩm cung bị thiêu rụi còn tất cả những thứ khác đều được cất giữ trông coi rất cẩn thận.

Thời gian rảnh đều ở tẩm cung của A Đoàn, chủ nhân nơi này không còn, chỉ còn đồ dùng của chủ nhân tẩm cung. Về sau phát hiện thư phòng của A Đoàn cũng có rất nhiều sách giống thư phòng của mình, toàn bộ sách đều đọc qua một lần nên biết nàng thích loại sách như thế này.

Sách đầy thẻ đánh dấu có chú thích do A Đoàn tự viết, có những quyển đọc nhiều lần, trang sách đều cong lên. Những lời phê bình chú thích kia đọc qua có vẻ là bình thường, nhưng nếu cẩn thận đọc thì có thấy được sự hâm mộ. Nhưng sự hâm mộ này cũng không phải ở cuốn nào cũng có, chỉ còn lại tuyệt vọng.

Sách nàng đọc, đều là những cuốn này.

Khi đó mình đã có thể hiểu cuộc sống mà A Đoàn mong muốn như thế nào.

Cảm thấy có chút không tưởng tượng được, lại có chút đương nhiên. không thể tưởng tượng nổi chính là không thể ngờ đến A Đoàn lại có suy nghĩ như vậy, hoàn toàn trái ngược với những gì đã được dạy từ nhỏ. Đương nhiên chính là nam nhân yêu cần nữ nhân thủy chung, vậy mà chính mình lại... Để tay lên ngực tự hỏi, nếu như lúc trước biết rõ suy nghĩ của A Đoàn thì sẽ nói gì?

sẽ rất kinh ngạc, nhưng sẽ không trách cứ nàng, chỉ là không biết nên làm thế nào. Phải làm như thế nào để có thể vừa thực hiện được mong muốn của A Đoàn vừa không để con dân cùng triều thần thất vọng.

Điều này ở đời trước đều không có suy nghĩ cẩn thận, lúc này A Đoàn đã qua đời, điều bản thân hay làm nhất lúc đó chính là ngẩn người. Còn bây giờ vì A Đoàn đang còn nhỏ, nàng không hiểu tình yêu là gì.

Thế nhưng, tại sao mình lại chủ động kể cho nàng những chuyện này?

Bản thân Ngô Đồng cũng không biết.

Để cho nha hoàn lui xuống, tự mình cởi áo khoác, sau đó cũng học A Đoàn chống hai tay lên giường, nghiêng đầu hỏi "A Đoàn cũng thích nơi đó sao? Thích ở đó nữ nhân có thể tự do làm gì cũng được?" A Đoàn bĩu môi cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng nét mặt phân vân.

"Muội cũng không biết có phải là thích hay không, chỉ là cảm thấy rất kì lạ, không nhịn được mà muốn biết nhiều hơn nữa..."

không nhịn được muốn biết thêm là thích rồi.

thì ra nàng vẫn luôn như vậy, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết.

Bỗng nhiên cảm thấy như trút được gánh nặng nhưng lại cảm thấy áp lực lớn hơn, trong lòng thở dài một hơi, đưa tay lên xoa đầu A Đoàn "Muốn nghe chuyện thì nhanh đi tắm rửa đi." A Đoàn hoan hô một tiếng, nhanh chóng đi giày rồi chạy ra ôn tuyền đã sớm được chuẩn bị tốt.

Nếu đó là những gì nàng muốn, vậy...

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Editor: Tống Thiên Ân

Kể chuyện xong A Đoàn vẫn không buồn ngủ, mở to mắt nhìn chằm chằm Ngô Đồng. Ngô Đồng dựa nửa người vào giường, cánh tay tùy ý để trên đỉnh đầu A Đoàn, thấy nàng nhìn mình, sóng mắt lưu chuyển, khóe miệng hơi nhếch lên, nhẹ nhàng nhìn nàng"Còn không ngủ?"

A Đoàn đem cái tay không yên phận của Ngô Đồng đẩy ra, từ trên giường ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn có biểu cảm quái dị.

"Tại sao lại khác mọi ngày như vậy?"

"Cái gì?"

Cổ vươn cao, nói một cách rất đương nhiên.

"Tiểu Giang công công nói, quan tâm quá mức bình thường không phải dối trá thì cũng là ăn trộm! Thái tử ca ca hôm nay huynh rất khác nha, tuy hôm

nay là sinh nhật muội nhưng những năm trước huynh không có như hôm nay, cả đêm đều cười! Cười lại còn rất dọa người nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hôm nay huynh cùng Hoàng hậu nương nương đã nói chuyện gì?"

Rất nhiều câu hỏi được ném ra, Ngô Đồng âm thầm quyết định hôm sau phải dạy dỗ Giang Vạn Lí cho tốt.

Ngô Đồng vẫn nhẹ nhàng cười như trước, hơi cúi đầu đưa tay chỉnh lại vạt áo cho A Đoàn, sau đó nhẹ véo má A Đoàn, ẩn sau sự vui vẻ trong mắt là đau thương A Đoàn không nhìn ra.

Kiếp này, ta sẽ cho nàng sự tự do, sẽ không để cuộc sống nàng bị người khác sắp xếp, nàng có thể tự làm chủ cuộc sống của mình.

"Hôm nay mẫu hậu nói rất đúng, ngày mai sẽ cho muội về nhà."

Mặt A Đoàn đang tươi cười liền cứng lại, rất lâu sau vẫn không có phản ứng, mình, mình bị đưa đi? Mắt chớp chớp, nước mắt cũng sắp trào ra "Thái tử ca ca huynh không quan tâm đến muội nữa?" Cố nén nước mắt nhưng tay đã nắm chặt lấy tay Ngô Đồng.

Trong đôi mắt to tràn ngập hoảng sợ, hô hấp như ngừng lại.

Thấy A Đoàn như vậy Ngô Đồng nên an ủi nhưng trong lòng lại thấy rất vui. Hóa ra cố gắng của mình không phải là phí công, có phải A Đoàn không nỡ rời xa mình? Đưa tay vỗ vỗ lên tay A Đoàn nhu hòa nói "Đừng sợ, không phải là không quan tâm nàng, mà là ta phải đi nên nàng cũng không cần phải ở trong cung."

nhẹ nhõm thở ra một hơi, không phải là không quan tâm mình. Sau đó lập tức phản ứng kịp, sao lại là ta phải đi? Đây là hoàng cung, là nhà của Thái tử ca ca nha!

"Huynh muốn đi đâu?"

"Ra nước ngoài du học."

Du học? A Đoàn cũng biết cái này bởi đại ca nhà mình cũng chuẩn bị ra nước ngoài du học. Đa số nam nhân nói chung đều như vậy, điều kiện gia đình tốt liền có thể ra nước ngoài du học từ năm mười một mười hai tuổi, ít nhất ba năm còn nhiều thì cũng năm năm sau đó mới có thể trở về chuẩn bị thi cử, đó là người bình thường, tại sao Thái tử ca ca cũng muốn?

A Đoàn không biết nên nói như thế nào, nhưng có cảm giác Thái tử ca ca đi du học có gì đó không đúng?

Khuôn mặt nhăn lại thành một nắm nhỏ, nghĩ mãi cũng không biết nguyên nhân là gì, Ngô Đồng cũng không giải đáp thắc mắc của A Đoàn, chỉ gật đầu"Đúng, ta muốn ra ngoài vài năm, trong cung cũng không có người chăm sóc nàng, mẫu hậu dạy An Dương cũng đã đủ mệt nên ta nghĩ nên để nàng về nhà thì tốt hơn."

"A."

A Đoàn nhìn Ngô Đồng, sau đó quay lại giường, đưa lưng về phía Ngô Đồng nằm xuống.

"Muội ngủ đây, mai còn phải về nhà sớm."

Giọng rất bình tĩnh.

Ngô Đồng đưa tay vuốt tóc A Đoàn, không có phản ứng. Bất đắc dĩ lắc đầu, cũng nằm xuống, kéo A Đoàn ôm vào trong ngực, cằm để trên đỉnh đầu nàng. "Ta biết nàng không vui, nhưng việc này ta phải làm, ta là Thái tử, những việc như thế này không thể tránh được, ta muốn làm gương cho mọi người."

"Nhiều nhất là năm năm ta sẽ quay về."

A Đoàn vẫn không nói lời nào, một mực đưa lưng về phía Ngô Đồng, một chút phản ứng cũng không có, giống như đã ngủ rồi.

Thở dài một hơi, cằm cọ nhẹ trên đỉnh đầu A Đoàn.

"Giang Vạn Lí sẽ theo nàng về nhà, hắn sẽ luôn theo nàng. Mặc dù nàng không còn ở trong cung nhưng ta biết nàng và An Dương tình cảm rất tốt, ta sẽ cho Giang Vạn Lí lệnh bài, nàng muốn muốn lúc nào cũng được, muốn tìm An Dương lúc nào cũng được."

"Ta không ở cạnh chăm sóc, nàng phải nhớ ăn cơm đúng giờ, không được ăn kiêng, phải đi ngủ đúng giờ, không thể ham chơi rồi lại ngủ muộn..."

Đây là lần đầu tiên Ngô Đồng nói nhiều như vậy. A Đoàn chợt xoay người lại, nước mắt đã sớm tràn ra "không thể ba năm sao? Đại ca muội đi có ba năm, tại sao Thái tử ca ca lại muốn đi năm năm?"

Ba năm? Ba năm sau, nàng tám tuổi có khác gì bây giờ?

"Đừng khóc." Cúi đầu hôn nhẹ lên mắt A Đoàn, giọng có chút run rẩy.

”Ba năm với năm năm cũng không khác nhau mấy, ta đồng ý với nàng ta sẽ trở về nguyên vẹn, nhưng nàng cũng phải đồng ý với ta, trong khoảng thời gian ta không ở đây phải đối xử tốt với bản thân mình, muốn khóc thì khóc, muốn nháo thì nháo, không được để trong lòng, không được tự một mình gánh vác.”

”Được chứ?”

A Đoàn không trả lời, chỉ nhào vào lòng Ngô Đồng im lặng khóc. thật lâu sau mới rầu rĩ nói “Thái tử ca ca muội không nỡ để huynh đi, huynh đi rồi không có ai nhắc muội ăn cơm, cũng không có ai che chở cho muội và An Dương, cũng không có người kể chuyện cho muội nghe, cũng không có người đẩy xích đu cho muội...”

Ngô Đồng ôm A Đoàn thật chặt, mắt đã hơi hồng hồng nhìn chằm chằm vào đỉnh màn.

”sẽ rất nhanh thôi, khi lá cây ngô đồng rụng lần thứ năm, ta sẽ trở lại...”A Đoàn không biết mình đã ngủ như thế nào, hình như là khóc mệt quá rồi ngủ? Cả đêm ngủ không ngon, luôn nằm mơ, đều là mơ về Thái tử ca ca. Thái tử ca ca đi rồi, Thái tử ca ca không trở lại, Thái tử ca ca trên đường gặp người xấu.

Tất cả đều hỗn loạn, không có một giấc mơ đẹp.

Trời vừa sáng liền tỉnh, ngây ngốc nhìn một lúc lâu, bên ngoài đã sớm không còn một bóng người. Từ trên giường bước xuống, lớn tiếng gọi “Người đâu?” Bên ngoài truyền vào tiếng bước chân, Giang Vạn Lí nhanh chóng đi vào “cô nương đã dậy?” Trước sau như một quan tâm nhưng A Đoàn biết rõ đã xảy ra chuyện.

Bởi Giang Vạn Lí không cười.

Như đã hiểu ra điều gì, giọng nói kinh ngạc hỏi “Thái tử ca ca đã đi rồi?”

Giang Vạn Lí nhìn trong mắt A Đoàn là bất an cùng đau lòng, vừa hỏi xong mặt liền nhanh chóng trắng bệch, làm cho người khác nhìn không khỏi đau lòng “Nô tài nghĩ có lẽ Thái tử điện hạ không muốn rời xa cô nương, không muốn thấy cô nương đau lòng nên mới lựa chọn đi mà không từ biệt, cô nương đừng buồn, khoảng vài năm sẽ trở về.”

đi thật...

A Đoàn cúi đầu nhìn tấm đệm màu đen, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Giang Vạn Lí không nói gì, khóc được mới là chuyện tốt, chỉ im lặng đứng cạnh. Mặc dù Thái tử mới chính là chủ tử của mình nhưng nhìn thấy A Đoàn như vậy, Giang Vạn Lí thật sự không nỡ, thậm chí còn oán trách Ngô Đồng.

cô nương còn nhỏ như vậy mà tại sao Điện hạ lại nhẫn tâm như thế...

Rất lâu sau mới nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của A Đoàn.

”Tiểu Giang công công, bây giờ ta về nhà có được không, ngày mai mới đến tạm biệt An Dương cùng Hoàng hậu nương nương có được không?”

”Chúng ta bây giờ có thể trở về nhà, cô nương đừng khóc!”

Giang Vạn Lí lúc nãy sẽ không làm trái theo ý A Đoàn, lập tức phân phó người đi chuẩn bị xe ngựa, trước tiên đưa A Đoàn về, còn đồ vật thì có thể từ từ sắp xếp, cái gì cũng được chuẩn bị sẵn.

A Đoàn giống như người ngốc, hồn bay phách lạc lên xe ngựa, không quay lại nhìn Đông cung một lần. Giang Vạn Lí nghiêng đầu nhìn về hướng khác, mày nhíu lại, thở dài một tiếng, cuối cùng không nói gì, nhảy lên xe ngựa vung roi đi về phía trước. Xe ngựa phát ra tiếng lộc cộc, dần dần đi đến cửa cung.

Ngô Đồng chắp tay đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn xe ngựa đang dần dần đi xa.

A Đoàn, nàng phải sống thật tốt.

Chờ ta trở lại.

Trần thị đang dùng điểm tâm chợt nghe người thông báo Tam cô nương trở về, nhanh chóng đứng dậy đi ra sân, mới sáng sớm sao lại về? A Đoàn từ trên xe ngựa nhảy xuống chạy về đại sảnh, thấy Trần thị, nước mắt mới khô lại như đê vỡ, nhào vào ngực Trần thị khóc lớn.

Trần thị vừa vỗ về A Đoàn vừa dùng mắt hỏi Giang Vạn Lí.

Sao lại như vậy?

Giang Vạn Lí không có trả lời câu hỏi của Trần thị, chỉ nói “Phu nhân hiện tại có thể phân phó người quét dọn viện của cô nương, từ hôm nay trở đi cô nương sẽ về nhà ở.”

Việc Thái tử muốn đi nước ngoài học Hoàng thượng chưa tuyên bố, mình cũng không biết nên nói như thế nào.

Giang Vạn Lí vừa nói xong, Trần thị kích động đến ngay cả việc vỗ lưng cho A Đoàn cũng ngừng lại, vừa mừng vừa sợ, thế này là thế nào? Con gái trở về là chuyện tốt, nhưng sao lại đột nhiên trở về? Là Hoàng hậu nương nương ghét bỏ hay là cãi nhau với Thái tử điện hạ? Trần thị có quá nhiều câu hỏi nhưng nhìn nét mặt của Giang Vạn Lí thì biết rõ hắn sẽ không trả lời.

Miễn cưỡng đem những vấn đề này bỏ qua một bên, ôm A Đoàn đi vào phòng, trước tiên dỗ con gái đã, cái gì cũng để sau bàn đi.

Hỏi Giang Vạn Lí thì hắn cái gì cũng không nói, A Đoàn chỉ khóc mà không có trả lời câu hỏi của Trần thị. Cũng may Trần thị chỉ đợi một canh giờ, Đại lão gia đã đi vào đại sảnh, không để ý A Đoàn đã về, vẻ mặt tức giận, trực tiếp lớn tiếng "Quả là làm liều, Thái tử sao có thể ra nước ngoài du học được?"

A Đoàn mãi mới hết khóc, nghe được lời Đại lão gia nói lại im lặng rơi nước mắt.

Trần thị vừa cầm khăn lau mặt cho A Đoàn vừa hướng Đại lão gia hỏi "Thái tử sao có thể đi du học được, Hoàng thượng đồng ý rồi sao?"

Đại lão gia tức giận ngồi trên ghế thở hổn hển.

"Ai nói không thể? Tuy đi du học giúp nâng cao kiến thức là chuyện tốt nhưng Thái tử không thể đi! Thái tử của một nước, không thể lấy việc này ra đùa được! Lại còn là trò thông báo cho cả thiên hạ biết, thiên hạ mới thái bình, còn không biết có bao nhiêu người đang rục rịch, Thái tử lại gióng trống khua chiêng đi ra ngoài du học, cho dù mang theo thị vệ cũng không được!"

"Vậy các ngươi đều phản đối, Hoàng thượng còn có thể đồng ý cho Thái tử đi du học sao?" Trần thị không hiểu được cũng không thể tưởng tượng được.

"Phản đối có tác dụng cái rắm!"

Đại lão gia tức giận đến độ lời thô tục đều nói.

"Thái tử đã đi từ sớm rồi, đã đi xa cửa thành rồi!"

Được, hay cho chiêu tiền trảm hậu tấu! Trần thị cũng biết vì sao A Đoàn khóc, vì sao Giang công công lại không trả lời rồi. Vừa suy nghĩ sao Thái tử vẫn thận trọng như vậy mà lần này lại làm việc không cẩn thận, vừa mừng thầm, đi rồi cũng tốt, ít nhất trước khi hắn trở lại A Đoàn đều ở cùng với mình.

Hôm nay tâm Trần thị đều đặt trên người A Đoàn, việc Thái tử đi du học đối với A Đoàn thực là một đả kích lớn, sợ nàng nghĩ đến những chuyện vớ vẩn. Khuyên cả một ngày trời, ngay cả buổi tối cũng cùng A Đoàn ngủ. A Đoàn ngoan ngoãn nằm trong lòng Trần thị, khóc một ngày khiến cho mắt sưng đỏ.

"Mẫu thân, con có thể trồng ngô đồng trong sân được không?" Giọng nói khô khốc.

Đây là lần đầu tiên A Đoàn nói chuyện trong ngày hôm nay, Trần thị đương nhiên là đồng ý, nói nàng muốn trồng bao nhiêu thì trồng bấy nhiêu. A Đoàn gật đầu, khóe miệng giương nhẹ, miễn cưỡng cười lần đầu trong ngày.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Editor: An Nhiên

Chuyện Thái tử ra nước ngoài du học không chỉ gây sóng to gió lớn ở trên triều đình, mà ngay cả khắp dân gian thậm chí cả các cô nương khuê các cũng khó mà tin nổi. Thái tử vốn ổn trọng như thế, mấy năm nay tiếng tăm không ngừng, vì sao lần này lại bất cẩn như thế, hơn nữa là không tình cảnh ngay cả tính mạng mình cũng không để ý.

Hơn thế Hoàng Thượng còn quyết tâm, căn bản mặc kệ các đại thần phản đối, tuyệt đối không nghĩ đến việc đem Thái tử trở về.

Chỉ nói không có việc gì.

Trải qua thời gian cả đêm Trần thị mới ổn định tâm tình, xác định nữ nhi sẽ về nhà, sẽ không lại đi theo Hoàng Hậu nương nương chỉ bảo, rất vui vẻ xong cũng ngạc nhiên, tình huống này của Thái tử là như thế nào? Vốn muốn hỏi A Đoàn, nhưng mà nghĩ nàng còn rầu rĩ không vui, cũng không suy nghĩ nữa, để vài ngày sau rồi nói.

Việc này, ít nhất A Đoàn so với người bên ngoài hiểu rõ sự tình hơn, Trần thị nghĩ như vậy.

Dùng xong ddeierm tâm Trần thị đi xử lý việc trong nhà, A Đoàn ở sân mong đợi nhìn Tiểu Tư đem hoa cùng cây cảnh dời đi, lại có gã sai vặt mang cây

ngô đồng vào. Gian Vạn Lí nhìn nàng đối với cái này có hứng thú, mang một cái ghế nhỏ cho A Đoàn ngồi, lại phân phó Cẩm Sắt cùng Bán Hạ đem áo choàng cùng lò sưởi nhỏ lấy ra.

Hai người nhận mệnh lui xuống.

hiện tại Cẩm Sắt cùng Bán Hạ đều là 10 tuổi, so sánh với dung mạo hồi bé, lớn lên không ít. một người ổn trọng, một người hoạt bát. Lúc trước khi trong cung đã đem hai người đi học quy củ, sau này không biết Thái tử gia nghĩ thế nào, chờ hai người học xong quy củ trực tiếp gói lại mang về phủ này.

cô nương không cớ cung nữ thiếp thân hầu hạ, ngoại trừ mình ra, bình thường đều là Thái tử tự mình làm.

Bánh trôi nhỏ ngồi tại cửa hành lang, trong tay ôm lò sưởi nhỏ, ngốc nghếch nhìn đám gia nhân làm việc. Đám gia nhận dọn rồi mang đến cây ngô đồng, cây ngô đồng đã trưởng thành,đám tiểu tư mỗi ngươi đỡ một chỗ, trời đang lạnh mà mặt mày đỏ rực.

A Đoàn hơi bĩu môi, muốn khóc nhưng khóc cũng không được.

Từ ngày hôm qua cùng cha rồi hôm này cùng nương với các ca ca thấy họ muốn hỏi mà không dám, đại khái cũng biết chuyện Thái tử ca ca đi xa thật không đáng tin, vậy vì cái gì hắn còn muốn đi? Yên lành ở trong cung cũng ở bên mình không tốt sao? Tuy rằng có báo cho nàng, nhưng lại không có chào tạm biệt.

Ngay cả đưa tiễn cũng không.

Cái này là như thế nào, đây là chán mình, sợ mình lôi kéo không cho hắn đi sao?

Lúc này Hứa Tâm Dao cùng Hứa Tĩnh Ngữ, chính là tình cảnh, một mặt lạnh lẽo, một mặt tươi cười. Lạnh là Hứa Tâm Dao, cười là Hứa Tĩnh Ngữ. hiện tại tam muội muội về nhà, thuận tình thuận lý muốn đi chào hỏi, rốt cuộc cũng là tỷ muội.

Hứa Tâm Dao quả thật không nghĩ đến, vừa nhìn thấy tam muội muội liền nghĩ đến cảnh tượng của ngày đó, tuy rằng tam muội nói rằng nàng ấy sai, nhưng mà làm sao có thể chứ? Tất cả là do Thái tử ca ca không thích người khác động vào đồ của tam muội muội, cho dù là tam muội muội không cần, mình cũng không thể lấy.

Nhìn thấy tam muội muội liền nhớ đến ngày ác mộng ấy.

Hai người đi đến, A Đoàn vẫn còn ngơ ngác một chút phản ứng cũng không có. Hứa Tâm Dao nhìn thấy lại cảm thấy khó chịu theo, ngày kia mặc dù có là ác mộng, nhưng mà chợt nghe tin hắn rời đi đau lòng lại càng sâu, tam muội muội từ nhỏ cùng hắn lớn lên, nói vậy lần này lại càng thêm gian nan đi?

Đưa tay vỗ vỗ bả vai A Đoàn, miễn cưỡng nở nụ cười.

” Tam muội muội, ta cùng đại tỷ tỷ đến chơi với muội.’”’

Lúc này A Đoàn mới hồi thần, mắt to có chút tơ máu bất mãn bình tĩnh nhìn Hứa Tâm Dao cùng Hứa Tĩnh Ngữ, sau đó đứng dậy, nghiêm túc thi lễ “ Đại tỷ tỷ tốt lành, nhị tỷ tỷ tốt lành.’”’ Còn nhỏ, tư thế thỉnh an ngược lại không có điểm sai xót, chỉ là ngay cả nụ cười cũng không có.

không thích Hứa Tâm Ngữ, lại đồng ý với Ngô Đồng không kết giao với Hứa Tâm Dao, A Đoàn cũng lười kết giao tình, thỉnh an xong lại tiếp tục nhìn đám hạ nhân, một câu cũng không nói.

Hứa Tâm Dao ngượng ngùng đứng ngốc ở một bên, lóa qua tia xấu hổ.

Hứa Tĩnh Ngữ buồn cười nhìn thoáng qua Hứa Tâm Dao, dù cho ngươi nịnh bợ người ta, ngươi cũng không nhận được nửa điểm phản ứng! Sau đó nhìn A Đoàn, lại không hề cố kỵ mở miệng ‘”’Tam muội muội có biết Thái tử điện hạ vì sao đột nhiên muốn ra ngoài du học không? Hơn nữa việc này một điểm nổi bật cũng không có, chính là tiên trảm hậu tấu (hành động trước, báo cáo sau)”

A Đoàn chỉ lắc đầu, vẫn như trước không nói gì.

Hứa Tĩnh Ngữ cũng không nổi giận, tiếp tục mở miệng “Ngày hôm qua đột nhiên nghe nói tam muội muội muốn chuyển về nhà ở, ta còn nghĩ là cùng An Dương công chúa giận dỗi, hoặc là cùng Thái Tử điện hạ giận, lại không nghĩ là nguyên nhân này. Tam muội muội cùng Thái Tử điện hạ ngày đêm ở chung một chỗ, thật sự không biết nguyên nhân?”

Tầm mắt A Đoàn chuyển lên người Hứa Tĩnh Ngữ, lẳng lặng nhìn, vẫn không nói câu nào.

Thay vào bộ dạng trách cứ “ không phải tỷ tỷ nói muội, tuy rằng muội tuổi tác còn nhỏ, không hiểu chuyện. Nhưng mà Thái Tử điện hạ tốt xấu gì cũng cùng tam muội muội ở chung một chỗ, muội cả ngày chỉ biết chơi, một chút cũng không quan tâm người bên cạnh. Nghe nói tam muội muội ngày hôm qua khóc một ngày, nói vậy cũng không biết nguyên nhân đi .”

Lấy khăn tay che cằm cười nói “ Nếu là biết, cũng sẽ không khóc đã như vậy đúng không? Thái Tử điện hạ nói vậy cũng rất buồn phiền, muội cả ngày chỉ biết chơi, hắn cũng cảm thấy không cần thiết nói cho muội biết nguyên nhân.”

”Tam muội muội, ta lời nói có đúng không?”

A Đoàn biết, chuyện này là chuyên môn của đại tỷ tỷ xát muối lên miệng vết thương nên mới nói với mình. Hơi hơi đưa tay, hẩy tay ngụ ý với Giang Vạn Lí đang tức giận cùng Cẩm Sắt Bán Hạ bất bình muốn nói hộ. Nghiêng đầu "không cùng An Dương cãi nhau, cũng không cùng Thái Tử ca ca cáu kỉnh, làm cho đại tỷ tỷ đoán sai, ngượng ngùng rồi.""không vội không gấp, một chút đều không để Hứa Tĩnh Ngữ trong lòng, nàng ta còn muốn giơ chân đè đầu.

"Nếu đã không phải hai người cãi nhau, tất nhiên là muội muội không đủ quan tâm Thái Tử điện hạ rồi, bằng không muội như thế nào cũng không biết nguyên nhân? Hai người thân mật nhất cơ mà.""

Lần này thái độ thật bức người, đây chính là người nhà? A Đoàn đột nhiên cảm thấy có chút bi ai, đồng thời cũng hiểu được, chính mình cùng Hứa Tĩnh Ngữ là tuyệt đối không có khả năng chung sống hoà bình. Đối với người tuyệt đối không thể chung sống hòa bình, nhìn một cái cũng thấy lãng phí thời gian, A Đoàn đem tầm mắt đặt về sân trong.

Cũng không thèm nhìn Hứa Tĩnh Ngữ, chỉ là thản nhiên nói "Có liên quan gì tới tỷ?""

Lần này đến phiên Hứa Tĩnh Ngữ giậm chân "Ngươi nói lời này là có ý gì? Ta là tỷ tỷ của ngươi đấy""

A Đoàn không thèm để ý, trực tiếp không nhìn.

Giang Vạn Lí chỉ cảm thấy trong lòng khẩu khí này đúng là triệt triệt để để thư thản nha. Lúc trước thấy hai người này tiến vào, kỳ thật là không vui vẻ chút nào.Nhưng đây rốt cuộc là quốc công phủ, hai người này cũng tính là chủ tử, thân phận bất đồng với mình, cũng không thể tại đây giơ tay múa chân, đặc biệt cô nương còn không cho mình lên tiếng.

Thái Tử gia cũng từng nhắn lại, sự tình trong nhà để cô nương tự mình xử lý, nhìn thái độ nàng chẫm rãi theo sau mình dẫn đường, không có nhiều sự việc cần cô nương nhúng tay vào, trừ phi thời điểm nguy hiểm đến tính mạng. Hai người này vừa nhìn liền biết người tới gây chuyện, tuy rằng nhị cô nương không làm gì, nhưng đến giờ không lên tiếng, là thái độ xem kịch vui giả bộ làm người tốt.

Còn đại cô nương?

A, không đề cập tới cũng nhìn ra, quả nhiên chọc cho người khác tức giận, đây mà là tỷ tỷ?

Lúc này cũng hiểu thái độ của cô nương là gì, Giang Vạn Lí cũng không cần cố kỵ nữa. Cười bước lên một bước chặn tại phía trước Hứa Tĩnh Ngữ, ngăn cản nàng tới gần A Đoàn, hơi hơi cong người cung kính " Ý của cô nương là, đại cô nương không có thân phận cũng không có tư cách đến chất vấn cô nương."

Người này đang cười mà nói ra câu làm Hứa Tĩnh Ngữ suýt nữa ngã ngửa.

Nghĩ cũng không nghĩ chỉ vào mũi Giang Vạn Lí mắng ""Ta cùng tam muội muội nói chuyện, cùng nô tài ngươi quan hệ cái gì! Chủ tử nói chuyện, chưa cho phép tự tiện chen vào nói, đây chính là trong quy củ dạy nô tài trong Đông cung? Chẳng qua cũng chỉ thế này!""

"Cho nên ý của đại tỷ tỷ là, ta không dạy nô tài? Hay chính xác là Thái tử không dạy nô tài?"" vốn là hạ quyết tâm không để ý đến nàng ta, để mặc Tiểu Giang công công nói. Nhưng nàng ta ngàn vạn lần không nên đem Đông cung ra nói, nói Đông cung chính là nói Thái Tử ca ca, tuyệt đối không được!

"Tam muội muội ngươi lại vì một nô tài mà giáo huấn ta?"

một chiêu này lấy lùi làm tiến dùng thật khéo, đáng tiếc, A Đoàn đã không có kiên nhẫn, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng Hứa Tĩnh Ngữ.

"Đại tỷ tỷ về sau vẫn là không nên đến viện của muội đi, muội nói này, muội không phân rõ phải trái, chỉ biết bao che khuyết điểm. Đại tỷ tỷ về sau còn giống như ngày hôm nay, muội vẫn sẽ che chở người của muội, đến lúc đó gợi ra mâu thuẫn không tốt giữa tỷ muội. Nếu đã như vậy, về sau ít gặp mặt đi.""

nói xong cũng không thèm nhìn Hứa Tĩnh Ngữ đang sửng sốt, liếc mắt một cái, đối với người bên cạnh phân phó.

" Cẩm Sắt Bán Hạ tiễn khách, nói cho a nương, thân thể ta không khỏe, đoạn thời gian này sẽ không tiếp khách.""

Cẩm Sắt Bán Hạ đã sớm không vui, nghe được lời nói của A Đoàn, trực tiếp đối với ma ma bên cạnh liếc mắt. Mấy ma ma tiến đến lôi kéo Hứa Tĩnh Ngữ cùng Hứa Tâm Dao, trong miệng chỉ đạo cũng dùng chút sức, đem Hứa Tĩnh Ngữ đang muốn nói cái gì đó trực tiếp kéo ra ngoài.

Dùng sức ném hai người vứt xuống ngoài cửa, sau đó trực tiếp đóng cửa lại. Chỉ còn cách cửa môn mấng mấy câu chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, cách môn đều có thể nghe được âm thanh phát giận của Hứa Tĩnh Ngữ. Chèn ép nàng ta một hồi lâu, nhóm ma ma mới cảm thấy mỹ mãn đi trở về, chờ các nàng đến, Cẩm Sắt Bán Hạ đưa cho họ hà bao.

Ước lượng hà bao thật đầy, không hổ là tam cô nương, không uổng công nhiều người như vậy tranh phá vỡ đầu nghĩ đến viện nàng hầu hạ.

A Đoàn tại hành lang đứng đủ lâu, chẳng đề phòng đã có áo choàng nhỏ ấm áp, Giang Vạn Lí lo lắng nàng bị lạnh. Bước lên một bước muốn khuyên nhủ, A Đoàn lại mở miệng trước hắn một bước"Cho người chuẩn bị xe ngựa đi, cũng nói cho nương một tiếng, hôm nay giữa trưa ta không ở nhà dùng cơm, ta đi tìm An Dương trò chuyện.""

Mình khổ sở, An Dương cũng khổ sở, không chỉ Thái Tử ca ca đi rồi, chính mình cũng đi rồi. không nhanh một chút đi tìm nàng, nói không chừng một

hồi bản thân nàng ấy sẽ tới tìm giết. Giang Vạn Lí lúc này mới kinh giác, vẫn nghĩ tới cô nương cùng Thái Tử, lại đem một vị tổ tông khác quên mất!Phải vậy chứ phải vậy chứ!

Cũng không phân phó người bên ngoài, chính mình tự chạy ra ngoài chuẩn bị.

Đoàn người chạy thẳng tới cung Hoàng Hậu nương nương, đi ra tiếp người như cũ là Bích Sơ cô cô. Ngắn ngủi một ngày không thấy, A Đoàn lại cảm thấy Bích Sơ cô cô khóe mắt nếp nhăn lại thêm mấy cái, lên tiếng hỏi"cô cô làm sao vậy, tâm tình nhìn có vẻ không tốt, tối hôm qua không có nghỉ ngơi tốt?"

Bích Sơ lúc này sớm bỏ vẻ đạm nhạt lúc trước, chỉ lôi kéo A Đoàn thúc giục nàng đi về phía trước, vừa đi vừa nhanh chóng trả lời.

"cô nương trước đừng hỏi, tối hôm qua An Dương công chúa nháo một đêm, ồn ào muốn đi tìm Thái Tử điện hạ, lại nói muốn đi quốc công phủ tìm người. Hoàng Hậu nương nương nghĩ tâm trạng của người phỏng chừng cũng không tốt, cho nên ngăn cản không cho công chúa ra cung. Kết quả công chúa liền nháo một đêm, bây giờ còn chưa dừng đâu!"

"Nương nương cũng biết người hôm nay là sẽ đến, nói trước không cần thỉnh an, đi trước tìm công chúa rồi nói sau."

Quả thật tính tình của An Dương sẽ làm ra cái việc này, đồng thời cũng cảm kích Hoàng Hậu nương nương ngày hôm qua ngăn cản An Dương không cho nàng ra cung. Bằng không, ngày hôm qua với tâm trạng của mình, nói không chừng cùng An Dương cãi nhau cũng không chừng. Cũng không nói nhiều, bước nhanh hơn, đi theo Bích Sơ hướng tẩm điện An Dương mà đi.

Đến cửa, vừa đẩy cửa ra Bích Sơ còn chưa kịp thông báo liền bay tới một cái gối đầu. Sau đó liền nghe được tiếng An Dương mười phần rống to "Lăn ra! Mẫu hậu không cho ta ra cung ta liền không cần ăn cơm, đều lăn ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Đang túm lấy tai của con búp bê trút giận, đột nhiên cảm thấy có người, không ngẩng đầu lên mà trực tiếp quát "Cút ra ngoài cho ta, mẫu hậu không cho ta xuất cung thì đừng lăn vào đây!"

Cực kì không kiên nhẫn, một chút cũng không che giấu, giọng nói rất lớn, chỉ là có chút khàn. Sắc mặt cũng không được tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn phơn phớt hồng giờ đã tái nhợt. A Đoàn bỗng chốc cảm thấy đồng tình, thấy An Dương như vậy đột nhiên sẽ hiểu. Thực ra, khó vượt qua nhất chính là An Dương mà?

Mình cùng Thái tử ca ca thân mật tất nhiên không giả, nhưng An Dương cùng Thái tử ca ca vẫn là huynh muội ruột. Hơn nữa Thái tử ca ca không tạm biệt mình, như vậy chắc cũng không tạm biệt An Dương? Chỉ nghĩ tới mình đau lòng như thế nào mà lại không quan tâm An Dương, đem nàng ném ra sau đầu, thật sự uổng phí An Dương đối xử với mình tốt như vậy, thật đáng đánh đòn!

"BỐP!"

"Lúc đó đầu như không hoạt động, không biết mình nên nói cái gì, thậm chí một câu giữ hắn lại cũng không có. Bởi vì ta giống ngươi, cho rằng việc nước là quan trọng nhất, Thái tử ca ca luôn luôn có lí do của mình, ta không thể làm vật cản đường của hắn."

Nói xong liền nở nụ cười tràn đầy tự giễu cùng bất đắc dĩ.

"Ta cũng thật là vô tâm, trong tình huống như vậy còn có thể ngủ. Ta cũng không biết lúc đấy mình nghĩ cái gì, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng? Chưa phải cách xa nên vẫn yên tâm? Chính mình cũng không biết... Buổi sáng khi... tỉnh lại thì Thái tử ca ca đã đi, một câu tạm biệt cũng không có."

"Ta thậm chí đến một câu cẩn thận trên đường cũng chưa kịp nói với hắn..."

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay, giọt nào cũng nóng hổi. Không biết An Dương đã đến cạnh A Đoàn lúc nào, giống nàng ngồi trên đất, hai tay cầm lấy tay A Đoàn "Ngươi đừng khóc nữa, không phải lỗi của ngươi, đều là lỗi của tên ca ca khốn khiếp kia, là hắn không tốt."

Nàng ở đây tất nhiên là nói A Đoàn rồi. Bích Sơ cũng đồng ý với lời này, những năm nay, tất cả chi phí của cô nương đều giống An Dương công chúa, hơn nữa Thái tử điện hạ thỉnh thoảng còn trợ cấp thêm. Kì thật, đối với phương diện vật chất mà nói, cô nương có khi còn quý hơn của An Dương công chúa. Những điều này Hoàng hậu nương nương đều biết, nhưng chưa bao gì bất mãn. Không chỉ Đông cung mà ngay cả trong cung, Hoàng hậu nương nương đã dặn rất nhiều lần là phải coi cô nương như chủ tử của mình, cô nương không phải là người ăn nhờ ở đậu, sau này cũng ở nơi này.

Chỉ thiếu điều trở thành người nhà.

Bích Sơ làm bạn với Hoàng hậu đã bao nhiêu năm, hiểu rõ Hoàng hậu còn hơn cả bản thân mình, biết rõ nàng lúc này cần người lắng nghe mình tâm sự

cho nên cũng không đáp lại, chỉ trầm mặc đứng một bên. Hoàng hậu vẫn nhìn về phía trước, giọng nói rất nhẹ.

”Nô tài ngu dốt, thật sự không biết vì sao Thái tử lại quyết định đi du học, vì sao lại không tạm biệt đã đi, thật sự vì không muốn nhìn thấy cô nương khóc sao?”

Ngô Đồng nghe vậy chỉ buông tầm mắt xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía cung không nói lời nào.

Khi Giang Vạn Lí nghĩ mình sẽ không có câu trả lời thì lại nghe Ngô Đồng hỏi “Lúc A Đoàn tiến cung, phụ hoàng đã nói như thế nào?” “Bồi dưỡng tình cảm của ngài và cô nương thật tốt, cô nương là Thái tử phi tương lai.” Câu hỏi này Giang Vạn Lí không cần suy nghĩ nhiều đã có thể trả lời vì mọi người đều biết đó là sự thật.

”Nếu ta không đi du học, người khác sẽ nghĩ gì về nàng?”

Giang Vạn Lí vẫn không rõ ý của Ngô Đồng, cúi đầu suy nghĩ một hồi mới nghĩ ra. Đúng rồi, cô nương tiến cung là để bồi dưỡng tình cảm cùng Thái tử điện hạ, hơn nữa mọi người cũng biết cô nương là do Hoàng hậu nương nương đích thân dạy dỗ, đột nhiên lại về nhà. Dù mình biết được ít chuyện cũng không thể đoán được, thiên hạ nhiều người như vậy, họ sẽ nghĩ như thế nào?

Bọn họ sẽ cho rằng cô nương bị đuổi về nhà vì Hoàng hậu nương nương hay Thái tử không yêu thích nữa.

Đến lúc đó cô nương sẽ bị biết bao nhiêu người dèm pha, lại còn cả những lời phỏng đoán ác ý nữa.

Biết rõ Thái tử vẫn nghĩ đến cô nương, tâm tình của Giang Vạn Lí dần tốt lên, không uổng công hôm qua cô nương khóc sưng mắt. Thế nhưng hình như vẫn có gì đó sai sai? Dừng một chút lại tiếp tục hỏi “Vì sao nhất định phải đưa cô nương đi? Điện hạ ngài cùng cô nương ở chung một chỗ không phải cũng được sao? Không thể cùng nhau lớn lên sao?”

Vì sao nhất định phải rời xa nhau?

Câu hỏi này Ngô Đồng không trả lời, chỉ lại một lần nữa dặn hắn chăm sóc A Đoàn cho tốt rồi quay người lên ngựa. Bình tĩnh nhìn về cung thật lâu, sau đó quay đầu, giương roi lên, trực tiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Mệnh Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.